

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cashmere
CRUELTY

GROZA BRATVA BOOK ONE

NICOLE FOX

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

KAŞMİR ZULMÜ

GROZA BRATVA

KİTAP 1

NICOLE FOX

Copyright © 2024 by Nicole Fox

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İÇİNDEKİLER

Kaşmir Zulmü .

Önsöz: Nisan .

1. Nisan
2. Nisan
3. Nisan
4. Nisan
5. Nisan
6. Matvey .
7. Matvey .
8. Matvey .
9. Nisan
10. Nisan
11. Matvey .
12. Nisan
13. Matvey .
14. Nisan
15. Nisan
16. Matvey .
17. Matvey .
18. Nisan
19. Matvey .
20. Nisan
21. Matvey .
22. Nisan
23. Nisan
24. Matvey .
25. Nisan
26. Matvey .
27. Nisan
28. Matvey .
29. Nisan

30. [Matvey](#).
31. [Nisan](#)
32. [Matvey](#).
33. [Nisan](#)
34. [Matvey](#).
35. [Matvey](#).
36. [Matvey](#).
37. [Nisan](#)
38. [Matvey](#).
39. [Nisan](#)
40. [Matvey](#).
41. [Matvey](#).
42. [Nisan](#)
43. [Nisan](#)
44. [Nisan](#)
45. [Matvey](#).
46. [Matvey](#).
47. [Nisan](#)
48. [Nisan](#)
49. [Matvey](#).
50. [Matvey](#).
51. [Nisan](#)
52. [Matvey](#).
53. [Nisan](#)
54. [Nisan](#)
55. [Nisan](#)
56. [Matvey](#).
57. [Nisan](#)
58. [Matvey](#).
59. [Nisan](#)
60. [Matvey](#).
61. [Matvey](#).
62. [Nisan](#)
63. [Nisan](#)
64. [Matvey](#).

65. Nisan

66. Matvey.

67. Nisan

68. Matvey.

Ayrca Nicole Fox

KAŞMİR ZULMÜ

Birine baba olacağını söylemek için en kötü zaman ne zamandır?

Muhtemelen düğün günü.

Başka biriyle evlenirken.

Ben de tam olarak bunu yaptım.

Ama ellerim bağlıydı.

Kelimenin tam anlamıyla.

Matvey Groza tehlikeli bir adam.

Ve dokuz ay önce, özel bir takım elbise almak için dükkanıma geldi. Ama soyunma odasında yanlışlıkla onu gördüğümde,

*Yeni kıyafetlere ihtiyacı olan bendim.

Tek seferlik bir hataydı. Ondan

sonra... iyi kurtulduk.

Ama bir ay sonra yaptığım hamilelik testinin başka planları vardı. Bunu herkesten sakladım.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Ancak Matvey'in düşmanları onun çocuğuna hamile olduğumu öğrendiklerinde beni kaçırdılar ve rehin aldılar.

Ta ki kurtulup olabildiğince hızlı koşana kadar.

Ve şeytanın kendisinden başka gidecek kimsem yoktu.

Kiliseye girmem için daha iyi bir zaman olamazdı.

... Papazın dediği gibi, "Ya şimdi konuş ya da sonsuza kadar sesini çıkarma" mı?

CASHMERE CRUELTY, Groza Bratva Düetinin 1. Kitabıdır. Hikaye 2. Kitap *CASHMERE RUIN*'de devam ediyor.

ÖNSÖZ: NİSAN

Ellerim hala sımsıkı kelepçeliyken olmamam gereken düğüne daldım. Koridorun yarısına kadar koştum, damadın gözlerinin içine baktım ve tüm bu kabusun ardındaki gerçeği ağzımdan kaçırdım: "Hamileyim. Ve senin bebeğin."

Damat konuşmuyor.

Sonsuz bir an için, kimse bilmiyor.

Dürüst olmak gerekirse onları suçlayamam. Bunun nasıl görünmesi gerektiğini sadece hayal edebiliyorum. Neye *benzediğimi*. Kaçırılmak, kıl payı kaçmak, Manhattan trafiğinde taksi çağırmak ve önümdeki adamın kim ve nerede olduğunu öğrenene kadar tüm sosyal medya platformlarında onu takip etmek arasında aynaya bakmaya fırsatım olmadı.

Saçım berbat olmalı. Gelinin eğik kafasında duran örgülü sanat eseri gibisi yok.

Geri kalan kısmım da pek iyi değil. Parmağımda narin bir altın yüzük yerine pırıl pırıl bir çift kelepçe var. Şu anda tenime değen tüm giysilerim terden sırlıklam olmuş durumda. Sesim soluksuz ve gergin, gerçi kendimi savunmam gerekirse, en son spor salonuna gittiğimden beri birkaç ay geçti.

Tam olarak dokuz ay.

Bu da beni görünüşümün en göze batan yanlış yönüne götürüyor: yıkık dökük hamile elbisemin altında, sanki ondan sorumlu adamla temas kurmaya çalışıyormuş gibi çıkıntı yapan devasa, hamile bir göbek.

Şu anda bana hayatının en büyük gününü mahvetmişim gibi bakan adam.

Dürüst olmak gerekirse, yaptım.

Sessizlik bozulur. Konuklar birbirlerine fısıldamaya başlar. Fısıltılar hızla büyüyerek karışık bir parazit dalgasına dönüşür, gittikçe daha yüksek sesle, daha da kötüleşir.

Odanın etrafına bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Neden zahmet edeyim ki? İçeri girdiğim anda yeterince gördüm. Siyah takım elbiseli, uzun boylu, iri yarı adamlar ve ceketlerinin altında beni gördükleri için ne kadar *mutmuz* olduklarını belli eden gizemli, silah şeklinde şişkinlikler. Bir bıçak kılıfını kolayca saklayabilecek kokteyl elbiseleri içinde düşmanca görünümlü kadınlar.

Gözlerimi damadın üzerinde sabit tutuyorum. Bu benim tek can simidim, tek umudum, bu adamın beni dinlemesini sağlamak. Gökyüzünden bir şimşek çağırıp beni bir duman bulutuna çevirmekten başka bir şey istemiyormuş gibi görünen bu karanlık, tehlikeli adam.

Ama başka seçeneğim yok.

Az önce bir intihar görevinde tetiği çektiğimin farkındayım. Asla geri dönemeyeceğim bir şey. Ama bu umutsuz hamle, bu Hail Mary'im, elimde kalan son oyun.

Aylar önce, bu adamın cazibesine kapılmanın hayatımın geri kalanında sırtıma bir hedef tahtası çizeceğini bilseydim, iki kez düşünürdüm.

Olabilir.

Ya da en azından ö y l e olmasını umuyorum. O manyetik cerulean gözler bana kendi ölüm fermanımı isteyerek imzalatmazdı.

Bunu şimdi bilemem ama bildiğim bir şey var: Bu bebeği öğrenmesini asla istemedim.

Dokuz ay boyunca bunu bir sır olarak sakladım. En yakın arkadaşlarım dışında herkesten sakladım. Çünkü bir parçam Matvey Groza'nın iyi bir adam olmadığını biliyordu, bilmeliydi. Hayatınızın geri kalanında kendinizi bağlayacağınız türden bir adam değildi. Hele ki *çocuğunuzun hayatını* bağlayacağınız türden biri hiç değildi.

Ama şimdi, bu adamın düşmanları benim ve taşıdığım değerli yükün peşindeyken, ellerim kollarım bağlı.

Kelimenin tam anlamıyla.

"Hamileyim," diye tekrarladım, "ve o senin."

Ben konuşurken, sadece tek bir düşünce kafatasımın duvarlarına baskı yapıyor ve bir çığlık gibi dışarı atılmak için yalvarıyor. Etrafımda kaos patlak vermeye başlarken, kalabalığın fısıltıları bağırışlara dönüşürken, aklımdan sadece tek bir düşünce geçiyor.

Bunun olmasına nasıl izin verdim?

NİSAN

DOKUZ AY ÖNCE

"Üçüncü Şans Terzi Dükkanı, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Telefonu yanağımla omzum arasında tutarak rafları gözden geçiriyorum. Bayan Kurt'un prova sırasında ortalıkta bıraktığı yaklaşık bir milyon parça giysiyi toparlamak sonsuza kadar zamanımı alıyor. Onları ilginç bulmuş olmalı -çünkü her birini askısından çıkarmak için büyük özen gösterdi- ve sonra o kadar da ilginç bulmadı -çünkü onları dükkanın her köşesinde yırtık pırtık yığınlar halinde bırakırken çok daha az özen gösterdi.

Bir müşterinin sanatçı olduğunu her zaman anlayabilirsiniz. Bayan Kurt'un durumunda bir dolandırıcı, ama yine de bir sanatçı. Yirmi sekiz yaşında iki kez dul ve üç kez evli olmak etkileyici olmaktan başka bir şey değildir, özellikle de kocalarınız büyükbabanızı siperlerden tanıyacak yaşıysa.

Telefondaki müşteriye "Kesinlikle özel gelinlikler yapıyoruz" diyorum. "Aklınızda belirli bir şey var mıydı?"

Hileli soru: gelin adayları her zaman sorar. Müşteri hayallerindeki gelinliği -inci işlemeli Bardot yakalı doğal beyaz balık kuyruğu modeli - detaylı bir şekilde anlatmaya başladığında, Bayan Kurt'un şaheserlerini sökmeyi bitirir, her şeyi ait olduğu yere geri koyar ve mağazanın arkasına giderim.

Gelin adayına duvağını soracağım. Bu bana Bay Boyd'un takım elbisesini teslim almak üzere kutulamam için beş dakika daha kazandıracak.

Patronum Elias'ın el işçiliğini dikişlerden, bir parçanın ona ait olduğunu gösteren mükemmel detaylardan tanıyabiliyorum. Kendi deyimiyle "yetmiş artı birkaç" yaşında olan Elias Turner hâlâ Doğu Nehri'nin bu yakasındaki en ünlü terzi.

Yapacak o kadar çok şey var ki; kafam patlayacakmış gibi hissediyorum. İç geçirdim ve inatçılığım için kendime lanet ettim. Gerçekten fazladan bir çift el kullanabilirdim

Özellikle de patronumunki gibi uzman bir çifti. Ama tam olarak şikayet edemem, onu eve gönderen benim.

Başa çıkabilirim, dedim ona, koca bir yalancı gibi. Ve Elias, ruhu şad olsun, sonunda yumuşadı ve öğleden sonra izin aldı.

Her şeyin sorumluluğunu bana bıraktılar, ki ben de tam olarak bunu istiyordum.

"Mhm. Kulağa hoş geliyor." Kapanıştan önce yapmam gereken işleri gözden geçiriyorum: Bay Connor'ın paltosunu yamamak, Bayan Forrest'in eteğinin belini düzeltmek, Dr. Brown'ın konferansı için bir pantolon takımı çizmek, kasadaki bozuk paraları saymak, banyodaki ampulü tamir etmek ve rakunlar uyanmadan çöpü dışarı çıkarmak. Hepsi dürüst bir günün işi.

Dediğim gibi: Bununla başa çıkabilirim.

Kapı çalıyor. "Hemen geliyorum!" Bayan Holland korsenin özenli süslemelerinin ardındaki konsepti açıklamayı bitirirken telefonu kapatarak sesleniyorum. Ona ilk prova için bir randevu veriyorum, bilgilerini not ediyorum ve mutlu bir gün diliyorum.

Ben arkadan çıkana kadar yeni müşteri çoktan ayakkabısına vurmaya başlamıştı.

Çok kötüye işaret.

"Tam zamanında," diye homurdanıyor müşteri, kızgınlıkla dilini şaklatarak. "Seni gelip kendim almak zorunda kalacağımı düşünmeye başlamıştım."

Normalde, benimle bu şekilde konuşan herkese bu küstahlığı alıp kafiyeli bir yere sokmasını söyledim. Ancak bu durumda bunu yapamamam için çok iyi iki neden var.

Birincisi, iş yerindeyim. Ve benim işimde müşteriye kıbarca siktir olup gitmesini söyleyemezsiniz. Bunu düşünebilirsiniz -çok zor- ama bunu gülümseyerek yapmalısınız.

Ben de gülümsedim. "Özür dilerim," diyorum, orta parmaklarımı şimdilik kılıfında tutarak. "Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı..."

Onu azarlamamamın ikinci nedeni ise, o döner dönmez artık sözcükleri oluşturamamam.

Berrak, delici, serulean gözler beni olduğum yere mıhladı. Daha önce hiçbir insanda böyle bir renk görmemiştim, tıpkı donmuş bir gölün yüzeyi gibi. Bu bakışın muhatabı olduğumda, kendimi bir gölün tam ortasında duruyormuşum gibi hissediyorum. Yanlış bir adım atarsam, aşağıdaki buzlu derinliklere gömülürdüm.

O gözler *tehlikeli*.

"İle...?"

Başımı salladım. "Pardon, yine mi geldin?"

Müşteri bana doğru yürüyor. Yavaşça, sinsice yaklaşan bir panter gibi. "'İle'. Aradığınız kelime bu muydu?"

"Evet. Özür dilerim. Bugün biraz keyifsizim."

"Fark ettim."

Bu küçümseyici yorum beni hemen sağlam bir zemine geri getirdi. Bu adam kim olduğunu sanıyor?

"Peki size nasıl yardımcı olabilirim?" Bunun yerine, en iyi gülümsememi sergileyerek söylüyorum.

Adam bana uzun bir bakış attı. Kendimi açıkta hissettiriyor. Sanki istesem de saklanamazmışım gibi. "Bir takım elbiseye ihtiyacım var."

Nefesimin altında sessizce nefes veriyorum. Şimdi, *bununla* çalışabilirim. "Aklında ne tür bir takım elbise var?"

"Kumaştan yapılmış üç parça. Bunları duymuşsundur herhalde?"

Derin nefes al April. Bu işe ihtiyacın var. Bu işi istiyorsun. "Evet, bunları duymuştum. Özel bir durum için mi alışveriş yapıyoruz?"

Adam bana tuhaf bir bakış attı. "Bilmenizi gerektirecek bir şey yok, Ms...." Başını yaka kartıma doğru eğdi. "Bayan Flowers."

Bu işe ihtiyacın var, kafamda bir mantra gibi zikredip duruyorum. Eğer bu müşteriyi bıçaklarsan, bu işi kaybedersin. Bu işi kaybedemezsin April.

Hayalinizden geriye kalan tek kırıntı bu.

"Sadece resmi o zaman," diye karar veriyorum, parmak eklemlerim arkamda beyazlaşıyor. Sonra raflara daldım.

Giysiler benim krallığım. Ellerim kumaşlara gömüldüğünde, kendimden geçerim. Müşterinin geniş omuzlarının ölçülerine bakarak aşağı yukarı onun bedenine uygun üç vintage ceket seçiyorum ve masanın üzerine koyuyorum.

Ama özellikle seçmesini istediğim bir tane var; o mavi gözlerine, siyah saçlarına ve açık tenine çok yakışacağını bildiğim bir tane. Pisliğin teki olabilir ama kötü görünümlü biri değil. Bu düşünceyle, seçimimi üçüncü sıraya koyuyorum.

Çoğu müşteri ortadaki seçeneğe yönelecektir. Önce ucuz bir ceket, üçüncü olarak çok pahalı bir ceket ve ortaya da pahalı ama makul fiyatlı bir vintage ceket koyun. Ne zaman eski bir parçaya iyi bir yuva bulmak istesem, bu şekilde yapıyorum. Çoğu zaman da işe yarıyor.

Ancak bazen, bir müşteri içeri girer ve sadece para kokar. Biz konuşurken - düzeltiyorum: o bana hakaret ederken ve ben kendime yirmi dört yaşında hapse girmemek için tüm iyi nedenleri hatırlatmaya çalışırken- onun beni ölçtüğü kadar ben de onu ölçüyordum. Sadece bu konuda daha ihtiyatlıydım.

Örneğin, şu anki takım elbisesinin Tom Ford olduğunu; saatinin Times Meydanı'nda durmadan reklamını yaptıkları yepyeni Rolex olduğunu; ve kolonyasının Dior Sauvage X olduğunu biliyorum.

Böyle bir adam asla ikinci en iyiye razı olmaz.

Müşteri ceketlere yaklaşıyor. İlk parçayı tarif etmeye başlıyorum: "Bu bir 2009 Dolce & Gabbana. Gece mavisi, streç yün. Sınırlı sayıda değil ama yine de çok nadir bulunur." Cekete zar zor bakıyor, ben bitirmeden ikincisine geçiyor. Ben hızlanıyorum. "Versace, 1991. İşlemeli siyah kadife, sadece 1.000 adet üretilmiş 873 numara. Abartılı ama zevkli. Altına güvercin grisi bir gömlek tavsiye ederim-"

"Bu."

Bingo. Asla başarısız olmaz.

"Ah, evet, Turner." Renkleri göstermek için kumaşı düzelterek elime alıyorum. "İşlemeli ipek, Han mavisi yansımali şarbon grisi. Öncü bir çalışma: Vuitton bunu ancak 2010'ların sonunda

Oryantal koleksiyon, ancak çok daha parlak tonlarda. Ancak bu parça 1983 yılında, nakış için antika Çin kumaşları kullanılarak elde dikilmiştir. Pigment %100 orijinaldir."

Elini tutup kumaşın üzerinde gezdiriyorum, parmaklarını basit bir arabesken zar zor ayırt edilebilen çiçek deseninin üzerinde gezdiriyorum. Bu Elias'ın uzmanlık alanı: çalışmalarında gizli mesajlar saklamak.

Bu parçada -tüm koleksiyondaki tek çiçekli parça- yaprakların arasına saklamış: *unutma beni*.

Bu yere aşık olmamı sağlayan parçaydı.

Adamın nefesi kesildi. Elini o şekilde tutarak kişisel alanı tamamen unutmuş olabileceğimi fark ediyorum ama ağzından çıkan şey bir azarlama değil. Bir kez olsun.

"Bunu neden burada tutuyorsun?" diye mırıldanıyor, sesinde hayranlığa yakın bir şey var. "Herkesin dokunabileceği bir yerde mi?"

"Güzel şeyler dokunulmak içindir." Bir noktada -ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyorum- eli devraldı. Şimdi, tasarım üzerinde hareket ederken benimkine rehberlik ediyor. "Kullanılmak için." Teni sıcak; bu beni neden şaşırtıyor bilmiyorum ama şaşırtıyor. Sanırım buz gibi gözleri olan adamın dokunulduğunda da aynı derecede soğuk olacağını düşünmüştüm. "Bu kadar güzel bir şey asla camın arkasında bırakılmamalı."

Bana bakıyor. Elime, hala onun elinin üzerinde. Gecikmeli olarak, havanın birdenbire ne kadar çılgınca uygunsuz hissettirdiğini fark ediyorum. Yakınlaştık, bu ne zaman oldu?

"Sen, um..." Tutarsız bir şeyler mırıldanıyorum ve parmaklarımı büyük bir irade gücüyle tuttuğu yerden nazikçe çekiyorum. "Biraz mo-"

"Deneyeceğim."

Göz kırpıyorum. "Pardon?"

"Deneyeceğimi söyledim." Bakışları bana eşit ve sabit bakıyor ama sesinde test etmek istemediğim bir sabırsızlık var. "Yolu göster."

Ve Tanrı yardımcım olsun, yapıyorum.

NİSAN

Güncelleme: Ceket *harika* görünüyor.

Soyunma odasının ışıkları altında parlayışını izliyorum, nakış müşterimin gözlerinin mavisine mükemmel bir şekilde uyuyor ve içimde bir gurur patlaması hissediyorum.

Yumruğumu havaya kaldırmama ramak kaldı ama kendimi tutuyorum. Adamın çeliği eritebilecek bir bakışı var ve ben o sıcaklığı henüz hissetmemek istiyorum.

Bunun yerine, profesyonelce davranıyorum. "Peki, biz ne düşünüyoruz?"

"Biraz gevşek," diyor adam, yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturarak.

"Öyle," diye kabul ediyorum. "Neyse ki kolay bir çözüm." Elimde güvenilir mezuramla ona doğru yürüyorum. "Alabilir miyim?"

Başını salladı.

"Ceketi çıkar lütfen," diyorum ona, arkasına geçerek. Giysiyi çıkarmasına yardım ediyorum ve dikkatlice soyunma odasının içine asıyorum. Sonra elimde mezura, basamaklı tabureye çıkıyorum.

Ama yüksekte olduğumda bile ona ulaşmak için parmak uçlarımda yükselmem gerekiyor.

Bu adam ağaç gibi yapılı, güçlü, zayıf, uzun. Eğer biraz daha yükseğe uzanabilirsem.

"Önsezide bulunmalı mıyım?" diye sorar adam.

Lanet olsun. Aptal aynayı unutup duruyorum. Bunca zamandır çırpınışımı mı izliyordu? "Gerek yok," diye cevap veriyorum, hâlâ parmak uçlarımda bir balerin gibi gerinerek.

Vücutundan yayılan ısıyı hissedebiliyorum. Bu kesinlikle daha az terlememe yardımcı olmuyor. Çillerim ve yüzümün ne kadar kırmızı olduğu arasında, muhtemelen şu anda bir çilek gibi görünüyorum.

"İşte," diyorum rahatlayarak. "Bitti." "Gerisi nerede?"

Geri kalanı mı? Ne demek istediğini anlamam bir anımı aldı. "Takım elbisenin mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor adam, o tanıdık sabırsızlığı yine çınlıyor. "Tabii beni oraya ceketten başka bir şey giymeden göndermeyi planlamıyorsanız."

Bu zihinsel görüntüyü aceleyle siliyorum. Nahoş olduğu için değil, aslında hiç de öyle değil. Sorun da bu zaten.

Ben o terzi olmayacağım. Ne kadar yakışıklı ya da yırtık olursa olsun müşterilerime bakmayacağım.

"Yani?"

Evet, geri kalanı. "Ceket eşsiz bir parça," diye açıklıyorum yutkunarak. "Pantolon ve yeleği özel sipariş üzerine yaptırabiliriz. Ceket bize ait Bay Turner'ın eseri, bu yüzden entegrasyon sorunsuz olacak." İşin içinde kendimi kaybetmek çok kolay. Başka bir şey olmasa bile, adamın bakışlarından uzaklaşmak hoş bir şey. "Diğer ölçülerinizi alacağız ve her şeyin mükemmel bedende olduğundan emin olmak için bir prova planlayacağız."

"Hm," diyor adam.

Ve bir süre için *tek* söylediği bu.

Birden ne kadar yalnız olduğumuzu fark ettim. Bina, sadece sessiz terzi dükkanlarının olabileceği gibi sessiz. Pencere ler odanın diğer tarafında. Tabureden diz çöküp... "Peki o zaman?" diye soruyor sonunda, şaşkınlıkla gözlerimi kırıştıyorum. "Pardon?"

Göz devirmesini saklamaya bile çalışmıyor. *Pislik*. "Beni ölçmeyecek misin?"

"Oh, bu-" Sertçe yutkunuyorum. "Sizi takvime ekleyebiliriz, elbette. Sadece Bay Turner bugün için çoktan eve gitti, o yüzden-"

"Sen yap."

Gerçekten, gerçekten yapmamayı tercih ederim. "Ben, um..."

Yanlış cevap. "Ben meşgul bir adamım Bayan Flowers," diye tersliyor adam, sıkıntısını gizleme zahmetine girmeden. "Ya bu işi çabucak hallederiz ya da hiç halledemeyiz. Yeterince açık olabildim mi?"

Bir an için hapishaneyi tekrar düşündüm.

Sonra tekrar düşündüm. En iyi gülümsememi takınıyorum ve ellerimi ceplerime sokuyorum. "Elbette efendim. Not defterimi alayım."

Aceleyle soyunma odasından çıkıyorum, bu sırada 10'dan geriye sayıyorum.
Ne büyük, çekilmez, bencil-

"Soyunayım mı?" diye sesleniyor adam soyunma odasından.

"Hayır!" Belki biraz fazla yüksek sesle ciyaklıyorum. "Yani, hayır. Gerek yok." Ve sonra, görünüşe göre beynime kan gitmediği için, "Yine de teşekkür ederim" diye ekliyorum.

Sessizlik.

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Ne oluyor lan?" Kulaklarımın ucuna kadar yanarak kendi kendime mırıldanıyorum.

Sonra bir yığın etiket ve biletin altından kahrolası defterimi ve kalemimi çekip çıkarıyorum ve şeytanın inine geri dönüyorum.

Böylece hayatımın en acı verici on dakikası başladı.

Bitir şu işi, kendime tekrar tekrar koçluk yapıyorum. *Bitir şu işi. Yakında hepsi bitecek.* Gizemli adamın tepeden tırnağa ölçülerini alıyorum. Ayakkabıya da ihtiyacı olacak, yani bu önemli.

Ama en çok pantolona ihtiyacı olacak.

Önünde diz çöktüğümde, mezuramı kemerine değdirip kasıklarına doladığımda, anında, ani bir ölüm diliyorum. Utançtan ölmek mümkün mü?

Hayır, kesinlikle değil. Aksi takdirde, June şu anda ölüm ilanımı yazıyor olurdu. *April Flowers, Çalışkan Çalışan, Görevi Başında Öldü. Geride yaşlı bir en iyi arkadaş, yarı kör bir kedi ve cinsel taciz davası bıraktı.*

Normalde, gerginliği azaltmak için havadan sudan konuşuyor olurdum. Hatta şakalar yapardım. Ama bu adam heykel gibi: kıpırdamıyor, konuşmuyor, gözlerini kırpıyor.

Özellikle bu son kısım kafamı karıştırıyor. Kendimi ne zaman yukarı bakarken bulsam, işte orada, mavi gözleri yukarıdan içimde bir delik açıyor. Bana bakıyor.

Onun büyük elinin saç diplerimde gezindiğini, benim ellerimin onun ellerinde gezindiğini ne kadar da kolay hayal edebiliyorum-

"Hepsi bitti!" Ayağa fırlayarak ağzımdan kaçırdım. "Senin de bir gömleğe ihtiyacın olacak mı?"

Her zamanki gibi ters ters bakar. "Tabii sen-"

"Tahmin etmiştim," diye araya girdim gergin bir kıkırdamayla. "Gidip senin için getireyim. Bende tam aradığın şey var."

Ayaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı kayboluyorum.

Dükkânda, nefes almak için görevimin gerektirdiğinden birkaç saniye daha fazla zaman ayırıyorum. Başım dönüyor ve korkarım düşük tansiyonun bununla bir ilgisi yok. Tanrım, hepsi June'un suçu. En iyi arkadaşım her zaman "dışarı çıkmam" gerektiğini, Tinder'a girmem gerektiğini, kendime bir şeyler bulmam gerektiğini söylüyor. Aklımın bu kadar karışık olmasına şaşmamalı.

"Bayan Flowers?" diye sesleniyor sinirli bir ses soyunma odasından. "Gömleğimi sıfırdan mı dikiyorsun?"

"Geliyorum!" Kelime seçimimden dolayı anında irkilerek geri sesleniyorum.

"Bataklıkta" beynimin şu anda bulunduğu yerden bir adım daha yukarıda olabilir aslında.

Ona şık gri bir gömlek getiriyorum. "İçine bu kadar koyu renk bir şey giymek mantığa aykırı görünebilir," diye açıklıyorum parçayı ona uzatırken. "Ama güven bana. Bana daha sonra teşekkür edeceksin."

Adam kaşlarını çatar. Ancak bir süre sonra gömleği alır. "Sanırım göreceğiz."

Soyunma odasından çıkıyorum, onu yalnız bırakıyorum ve bana tekrar nefes alma izni veriyorum. Dışarı çıkar çıkmaz büyük bir nefes veriyorum ve omuzlarımın çökmesine izin veriyorum.

"Ne gün ama," diye mırıldanıyorum, kendimi toparlamak için dükkânın etrafında dolaşıyorum.

İşte o zaman onu gördüm. Aksesuar bölümünde, vitrininde düzgünce sarılmış: bir kravat. Peygamber çiçeği mavisi ve çivit mavisi detaylar.

Mükemmel bir eşleşme.

Her şeyi unutarak heyecanla soyunma odasına koşuyorum. İşin içine kıyafet girdiğinde, dünyayı unutmaya meyilliyimdir. "Efendim, bence bu harika görünecek..."

Her şeyi unutmak demiştim, değil mi? Soyunma odalarının amacı da dahil.

Kapıyı çalmadım. Bu benim ilk hatam. Elias'ın başyapıtının yakalarıyla çerçevelenmiş o güzel kravatı hayal ederek kapıyı sonuna kadar açıyorum-

"...senin üzerinde."

Ve yarı çıplak müşterim bana ters ters bakıyor.

3

NİSAN

İşte o zaman ikinci hatamı yapıyorum: *Dikizlemek*.

Elimde değil. Tüm İyi Kız™ kararlarım, bakışlarım yabancının sekiz paketine takılınca acınası bir yığına dönüşüyor. Sekiz paketten bahsediyorum. İki, dört, altı, *sekiz*. Şişkin göğüs kaslarının üzerinde gergin bir cilt, düğmesiz pantolonunun zar zor gizlediği yontulmuş bir V kesimi ve uğruna kariyerimi değiştirebileceğim bir kalça.

Kendime olan saygımın son damlasına kadar terliyor olmalıyım, çünkü aniden bu adamın çamaşırhane hizmetçisi arayıp aramadığını merak etmeye başladım. Üniforma pazarlığı açık.

Kendine gel, kızım. Al onu-

"Sana bir fotoğraf getireyim mi?"

Gerçekliğe geri döndüm. *Tanrım, bugün bundan daha utanç verici olabilir mi?* "Çok özür dilerim efendim." İki elimle yüzümü kapatarak, müşterimin mahremiyetine saygı göstermek için gecikmiş bir girişimde bulundum.

Eğer az önce onun mutlu izini tam cepheden görmeseydim muhtemelen daha iyi giderdi.

"Bu affedilemezdi. Düşünmüyordum." "Bir

şeyler düşünüyordun, tamam."

Dışlerimi gıcırdatıyorum. "Söz veriyorum yapmadım." *Yalvar, April. Sadece yalvar.* "Ben sadece... Dışarıda bu kravatı gördüm ve ben..."

Birden kravat elimden kaydı. Panikledim, düşmesine izin vermiş olmalıyım diye düşündüm. Gözlerimi tekrar açtım-

"Güzel küçük şey."

Ve o tam önümde.

Yutkunuyorum. Kravattan bahsettiğini biliyorum ama buz mavisi gözlerinin bedenimde gezinmesi bunu hatırlamamı zorlaştırıyor. "Pürüzsüz," diye ekliyor, başparmağıyla kumaşın üzerinde daireler çiziyor, bakışları hâlâ üzerimde sabit. "İpek mi?"

Yaklaştı. Ne zaman bu kadar yaklaştı? "Uhh-evet. Dut."

"En iyisi."

Çılgınca başımı sallıyorum. Belki bunu hâlâ kurtarabilirim. "Renk tonu ceketin üzerindeki işlemeye çok benziyor. Ayrıca, uhh..." *Suçlu mavisi gözlerini ortaya çıkar.* "Ten rengini tamamla."

Adam mırıldanıyor. Rahatlayarak iç çekmeye başlıyorum: iş konuşmaları kışımı kurtarmakta hiç başarısız olmamıştı...

"Ve senin, diyebilirim."

... şimdiye kadar.

Eli bileğimi çevreliyor. O geniş avuç içinde sıkışan kolum bir yemek çubuğuna benziyor. İstese beni bir dal gibi kırabileceği aklıma geliyor. Bir an sonra bir parçamın bu fikri çok sevdiğini fark ediyorum.

Bileğimi yukarı kaldırıyor ve kravatu ona doğru tutuyor. "Mhmm. Mükemmellik."

Yüzümün çok ama çok kızardığını hissediyorum. "Ah, şey, bunu gerçekten... kendin denemelisin," diye kekeleyerek kendimi geri çekmeye çalışıyorum. "Cilt tonları aldatıcı olabilir. Sizi yalnız bırakayım-"

"Hiç şansınız yok Bayan Flowers."

Diğer kolumu tuttu, yıldırım hızıyla. Nasıl bu kadar hızlı olabiliyor? Bu kadar kasla bu kadar hız olmaz. Elbette, steroidli değil, ama yine de...

Hayallerimden sıyrılamadan önce, yabancı her iki bileğimi de bağladı.

Beni gerçekliğe geri döndüren de bu. Kişisel alan duygusu zayıf olan müşteriler mi? Ben de yaşadım. Telefonda seks hattı gibi konuşan müşteriler? Nadir, ama duyulmamış da değil. Benim işimde çok tuhaf diye bir şey yoktur. Müşteri ne isterse, ona uyarınız ve bunu gülümseyerek yaparsınız.

Ama daha önce hiçbir müşteri *beni bağlamamıştı*.

"Ne yapıyorsun?" Sesimin çatlamaması için elimden geleni yaparak ciyaklıyorum. Bağlarımı test ediyorum: çok sıkı bağlanmamış. İstesem kurtulabilirim.

"Bunu benim sormam gerekir," diye gürlüyor adam, beni soyunma odasının duvarına doğru bastırarak. Bir adım geri çekiliyorum ama izin verilen tek şey bu. Çok geçmeden gidecek hiçbir yerim kalmadı. "Ne yapıyorsun?"

Birdenbire havanın ne kadar yüklü olduğunu farkına vardım. Bunu şimdiye kadar nasıl fark etmemişim? Müşterilerimin her hevesini yerine getirmeye o kadar alışmışım ki, biri cinsel tansiyonu on üzerinden on bire çıkarıp düğmeyi kırarken kendi iş yerimde köşeye sıkıştırıldığımı fark edemedim mi?

Görünüşe göre, evet.

"Ben... sana yardım mı ediyorum?" Girişimde bulunuyorum.

"Yanlış." Adamın nefesi şimdi yanağımda, kolonyası küçük alanda baskın geliyor. Çam ve ozon gibi kokuyor; fırtına öncesi kararan gökyüzü gibi. "Kendini inkar ediyorsun."

"Pardon?"

"Buraya adımımı attığımdan beri beni istiyorsun," diyor gerçekçi bir şekilde. "Bu yüzden 'yanlışlıkla' beni bastın, değil mi?"

"Dinle beni, James Bondage," diye bağıriyorum, sinir katsayımın yükseldiğini hissederek. *Ne olursa olsun kibar olmak buraya kadarmış*. "Ne ima ettiğini bilmiyorum ama-"

"Ne ima ettiğimi çok iyi biliyorsun." Yüzünü boynuma gömüp uzun ve derin bir nefes alıyor. "Gerçekten bana daha önce bakmadığınızı mı söylemeye çalışıyorsunuz Bayan Flowers? *Aval aval bakmadığınızı mı?*"

Kıvraniyorum ama bu korkudan değil. Daha çok utançtan: Bu kadar uzun ve zor bir iş gününden sonra nasıl kokuyor olmalıyım? Kendi parfümüm şimdiye kadar buharlaşmıştır. Hiçbir dolar dükkanı karışımı o kadar uzun süre dayanmaz.

Ama bu endişelenmem gereken şeyler arasında ilk ellide bile değil. Devasa, yarı çıplak bir yabancıнын tepemde dikilmesi falan. "Ben sadece... şaşırdım," diye mırıldandım.

"Hoşuna giden bir şey gördün. Onu aldın."

"Ben bir şey almadım."

"Henüz değil," diye kabul ediyor yabancı. "Ama her şey dokunulmak için yaratılmıştır. Öyle değil mi? Öyle dememiş miydin?"

"Kastettiğim bu değildi!"

"Beni istiyorsun." Boştaki elini boynumda gezdiriyor. Bana *dokunuyor*. Sanki öyle olmak için yaratılmışım gibi... "Ve bu iyi bir şey. Çünkü, görüyorsunuz, Bayan Flowers..."

Mavi gözleri benimkilerle

buluşuyor. "Ben de seni

istiyorum."

Bu vahiy beni şok etmemeli ama ediyor. Çünkü şimdiye kadar sahip olduğum tüm erkek arkadaşlar arasında; zahmete değmeyeceğine karar vermeden çok önce karanlıkta bir şans verdiğim tüm yabancılar-

Hiç kimse bana bu sözleri söylemedi.

Ve sonra, sanki bunu kanıtlamak istermiş gibi, yabancı aramızdaki son boşluğu da kapatıyor.

Nefesim kesildi. Kalçama baskı yapan sertlikte hata yok, tıpkı beni ne kadar kötü etkilediğinde hata olmadığı gibi. İnce saten bluzumun ve dantel sütyenimin içinden meme uçlarım gözle görülür bir şekilde dikiliyor.

Halimi fark etmemiş olması için dua ediyorum ama bu kısa ömürlü bir umut. Avını köşeye sıkıştıran bir kurt gibi dudaklarını yalayarak bana baktığını görebiliyorum.

"Doğru," diye gürlüyor, alçak sesle ve karanlık. "Görünüşe göre bana hoşuma gidecek bir şey getirmeyi başarmışsın. Ve ben sevdiğim bir şeyi asla açıkta bırakmam."

"Ben satılık değilim," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Ve ödemeyi teklif etmiyorum." Yüzünü benimkine daha da yaklaştırdı. Bir yanlış hesap, küçük bir seğirme ve dudaklarımız buluşacaktı. "İstedğin şeyi açıkta mı bırakacaksın?"

Bekliyor.

Bekliyor.

Hayır demem.

O da bunu tam olarak cevap olarak kabul ediyor: *Bana sahip çık.*

Onu öperim.

Bu benim üçüncü ve son hatam. Öne atıyorum ve dudaklarını dudaklarımla kavrayarak onu aşağıya doğru sürüklüyorum. Dişlerimi kullanıyorum; korkmuyorum. Bunu *istiyorum*. İstedığın şeyleri almaktan bahsedip duran o değil miydi?

Bir kez olsun, görünüşe göre haklıyım.

Daha önce hiç almadığım bir öpücüktü. Dürüst olmak gerekirse, pek hoş, nazik, hassas ya da nazik değil.

Aslında, bu çok *vahşi*.

Dudaklarımı ayırıyor ve ağzımın içini yalıyor, sıcak, sert ve *derin*. Bu adamın gerçekten buzdan yapılıp yapılmadığına dair herhangi bir şüphe kaldıysa, bu öpücük onu tamamen eritiyor.

Yüzeyin altında ateş yanıyor.

Elleri saniyeler içinde üzerimdeydi. Sert avuçlarının vücudumun haritasını çıkardığını hissedebiliyorum, göğüslerimin, kalçalarımın kıvrımlarını ve eğimlerini. Düğmelerimin hiç şansı yok: her yere uçuşuyorlar.

"Şanslısın," diyorum öpücükler arasında, "yedek kıyafetlerim var." Buna karşılık adam o karanlık tarzıyla kıkırdıyor.

Sonra başımı geriye çekip boynumu bir savaş alanına çeviriyor.

Ellerim geri dokunmak için kaşınıyor. Aldığım kadar iyi vermek için. Ama adam sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi kravatımı çekiştiriyor ve düğümü sonuna kadar sabitliyor.

"O kadar hızlı değil, *Kalina*." Kravatın kuyruğunu başımın üstündeki serbest palto kancasına geçiriyor ve gevşememesini sağlamak için iki kez çekiyor. "Satın alma işlemim henüz bitmedi."

Tanrı yardımcım olsun, inliyorum.

Kontrolün bende olmasına, kontrolün bende olması *gerektiğine* o kadar alıştım ki. Eğer her küçük şeyin başında olmazsam, hayatım elimden kayıp gidecekmiş gibi hissediyorum.

Eskiden olduğu gibi.

Yani, *bu* mu? Tüm söz hakkının elinden alınması mı? Yalan söylemeyeceğim: benim için yapıyor.

Kalçalarımın birbirinden ayrıldığını hissediyorum. Direnmiyorum: Asla yapamam. O kadar ıslağım ki nefes alamıyorum.

O da fark etti. "*Blyat*," diye homurdanarak eteğimi yukarı kaldırıyor ve klotumu kenara itiyor. Bu kelimenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama şu anda umursadığımı söyleyemem. Tek umursadığım onun parmakları, sert ve harika, tam olarak yukarı *doğru* itiyor-

"Oh, Tanrım."

Bir taneyle başlıyor. Bu yeterli değil. "Daha fazla," diye sızlanıyorum, bağlara karşı kıvranıyorum, bacağımı yarı çıplak kalçasına dolamaya çalışıyorum, çünkü *şu lanet olası saniyede* daha fazla ten tene temas etmezsem, sanırım ölebilirim.

Boynumun kıvrımında, yabancı inliyor. "Lanet olsun, *Kalina*. Beni bu kadar çok mu istiyorsun?"

"Evet," diye nefes alıyorum. Yalan söylemek için fazla ileri gittim. Bunu söylemek, yüksek sesle itiraf etmek çok ateşli. Daha önce kimse bana ne istediğimi sormamıştı. Bu beni zavallı mı yoksa şanssız mı yapıyor bilmiyorum ama her iki durumda da daha az umursayamazdım.

şu anda kendi şansımı kendim yaratıyorum.

Bir küfür daha, bu sefer kulağımın dibinde. "Lanet olsun." şimdi iki parmağım içime girip çıkıyor. Hala yeterince yakın değil. "Beni o kadar çok seviyorsun demek?"

"Lanet olsun, hayır," diye inledim.

"Senden *nefret ediyorum*." "yle mi?"

"Evet. Sen şimdiye kadar sahip olduğum en kötü mşterisin."

Bu onu güldürüyor. "O zaman bunu dzeltsem iyi olur."

Fermuarının açıldığını duyduğum an, gözlerim aşağı doğru kayıyor. Bir an için, bir şeyler görüp görmediğimi merak ettim. Çünkü bunun imkanı yok, değil mi?

Kimsenin bu kadar büyük olmasına imkan

yok. "Tereddütlerin mi var?" diye alay

ediyor.

Ona ters ters bakıyorum ve çenemi gururla dışarı çıkarıyorum. "Asla."

Kalçalarımın tek bir hareketiyle bacaklarımı tamamen ona doluyorum. Yüzündeki şaşkın ifadeden zevk alıyorum ama bu onun kendi hatası. Eğer hareket etmemi istemiyorsa, ayak bileklerimi de bağlamalıydı.

"Peki ya sen?" Nefes alıyorum, onu daha yakına çekiyorum. "Çünkü eğer çok korkarsan, kapı hemen şurada."

Yüzünde nadir görülen bir sırıtış belirliyor. "Bunu siz istediniz Bayan Flowers. Sabah bana şikâyet göndermeye kalkmayın."

"Bu tamamen size bağlı."

Gözlerinde bir meydan okumanın kıvılcımını görebiliyorum. Aldığı anda anlıyorum. "Öyle olsun."

Sözünün eri, bana bir dakika daha vermiyor. Tek bir nefes bile alamadan kalçalarımı aralıyor ve beni dizlerimin arkasından tutuyor. Alt bedenimle beline yapışıyorum, aniden düşmekten korkuyorum.

Ama düşmeme izin vermiyor.

Hiçbir şey yapmama izin vermiyor.

Tutuyor, itiyor ve tek bir hamlede içime giriyor.

Onu hissedebiliyorum. Her santimini hissedebiliyorum, işkence gibi bir yavaşlıkla içime giriyor. Daha azını göze alamaz: Yanlış bir hareket yaparsa beni tam anlamıyla ikiye bölebilir.

Bu düşünce beni tüm yanlış yönlerden tahrik

ediyor. "Daha sert," diye yalvarıyorum,

kalçalarımı onunkilere yaslayarak.

"*Blyat*'," diye inliyor yine, o kelime "*Siktir git*" ya da "*Beni sik*" anlamına gelebilir. Belki de ikisinin de ilk yarısı. "Çok sıkı."

İçime girmeye başladı. Tekrar içeri girmeden önce sonuna kadar çekerek tüm sinir uçlarımı ateşe veriyor. Yedek eli klitorisimle oynuyor, her dokunuşta sırtımdan aşağı kıvılcımlar saçıyor.

İnleyecek ses bulamıyorum, her şey çok iyi hissettiriyor. Gerginlik, yanma, her şey. "Daha sert."

"Dikkatli ol, *Kalina*."

"Beni daha sert sik dedim!" Haykırdım, çekingenliğimi unuttum.

Kalçalarını vahşice savuran yabancı beni duvara yapıştırıyor ve orada kalıyor. *Lanet olsun ona*. Haykırıyorum: İçimdeki hangi gizli düğmeye bastığını bilmiyorum ama bunu tekrar yapmasını istiyorum. Hemen. Tekrar tekrar.

Ama o kalır, tamamen durur.

"Burada kuralları sen koymuyorsun, küçük çiçek," diye homurdanıyor adam. "*Ben koyuyorum*. Şu andan itibaren bir şey istiyorsan kibarca istemeyi öğreneceksin."

Şu an hıçkırığa hıçkırığa ağlayabilirim. Ne tür bir canavar birine bunca zevki verip sonra da elinden alabilirdi ki?

"Lütfen."

"*Kibarca* söyledim."

Duvara doğru eğildim. "Lütfen, efendim," diye tutarsızca geveliyorum, çabayla parlıyor, göğüslerim bluzumdan geriye kalan azıcık parçadan dışarı düşüyor. "Lütfen, lütfen, becer beni, *lütfen*-"

Beni sessizce öpüyor.

Ve sonra, nihayet, *nihayet*, bana ihtiyacım olanı verdi.

Bu sefer kısıtlama yok. Kalıcı endişeler yok. Sadece istek, sıcaklık ve üzerimde yuvarlanan zevk dalgaları var. Beni altına çekmekle tehdit ediyor.

Umarım yaparlar.

Çünkü orgazmımın içimde geliştiğini hissedebiliyorum. Daha yüksek, daha yüksek, daha sıkı, daha sıkı. "Lütfen," diye inliyorum, artık ne istediğimi bilmiyorum. Sadece buna hayatım boyunca hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar çok ihtiyacım var. "Lütfen, efendim-"

Göğsümde bir ısırık. Tenim acıyla karıncalanıyor, sonra da zevkle. Beni yutmaya hazır bir şekilde emdiğini hissedebiliyorum.

Keşke yapsa.

"Ne istiyorsun, *Kalina*?" diye soruyor sonra, neredeyse tatlı bir sesle.

"Seni istiyorum," diye bağırdım, sesimde çaresizlik vardı. "Gelmek istiyorum, beni yapmanı istiyorum, içime gelmeni istiyorum-"

"Seni çiftleştirmemi mi istiyorsun?" diye inliyor, dudakları tekrar boğazımda.

Kahretsin, mantıklı tarafım hayır diyor. Kulağa kabus gibi geliyor.

Ne yazık ki, şu anda kararları veren kısım o değil.

"Evet!" diye haykırdım. Bunun sadece edepsiz bir konuşma olduğunu bilsem de, bunu düşünmek delicesine ateşli hissettiriyor. Bu yabancının beni böyle kalıcı bir şekilde işaretleyebileceğini; bana sahip olabileceğini. "Evet, sık beni, doğur beni, senin olayım-!"

O kadar sert boşalıyorum ki neredeyse bayılıyorum.

Bedenim titriyor, havada asılı kalmış, mavi kravat ve ondan başka hiçbir şey tarafından tutulmuyor. Ve sonra onun da titrediğini hissediyorum, içime daha sert, daha sert giriyor, ta ki-

Tekrar geliyor. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum; hala boşalmayı bırakmadım. Ama içime döküldüğünü hissettiğim anda, o kıvılcım yeniden alevleniyor ve beni duvardan aşağıya doğru savuruyor.

Bu sırada neredeyse askının bağını koparıyordum. Başka bir bağlamda, bu affedilemez olurdu.

Şu anda umurumda değil.

Ama sonunda beni ayıltan şeylerden biri de bu. Hâlâ bu adama -adını bile bilmediğim bu adama- karşı nefesimi tutmaya çalışıyordum ki, korkunç bir şekilde başka bir şey oldu.

Kapı çalıyor.

"*Lanet olsun,*" diye küfrediyorum, ayaklarımı tekrar sağlam zemine

basmak için çabalıyorum. "Bırak gitsinler," diye mırıldanıyor adam

boynumun kıvrımına doğru.

"Alo?" diye seslenen sesin Bay Boyd'a ait olduğunu hemen anlıyorum. "April, sen Orada mı?"

"Lütfen çöz beni," diye ciyaklıyorum

olabildiğince sessizce. "Neden? Seninle işim

henüz bitmedi."

"*Seninle* işim kesinlikle bitti," diye tıslıyorum, bir Houdini gibi sihir yaparak bağlarımından kurtulmaya çalışıyorum.

"Evet, gördün mü, buna inanmıyorum." Kravat yırtılır.

Sikeyim.

Tutunabildiğim tek şeye tutunuyorum: şu anda hâlâ içimde olan adama. "Bunlardan yenisini sipariş edebilirim," diye ciyaklayarak müşteri hizmetleri moduna geri dönüyorum.

"Öyle olsa iyi olur. Oldukça hoşuma gitti."

Sonra birdenbire parmaklarının saçımdan bir şey çektiğini hissettim.

Atkuyruğum gevşedi, bukleler her yere dağıldı.

Harika.

"Bu arada, sanırım bunu alacağım," diyor, saç kurdelemi önümde sallandırarak. Peygamber çiçeği mavisi, tıpkı mahvolmuş kravat gibi. "Sigorta olarak."

"April? Elias? Kimse yok mu?"

Kıvranmaya, çırpınmaya ve inlemeye başladım ve sonunda adam ipucunu aldı, yüzünü buruşturarak beni bıraktı. "Peki. İstersen öyle ol."

"Kesinlikle öyle olacağım," diye karşılık veriyorum, kendimi toparlamak için acele ediyorum. Bluzum kurtarılamaz durumda ama belki-

"Onun *benim* gömleğim olduğunu sanıyordum," diye kaşlarını çatıyor adam, daha önce denemesi için ona verdiğim koyu gri gömleği çalmamı izlerken.

"Olacak. On ila on beş iş günü içinde," diyorum kolları sıvayarak. "Eğer satın almaya karar verirsiniz."

"Artık o kadar emin değilim."

Ona en kötü bakışlarımı fırlatıyorum. Ama bu kibirli, güzel puştla şeytani bakışlarla vakit kaybedemem, çünkü Bay Boyd hâlâ dükkânda sabırsızca dolaşıyor.

Elimden geldiğince kendimi toparlıyorum ve aynada onun da aynısını yapmasını izliyorum. Yanında getirdiği kıyafetleri hızla giyerken göğsünde ve kollarında bir kas dalgalanması var.

Bakışlarımı ayırmak için kendimi zorluyorum.

Sonra arkama dönmeden dışarı çıkmaya başladım.

Her nasılsa, beni kapıya kadar atlattı. "Al." Bana bir kartvizit uzattı. "İletişim bilgileri arkasında. Teslimat için adres de."

Kaşlarımı çatarak kartı okudum.

Matvey Groza, CEO.

Bay Groza "Son provada görüşürüz," diyerek saç kurdelemi cebe indiriyor. Sonra beklenmedik bir şekilde elimi tutup öpüyor. "... Bayan Flowers."

Ve sonra, hiçbir şey olmamış gibi, yürüyor.

Bay Boyd'un dışarıda "Oh!" dediğini duyuyorum, muhtemelen Elias'ı bekliyor ve son anda karşısındaki adamın çok daha solgun, çok daha uzun ve çok çok daha korkutucu olduğunu fark ediyor.

Kapı çalıyor.

Ve öylece gitti.

Aynaya son bir kez bakarak dışarı çıkıyorum ve Bay Boyd'a sabrı için teşekkür ediyorum.

Matvey Groza. Her kimse, başının belada olduğunu söyleyebilirim. Böylesi daha iyi, gerçekten: Onu bir daha görmek istemiyorum.

Ya da en azından kendime böyle söylüyorum.

Ve bir ay sonra, evren bana iki orta parmağını birden kaldırdı.

Hamilelik testinde iki pembe çizgi şeklinde.

NİSAN

"Doktor steteskopu çıkararak, "Her şey yolunda görünüyor," diyor. Bebek hâlâ eğik, ama dönmesini bekleyebileceğimiz kadar sefaliğe yakın. Fetal sıkıntı belirtisi de yok."

Tuttuğumu bilmediğim bir nefes verdim. "Her şey yolunda o zaman?" Doktorca konuşmadığım için kendimi aptal gibi hissederek soruyorum. Hamileyken aptalca soru diye bir şey var mı?

Neyse ki Dr. Allan öyle düşünmüyor gibi görünüyor. "Evet," diye yanıtlıyor, yüzünde küçük bir gülümsemeyle. "Dürüst olmak gerekirse, neredeyse fazla iyi." İlk kez, gülümsemesi aynı derecede küçük bir kaş çatmaya dönüşüyor.

Ve bir anda endişem on katına çıktı. "Ve, uhh... neden?"

"Otuz dokuzuncu haftadasın," diyor, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Kadın doğum uzmanımın stüdyosunda yarı çıplak bir haldeyken panik atak geçirmek üzere değilmişim gibi davranarak başımı sallıyorum. Dr. Cecilia Allan'ın pek çok harika özelliği var ama nezaket kesinlikle bunlardan biri değil.

"Normal koşullarda," diye devam ediyor, "bebeğiniz çoktan dışarı atılmış olurdu."

Ne kadar güven verici bir zihinsel imge. "Doğum tarihi sadece bir tahmin, değil mi?" Gergin bir kıkırdamayla soruyorum.

Doktor bir dosya çıkararak, "Aile geçmişinizde kesinlikle böyle bir durum var gibi görünüyor," diyor. Ne kadar kalın olduğundan benimki olduğunu anlayabiliyorum. Bebeğim kendi doğumu boyunca uyumaya karar verdiğiinden beri, ultrasonlar ve kontroller için haftalık olarak buluşuyoruz. Bir hafta sonra *Savaş ve Barış* gibi görünmeye başlayacak. "Annenizin hamileliğinin kırk üç hafta sürdüğünden bahsetmiştiniz."

"Kırk dört," diye düzeltiyorum. "Ve küçük kardeşimle birlikte kırk altı."

"İndüksiyonu düşünmedi mi?"

"Charlie ile, evet. Ama o..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. İçimden bir ses "*kan banyosu*" nun bir doktorun muayenehanesinde söylenecek bir terim olmadığını söylüyor. "Zor," diye karar veriyorum. "Mümkünse bundan kaçınmak isterim."

Dr. Allan bir sayfayı çevirirken, "Evet, söylediniz," diye düşünüyor. "Şimdilik bebeğin sağlık durumu iyi görünüyor. Kalp atışları güçlü. Fetal makrozomi belirtisi de yok." Sonra dosyayı kapatıp bana döndü. "Ama bunun çok uzun sürmesine izin vermenizi gerçekten tavsiye edemem. Doktorunuz olarak bebeğinizin sağlığıyla ilgilenmek benim görevim. Ve sizin de" diye ekliyor ve omzumu sıcak bir şekilde sıkıyor.

"Biliyorum." Bebeğim için en iyisini düşünmediğimi ima ettiği için içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Ama Dr. Allan'ın öyle demek istemediğini biliyorum. İyi ya da kötü, geçtiğimiz dokuz ay boyunca o benim dayanağım oldu. "Teşekkür ederim, Dr. Allan. Söz veriyorum bunu düşüneceğim."

Gülümsüyor. "Yapacağınızı biliyorum. Bu arada," diye ekliyor döner sandalyesinde dönerek, "işte test sonuçlarınız."

Zarfi titreyen ellerimle alıyorum. "Teşekkür ederim."

"Cinsiyeti öğrenmek istemediğinize emin misiniz?" Dr. Allan bilgisayarında bir şeyler yazarak şaka yapıyor. Bu genellikle kıyafetlerimi geri giymem için bir işarettir.

Kalkıp giyinirken ona "Hayır," diyorum. "Bunun bir sürpriz olmasını istiyorum."

Aslında bundan daha fazlası. Ancak varoluşsal düşüncelerimle Dr. Allan'a yük olmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum, bu yüzden detaylandırmaya zahmet etmiyorum.

"Pekâlâ. İstedğin gibi kararttım. Ama fikrini değiştirirsen istediğin zaman arayabilirsin."

"Yapacağım," diye söz veriyorum, ayağa kalkıyorum. "Tekrar teşekkür ederim."

"Bir hafta sonra görüşürüz!" Dr. Allan arkamdan sesleniyor, gözleri çoktan bir sonraki hastanın dosyasında, ona hızlıca başımı sallıyorum.

Çıkarken bekleme odasında el ele tutuşan çiftlerin yanından geçiyorum. Partnerler partnerleri destekliyor, ne olursa olsun.

Zarfi ellerimin arasına sıkıştırıp tek başıma dışarı çıkıyorum.

Dışarı çıktığımda derin bir nefes alıyorum. "Orada oldukça rahat görünüyorsun, değil mi Nugget?" Elimi karpuz büyüklüğündeki göbeğimin üzerinde gezdiriyorum. Yanlış bir kıyafet seçimi yapsam, markette olgunluğunu kontrol etmek için kapısını çalan insanlar olurdu.

Nugget cevap vermiyor. Nadiren cevap verir. O zaman bile, çoğunlukla Mors alfabesiyle.

"Merak etme. Seni buraya gelmen için zorlamayacağım. Sen hazır olana kadar."

Suçluluk duygusu yine içimi kemiriyor. Bunu neden yaptığımı biliyorum ama hiç faydası olmuyor. Kendimi sorgulama maratonları başladığında, yenilmez şampiyon benim.

Dikkatimi dağıtmak için zarfı yırtıp açıyorum. Suçluluğu suçlulukla takas ediyorum ama kim skor tutuyor ki?

Kağıtları çıkarıyorum. Amniyosentez kağıdında her türlü veri var - Dr. Allen'ın bana telefonda açıkladığı rakamlar. Kromozom anomalisi yok, hastalık yok. Kısacası, endişelenecek bir şey yok.

Ancak ikinci sayfa farklıydı. Bu sonuçları kendi başıma görmek istedim; hazırlıklı olmak istedim. Tabii ki şimdi fark ediyorum ki aynada yapılan hiçbir moral konuşması bunu kolaylaştırmayacak.

Sonuçta babalık testlerinin babanın arkasından yapılmaması gerekiyor.

Kendimi savunmam gerekirse, fazla seçeneğim yoktu. Ya "adamın saçını bir kez denediği ceketten araklayıp onay formuna sahte imza atacaktım" ya da "onu arayıp hamile olduğunu söyleyecektim" ve kesinlikle 2 numaralı kapının arkasındaki seçeneği seçmeyecektim. Tabii biri bana silah doğrultmazsa.

Çünkü internetteki söylentiler doğruysa, Matvey Groza bebeğinizin babası olmasını isteyeceğiniz türden bir adam *değil*.

"Pekâlâ, Nugget," diyorum yüksek sesle, ellerimin titremesini yatıştırmaya çalışarak. "Gerçeklik anı."

Kağıdı açtım. *DNA Babalık Raporu* kelimeleri yargılayıcı bir şekilde bana bakıyor. İlk sayfadaki sütunlara göz gezdiriyorum - daha fazla sayı. Bunlar umurumda değil. Önemsemediğim tek sayı ikinci sayfanın sonunda.

Sonumu getirecek olan numara.

Yukarıda listelenen STR lokuslarının analizine dayanarak, babalık olasılığı...

"Yüzde doksan dokuz," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Elbette. Anlaşıldı."

Şaşırdığımı söyleyemem. Dürüst olmak gerekirse, ya o ya da İsa'ydı. Ama sanırım bir parçam bir mucize umuyordu.

"Pekala," diye iç geçirdim ve Nugget'ın karnını hafifçe okşadım, "İkinci Geliş olmayabilirsin ama yine de benim özel küçük adamımsın. Ya da kızım."

Arabama doğru yol almaya başladım. Benimkine ve June'unkine. İnsanlar New York'ta araba sahibi olmanın pek bir anlamı olmadığını savunuyor ama belli ki milyonlarca aylık hamileyken metroya binmeyi denememişler. Dirsekler ve mariachi grupları sizi ele geçirmezse, fareler ele geçirir.

Park yerine ulaştım. Küçük Honda Civic'im hâlâ bıraktığım yerde duruyor - asla hafife alınacak bir şey değil- ama çok daha rahat olduğunu fark ediyorum.

Hemen yanına park etmiş büyük siyah minibüs sayesinde.

"Şaka yapıyor olmalısın." Kendimi dar geçide sıkıştırıyorum, karnımı emmeye çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Çünkü -newsflash- rahminizi ememezsiniz.

Aklımın bir köşesinde o pisliği anahtarlamak var. Bunu gerçekten yapmalı mıyım diye düşünürken birden minibüsün kapısı açıldı.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye iç geçiriyorum, yeni kurtulduğum boşlukta dönerek. "Bak, buradan çıkmam gerek. Sakıncası var mı-"

Geriye görmek 20/20'dir derler. Örneğin, *artık* arabamla tanımadığım bir minibüsün arasına sıkışmamam gerektiğini biliyorum.

Şimdi biliyorum ki Kız Güvenliği 101'i unutmamalıydım: otoparkta asla yalnız olmayın.

Ama *şu an* bunu bilmenin hiçbir faydası yok.

Çünkü adam beni yakaladığı anda işim çoktan bitmişti.

5 NİSAN

Kendini kaçırtan aptal kız için söylenecek bir şey var: Savaşmadan yenilmem.

Çığlık
atıyorum

.

Tekmeliy
orum.

Kaşınıyo
rum.

Isırırım.

Bu son kısım beni esir alan kişiye çığlık attırıyor, ki bu garip bir şekilde tatmin edici. Başıma siyah bir torba geçirip bileklerimi kelepçelediğimde, ona onun bana verdiğinden daha fazla zarar verdiğime eminim.

Sonra küfrettiğini duydum.

"*Blyat*'," diye tükürüyor ve beni minibüsün bir köşesine doğru itiyor. Kanım buza dönüştü.

"*Stai bene?*" diye sesleniyor bir başka ses sürücü koltuğundan. Dilbilimci değilim ama bunun az önce beni kaçıran ilk kişinin konuştuğundan tamamen farklı bir dil olduğundan oldukça eminim.

Bunu benden bir saniye sonra fark etmiş olmalı, çünkü hemen kendini düzeltiyor. "İyi misin?"

İngilizce. Bununla çalışabilirim. "Orospu beni ısırды," diye homurdanıyor 1.

Bokkafa. "Hey!" diye bağıyorum. "Diline dikkat et, pislik."

Söylenecek en akıllıca şey değildi. Tekrar söylüyorum: öngörü. Benimki fena halde eksik.

Acı yanağımda kıvılcımlar çıkarıyor. Gürültülü bir *çatırtı!* Hareket halindeki minibüste yankılanıyor. "Kapa çeneni, *Curva*."

Nugget'ın hatırı için yapıyorum. Sonra adam elimden bir şey kaptı.

Babalık testi. Hâlâ elimde tuttuğumu fark etmemiştim. Beni yakaladığında bilinçaltımda yapmış olmalıyım.

"Patronunun dediği gibi," diye böbürleniyor 1. Bokkafa, "bu bir eşleşme. Bu Matvey Groza'nın çocuğu."

Lanet olsun. Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. *Derin nefes al April. Yani bu bir mafya işi. Ne olmuş yani? Daha kötülerini de halletmiştin. Carolina Torres'in quinceañera'sını hatırlıyor musun? O pastanın devrildiğini gördün. Bununla başa çıkabilirsin.*

"Tabii ki bu bir eşleşme," diye öfkeleniyor 2. Bokkafa. "Patronum hata yapmaz. Okyanusu geçer geçmez Groza'nın kayıtlarına bir takip cihazı yerleştirdik. Patronun bir iki şey öğrenebilir."

Hava gergin. Bunu söyleyebilirim. Bu ikisi her kimse, içimden bir ses aynı çevreden olmadıklarını söylüyor. Uzun süredir birlikte çalışmıyorlar.

Güzel. Bunu kullanabilirim.

Bir süre sessiz kaldım. Tekerleklerin altındaki asfaltın sesini dinliyorum: bir tümsek, sonra iki. Hastane yerleşkesinden çıkıyoruz. Her an bir dönüş yapmak zorunda kalabiliriz.

Sola, dinleyen her kimse ona dua ediyorum. *Sola dön. Otobana çık. Sonra, trafikte sıkıştığında-*

Sağa gidiyorlar.

Sonofabitch.

Köşeme yığıldım. Tabii ki kötü şansım şimdi ortaya çıkacaktı. Okuldayken bu konuda sürekli alay konusu olurdum. *Nisan çiçekleri mayıs yağmurlarını getirir, diye söylenirdi* çocuklar, yağmurun altında etrafımda bir daire çizerek koşarken.

Çünkü ne zaman bir okul gezisine çıkmaya karar versem mutlaka yağmur yağırdı.

Ondan sonra evde kalmayı çabuk öğrendim.

Ama şimdi, böyle bir seçeneğim yok. Şimdi, eğer evimi tekrar görmek istiyorsam, kendi şansımı kendim yaratmalıyım.

Güzergahı takip ediyorum. Aylardır bu hastaneye gidip geliyorum: Her kestirmeyi, her yolu, her geçidi biliyorum. Times Meydanı'nın kalabalığını fark etmem uzun sürmüyor.

Trafik bizi sıkıştırıyor. Şoför küfrediyor. Kornalar New York'un tüm acele tarzında etrafımda çalışıyor.

Şimdi ya da asla April.

Bir, iki kez öksürüyorum. Sonra biraz daha öksürüyorum. "Hey," diye sesleniyorum, bu sefer daha yumuşak. İncitmeden. "Biraz su alabilir miyim?"

"Oraya vardığımızda anlayacaksın."

"Yapamıyorum-" Biraz hırıltılı soluyorum, sadece iyi bir önlem için. "Nefes alamıyorum."

Bir an için 1 numaralı bok kafalının umursamayacağından korktum. Beni zaten bir kez tokatladı: Beni de görmezden gelmek ne kadar zor olabilir ki?

Ama sonra başka bir ses duydum. *Şoförün.* "Ona bir yudum ver, dostum. O hamile."

"Onun ne olduğu umurumda değil."

"Patronun ona ihtiyacı var. Ona biraz su verin."

Bokkafa #1 dilini şaklatarak yumuşadı. "Al," diye homurdanarak bana plastik bir şişe itti. "Sakın komik bir şey yapmaya kalkma."

Ne yapacağım, sumo güreşçisi gibi göbek mi atacağım? "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, şişeyi kelepçeli ellerimle alıyorum.

Açmak için birkaç deneme gerekiyor. 1. bok kafalı kesinlikle bana yardım etmek için acele etmiyor. *Pislik.*

Keşke bu şişe cam olsaydı.

"Acaba...?" Başımdaki kapüşonu işaret ederek soruyorum. İç çekerek, beni kaçıran kişi razı oldu.

"Siktir git," diye

mırıldanıyorum tatlı tatlı. "O da

ne?"

"Teşekkür ederim."

Alay ediyor. "Sadece elini çabuk tut."

Yavaş ve bilinçli yudumlar alıyorum. Artık onu görebildiğime göre, beni esir alanın neredeyse Matvey kadar uzun olduğunu fark ediyorum. Her çukurda kafasını çatıya çarpmamak için kambur durmak zorunda kalıyor.

Mükemmel.

Döndüğü anda, çapraz bacaklarımın arasına biraz su döküyorum. İhtiyatlı bir şekilde. Sonra hiçbir şey olmamış gibi şişenin geri kalanını içip buruşturuyorum.

"Teşekkürler," diyorum tekrar ve ona uzatıyorum. "Pardon, sen de ister miydin?"

"Sorun değil," diye homurdanıyor adam, belli ki sinirlenmiş. Elimden buruşmuş şişeyi almak için hamle yapıyor.

İşte o zaman harekete geçirim.

"Ah!" diye bağıryorum aniden, kendi üzerime katlanarak. Şişenin düşmesine izin veriyorum, sonra biraz daha kamburlaşıyorum. "Tanrım, acıyor!"

"Neler oluyor?" diye sesleniyor şoför, sesinde endişe var.

"Bilmiyorum dostum." 1 numaralı bok kafa şimdi panikliyor. "Birden çılgılık atmaya başladı!"

"O zaman ona sor, salak!"

"Oh, Tanrım," diye hıçkırıyorum, bacaklarımın arasındaki zemini hissetme gösterisi yapıyorum. "Sanırım suyum..."

"Altına mı işiyorsun?" diye kaşlarını çatıyor adam, tiksintiyle bir adım geri çekiliyor. "Hayır," diyorum. "Suyum geldi. Sanırım... Sanırım bebek geliyor." Minibüs gıcırdayarak durdu.

Bingo.

"Ne yapıyorsun lan sen?!" 1 numaralı bok kafa bağıryor.

"Şu anda ciddi misin sen?" Biraz Daha Az Bokkafa #2 bağırır. "Doğum yapmak üzere, dostum. Geri dönmeliyiz!"

"Bu bir numara olabilir!"

"Lütfen," diye mırıldanıyorum, keşke bunun görüntülerini Akademi'ye gönderebilsem. Burada sergilediğim gösteri için altın heykelcikleri hak ediyorum. "Kan var mı? I

söyleyemem..."

"Bilmiyorum," diye kekeliyor 1. Bokkafa. "Çok karanlık-"

"Kontrol et," diye yalvarıyorum, son kumarımı oynuyorum. "Lütfen, elinle kontrol et, kelepçelerle yapamam, yapamam-"

"Haklı," diye sesleniyor şoför, etrafımızda çalan kornalardan bihaber görünüyor. "Kan olup olmadığını kontrol etmelisiniz. Çocuk tehlikede olabilir."

"Hayatta olmaz," diye karşı çıkıyor beni kaçırın. "Elimi oraya sokmamın imkanı yok!"

"O zaman izin ver!" Yalvarıyorum, içten içe neşeleniyorum.

"*Blyat*'," diye tekrar tükürüyor, bir dizi anahtarla uğraşıyor. Tuhaf, bu bağlamda kulağa ne kadar farklı geliyor. Söyleme şeklinden çok farklı.

Kelepçelerimi açmak için eğildiği anda harekete geçiyorum.

Panikle bacaklarımı açıyormuş gibi yapıp tekme atıyorum. Topuklarım adamın ayak bileğine değdi. Olduğu gibi kamburlaştı, ayağı takılmış bir zürafa gibi yere yuvarlandı.

"Oh, hayır!" Şoförün yararına bağıriyorum, kaçırın kişinin elime düşen silahını tekmeliyorum. "Sen iyi misin?"

Sonra bir an bile tereddüt etmeden kafasının arkasına vurdum. "Ne oluyor?!"

"Yardım edin! Sanırım kafasını çarptı!"

Ve Oscar...

"*Porca puttana*." Sürücü el frenini çekerek koltuğundan kalktı. "Bekle, geliyorum-"

Sonra ne derse desin duymuyorum. O minibüsün etrafından dolaştığında ben çoktan çıkmıştım.

Kelepçeli ellerimle bir taksinin kapısını açıp içeri giriyorum.

"Hey!" diye sesleniyor yolcu. "Öylece-"

"Sür!" Bağıriyorum ve Tanrı'ya şükür taksici bağıriyor.

Neden bu kadar çabuk itaat ettiklerini anlamam için nefesimi tutmam tam bir dakika sürdü. "Ah!" Elimdeki silaha göz krpıyorum. "Bu, çok özür dilerim. O benim değil. Ben-"

"Siz nasıl isterseniz, hanımefendi," diyor taksi şoförü, sesi gıcırtıya dönüşmüş bir halde.

Arka koltukta yanımda oturan adamın beti benzi atmış. "Lütfen, bırakın gideyim," diye kekeliyor. "Benim bir ailem var."

"Ben, uhh... Tabii."

Hareket halindeki arabadan dışarı uçuyor. Bu kadar yavaş gittiğimiz için şanslıyız; beni kaçıranlar geçitte trafiği durdurdular.

abucak, silahı pencereden dışarı fırlattım.

Hâlâ bana iki kafam varmış gibi bakan taksi şoförüne "Bir yere gitmem gerek," diyorum. Sanırım Nugget'inkini de sayarsak-

"Herhangi bir yer," diye nefes alıyor.

Telefonumu ceketimin cebinden çıkardım. Sonra kılıfından bir şey çıkardım: bir kartvizit.

Kartviziti.

Tarayıcıma onun adını yazdım. O berbat öğleden sonra bir daha görüşmedik. Son provaya hasta olduğumu söyleyerek gittim. Onu bir daha görmek istemiyordum.

şu an istediğimi söyleyemem.

Ama başka seçeneğim de yok.

Adam bir sosyal medya hayaleti. Bir an için umutsuzluk beni ele geçirdi. Belki taksinin kartın arkasındaki adrese gitmesini sağlayabilirim. Belki-

Sonra onu buluyorum: hayatımda gördüğüm en güzel kadının hesabından paylaşılmış tek bir fotoğraf. Sarı saçları uzun bir bukle halinde toplanmış, kıyafetleri kusursuz. Yanında Matvey Groza, sanki az önce limon yemiş gibi kayıtsızca kameraya bakıyor.

Ve sonra, kadının parmağında.

Bir elmas yüzük.

Başlık: *I dedi Evet! Kaydet ve Tarih Ocak 15^{inci},
Manhattan'daki Jupiter Otel. Tören saat 12:00'de terasta.*

Saate baktım: 11:48.

"Al," diyorum taksi şoförüne ve telefonumu veriyorum. "Lütfen beni buraya götür. Çabuk."

Şoför benim sözüme güvenip, kafasına silah dayamışım gibi trafikte hızla ilerlerken -yine benim kötülüğüm- aklımdan tek bir düşünce geçiyor.

Bir mafya düğününe katılmak üzereyim.

MATVEY

Takım elbise tam oturdu.

Tabii ki bunu zaten biliyordum. Özellikle bundan emin olmak için o küçük dükkâna geri döndüm.

Ama orada değildi.

Aynada kravatımı düzeltiyorum. Parmak uçlarımdaki ipek hissi anılarımı canlandırıyor. Neredeyse bir yıl oldu ama aklım hâlâ bazen oraya gitmeyi seviyor. O soyunma odası. O koku.

Onunla.

Cebimden bir şey çıkarıyorum: kravatımla aynı renkte, uzun ve şık bir kurdele. O zamandan beri yanımda taşıdığım küçük bir hatıra. Eğer yakın tutarsam, hala onun parfümünün kokusunu alabiliyorum.

Başımı sallıyorum ve ofluyorum. Grisha'nın beni uyardığı şey bu muydu? Düğün öncesi gerginliği mi?

Saçmalık. Ben Matvey Groza. New York'taki en güçlü Bratva'nın başkanayım. Ben sinirlenmem.

Özellikle de konu siyaset olduğunda. Ve hata yapmayın, hepsi bu. Kapı çalındı. Başımı çevirip "Girin" diye seslendim.

Selamlama yerine bir ıslık çalıyor. "Vay canına. Şuna bak. Deniyorum gelini sahneye mi çıkaracaksın?"

Ona gözlerimi deviriyorum. "Eğer bundan korkuyorsan, daha iyi bir terzi seçmeliydin. İstersen seni tanıştıtabilirim." Bu benim en iyi şaka girişimim, her ne kadar *paylaşma* düşüncesi bile kanımın tepeme çıkmasına neden olsa da. "Burada ne işin var senin? Damadın gelini düğünden önce görmesinin uğursuzluk getireceğini bilmiyor musun?"

Benim kızaran gelinim ne gözünü kırpmıyor ne de kızarıyor. Petra Solovyova'nın bir erkek yüzünden telaşlandığı gün, cehennem iki kat donacak.

Onun yerine tepeden tırnağa beyazlar içinde süzülerek bana doğru geliyor. Masalsı elbisesi her adımda parıldıyor, bir hançerin elmas işlemeli kabzası gibi ışığı yakalıyor. Şakaları ne olursa olsun, bugün kimsenin onu gölgede bırakabileceğini sanmıyorum.

Bunu deneyecek kadar aptal olduklarından değil.

"Şans artık bizi ilgilendirmiyor," diyor Petra, kollarını arkamdan sararak.

Temas karşısında irkilmemeye çalışıyorum. Eğer bunu satacaksak, ikimiz de birbirimizin varlığına dayanabilecek gibi görünmeliyiz.

Gri gözleri aynada benimkilerle buluşuyor. "Bugünden itibaren hiçbir şey yolumuza çıkamayacak. Ne şans, ne kader. Hiç kimse." Konuşurken kravatımı düzeltiyor ve ellerini tokatlayarak uzaklaştırmamak için tüm irademi kullanıyorum.

Onun *dokunduğu şeye dokunma. O senin için değil.*

Elmas yüzüğü elinde parlıyor. Bir şekilde onu da bir silah gibi gösteriyor.

Sonunda onu silkeledim. "Kendinden çok emin konuşuyorsun."

"Sen de öyle yapmalısın," diye omuz silkiyor Petra. "Buradayız Matvey. Başardık. Sürekli diğer ayakkabının düşmesini beklemek zorunda değilsin."

Teoride haklı. Ama eski alışkanlıkları kırmak zordur. "Evet" diyene kadar hiçbir şeyi şansa bırakmayacağım.

"Yakında," diye mırıldanıyor, tekrar yaklaşarak, "tüm hayallerimiz gerçek olacak. Doğu Yakası'ndaki en güçlü Bratva'nın *pakhan*'ı olacaksın, Groza ve Solovyov ailelerinin birleşik gücü emrinde olacak. Ve ben..."

"Ve sen de *vor* olacaksın." Onun için tamamladım. "Tıpkı babanın hiç istemediği gibi."

Aynada vahşi bir sırıtış yüzünü böler.

Petra. İki yıl önce yollarımız kesiştiğinden beri, sonunda eşimle tanıştığımı biliyordum. Güç ya da kurnazlık değil, *açlık*. İşte bu

Bratva olmak, ne kadar parayla gömülebileceğiniz, cebinizde ne kadar polis olduğu ya da adınızı kaç gökdelene yazdırabileceğinizle ilgili değildir.

Bu Amerikan rüyası, asla bizim olmadı. Bir

Bratva tek bir şey için yaratılmıştır: *hükmetmek*.

Buraya gelmek bu basit gerçeği unutmayı kolaylaştırıyor. Ama ben asla unutmadım. *Vory*'lerim, generallerim lüksün kucağında rehavete kapılırlar bile, ben daha fazlası için çabalamaya devam ettim.

Bunu başarmak için sayılara ihtiyacım var. Petra'nın sağlayabileceği sayılara. Daha açık olmak gerekirse, *babasının* sağlayabileceği sayılar.

Vladimir servetini burada yapmak için okyanusları aşmış olabilir, ama kalbi eski Rusya'yı hiç terk etmedi. O kızı için bir koca istiyordu; ben de onun çeyiz olarak sunacağı askerleri istiyordum.

Ya Petra? Petra'nın kendi hedefleri vardı. Birinin kolunda güzel bir şey olmaktan daha fazlasını istiyordu. Onu şımarttığım için mutluydum.

Ne de olsa ben Vladimir değilim, birinin bacaklarının arasında ne olduğu umurunda değil. Ben sadece davama nasıl katkıda bulunabileceklerini önemserim. Ve eğer biri bana kadın ya da erkek bir ordu getirirse, saflarımda bir yer kazanmış demektir.

Şimdi, keşke *bana dokunmayı* bıraksa.

"Seni öpmeme izin vermeyecek misin?" diye birden ağzından kaçırıyor. Parmakları çenemin hizasını okşuyor.

Elini kenara itiyorum. "Beni mihrapta öpebilirsin."

"Peki ya sonra?" diye üsteliyor, kravatıma asılmış gibi.

Sinirimi bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Yapabileceğim en kötü şey Petra'ya benim sinirlendiğimi görme zevkini tattırmak olur. O bunun için yaşıyor, insanları kızdırmak için.

Cevap vermediğimde "Anlamıyorum, biliyor musun?" diye soruyor. "Çirkin olduğumdan değil. Nasıl bir şey olduğunu merak etmiyor musun? Sadece bir kez?"

Ben de aynı şeyi merak etmiştim. Tüm hesaplara göre, Petra'yı güzel bulmalıyım. Objektif bir şekilde, sanırım öyle. Bir heykele benziyor.

mermer, her açıdan mükemmel. Ve

aynı derecede soğuk ve keskin.

"Neden soruyorsun ki?" Ben de karşı çıkarım. "İkimiz de benden hoşlanmadığını biliyoruz, ya da."

Yüzü bana doğru yerde olduğumu söylüyor.

Belki de aynı sebep ikimiz için de geçerlidir: Birbirimize çok benziyoruz. Zirveye oynayan iki alfa. O asla kimseye boyun eğmez ve bana gelince? Ben *boyun* egecek kadınları tercih ederim. Sıcak, esnek, benim olan.

Tıpkı-

"Peki," diye suratını asıyor ve dönüp gidiyor. "Zaten seninle oynamak eğlenceli değil."

"Ben oynamak için yaratılmadım," diye hırlıyorum beni bile şaşırtan ani bir şiddetle. "O yüzden deneme."

Sonra bakışlarım saatime düşüyor.

"Süitimize geri dönmelisiniz," diye tavsiyede bulundum. "Babanın senin uygunsuz bir şey yaptığını düşünmesini istemeyiz."

"Evet, evet, *moy pakhan*," diye alay ediyor Petra, ellerini masumiyetin alaycı bir jestiyle kaldırarak. "Allah korusun, değil mi?"

Aynada onun geri çekilişini izliyorum. Kalçaları her adımda sallanıyor. Alfa ya da değil, en azından baştan çıkmalıyım.

Peki ben neden değilim?

Hiç düşünmeden elim kurdelenin durduğu cebime gidiyor. Kumaşı suçluyorum: pürüzsüz, yumuşak bir dokunuş. Kinetik enerjimi boşaltmak için ideal. Zihnim her zaman dakikada bir mil hesaplamalar yaparken, bu hoş bir rahatlama. Tamamen fiziksel bir şey.

Onu giyen kadınla hiçbir ilgisi yok.

"İşte buradasın." Grisha'nın sesini takip ederek kapıya döndüm. "Elimizde kaçak bir gelin olduğunu düşünmeye başlamıştım."

Petra cilveli bir kahkahayla cevap verir. "Oh, asla yapmam. Sadece kocamın korkmadığından emin olmaya çalışıyorum."

"Ben henüz senin kocan değilim."

"Gördün mü?" diye şaka yapıyor Grisha'ya. "Bunu yalnız bırakamam, sana söylüyorum."

"Ona iyi bakılacağından emin olacağım," diye cevap veriyor Grisha güler yüzle, elini uzatarak. "Şimdi gel, *moya printsessa*."

Petra dışarı çıkarılmasına izin verdi. Her zamanki cüretkâr astım omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor.

Gözlerimi deviriyorum.

"Biraz aşağılayıcı, sence de öyle değil mi?" Kapı aralığından başka bir ses alaycı bir şekilde yorum yapıyor. *Yuri*. "Petra güvenilir bir müttefik. Bize ihanet etmez."

"Bunu biliyorum, Yurochka," diye dostça cevap veriyor Grisha. "Tıpkı o küçük narin burnunu ısırsa bile bir şakayı tanıyamayacağını bildiğim gibi."

"Çekin ellerinizi!" diye başlıyor kardeşim, sesi cümlelerin ortasında genizden geliyor.

"Çocuklar," diye bağıriyorum, sabrım tükeniyor. "Birbirinizin burnunu çalmayı bırakın ve işinizin başına dönün. Aksi takdirde ikisini de vuracağım."

İkinci ve üçüncü komutanım itaatkâr bir şekilde ayırıyor. "İnanılmaz," diye mırıldanıyor Yuri nefesinin altında.

"Bırak artık," diye uyarıyorum onu. "Yemin ederim, birlikte bir odaya girdiğiniz anda ikisi de yeni yürümeye başlayan çocuklara döner."

Yuri'nin dudaklarında bir itiraz görebiliyorum, ama o daha iyi düşünüyor gibi görünüyor. *Güzel*. Bugün oyun oynayacak havada değilim.

Onun yerine "Hazır mısın?" diye soruyor.

Aynaya son bir kez bakıyorum. Ceket o günkü kadar net görünüyor. dükkanda bir gün. Hatta daha iyi. "Olabileceğim kadar hazırım," diye iç geçirdim.

"Ve..." Yuri duraksıyor, doğru kelimeleri arıyor. "Bundan emin misin kardeşim?"

Öyle miyim? "Olmak zorundayım," diye karar verdim. "Solovyov rakamlarına ihtiyacımız var. Aksi takdirde, üstesinden gelecek kadar büyümemiz yıllar alacak..."

İsmi söylemiyorum. Yuri kimden bahsettiğimi gayet iyi biliyor.

"Anlıyorum," diyor sonunda. Hâlâ çelişkili görünüyor ama ben bunu görmezden gelmeyi seçiyorum. Böyle günlerde sinirleri gerilenler muhtemelen sadece gelinler ve damatlar değildir. "Ama..."

"Yura."

Durdu.

Bu lakap onu her zaman dinletir. Bu ona çocukluğumuzu hatırlatıyor; karda tökezleyerek hayatta kalmak için silah kullanmayı öğrenen iki yetim.

"Bu sadece bir düğün," diyorum iki omzunu birden sıkarak. O kadar uzun ki, sadece yirmi iki yaşında olduğunu hatırlamak zor. Eskiden ondan bir kafa kadar cüceydim: şimdi ise sadece birkaç santim. "O kadar da büyük bir fedakârlık değil."

"Ama onu sevmiyorsun."

"Aşk için evlenmeyi hiç düşünmedim kardeşim." "Ama-

"

"*Kan*," diyorum ona, ciddileşerek, "ihtiyacım olan tek bağ. Tek bağımız *güvenebilirsiniz*. Başka her şey en iyi ihtimalle geçicidir. En kötü

ihtimalle de yalandır." Yutkunduğunu görüyorum, sonra başını

sallıyor. "Biliyorum, *Motya*."

"Biliyorum." Son bir okşamayla Yuri'nin gitmesine izin veriyorum. Sonra kapıya kadar olan mesafeyi geçiyorum. "Vakit geldi mi?"

"Evet," diyor Yuri, saatini kontrol ederek. "Öyle."

Sırıtiyorum. Son bir çaba ve istediğim her şey elimin altında olacak.

Müttefikler, güç, imkanlar.

Hepsinden iyisi... *intikam*.

"Peki o zaman," diyorum sırtarak, "yolu göster kardeşim."

Sunağa doğru yürüyorum.

Yanımda, Yuri sağdıç olarak yerini alıyor. Kalabalığın içinde Grisha'nın bana sinsi bir başparmak işareti yaptığını görebiliyorum.

Sonra marş çalmaya başlar.

Org şarkı söylerken, Petra babasının kolunda içeri giriyor. Böyle giyinmiş, altı inçlik topuklu ayakkabıları ve herhangi bir *çariçeyi* utandıracak tacıyla Vlad'ı bir bahçe cücesine benzetiyor. Nedense, bunun kasıtlı olduğunu hissediyorum.

Attığı her adımda, hayallerimin yaklaştığını hissedebiliyorum. Rahibin ağzından çıkan her kelimeyle, tutkularımın avuçlarıma yerleştiğini hissedebiliyorum. Her bir "Evet" ile dünyanın dengesinin değiştiğini hissedebiliyorum.

Nikâh memuru "Ya şimdi konuşun ya da sonsuza dek susun" dediğinde neredeyse gülecektim. Aklı başında kim bize karşı çıkar ki? Aklı başında kim *buna* karşı çıkar?

Ve sonra, yıldırımın iki kez çarpması gibi, April Flowers içeri girer.

"Hamileyim," diyor nefes nefese, hayatımda gördüğüm en devasa göbeği göstererek. "Ve bu senin."

MATVEY

Ağır çekimde oluyor.

En azından bana öyle görünüyor. Düğünü mahveden terzim bombasını patlattıktan sonra teras ölümcül bir sessizliğe bürünüyor. Bir saniyeliğine hava, çatışmadan önceki an gibi durgunlaşıyor.

Ve sonra başlıyor.

İlk yumruk arka sıralardan geliyor. Tabii ki öyle - Groza ve Solovyov erkeklerinin birbirleriyle karışık oturdukları yer. Bu Grisha'nın parlak fikriydi: bir birlik gösterisi.

Şu anda "birlik" kırık, kanlı bir burun gibi görünüyor.

"Sen!" diye bağırıyor Solovyov homurtusu kalabalığın üzerinde. "Ne cüretle bize hakaret edersin?"

"Böyle *baskılar* mı?"

"Senin derdin ne lan?!"

"Haddini *bil*, *Salaga*. Yeni *pakhanının* kim olduğunu unuttun mu?!"

Yumruklar havada uçuşuyor.

Mobilyalar da öyle.

... ve Vlad'ın *çok* pahalı, ithal süs eşyaları.

Bir sandalye kalabalığın üzerinde yükseliyor ve adamlarımdan birinin sırtına sert bir darbeye iniyor. Groza grubu tüm sırayı Solovyov'lara fırlatarak karşılık veriyor.

Tahta bir bacak kuş kafesinin mandalına çarptı. Beyaz güvercinler salınır, yanlış açıyla uçarak doğrudan kavga eden konukların yüzlerine dalarlar. Yanaklar çizilir; gözler gagalanır; tüyler her yere saçılır.

Bana doğru kurşun gibi fırlayan bir Fabergé yumurtasının altından geçiyorum. Kafamı kıl payı ısıtıyor ve altı katlı düğün pastasının içine gömülüyor.

Masanın ortasına.

Pasta sallanmaya başlayıp etraftaki herkesi Madagaskar vanilyası banyosuyla tehdit ederken Petra'nın dehşet içindeki nefesini duyabiliyorum. Muhtemelen bu adamların çoğunun şimdiye kadar yıkandığı en iyi şey ama yine de aklımızdaki kullanım tam olarak bu değildi.

Yuri onu kurtarmak için koşar ama nafi. Pasta onu bütünüyle yutar.

Etrafımdaki her yöne doğru patlarken gözlerimi tüm bu kâbusun sebebine çeviriyorum. İşte oradaydı: April Flowers, sandalyelerden kaçıyor ve saçındaki tüyleri yoluyor.

"Tebrikler hanımefendi!" diye bağırmaya cesaret eden adamlarımdan biri, bir Solovyov homurtusunun dizlerine tekme atarken kadına hızlı bir saygı selamı veriyor.

Bayan Flowers her zamanki kibarlığıyla, "Teşekkür ederim,"

diye cevap veriyor. Bu saçmalıktan bıktığıma karar verdim.

Silahımı çıkardım ve ateş ettim.

Başladığı kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde kavga durur. Teras sessizliğe gömülüyor. Gökyüzüne doğrulttuğum silahımın dumanı tütüyor. Artık kimse başka bir yere bakmıyor, benden başka bir yere.

Nisan Çiçekleri dahildir.

Sonra Petra'nın beyaz ayakkabılarının üzerine ölü bir güvercin düşüyor ve gelinim ıçıklık atıyor. Ondan sonra kaos hızla devam ediyor.

Kalabalık kontrolü için çok fazla. Bu durum resmen kurtarılamaz hale

geldi. "Patron," diye sesleniyor Grisha, bana doğru koşarak, "bir

sorunumuz var." "Hadi canım."

"Hayır," diye ısrar ediyor, dirseğini tutuyor. "Bir *sorunumuz* var."

Grisha'nın görüş alanını takip ediyorum. Sunağın diğer tarafında, iki koruma tarafından kuşatılmış Bahçe Cini Vlad bana doğru ilerliyor.

Ve hiç de mutlu görünmüyor.

"*Blyat'*," diye küfrediyorum, silahımı kılıfına sokuyorum ve sunaktan aşağı atlıyorum. Neften aşağı inerken Grisha'ya "Bunu kontrol altına al" diye mırıldandım.

"Elimden geleni yapacağım patron."

"Hiçbir şey yapma. Sadece hallet."

Sonra "bunun" kaynağına doğru ilerliyorum, o da şimdi çimenlerin üzerindeki ölü kuşların etrafında sıçrarken sandalyelerden ve tebriklerden kaçmaya devam ediyor.

Birkaç hızlı adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Yeterince yaklaştığımda, "Benimle geliyorsun." diye hırıliyorum.

Ona tartışma şansı vermiyorum. Ona konuşma şansı vermedim. Sadece elini tuttum, sıkıca tuttum ve kaçtım.

Beni içine çekerken gözleri kocaman oluyor. Yutkunurken boğazı düğümleniyor ve ben bunun saçmalığına neredeyse kahkaha atacağım. Katiller ve suçlularla dolu beş yüz kişilik bir düğünü basmakta bir sakınca görmüyor ama şimdi sadece o ve ben olduğumuz için sönük mü kalıyor?

Konuşmak için ağzını açtı. Her şeye hazırım; bir özür, bir açıklama, bir haraç talebi. Onun yerine hülyalı bir şekilde mırıldandı, "Gerçekten mükemmel bir uyum..."

"Affedersiniz?"

"Yok bir şey! Sadece... ceket. Sana çok yakışıyor."

Şaşkınlıkla terziye dönüp bakıyorum. "Seni ilgilendiren bu mu?" Homurdanıyorum. "Az önce *düğünümü bastın* ve takım elbisemin uyup uymadığını mı merak ediyorsun?"

Onu arkamdan sürükleyerek kalabalığın arasından geçiyorum. Adamlarımın etrafımızda bir çember oluşturduğunu ve ikimizin de arkasını kolladığını görebiliyorum. Bir şey söylememe bile gerek kalmadı; soru sormadan *pakhanlarının* hizasına geçtiler.

Buna karşın, Vlad'ın mihraptaki düzensiz birliklerine emir yağdırdığını hâlâ duyabiliyorum.

"Yine de bir cep mendili eklemeliydim," diye mırıldanıyor yanımdaki kadın.

Onu öldüreceğim.

Asansöre bindik. Çatı katına uzun bir yolculuk değil. Aslında merdivenlerden çıkmak daha hızlı olurdu. Ama onun bunu yapabileceğinden emin değildim.

Karnına bakma.

Ama bu imkansız. Bakışlarım ona her yöneldiğinde, oraya gidiyor. Bir dişi geyik kadar geniş, sıcak, ela gözleri değil. Yanaklarındaki masumiyetten çok uzak çiller değil.

Şurada.

Bu minyatür aynalar koridoru yardımcı olmuyor. Nereye dönsem, o orada: April Flowers, şimdi kocaman bir bebek yumrusu var.

Bebeğim benim.

Eğer ona inanılacaksa.

Sanki aklımı okumuş gibi bana döndü. "O senin," diye homurdanıyor. "Bunu kanıtlayabilirim."

"Yapabilir misin?"

Bu çok saçma. Daha önce hamile kadınlar görmüştüm. Hiçbiri

Bu. Kız parlıyor. Ethereal.

Bakışlarımı ayırıyorum ve asansörden iniyorum. Yine de elini bırakmıyorum. Çok uzağa kaçabileceğinden şüpheliyim ama riske atmayacağım. April Flowers bana cevap borçlu.

Ve belki de daha fazlası.

"Tabii ki yapabilirim," diye tersliyor. "Sol cebimde."

Hâlâ kelepçeli olan elini avuçlarımdan kurtarmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum. Bunun yerine, anahtar kartımı çatı katının kapısına okutup onu kabaca içeri sürüklüyorum. Kapı arkamızdan güvenli bir şekilde kapandıktan sonra nihayet gitmesine izin verdim. "Konuş o zaman."

Bana ters ters bakıyor. "Sana kanıtı bir çift cıvata kesiciyle takas edeceğim."

İnanılır gibi değil. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin Bayan Flowers: pazarlık yapamazsınız. Az önce çok önemli bir olayı mahvettiniz-"

"Bir mafya düğünü," diye tamamlıyor.

"-ve o terastaki insanların yarısı şu anda ölmeni istiyor. Yerinizde olsam konuşmaya başlardım."

Uzun bir süre April Flowers bir şey söylemedi. Ben de bir şey demedim.

Sonra, sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, bileklerini uzatıyor ve tekrarlıyor, "Sürgü. Kesiciler. Sonra konuşacağım."

Bitkin bir halde lavaboya doğru yürüdüm. Alet çantasını çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. Cıvata kesicilerin görünür olduğundan emin oluyorum ama henüz onları almak için harekete geçmiyorum. "Konuş. Sonra seni serbest bırakacağım."

Benim alıngan terzim kıpırdamıyor. Ben de silahımı çıkarıp onu da masanın üzerine koyuyorum.

Bu ondan bir tepki almış gibi görünüyor. "Vay canına. Klas bir oyuncusun, değil mi?"

"Evet. Ve eğer bunu kullanmaya karar verirsem, ellerinin serbest olup olmaması önemli olmayacak. O yüzden konuş. Şimdi."

Öfkeden titreyerek, kelepçeli iki elini de cebine sokar. Sonra *bir şey* çıkardı... *bir şey*. "İşte. Pislik."

Buruşturulmuş kağıdı ondan aldım. "Bunun ne olması gerekiyor?"

"Okuyabiliyorsun, değil mi?"

Dışlerimi sıkıyorum. Hayatım boyunca, hiç kimse benimle böyle konuşmaya cesaret edememişti.

Bu. Garip bir şekilde, nefret etmiyorum.

Belgeyi taradım. Ne olduğunu hemen anlıyorum: bir babalık testi. "Bunu nasıl aldınız?" İnanamayarak soruyorum, veri dolu sütunlara göz gezdiriyorum.

"Ceketin," diye cevap veriyor. "Üzerinde kıl bırakmışsın. Bu kaçınılmaz, gerçekten. Hepimizin başına gelir."

"Ve sen... arakladın mı?"

"Evet." Omuz silkiyor. "Yani, bilirsin işte... Ya senin çocuğun ya da Bay Buttons'ın." "Kimmiş o?"

"Kedim."

Ona dik dik bakıyorum. "Bu testler için onay formu gerekiyor."

"Ben de teslim ettim."

"Nasıl?"

"Makbuzunuz."

Bakmaya devam ediyorum.

"Bana öyle bakma," diyor terzi-sahtecim, kelepçeli ellerini masumiyet gösterisi için kaldırarak. "İmzanızın taklit edilmesini istemiyorsanız, bir dahaki sefere web sitemizden sipariş verin."

Kızgın olmalıyım. Çok öfkelenmeliyim. Bu meydan okuyan küçük terziye haddini bildirmeli ve ona ne olduğumu, neler yaptığımı, hâlâ neler yapabileceğimi göstermeliydim.

Ama gerçekte...

Etkilendim.

Belgeyi okumaya devam ediyorum. İkinci sayfanın sonunda, bitmek bilmeyen anlamsız, anlayabildiğim tek sayı kalın harflerle bana bakıyor:

99%

Kendimi toparlamak için bir an duruyorum. Tam bir dakika boyunca belgeyi tekrar tekrar incelemekten başka bir şey yapmadım. Sanki bir bakışla anlamı değişecekmiş gibi o numarayı tekrar tekrar okumaktan başka bir şey yapmıyorum.

Ama öyle değil.

Bu çocuk benim.

"Bak," diyor, "düğününü mahvettiğim için özür dilerim. İster inanın ister inanmayın, gerçekten üzgünüm. Ve sadece gelininizin ailesi şu anda beni öldürmek istediği için değil." Bağlı ellerini sıkıyor, bakışları aniden alçak ve utangaç. "Sadece... başka seçeneğim yoktu."

Ona inanmak için bir nedenim yok. Yalancı da olabilir, casus da, her ikisi de, tamamen başka bir şey de. Ama yine de, bir nedenden dolayı, inanıyorum.

"Sanırım bunların bununla bir ilgisi var?" Kelepçelere doğru bakarak söylüyorum.

Sert bir şekilde başını sallıyor. "Bugün kaçırıldım. Adamlardan biri Rus'tu sanırım. Diğerini bilmiyorum. Ama senden ismen bahsettiler."

İşte böyle, kanım kaynamaya başladı. Bayan *Flowers-April*'e doğru ilerliyorum. Çocuğumun annesine. İrkildiğini görüyorum: Ona vuracağımı mı sanıyor? Benim olanı inciteceğimi mi?

Cıvata kesiciyi kelepçelerine götürüyorum ve zinciri ikiye ayırıyorum. "Grisha sana yardım edecek," diyorum ona, kulağının arkasına bir bukle sıkıştırmak için aniden gelen güçlü dürtüye direnerek. "Sonra görüşürüz."

Çok öfkeliyim. Elbette öfkeliyim: April Flowers aylar süren dikkatli planlarımı tek başına yok etti. Birkaç dakika önce çok yakın olan hayallerim şimdiden elimden kayıp gidiyor. Eğer bunu doğru şekilde halledemezsem, her şeyimi kaybedeceğim.

Yine de şu an ona kızgın değilim.

Çocuğuma elini sürüp yaşayabileceğini düşünenlere çok kızgınım.

Çocuğum ve onu taşıyan annem. "Kaç aylıksın?" diye sordum.

April bu soruyu beklemiyormuş gibi bana göz kırpmıyor. "Otuz dokuz hafta."

Kaşlarımı çattım. "Yakında doğacaksın."

"Geçen hafta aslında," diye mırıldanıyor. "Bu bir şey. Ailem bunu yapar. Bebeklerimiz geç kalmaya meyillidir."

Dokuz aylık hamile bir kadını kaçırmak. Bunu yapan pislik herifleri bulduğumda, gömecek tek bir kemik bile kalmayacak.

"Yemin ederim bunu uydurmuyorum," diye devam ediyor April panik içinde. "Testi kontrol edebilirsin; hepsi orada-"

"Sana inanıyorum."

Bunu bugün ikinci kez söylüyorum. Bu benim için olağan bir şey değil. Ama bugünle ilgili hiçbir şey olağan değil.

Sonunda karnına bakmama izin verdim. Dolu, şiş. Çocuğumla birlikte. *Baba olacağım.*

"Matvey!"

Biri içeri daldı. April'i arkamdan iterek silahıma sarılıyorum, gerekirse onu tüm Solovyov Bratva'ya karşı savunmaya hazırım-

-Ve sonra kim olduğunu görüyorum.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Ateş etmek üzereydim, biliyorsun."

Belki de yapmalıydım. Bunun yerine, ikinci ve üçüncü komutanımın bana ulaşmak için birbirlerini dirseklediklerini gördüm. Yuri hâlâ pasta kremasıyla kaplıyken, Grisha'nın saçından Yankee Doodle gibi uzun, beyaz bir tüy çıkıyor.

"İyi misin kardeşim? Ne-"

"Her şey yolunda mı patron? Düşündüm

ki-" "Sessiz ol."

Emrimle ikisi de sakinleşiyor.

"Güzel," dedim onlara. "Bayan Flowers, bunlar Yuri ve Grisha. Yuri benim kardeşim. Grisha da üçüncüm." Sırayla her birini işaret ediyorum, her biri sert bir şekilde başını sallayıp son misketimi kaybetmişim gibi bana bakarken izliyorum. "Bazen ikisi de bebek gibi davranıyor. Bence ebeveynlik için mükemmel bir alıştırma olacaklar, bu yüzden onları bu şekilde kullanmaktan çekinmeyin."

Arkamda, April'in bir homurtuyu bastırdığını duyuyorum. Çabucak toparlanıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye selamlıyor, mükemmel bir nezaket timsali.

Müşteri hizmetleri moduna geri döndüğüne şüphe yok.

"Yuri, Grisha," diye devam ediyorum, "bu Bayan April Flowers. Terzi, imza taklitçisi, pişmanlık duymayan düğün bozucu-"

"Hey!"

"-ve bebeğimin annesi."

İki çift göz açıldı. Fark etmemiş gibi yapıyorum.

"Şimdi," diyorum parmaklarımı çıtlatarak, "hanginiz bana durum güncellemesi yapacak?"

MATVEY

"*Bebek'* mi?!"

"Bekle, nereden bileceksin-" "-burada bir şeyler doğru değil-" "Motya, ne-"

Avuçlarımı masaya vuruyorum. "Durum güncellemesi istedim, lanet olası bir basın toplantısı." Kendimi uzun, derin bir nefes almaya zorluyorum. Ya bu olacak ya da gün bitmeden biri kurşun yiyecek. "Grisha. İlk sen başla."

İlk defa, Yuri tartışmıyor.

Grisha boğazını temizler. "Dışarısı cehennem gibi patron. İnsanların ateş etmemesinin tek nedeni Bayan Solovyova'nın silahlarını sokmakla tehdit etmesi-"

"Tahmin edebiliyorum," diye araya girdim. "Petra nasıl?"

Bu kez cevap veren Yuri'dir. "O üzgün, kardeşim. Bir dakika önce korumalarıyla birlikte terastan hışımla çıktı. Babası hâlâ orada, adamları yerleştiriyor."

Vlad'ın adamlarını yola getirme becerisine, lanet olası Diş Perisi'ne duyduğum inanç kadar güveniyorum. "Pekala. Grisha, sen oraya geri dön. Adamlarımızı hizaya sok, sonra Vlad'a düğünün ertelendiğini söyle. İlk yumruğu Solovyovlar attı, bu yüzden bugün ilerleyemememiz onun suçuymuş gibi görünsün."

Grisha bıyık altından sırıtıyor. "Yapacağım, patron."

"Yuri," diyorum kardeşime dönerek, "burada kalacaksın."

"Ama-"

"Onu hayatın pahasına koru," diyorum ve bunun ne kadar önemli olduğunu vurguluyorum. Eğer bu bebek gerçekten benim, bunu başkasına emanet edemem. "Anladın mı?"

Yutkunuyor. "Anladım."

"Güzel." Grisha ile çıkışa doğru ilerlemeye başladım. "Ben Petra'yı arayacağım. On beş dakika sonra burada buluşuruz."

April'a son bir kez bakıyorum. Bu haliyle, ela gözlerini yere dikmiş ve tüm vücudunu kanepenin koluna dayamış halde, birkaç dakika önce tartıştığım o ateşli terziye hiç benzemiyor. Aksine, kendini olabildiğince küçültmeye çalışıyor gibi görünüyor. *Saklanmak için.*

Ancak dökümlü hamile elbisesinin altındaki bariz şişliği ve taşıdığı değerli yükü saklamak mümkün değil.

Gitmek istemiyorum. Ama gitmek zorundayım.

"Yuri'yle kal," dedim ona. "O seni güvende tutacaktır."

"Kendimi güvende tutabilirim!" diye savunuyor ama zayıf bir sesle. Bitkin. Sanki dik durmak için tüm gücünü harcıyormuş gibi.

Kaçırıldı. Kaçtı. Buraya kadar koştu.

"Benim korumamı istedin," diyorum, tartışmaya yer bırakmayan bir ses tonuyla. "Bırak da seni koruyayım."

Bu sefer April bir şey söylemiyor.

Bakışlarımı onun karnından ayırmak için kendimi zorluyorum. Sonra, zihnim bu saçmalığı kurtarmak için hala yapmam gereken her şeyle dolup taşarken, sonunda kapıdan dışarı adım atıyorum.

"Bekle!"

"Ne var, Yuri?"

Döndüm. Kardeşim orada, kapının yarısında, gözlerinde çok iyi tanıdığım bir bakışla. "Yardım edebilirim."

"Bu senin Grisha ile sidik yarışınla mı ilgili?" İç çekiyorum, sinirlenmenin ötesinde hissetmeye başlıyorum. "Çünkü eğer durum buysa-"

"Petra hakkında."

Yürümeyi bıraktım. "Petra ne olacak?"

"Üzgündü, Motya." Yuri konuşurken bakışlarıma karşılık vermiyor. "Seninle konuşacak mı?"

"Tabii ki yapacak," diye cevap veriyorum hiç vakit kaybetmeden. "Şimdiye kadar evlenmiş olmamız gerekiyordu. Eğer benimle konuşmayacaksa, başka kim kalacak?"

"I..." Yuri tereddüt eder. "Yardım edebilirim."

Başımın ağrımaya başladığını hissederek burnumun kenarına masaj yapıyorum. İyi niyet, cehenneme giden yol vesaire. "Yardım ediyorsun kardeşim," diye ısrar ediyorum. "Burada kalarak. Sana en çok ihtiyacım olan yerde."

"Ama-"

Ona doğru yürüdüm, iki elimle omuzlarını sıktım. Onu topraklıyorum. Neden bu kadar keyifsiz olduğunu bilmiyorum ama bir an önce kendine gelmesini istiyorum.

Eğer Yuri'ye güvenemezsem, kimseye güvenemem.

"Grisha ile birincilik için yarışmak zorunda değilsin, Yuri. Sen benim ikincimsin." Sözlerimin sonunda onun kalın kafasına girmesini umarak gözlerinin içine bakıyorum. "Sen benim kanımdansın. Bunu başka kimse söyleyemez. Tüm dünyada hiç kimse. Anlıyor musun?"

Kimse, içimden bir ses fısıldıyor, *sadece-*

"Anlıyorum," der Yuri sonunda. "Ama ihtiyacın olursa daha fazlasını yapabilirim. Hepsi bu kadar."

O zaman aklıma bir fikir geliyor. Eğer Yuri'nin istediği daha fazla sorumluluksa, o zaman tam bana göre bir görevim var. "Bak ne diyeceğim," diyorum, daha önce elime tutuşturulan buruşuk kâğıdı çıkararak. "Eğer yardım etmek istiyorsan, yardım edebilirsin. Bununla."

Belgeyi tarıyor. "Babalık testi mi?"

"Yeni bir tane istiyorum." Tereddüt etmeden kafa derimden birkaç tutam saç çekiyorum. Acımıyor bile. Sibirya'dan sonra, kurşundan başka her şey sıcak taş masajı gibi geliyor. "Onay formundaki imzamı taklit etmekten çekinmeyin. Görünüşe göre bu artık sıradan bir şey."

Yuri kaşlarını çatıyor ama bir şey söylemiyor. İkincim olarak, hafif bir sahtecilik yapmaktan çok daha kötüsünü yaptı. "Sence yalan mı söylüyor?"

"Bence ona inanmak için bir nedenimiz yok," diye cevaplıyorum soğuk bir şekilde, kelimelerin ağzımda ne kadar yanlış hissettirdiğini görmezden gelerek. "Ne de olsa o bir yabancı."

Tamamen *yabancı biri değil*, diye belirtiyor bir parçam, birbirimizi yakından tanıdığımız tüm yolları hatırlatarak.

Ama bu ne burada ne de orada.

"Peki ya bebeğin DNA'sı eşleşecek mi?" Yuri soruyor.

"Veriler zaten sistemde, yani-"

İşte o zaman bir şeyi fark ettim. Bir konuşma önce fark etmem gereken bir şey. Test, kaçırılma. Ya hepsi birbiriyle bağlantılıysa? Ya bu kağıt parçası hepsinin anahtarıysa?

Ben *bile* bilmezken onlar *bebeğimi nasıl bilebilir*?

"Aslında rıza formlarını unutun," diye geri adım attım. "Bunun gizlice yapılmasını istiyorum. Radarın altında. Bu hastaneden birine rüşvet ver, kayıtları al, bununla eşleştir. Anladın mı?"

Bir süre düşündükten sonra Yuri başını sallar. "Anladım."

Omuzlarını daha sert sıkıyorum. Acıtacak kadar değil ama anlamasını sağlayacak kadar. "Bu çok önemli, Yuri. Bunu benim için yapacak başka kimseye güvenemem. Tıpkı o odadaki kadınla ilgilenmesi için başka kimseye güvenemeyeceğim gibi. Çünkü eğer o gerçekten benim çocuğumu taşıyorsa-"

"O zaman bu da senin kanın," diye tamamlıyor Yuri. "Merak etme; anlıyorum."

İyi adam. "*Bizim* kanımızdan," diye düzeltiyorum sırtarak. "Ailedeki en genç amca sen olacaksın."

"Ailedeki tek amca ben olurdum, kardeşim."

"Yine de."

Başka biri beni bu şekilde sorgulamaya devam etseydi, sabrım uzun zaman önce tükenirdi. Ama Yuri'nin kanı. Ve bunun dışında, tek istediği yardım etmek. Bunun için onu cezalandıramam, değil mi?

"Matvey..."

"Şimdi ne
olacak?"

Duraklıyor. "Mutfğa bak. Petra'nın nasıl oldu ğ u n u biliyorsun.
gergin. O-"

"Stres yiyor," diye bitiriyorum, farkına varıyorum. "Teşekkürler, *bratiška*."
Sırtarak sırtını sıvazlıyorum. "Gördün mü? Çok yardımcı oldun."

Yuri buna bir şey demez. Ne zaman kendisine bir iltifat gelse bir kurşun gibi
atlıyor. "Acele et. Şef hâlâ hayatta olabilir."

Asansöre doğru gidiyorum. Gün hâlâ berbat ama belki önemli olan şeyleri
kurtarabilirim.

Ve şu anda önemli olan benim ittifakım.

Yuri'nin hakkını yemeyelim, Petra'yı tam da söylediği yerde
buluyorum. "Benim için hiç kaldı mı?" İçeri girerken sordum.

Petra'nın ikiz korumaları Julia ve Lena, yanlarından geçerken bana kem gözle bakıyorlar
ama onlara aldırmıyorum. Kendi suratları tartlarla doluyken, hanımlarının
yarısı kadar bile korkutucu görünmüyorlar.

Petra kan çanağına dönmüş gözlerle bana bakıyor. "Hangisini tercih edersin?
Siyanür mü, arsenik mi?"

"Genelde patlıcangillerden
hoşlanırım." "Bakalım ne
hazırlayabilirim."

Paslanmaz çelik tezgâhın etrafında yürüyorum. Rowan'ı hiçbir yerde
görmediğimi fark ederek etrafıma bakındım. "Korumaların şefimi yedi mi?"

"Şefinizi yiyip yemediğimi sormanız gerekirdi."

"Adil." Parmaklarımı tezgâha vuruyorum. El pençe divan duracak bir tip
değilim, bu hiçbir zaman benim tarzım olmadı. Ama ben bile Petra'ya
yaşattıklarımı inkâr edecek kadar zalim değilim. "Bak, ben... işlerin bu hale
gelmesinden pişmanım."

"Bu bir 'özür' değil, pislik."

"Bunu yapacağını bilmiyordum."

Gelinim bir kahkaha attı. "Oh, sana inanıyorum. Yüzündeki ifadeyi görmeliydin." Somonlu tartı yumruğunda boğuyor, neredeyse tekrar yumurta haline getiriyor. "Sanki Noel Geleceğinin Hayaleti Nobel Barış Ödülüyle çıkageldi."

"Asla Nobel Barış Ödülü kazanamayacağımı mı söylüyorsun?"

"Belki yaparsın," diye burnunu çekiyor. "Bugünden sonra zaten bir ordun olmayacak. Kariyer değişikliği düşünsen iyi olur."

Sözleri beni ayılttı. "Her şey bitmiş değil Petra. Bu sadece bir aksilik."

"'Bir aksilik' mi?" Petra acı ve zalimce güler. "Çatı katında *hamile* bir *kadın* var, Matvey. Ve evet, onu nerede sakladığını biliyorum. Burada hepimiz aptal değiliz."

Bu ima kanımı kaynatıyor. "Ona dokunmayacaksın."

"Ona dokunmamalıydın!" Petra neredeyse bağılıyor. "Bunu kabul etmiştik, Matvey! Biz!"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Siyasi bir anlaşma, eminim hatırlarsınız."

"Bu nasıl siyaset?" diye kükrüyor hor görülen gelinim-iş ortağım. "Unuttuysan söyleyeyim, babam -ki aynı zamanda devralmak istediğin Bratva'nın *pakhan*'ıdır- bir hilekârla evlenmeme asla izin vermez!"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. Petra'nın çılgılık çılgılığa öfke nöbetlerinden nefret ediyorum, ama haklı olduklarında daha da çok nefret ediyorum.

Vlad geleneklerine bağlı bir adam. Onun gibi biri için onur her şeyden önemlidir. Ve hiçbir şey evlilik dışı bir bebeğin yolda olması gibi "*onursuzluk*" diye bağıramaz.

"Başka seçeneğimiz yok," diyor Petra, devasa eteklerinin içinde bir aşağı bir yukarı volta atarak. "Bunu halletmek zorundayız."

"Petra."

"Belki de senin değildir," diye devam ediyor, gözlerinde çılgınca bir umut bakışıyla. "O bir casus olabilir, değil mi? Düşmanlarımızın maaş bordrosunda olabilir-"

"Petra."

Ses tonum onu bana bakmaya zorluyor. Bu haliyle, bembeyaz giyinmiş ve yanaklarında gözyaşı izleriyle, en taş kalpli adama bile kendini dünyanın gelmiş geçmiş en kötü pislği gibi hissettirirdi.

Neyse ki benim durumum böyle değil. Ne de olsa taştan bir kalp yine de kalptir ve benim böyle bir yüküm yok. "Babalık testi yaptırdı. Çocuk benden."

Petra sönmüş bir sufle gibi yere yığılır. "O zaman işimiz bitti. Her şey bitti."

"Henüz bitmedi." Gözlerimin içine bakması için onu zorlayarak onun seviyesine iniyorum. Bir kez olsun dinlemesi için. "Testi kimse bilmiyor. Sadece ben, Yuri ve şimdi de sen. Emin olmak için DNA testini tekrar yaptıracığım."

"Yani sahte olabilir mi?" Petra gözlerinde bir umut parıltısıyla ağzından kaçırıyor. "Olabilir... ama ben öyle olduğunu sanmıyorum."

Umut paramparça olur.

"Ama," diye ekliyorum Petra'ya bir avuç mendil uzatarak, "testi yaptırmak bize zaman kazandıracak. Vlad'ı ilerlememize izin vermeye ikna etmek için zaman."

Petra mendillere üflüyor. "Bunu asla yutmaz."

"Satacak," diyorum ona güvenle. "Çünkü onu satacağız. Ona bunu sattığımız gibi bunu da satacağız," diyorum aramızda işaret ederek. "Ve çünkü küçük kızı orada olacak, nişanlısının onurunu savunacak."

Petra burnunu çekerken duraksıyor. "Bunu benim üzerime atıyorsun, değil mi?"

"Asla," diye yalan söyledim. "Vlad'la da konuşacağım. Ona seni öveceğim ve ellerimin bağlı olduğunu söyleyeceğim. Testi beklemek yapılacak en onurlu şey. Hoşuna gitmeyecek ama hayır da demeyecek."

"Ama yine de satmak için bana ihtiyacınız var."

Tanrı yardımcım olsun, biliyorum. Acımasızca başımı sallıyorum. "Önce senden gelmezse işe yaramaz."

Petra bunu düşünüyor gibi görünüyor. Neredeyse orada olduğunu söyleyebilirim: sadece biraz itmeye ihtiyacı var.

"Bunu Groza Bratva'nın *vor'u* olarak ilk görevin olarak kabul edebilirsin," diye ekliyorum.

"Pekâlâ," diye iç geçiriyor Petra sonunda. "Benimle dalga geçtiğini anlayabiliyorum ama açıkçası umurumda değil."

"Aferin kızıma."

Dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyor. "Peki ya odadaki hamile fil ne olacak?"

"Bırak da onun için ben endişeleneyim."

Kapıya doğru yöneliyorum ama Petra'nın sesi beni durduruyor.

"Matvey." Döndüm. "Evet?"

Gri bakışları okunamıyor. "Babalık sana gerçekten yakışıyor." "Bunu neden söyledin?"

"Gülümsüyorsun."

Dudaklarıma dokunuyorum. Alışık olmadığım şekil beni şaşırtıyor. Neredeyse hiç kullanmadığım kaslarım ısınıyor. "Bu senin hatan," diyorum Petra'ya. "Krem peynir sakalın var."

Müstakbel gelinimi çenesini ovarken bırakıp dudaklarımın kenarlarını kontrol ediyorum. Kavisli. Kalkık.

Ben hamileyim. Ve senin.

"Bir baba," diye mırıldanıyorum kendi kendime, asansöre geri adım atarken. "Baba olacağım."

NİSAN

Bir mafya düğününü basmak: *tamam.*

Bebeğin babasına gelininin önünde baba olacağını söyleyin: *tamam.*

Godfather tarzı infaz: Hala üzerinde çalışıyorum.

Ama bu adamın bana bakışına bakılırsa, bu istediğimden daha erken olabilir.

Aradaki buzları eritmeliyim. Bir şeyler söylemeliyim, değil mi? Yumuşak bir şey. Soğukkanlı bir şey. Her şeyi yoluna koyacak bir şey.

"Kardeşinin düğününü mahvettiğim için özür dilerim,"

diye geveliyorum. Adam bana daha sert bakıyor.

Harika iş, April. Senden balık yemi yapacağız.

"Onun düğününü mahvetmedin."

Göz kırpıyorum. Adamın sesi -Yuri, hatırladığım kadarıyla- sert ama hoş bir sürpriz oldu. *Sana bir şans veriyor April. Bunu mahvetme.*

"Yani..." Konuşma için doğru kelimeleri bulmaya çalışarak girişimde bulundum. "Hâlâ kekle kaplanmışsın."

Hayatımı sikeyim. Ağzım bütün bu ayakları sığdıracak kadar büyük değil.

"Ben yapmadım-" Sosyal filtreden tamamen yoksun oluşuma lanet ediyorum. Eğer bu adam beni önümüzdeki beş saniye içinde vurmazsa, ondan sonraki beş saniye içinde vuracağı kesin. "Ben sadece-"

"Mahvettiğin şey onun iş anlaşmasıydı," diye açıklıyor Yuri, ifadesi soğuk. "Onun planları. Hayalleri."

Burada öleceğim. Ben-

"Ama hiçbir zaman mahvedilecek gerçek bir dn olmadı. Gerçekten olmadı."

-*Şimdi ne olacak?*

Yuri i çekerek duvara yaslanır. "Yani, bilirsiniz... kötü hissediyorum ama çok da kötü değil."

Kelimeleri anlamlandırmaya çalışıyorum. Başıarı sı z oldum. "Pardon, bu ne anlama geliyor?"

Uzun boylu Rus gangster gözlerini deviriyor. Benden o kadar da genç olamaz ama tavırları "ergen" diye bağırıyor. Bana on üç yaşındaki Charlie'yi hatırlatıyor, ne zaman biri onunla konuşmaya alıssa baca gibi oflayıp pufluyor. "Demek istediğim her şey bir saçmalık. Bir anlaşıma."

Kafamda bir ampul yandı. "Yani politik bir evlilik gibi mi?" "Kesinlikle."

Kalbimin ırpındığını hissediyorum. Bunun neden bir şeyleri değiştirdiğini, neden birdenbire kendimi on kat daha hafif hissettiğimi bilmiyorum. Kendime bunun sadece suçluluk duygusuyla ilgili olduğunu söylüyorum: Bir iş anlaşımasını bozmak, başka bir kadının hayalindeki dn bozmak kadar kötü değil, değil mi? Sonuçta yuva yıkan biri değilim. Bu olmalı. Masum bir kararın tatlı rahatlığı.

Değil mi?

Onunla birlikte değil, diye fısıldıyor hain bir parçam kalbimin yarı kapalı kapağından. *Onunla birlikte olmadı. Seninle olduğu gibi değil.*

Kapağı kapattım. Bu ne burada ne de orada. Bilmediklerini bilemem ve ayrıca neden umurumda olsun ki?

"Dediğim gibi," diye homurdanıyor Yuri, dşıncelerimi bölerek, "bir saçmalık." Kollarını kavuşıturup arkasını dönüyor ve gözlerini duvara dikeyor. Her nasılsa, tüm bu anlaşımadan en başından beri heyecan duymadığı hissine kapıldım. Kim bilir? Belki ona bir iyilik bile yapmışımdır.

Kardeşlerimden birinin çıkar için evlendiğini bilmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Belki g ya da para. Eğer Anne olsaydı, gözümü bile kırpamazdım.

Ama Charlie olsaydı.

Eğer Charlie olsaydı, mihraba doğru son adımını atana kadar onu vazgeçirmeye çalışırdım.

"Kardeşini gerçekten seviyor olmalısın," diye düşünüyorum düşünmeden.

Yuri şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor. "Evet," diye itiraf ediyor bir süre sonra. "Seviyorum. O benim her şeyim."

"Bu çok hoş." Gülümsüyorum. "Kardeşler birbirlerine destek olmalı. Anne babanı başka kime şikâyet edeceksin?"

"Ailemiz öldü."

Oh. Kendimi tekmeleme dürtüsünün üstesinden geldim. Hamile bir kadının kendini gerçekten tekmelemesi sosyal olarak kabul edilebilir mi? Buna izin var mı?

"Özür dilerim," diyorum, kendimi mahcup hissederek. "Bilmiyordum."

Yuri omuz silkmekle yetindi. "Yapamazsın. Matvey'i tanımıyorsun."

Kelimeler bir tokat gibi acıtıyor.

Neden bilmiyorum ama içimdeki öfkenin arttığını hissediyorum. Bu yersiz-Yuri yanlış bir şey söylemedi. Benim için Matvey Groza bir yabancı.

Ama onu taşıyorsun, diye ısrar ediyor içimdeki ses, öfkeyle. *Onun çocuğunu taşıyorsun, değil mi?*

"Yakın zamanda mı oldu?" Kendimi eşikten geri çekmeye zorlayarak soruyorum. Bu adam hâlâ bir çocuk. Sempatimi hak ediyor, öfkemi değil.

"Hayır." Yuri omuz silkiyor, sanki kendine bunun önemli olmadığını söylemeye çalışıyor. Benimle, duvardaki bir delikten tanımadığı bir insanla böyle bir şey hakkında konuşmak bile ne kadar ileri gitmeye istekli olduğunu gösteriyor. Kendine artık acımadığını söylemek. Bu konuda bir iki şey biliyorum: kendime gün boyunca beni taşıyacak hikayeler anlatmak. "Rusya'da oldu. Önce onun annesi, sonra benimki. Ve babamız-" Birdenbire durdu. Sanki çok şey söylemiş gibi. "Fark etmez," diye tekrarlıyor, ses tonundaki o sertlik geri gelmiş. "Zaten bilmene gerek yok."

Tam o sırada kapı açılır. Matvey Groza sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Ki öyle olduğu düşünülürse, uygun görünüyor. "Grisha'dan haber var mı?"

"Hayır," diye yanıtlıyor Yuri, her zamanki gibi huysuz. "Çok uzun sürüyor."

"Yangın söndürüyor. Ona bir şans verelim, olur mu?"

Yuri bu konuda pek heyecanlı görünmüyor ama üstelemiyor. Onun yerine "Petra nasıl?" diye soruyor.

Kardeşi omuz silkiyor. "O büyük bir kız. Üstesinden gelecektir." Sonra bana döndü ve işte o zaman fark ettim... *Sırıtiyordu.*

"Şimdi, sizinle ne yapmamı istersiniz, Bayan Flowers?"

Kötü işaret. Korkunç, korkunç bir işaret. Sana en son ne zaman öyle sırtıttığını hatırlıyor musun April? Sonunda hamile kıyafetleri almıştın.

"Gitmeme izin verebilir misin?" Girişimde bulundum.

"Tabii. Bir sonraki kaçırma olayında görüşürüz o zaman."

Haklısın. Nedense buraya neden geldiğimi unuttum. Çünkü Matvey Groza tehlikeli biri ve az önce tüm hayatımı hedef gösterdi. Tam olarak karnımdaki bebek kadar büyük bir hedef.

"Yuri," diye sesleniyor, "koridoru koru. Birazdan orada olacağım."

Gitme, o huysuz, aşırı büyümüş gence söylemek istiyorum. Beni onunla yalnız bırakma!

Öyle bir şans yok. Kapıdan çıkışını izledim. Sonra ağabeyinin kanepenin etrafında dolaşmasını izledim. Kendimi çembere alınmış gibi hissediyorum; akbabaların yaklaştığı kapandaki bir geyik gibi.

Ama bu adam akbaba değil. Bu adam bir *kurt* ve dünyada bunu saklamaya yetecek kadar yün yok. Denemediğini bile hissediyorum. Dükkanıma girdiği anda tehlikenin kokusunu alabildim.

Yine de kravatını bileklerime doladı.

Ne kadar aptal olduğumu bir kez daha anladım. Tüm bu olayların başından beri, tek bir iyi seçim yapmadım.

Ve şimdi, seçeneklerim tamamen tükendi.

"Dinleyelim o zaman," diye iç geçiriyorum, eski kibar halimi bulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Aklınızda bir şey var sanırım."

"Bu cesur bir varsayım."

"Bir tahminde bulunacağım. Belli ki çok becerikli bir adamsınız Bay Groza." Gülümsüyorum, en tatlı yüzümü öne çıkarıyorum. Sözlerimdeki zehrin tadını alabildiğinden hiç şüphem yok ama umurumda değil. Bir müşterinin dudaklarımdan dökülenleri yorumlamasından sorumlu değilim - erken öğrendiğim kullanışlı bir numara. Matvey Groza gibi bir adamın şikâyetinde bulunması pek olası değil ama yine de alabileceğim küçük tatmini alacağım. "Peki neden bana gerçekten ne düşündüğünü söylemiyorsun?"

Her şey göz açıp kapayıncaya kadar olur. Bir saniye, elleri cebinde, hak etmediği bir tokat yememiş kendini beğenmiş bir milyarder görüntüsüyle orada durmaktadır-

Ve sonra, önümde diz çöküyor.

"Düşünüyorum da," diye gürlüyor, büyük avucunu karnımın üzerine getirerek, "bana Matvey demelisin."

Dilim tutuldu. Bir an için her şeyi unutuyorum: nasıl düşüneceğimi, nasıl konuşacağımı. Nasıl *nefes alacağımı*.

"Peki neden?" Nefes veriyorum, sesim titriyor.

Bay *Groza-Matvey-sırıttıyor*. "Benim çocuğumu taşıyorsun. Bence formaliteleri bir kenara bırakabiliriz, sence de öyle değil mi April?"

Adımı söyleme şeklinden etkileniyorum. *A-pril*. Açık bir ağız, sonra dişlerin parıltısı, taze meyvenin özüne batıyor.

"Sanırım öyle," diye cevap vermek için kendimi zorluyorum, nefeslerim kısa geliyor. "Matvey."

Memnun bir mırıltı. Onun yarısı kadar baştan çıkarıcı konuştuğumu hayal bile edemiyorum ama elimden geleni yapacağım.

"Güzel," diye övüyor. "Önümüzdeki birkaç hafta içinde çok şey paylaşacağız. Evimde yaşarken bana '*efendim*' demen hoş olmazdı." Bir ritim. "Kulağa hoş gelse de..."

Yüzümün alevler içinde kaldığını hissediyorum. "Eğer seninle yaşayacağımı düşünüyorsan-

"Benimle değil," diye düzeltiyor. "Benim evimde. Burada. Sana tekrar el sürmek gibi bir hata yapmam, April. Geçen sefer nasıl bittiğini ikimiz de biliyoruz."

Yastığı yumruk yapıp yüzüne fırlatma isteğimle savaşıyorum. "İnan bana, hislerimiz karşılıklı olmaktan da öte."

"Bu rahatlatıcı," diyor alaycı bir şekilde. "Şimdi. Koruma istemiştin, değil mi?"

Siktir et, ben yaptım. "Bu bana ruhuma mal olacağını söylediğin kısım mı? Çünkü uyarayım, bir süredir müşteri hizmetlerinde çalışıyorum. Geriye pek bir şey kaldığını sanmıyorum."

Matvey bana eğlenerek sırtıyor. Kısa bir an için, yüzünü öpmenin o kadar kötü olup olmayacağını merak ediyorum. Kusursuz görünümünün bir kez olsun bozulduğunu görmek için. Bunun için hormonlarımı suçluyorum - her zaman uygunsuz şeyler düşünüyorum, özellikle de bu adamın varlığında.

Ama sonra gözlerini karnıma indiriyor ve aniden ben de başka tarafa bakamıyorum.

Karnımı okşayışını pür dikkat izliyorum, fırtınalı bakışları içeridekinin büyüüne kapılmış. Çocuğuna.

Bizim çocuğumuz.

"Bu benim fiyatım," diye ilan ediyor.

Birden başım dönmeye başladı. "Bebeği mi istiyorsun?" Acı dolu bir sesle sordum.

"Hayır, April. İster inan ister inanma, ben bir canavar değilim. Bir bebeği annesinden ayırmam."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ama sadece bir anlığına. "Ne o zaman?"

"Onların hayatının bir parçası olmak istiyorum," diyor Matvey kesin bir ifadeyle. "Her babanın olması gerektiği gibi."

"Oh." Kaşlarımı çattım. Bu... şaşırtıcı derecede makul.

Ama bir parçam hala isyan ediyor. Bunu yapmak... Şu anki hayatımı terk etmek anlamına geliyor. Evimi, ailemi. Geçici de olsa, bu adamın mekanına taşınmak.

Bu adam. Şeytanın ta kendisi.

"Bunun karşılığında," diye devam ediyor Matvey, anlaşma yapan bir işadamı gibi bana elini uzatarak, "seni kaçırانları arayacağım. Kimliklerini tespit edeceğim."

Sana ve çocuğa zarar vermek isteyen her kimse, onu aradan çıkar ve seni güvende tut. Anlaşma bu."

Uzun, derin bir nefes alıyorum. Bu tam da kaçınmak istediğim şeydi, değil mi? Matvey Groza ile birlikte olmak. Onun hayatına dahil olmak, her ne gerektiriyorsa.

Ama sanırım o gemi çoktan kalktı.

Hala bileklerimde kilitli duran kırık kelepçelere bakıyorum. Matvey'in yüzüne, kararlı ve sessizce umutlu.

Sonra karnıma bakıyorum, içinde çocuğumuz büyüyor. Ve başka seçeneğim olmadığını fark ediyorum.

"Tamam," diye nefes veriyorum, elini sıkıyorum ve sanki tüm hayatımdan vazgeçmişim gibi hissediyorum. "Tamam. Ama bir şartım var."

Sabırla bekliyor, tek kaşı başının üzerinde yükseliyor.

"Kedimi de getirebilirim."

10

NİSAN

"Buttons'ı almana izin vermiyor da ne demek?!"

İç çekiyorum. Öfkelenecek onca şey varken June'un bunu seçeceğini hissediyordum. "Otelin evcil hayvan kabul etmeme politikası var. Bunu değiştirebileceğini ama bunun bir sonraki yönetim kurulu toplantısına kadar süreceğini söyledi."

June kollarını kavuşturarak, "Anlamıyorum," diye homurdanıyor. "Buranın sahibi o sanıyordum. Ne isterse yapamaz mı?"

Evet, öyle. Dükkânımdaki davranışlarına bakılırsa, Matvey Groza kuralları sadece onları daha iyi çiğneyebilmek için öğrenen bir adam. Ama ölmeye degecek bir tepe gibi gelmedi -özür dilerim Bay Buttons- o yüzden yapmadım.

Bu sadece birkaç hafta için.

Son giysilerimi toplarken en iyi arkadaşşıma "Sorun yok June," diye güvence veriyorum. "Gerçekten mi?"

"Bana hiç iyi gelmiyor," diye homurdanıyor June. Kucağında Bay Buttons ile yatağa bağdaş kurarak uzanıyor. "Bunların hiçbiri iyi hissettirmiyor."

Gidip yanına oturdum. Böyle, yanakları şişmiş, çok somurtkan bir hamstera benziyor. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Bir an için June cevap vermiyor, Bay Buttons'ın kulaklarına oyun hamurundan yapılmış gibi eziyet etmeye devam ediyor. Umursadığından değil.

"Ya gitmeseydin?" diye ağzından kaçırır. "Ya kalsaydın?"

Dünü düşünüyorum. Siyah minibüsü, kapılarının beni nasıl yuttuğunu. İçerideki adamlara, her ikisi de silahlı, her ikisi de vahşi, her ikisi de bana ne yapmaya hazır Tanrı bilir.

"Yapamam, Jay. Yapamayacağımı biliyorsun."

"Bir silah bulacağım!" June dener. "İkimiz de yapacağız. Güzel bir güvenlik sistemine para harcayacağız ve-"

"Ve bunun hiçbir önemi olmayacak," diye sözünü nazikçe kestim. "Bunlar kilitli bir kapının onları durdurmasına izin verecek türden adamlar değil. Ve senin hayatını da riske atamam."

"Kendimi koruyabilirim," diye itiraz eder June. "Seni de koruyacağım. Seni ve Nugget'ı."

"Gerçek *çeteden* mi?" Gülüyorum ama kaba bir şekilde değil. June Evans'ın elinde kalaşnikofla kapıyı koruduğu görüntüyü kesinlikle görmek isterdim.

"Don Corleone gelse bile umurumda değil, onu yenebilirim."

"Eminim yapabilirsin, bebeğim." Onu kucaklamak için çekiyorum. June kaynamaya yakın bir çaydanlık gibi ses çıkarıyor ama direnmiyor. "Teşekkürler Jay. Benim için anlamı çok büyük."

"Ama yine de gidiyorsun."

Nefes alıyorum. "Evet. Evet, öyleyim."

Geri çekildiğimde June'un gözlerinin sulu olduğunu görebiliyorum. Lanet olsun, beni de ağlatacak.

Ama sonra koluyla yüzünü ovalıyor ve hiçbir şey olmamış gibi, "Tamam o zaman. Hadi gidip kitaplarınızı toplayalım."

June Evans. Birinci sınıftan beri, o benim dayanağım oldu. Diğer çocuklar benimle alay ettiğinde, adımla ve meşhur kötü şansıyla dalga geçtiğinde, beni savunan tek kişi June'du. Parlak zırhlı bir şövalye gibi oyun alanına gelir, elindeki sopayı savaş baltası gibi sallar ve zorbalarımı sanki ciyaklayan martıların gibi dağıtırdı.

Ondan sonra ayrılmaz olduk.

Çocuklar ikimizle de dalga geçmeye başladıklarında -adlarımızın talihsiz birleşimi karşı konulamayacak kadar lezzetliydi- kendimi çok suçlu hissettim. Ama June bunu bana karşı hiç kullanmadı.

Ve böylece, ne zaman bir çocuk bize doğru kasıla kasıla yaklaşırsa, sınıf çapında bir şaka yaparak - "Hey, Nisan ve Haziran! Mayıs'ı nerede bıraktınız?"-Haziran derhal "Tam burada" diye cevap verir, yumruğunu kaldırır ve küçük pisliğin ışıklarını söndürürdü.

Başımızı belaya soktuğu zamanları sayamıyorum. Ama asla yalnız değildik ve önemli olan da buydu.

"Bunu nereye koyayım?" June mutfak adasından bana sesleniyor, Vivienne Westwood podyum koleksiyonu kitabımı tutuyor. Üçüncü el ama her kuruşuna değer.

"Kahverengi kutu," diye cevap veriyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, eski dikiş kitaplarının tozunu alırken. Dikiş, kalıp teknikleri, aklınıza ne gelirse, hepsi orada.

"Roger." Önce Vivienne, sonra Vuitton. "Onları da mı alıyorsun?"

Bocalıyorum. Bir yandan, Matvey'de o kadar uzun kalmayabilirim. Hazinelerimi her zaman sakladığım yerde tutabilirim: burada, June'un gözetiminde güvenle.

Diğer taraftan.

"Sanırım," diye mırıldanıyorum, yorganın üzerindeki tozları kararsızca temizlerken. Karnım basketbol topu kadar büyüdüğünden beri onları, yani *diğer* bebeklerimi ihmal ettim.

Büyükannemin bana bıraktığı kitaplar.

June sözünü sakınmadan başka bir kutu alıyor. Kapaklara bakmaya devam ediyorum. Bazıları deri ciltli, bazıları hiç ciltlenmemiş. Sararmış, kenarları yıpranmış sayfalar. Büyükannemin yıllar boyunca topladığı, kendi anadili Fransızca da dahil olmak üzere bir sürü farklı dilde kitaplar.

Ondan bana kalan tek şey onlar.

Anılardan kurtuluyorum. Artık geçmişi düşünmenin bana bir faydası yok. Büyükannem gitti, paylaştığımız ev de öyle.

Ve şimdi, başka bir eve daha veda etmek zorundayım. Birden kapı

çalındı. "Bayan Flowers?"

Sesi tanıdım. Adı neydi -Sasha ya da Gasha ya da Misha ya da her neyse. "İçeri gel!"

Matvey'in adamı kafasını içeri sokar. "Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz hanımlar. Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı Bayan Flowers?"

Göz kırpıyorum. Bu adamın bir mafya babası olduğundan adım gibi emin olmasaydım, küçük babamın kendi uşağını gönderdiğini düşünürdüm. "Oh, ben, um-hayır.

Hayır, teşekkürler, neredeyse bitti."

"Nasıl isterseniz." Kosha-ya da Her Neyse, şapkasını kapıdan yana yatırır, sonra içeri girmeden önce çıkarır. Yine: bir kiralık katil için oldukça şık. "Ve siz de Bayan Evans olmalısınız."

Bunu ona hiç söylemedim. June'un hatırı için, çocuğumun babasının bizi gözetlediğini fark etmemiş gibi davranıyorum. *Harika.*

Yasha-I-Think June'un elini eldivenli elinin içine alıyor ve dürüstçe *eğiliyor*. "Adım Grisha Aldonin, hizmetinizdeyim."

Doğru, adı bu: Grisha.

June'un nutku tutuldu. Başarılması zor bir başarı.
Kızarmak mı? "June Evans. Tanıştığımıza memnun oldum." "Enchanté."

Nesin sen, Fransız mafyası mı? "Aslında, Bay Aldonin-" "Lütfen," diye araya giriyor Moskovalı züppe. "Bana Grisha deyin."

"Grisha," diye düzeltiyorum. "Birkaç kutu getirmeni rica edebilir miyim? Gerçekten ağır bir şey kaldıramıyorum."

"Sen de yapmamalısın," diye hemen kabul eder. "Ilya. Anatoly."

Tek bir parmak şıklatmasıyla, iki iri yarı koruma kapımda belirdi. Şimdi nutkum tutuldu. Bu Grisha denen adam her kimse, gangsterlerin iyilik perisi gibi. Peri Baba da diyebilirsiniz.

İki uşak tek kelime etmeden eşyalarımı taşımaya başladı: dört kutu, üç çanta, iki bavul. Eksik olan tek şey armut ağacındaki keklik.

Lafı açılmışken, Buttons'a doğru ilerliyorum. "Ben yokken uslu dur," diyorum ona sertçe, kalan tek gözünün içine bakarak. "Artık perdelerle Tarzan oynamak yok."

"Ya da benim eteklerim,"

diye ekliyor June. "Ya da

June'un etekleri."

Buttons bana hiçbir yaşam belirtisi vermiyor. Farklı bir şey beklediğimden değil: on yaşına bastığından beri tarihin en tembel kanepe patatesi oldu. O

bana yavaşça göz kırpmıyor ve minderlerin üzerine kıvrılıyor. Sonra, başının belaya girme ihtimaline karşı, mırlamaya başlıyor.

Seni koca, şişko kabadayı. Ben de seni özleyeceğim.

"Teşekkür ederim," diyorum June'a dönerek. "Ona göz kulak olduğun için."

June gözlerini deviriyor ama yüzünde bir gülümseme var. "Ne yapacaktım, onu kurtlara mı yem edecektim?"

"Metro farelerine, belki."

"Ondan daha büyük oldular, değil mi?"

"Ulaşımından bahsetmişken," diye dönüp bu kez Grisha'ya sesleniyorum. "Arabamız hâlâ hastanenin otoparkında. Sanırım sen...?"

"Adamlarımı görevlendireceğim," diye beni temin etti.

Ona anahtarları vermeye çalıştım ama çoktan gitmişti.

"Sakin ol," diyor June, anahtarları avucumdan alırken. "Bence Bratva bir Honda Civic'i kurtarmanın üstesinden gelebilir."

"Düz kontak yapacaklar, değil mi?"

"Yapacaklarını biliyorsun." June, "Ayrıca... bu adam ne yaptığını biliyor gibi görünüyor," diye eklerken ben kanepeye çöküp iç geçiriyorum. Onu balkonda telefon görüşmesi yapan Grisha'yı süzmeye çalışırken yakalıyorum.

"Haziran. *June*, hayır. Kesinlikle olmaz."

"Ne?" diyor savunmacı bir şekilde. "Görünüşü fena değil."

"En son bir Rus mafyasıyla tanıştığımda *ben* de böyle demiştim!" Kollarımı sallayarak işaret ediyorum. "Bak bu beni nereye getirdi!"

"Sana bu Nugget'ı getirdi," diye mırıldandı June, göbeğime öpücükler kondurarak. "Öyle değil mi?"

"Kes şunu."

"Kim iyi bir Nugget?" "O

köpekler için, June."

Omuz silkiyor. Sonra, nadir bir ciddiyet anında, "İstediğin zaman geri gelebileceğini biliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

Bunu neden söylediğini biliyorum. Neden benim için bunu dile getirme zahmetine girdiğini. Uzun zamandır dönecek bir evim yoktu. En azından beni gerçekten isteyen bir ev.

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum, her şeye rağmen gülümsediğimi hissediyorum. June'un süper gücü bu: hemen arkamdan atlayarak başımın belada olduğunu unutturmak. "Teşekkürler Jay. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Maymunlar."

Sarılıyoruz. İki yetişkin kadının çirkin hıçkırıklara boğulmamaya çalışması acınası bir durum.

"Mayıs'a kadar dayan," diye fısıldıyor saçlarıma. "Söz ver bana."

Bu bizim gizli mantramız. Nisan ve Haziran olduğumuz için, "Mayıs" birlikte olduğumuz zamandır. Bu bir aile ve bu aileyi *biz* seçtik. Başka kimseyi seçmedik.

"Söz veriyorum," diye mırıldanıyorum.

"Güzel," diyor June hızlıca, beni kucaklamadan kurtarıyor ve mutfığa doğru koşuyor. Eğer gözlerini görünmeden kurulamaya çalışıyorsa, "görünmeme" kısmında kötü bir iş çıkarıyor.

Ama siktir et, ben de öyleyim.

Grisha balkonda belirir. "Her şey hazır Bayan Flowers," diye ilan ediyor. "Önden buyurun."

Buttons'ın başına son bir öpücük konduruyorum. Sonra June'un elini son bir kez sıkıyorum.

June biraz bana, biraz da korkutucu bir şekilde Grisha'ya, "Sevgili Babacık'a tek gözü açık uyumasını söyle," diye uyarıyor. "Bir şey yapmaya kalkarsa haberim olur."

Aşağı inerken Grisha'ya "Lütfen bunu ona söyleme," diye mırıldandım.

Grisha içten bir kahkaha atıyor. "Onun için sorun olacağını sanmıyorum, Bayan Flowers. Köşenizde ne kadar çok insan olursa o kadar iyi. Değil mi?"

"Doğru," diye *mırıldanıyorum*, şu kelimeleri merak ederek: *köşemde*.

Matvey benim tarafımda mı? Yoksa benden tek istediği bebek mi?

İster inanın ister inanmayın, ben bir canavar değilim. Bana söylediği buydu. Ciddiydi, sanırım. Ama henüz ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum.

Arabadan, geride bıraktığım eve son bir kez bakmak için dönüyorum. Geçici bir değişiklik, daha fazlası değil.

Peki neden bu kadar kalıcı hissettiriyor?

"Lütfen," diyor Grisha, çatı katının anahtar kartını okutuyor ve kapıyı benim için tutuyor. "Kendinizi evinizde hissedin."

"Teşekkür ederim." Yutkundum.

Daha önce etrafa bakma fırsatım olmamıştı. Şimdi bakıyorum, önümüzdeki birkaç hafta boyunca yeni evimin ne olacağını görüyorum... haftalar? Aylar mı?

"Yıllar" diye düşünmeye cesaret edemiyorum. Kalbimin bunu kaldırabileceğinden emin değilim.

Burası lüks bir otelin çatı katı. Sadece bu bile onu gördüğüm tüm apartman dairelerinden ayırıyor. June'la, on sekiz yaşında, beş parasız iki kız olarak ilk kez ev aramaya çıktığımızda, karşılayabileceğimiz en güzel yer Brooklyn'deki şu anki tek yatak odalı evimizdi ve o zaman bile fareleri kovmak aylar sürdü (ve tek gözlü bir kedi evlat edindik).

Ama burası?

Tezgahların tamamı mermer. Mobilyalar şık, mat siyah. Kanepeler -çoğul olarak- şimdiye kadar dokunduğum en kaliteli deri. Buradaki her şey *para* çığılığı atıyor.

Ve burada hiçbir şey *evim* diye bağırıyor.

Kapının çalınmasıyla düşüncelerimden sıyrılıyorum. "İçeri gel," diye sesleniyorum, elinde sıcak bir havlu ya da yastığım için naneli çikolata falan olan Grisha olmalı diye düşünüyorum.

Ama Grisha değil.

"Vay, vay," diye mırıldanıyor minyon sarışın bir kadın kapı aralığından, "bu Matvey'in *koshka*'sı değil mi? Burayı bulmakta zorlanmadınız umarım?"

Onu hemen tanıdım. Saçları açık, kıyafetleri iş kıyafeti olsa bile, bu kişinin kim olduğu konusunda yanılığa düşmek mümkün değil.

Düğününü mahvettiğim gelin.

Kapı aralığından iki figür daha içeri giriyor. Kadınlar, ama ilk bakışta asla anlayamazsınız. Uzun boylu, iri yarı, kaslı, olduklarından şüphelendiğim şeyin her parçası gibi görünüyorlar: korumalar.

Ve yasalara uyan türden değil.

"Petra'ydı, değil mi?" Matvey'in dünkü sözlerini hatırlayarak soruyorum. "Ben-"

Petra elimi tutarak, "April Flowers," diye tatlı bir şekilde cevap veriyor. "Nişanlığımın terzisi. Ve, şey..." Karnıma bakıyor. "Başka bir şey, eminim."

Göz kırpıyorum. Belki yanlış yorumluyorum ama-

Bu kaltak az önce bana kaltak mı dedi?

"Bak," diye başlıyorum, bu işi daha fazla uzatmak istemiyorum, "dün için çok üzgünüm. Olayların bu şekilde gelişmesini istememiştim ama-"

"Ama sen *tesadüfen* düğünümüze denk geldin," diye tamamlıyor. "Ve müstakbel kocama bu haberi vermek için daha fazla bekleyemedin. Bu doğru mu?"

"Bu... Aslında evet," diye mırıldanıyorum. "Kulağa doğru geliyor."

Petra dişlerini göstererek gülümsüyor. Bir an için dişi bir aslanı hatırlıyorum - sürünün avcısı, tek bir ısırıkla ceylanları katledebilen.

Ve nedense kendimi bir ceylan gibi hissediyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, *cvetoček*," diyor Petra, yapış yapış tatlı bir sesle. "Matvey için hangi trajik hikâyeyi uydurduğunu bilmiyorum-"

"Hamileyim," dedim. "Biliyorsun. Sen de oradaydın."

"-ya da o kanguru kesende taşıdığın küçük *ubljudok* kimin," diye devam ediyor Petra, sanki ben hiç konuşmamışım gibi.

Lisede Rusça dersi almalı mıydım? Rusça almam gerektiğini düşünmeye başladım.

Petra'nın bana ne söylemeye çalıştığını anlamak için çevirmene ihtiyacım olduğundan değil. Kedi dövüşlerinin dili evrenseldir.

"Yalan söylemiyorum, eğer ima ettiğin buysa." Dişlerimi sıkıyorum ya da bağırıyorum - ona bu zevki tattırmak istemiyorum. Ama bunu yalan söyleyerek de kabul etmeyeceğim.

Beni aşağılamak mı? Haklısın. Belki

hak etmişimdir. Ama bebeğime

hakaret?

Benim gözetimimde olmaz, *Kalinka*.

"Belki de değil," diye kabul ediyor Petra. "Ama zamanlama kesinlikle ilginç." "Ben-" diye başlıyorum ama sözlerim kısa kesiliyor.

Çünkü aniden Petra'nın eli benimkini büküyor. Tokalaşması artık bir mengene gibi, daha sıkı, *daha sıkı*.

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, ses çıkarmayı reddediyorum. *Beni istediğin kadar incit. Sana bir şey için söz veriyorum: Daha kötülerini de hissettim.*

"Tek umursadığım," diye telaffuz ediyor, yüzü artık rahatsız edici bir şekilde benimkine yakın, "hayalim. Ve eğer bir daha yoluma çıkarsan, küçük *komuk*'unun her dadıya 'Anne' diyerek büyümesini sağlarım. Yeterince açık olabildim mi?"

Birine bu kadar kötü vurmayı hiç istememiştim. Hiç kimseyi bu kadar kötü *öldürmek* istememiştim.

Bu kâbusun içinde bir gün geçirdim ve şimdiden

cinayete meyilliyim. "Crystal," diye bağırdım.

Ancak o zaman Petra sonunda gitmesine izin verir.

"Muhteşem!" Sanki her şey hallolmuş gibi alkışlıyor. "O zaman eşyalarını yerleştirmen için seni yalnız bırakayım. Sadece kutuları atma, tamam mı?" diye göz kırpmıyor. "Onlara tekrar ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin."

Bununla birlikte, korumaları peşinden gelirken kapıdan dışarı çıkar.

O gider gitmez elimi sıkıyorum. "Ah," diye mırıldandım. "Bu *acıttı*, sürtük."

Tek başına,I bak etrafında ve oda Tekrar. Bu mühürlü
Kutular, ve soğuk tezgahlar, boşluk. Ve ilk defa merak
etmiyorum.

Kendimi neyin içine soktum ben?

MATVEY

"Eğleniyor musun?"

Petra şaşkın bir bakışla bana dönüyor. "Vay, vay, bu kaçak damat değil mi?" diye mırıldanıyor Rusça. Jüpiter Otel'in otomatik kapıları arkasından vınlayarak kapanıyor. Her iki yanında Petra'nın korumaları hep bir ağızdan bana bakıyor. "Seni buraya getiren nedir, nişanlım? Prensesin kulesini bizzat korumaya mı geldin?"

Yumruklarımı sıkıyorum. "Oyun oynayacak havada değilim. Burada ne halt ediyorsun?"

Bana esrarengiz bir yarım gülümseme veriyor. Kim olduğunu sanıyor bu, *Mona Lisa* mı? "Sadece şefe iltifat etmek için uğradım. Şu somonlu tartlar? Çok lezzetli. Tarif için rüşvet vermeye çalıştım ama konuşacak kadar uzun süre titremeyi bırakmadı."

Kendime not: Rowan'a zam yap.

"Bu kadar mı?" İç çektim. "Saçmalamayı kes, Petra. Az önce çatı katında olduğunu biliyorum."

Hafif bir kıkırdama. "Ne, beni o pahalı kameralarınla mı yakaladın? Yoksa adı Trisha ile kafiyeli olan küçük bir kuş kulağına güzel bir şarkı mı söyledi?"

Ona yaklaşıyorum. Korumaları gerildi ama umurumda değil. Ben ikisinden de daha hızlı çizerim. "Eğer onu herhangi bir şekilde taciz ettiysen-"

"Oh, 'taciz' çok çirkin bir kelime." Petra teatral bir şekilde alay ediyor. "Lütfen. Arkadaşlar arasında küçük bir kız konuşması nedir ki?"

"O senin 'arkadaşın' değil."

"Ve o senin hiçbir şeyin değil," diye karşılık veriyor Petra, sesi aniden keskinleşiyor. "O zaman burada ne işi var?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sana kendimi haklı çıkarmak zorunda değilim."

"Zor iş," diye tıslıyor, bir adım öne çıkarak. Oyuncak bebek boyutuna rağmen kendini yüzüme vurmayı başarıyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. "Çünkü senin ordunun sahibi benim, Matvey. *Bana*. Yani evet, aslında bana bir çeşit borcun var-"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye hırlıyorum, oyun oynamak için fazla ileri gitmiştim. "Senin bir bokun yok; *babanın* var."

"Dinle-"

"Hayır, sen dinle." Onu bir adım geri atmaya zorluyorum, Tweedledee ya da Tweedledum'a doğru bastırıyorum, hangisi olduğu umurumda değil. "İttifakımı her yerde kurabilirim. New York'ta Groza ismini reddedecek tek bir Bratva bile yok, bunu sen de biliyorsun."

"Peki bu sana neye mal olur?" diye tükürüyor, ısırarak için geri dönen bir yılan gibi. "Tuzu kuru hiçbir *pakhan* unvanını sana bırakmaz."

"Belki de değil," diye kabul ediyorum. "Ama hiçbiri de seni *vor* yapmayacak."

Bu acı gerçeği yutmasını izliyorum. *Güzel*. Nerede durduğunu hatırlamasına izin ver.

"Sözünün değeri bu mu?" diye mırıldanıyor zehirle. "Bir piç çocuk ve sıradan bir fahişe mi?"

"Sözüm," diye homurdandım, "senedimdir. Bu yüzden anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getireceğim." Nefes veriyor. "İyi-"

"-bana bir sebep vermediğin sürece."

Dudağının titrediğini görebiliyorum. Yüzü bir öfke maskesi, zorlukla kontrol altında tutuluyor. Petra Solovyova içinde kopan fırtına için her zaman çok küçüktü. Buna saygı duyabilirim. Hatta buna hayran bile kalabilirim.

Ama bana ya da benimkilere karşı yaptığı hakaretleri hoş görmeyeceğim. Ve hata yapmayın: April Flowers artık *benim*.

İçinde büyüyen çocuk da öyle.

"Bu neye benziyor peki?" Petra acı bir fısıltıyla sorar.

İşte bu: teslimiyet. "Çocuğuma saygısızlık, birincisi." "Peki ya annesine?"

"Ve annesini de." Kolumu, ceketimin silahımın üzerinden kalkmasına izin verecek kadar kaldırıyorum. "Eminim ikisine de *zarar vermenin* ne anlama geleceğini söylememe gerek yoktur, değil mi?"

Petra uzun bir süre sessiz kaldı. Darbeyi her zamanki zarafetiyle karşılıyor - hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarını sanki hiç orada yoklarmış gibi göz kırparak uzaklaştırıyor. Kendini, maskesini, her seferinde bir çatlak parçasını yeniden oluşturuyor.

Ve sonra, sonunda, işte yine orada. Buz gibi soğuk ve pürüzsüz. "Peki o zaman," diyor zoraki bir gülümsemeyle, "rahat uyu. Kendi rüyalarına engel olmayacağım."

"Bunu söyleyeceğini hissetmiştim."

"Mm," diye mırıldanıyor Petra, kravatımı düzeltmek için yürürken. Bir barış teklifi ya da gizli bir bıçak. "Küçük çiçeğine selamlarımı ilet. Ne de olsa yakında aile olacağız. Uslu durduğu sürece, o güzel küçük kafasının tek bir yaprağına bile dokunmayacağım."

"Ya yapmazsa?"

"O zaman bulacak bir kök kalmayacak."

Tam bileğini çekip koparmak üzereydim ki kendisi bıraktı, dostça kıkırdadı. "Sakin ol, Matvey. Sadece seninle dalga geçiyorum. Anlaşmıştık, hatırladın mı? Saygısızlık yok. Zararı yok." Etrafımda dolaşmaya başladı, geçerken manikürlü tırnaklarını kolumda hafifçe sürükledi. "Sadece kendime ait küçük bir şartım var. Ne de olsa biz ortağız. Değil mi?"

"Tehdit edilmekten hoşlanmıyorum, Petra."

"'Tehdit' mi? Ne tehdidi?" diye masumca soruyor, uzaktan bana göz kırpmıyor. "Tanrı aşkına, sen Matvey Groza'sın. Eminim evini düzene sokabilirsin...?"

Korumalarıyla birlikte hızla uzaklaşmaya başladı. Silahımı çekip bir cesedi hemen burada, sokağın ortasına bırakmayı düşünüyorum. Petra Solovyova'ya bana gerçekten karşı gelmenin ne demek olduğunu öğreteceğim.

Ama ben daha kararımı veremeden omzunun üzerinden seslendi: "Bu arada. Babamla konuştum. Küçük kızının iyiliği için bu saçmalığın devam etmesine izin verecek." Omzunun arkasından dişlerini göstererek bir gülümseme fırlatıyor. "Ama muhtemelen onunla da yakında konuşmalısın. Ne de olsa Vladimir Solovyov sabırlı bir adam değil."

Vladimir Solovyov geçmişte kaldı, yüzüne tükürmek istiyorum. Ölmek üzere olan bir Bratva'sı ve devralacak bir varisi olmayan bir septuagenarian. Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa sabırlı olacaktır.

Dürtümü tatmin edemedi Yuri yanımda belirliyor.

"Dasvidaniya!" Petra el sallıyor, bize bir öpücük gönderiyor ve Vlad'ın limuzinine tırmanıyor, ikiz köpekleri de yanında.

Silahımı almak için kaşınıyorum. Ama Yuri elini sıkıca omzuma koyuyor ve fısıldıyor, "Yapma. Ona ihtiyacımız var."

Fırtına gibi küfrederek onu silkeliyorum. "Lanet olası çekilmez." "Olabilir, evet."

"Onun lanet olası babasıyla evlenmeyi tercih ederim."

"Beyaz bir elbisenin içinde o kadar iyi görüneceğini sanmıyorum."

Yuri'ye ters ters bakıyorum. "Burada olmanın bir nedeni var mı, yoksa Petra'nın başlattığı işi bitirmek mi istiyorsun?"

Yuri boğazını temizler ve geri çekilir. "Benim hatam. Sadece bittiğini söylemek istedim."

Kaşlarımı çattım. "Testi aldın mı?"

Başını iki yana sallıyor. "Bu... hala devam ediyor," diyor, sesi garip bir şekilde kararsız geliyor. Tam bu kadar garip davranmasına neden olan şeyin tam olarak ne olduğunu araştırmak üzereydim ki, "Diğer şeyi kastetmiştim" diye ekledi.

Şakaklarıma masaj yapıyorum. Bu gün biraz daha uzarsa migrenim beni öldürebilir. "Bilmece gibi konuşmayı bırak, kardeşim. Ne şeyi?"

"Kaçıranlar. Onları yakaladık."

Bu beni kendime getirdi. "Neredeler?"

"Depoda, adamlarımız nöbet tutuyor. Şimdi oraya gidiyorum."

Hızlıca başımı salladım. "Güzel. Bunu yap. April içlerinden birinin Rus olduğunu söylemişti. Bizden biri olabilir."

Yuri kaşlarını çatıyor. "Adamlarımızın dönüştüğünü mü düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum ama öğrenene kadar sana orada ihtiyacım olacak. Eğer saflarımızda bir hain varsa, yalnız çalışmıyor olabilir."

"Anlaşıldı," diye cevap veriyor Yuri, durduğu yerde doğrulurken. Şu anda bana selam verse gözümü bile kırpmam. Hiçbir şey Yuri'yi denetlemesi gereken önemli bir görev kadar kamçıl原因amaz. "Eğlenceye sen de katılacak mısın?"

"Hayır." Başımı salladım. "Seninle sonra orada buluşuruz. Bensiz başla. O serseriler bizden birine bulaşmanın ne demek olduğunu anlasınlar."

Bir an için, sadece sessizlik var. Sonra: Yuri'nin yarı şaka, yarı somurtkan bir sesle, "Çok çabuk oldu," dediğini duyuyorum.

Etrafımda dönüyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

"Hiçbir şey," diye geri adım attı. "Sadece..." Bir duraklama. İçini yakan soruyu sormak için cesaretini toplarken gözlerinin yeniden kararsızlaştığını görebiliyorum. "O artık böyle biri mi? 'Bizden biri' mi?"

Gözlerimi kafatasımın arkasına doğru yuvarlıyorum. "Sen de mi?"

"Sadece söylüyorum," diye mırıldanıyor. "Henüz ona güvenip güvenemeyeceğimizi bilmiyoruz. Ya çocuk senden değilse?"

"Ona güvenilmez," diyorum ona açıkça. "O kan değil. Ve eğer çocuk da kan değilse, o zaman ikisi de kendi başlarının çaresine bakabilir."

Göz ucuyla Yuri'nin irkildiğini görüyorum. Çok sert olduğumu mu düşünüyor? Belki de. Yuri'nin her zaman benden daha iyi bir kalbi vardı.

Neyse ki benim bir kalbim yok. April'in koşarkenki görüntüleri kafamı doldurmaya başladığında bile kendime böyle söylüyorum.

April, kollarında bir kundakla. April,

hayatı için koşuyor.

April, bir silahın namlusuna bakıyor.

Hayır, kendime kararlılıkla söylüyorum. Böyle bir şey olmayacak. Eğer çocuk benimse, onları korumak için Groza Bratva'nın tüm gücüne sahip olacaklar.

Ve eğer değilse...

"Eğer benim değilse," diyorum yüksek sesle, "onun peşinde olan kişi de yakında hatasını anlayacaktır. O yüzden endişelenme Yura: Burada kimse zarar görmeyecek. Anladın mı?"

Hak etmeyen hiç kimse, diye ekliyorum kana susamış bir şekilde, April'i kaçıranları eksik bir sıra dişle hayal ediyorum.

Yuri başını sallar. "Anlıyorum, Motya."

"Bu arada," diyorum, "babalık testi için acele edin. Ne kadar erken öğrenirsek o kadar iyi."

"Evet, *moy pakhan.*"

Saçlarını karıştırıyorum. "Bu formaliteler de ne şimdi? Bu gece çok tuhafsin. Neyse, sen git. Ben yetişirim."

"Nereye gideceksin?"

Otele bakıyorum. Tüm balkonların üstündeki balkona, çatı katına. Benim olduğunu bildiğim balkona.

Şu anda April'in olan da.

"Sanırım," diye cevap veriyorum, son günlerde ikinci kez alışılmadık bir sırtışın dudaklarımı çektiğini hissederek, "Ben gidip yemek yiyeceğim."

12

NİSAN

Kapı çaldığında kıyafetlerimi asmayı neredeyse bitirmiştım.

Kapıya doğru koşuyorum, bu sırada başımdaki dağınıklığı düzeltmeye çalışıyorum. Kitap raflarının arasına sıkışarak ve tüm dairemnden daha büyük bir dolabı karıştırarak geçirdiğim saatlerden sonra, en iyi halimle görünmediğimi söylemek yanlış olmaz.

Ya da ben öyle sanıyorum. Henüz aynaya bakma fırsatım olmadı.

Burada kapıya cevap vermek çok garip. Sanki burası bana aitmiş gibi. Bu geçici düzenleme bana burayı tamamen yönetme hakkı verse bile, kendimi misafir gibi hissetmekten alamıyorum. Davetsiz bir misafir.

Zincirli kapıyı kırıp açıyorum, bir kez daha Grisha'yı bekliyorum... Ama o değil.

Onun yerine, o.

"Oh," dedim aptalca. "Merhaba."

Matvey başını eğiyor. "April," diye karşılık verir.

Bu adamı her gördüğümde, en iyi haliyle görünüyor. Kendini toparlamış, bir araya gelmiş, pürüzsüz kumaşlar, ustaca yapılmış saçlar ve pahalı kolonya. Buna karşılık ben kendimi bir delikten yeni çıkmış gibi hissediyorum.

Tam olarak bir pislik.

"Bir noktada beni içeri alacak mısınız?" Matvey sorar, sesindeki o sabırsızlık iğnesi açıktır.

"Evet. Tabii ki. Bir saniye..."

Kapıdaki zincirin kilidini açıyorum. Utanç verici sayıda deneme yapıyorum.

-Lanet olası parmaklar. Ama sonunda başardım ve beni karşılayan manzara şu oldu.

Beklenmedik.

Çünkü Matvey orada, artan bir kızgınlıkla ayağını vuruyor, tüm mafya patronu ihtişamıyla üzerimde yükseliyor-

-Ve bir *yemek arabasını* itmek.

Geçmesine izin vermek için kenara çekiliyorum. Ayağını biraz daha sert vurursa kurbanların olabileceğinden korkuyorum. "İçeri gelin."

Matvey arabayı ileri yuvarlıyor. Her nasılsa, bunu bile korkutucu bir şekilde yapmayı başarıyor. Birden sekreterleri için üzölmeye başladım.

"Ne, uh...?" Bir konuşma konusu bulmak için beynimi zorlayarak gevezelik ediyorum. Bu garip sessizliğı ortadan kaldıracak herhangi bir şey, gerçekten. "Seni buraya getiren nedir?"

Yaltaklanıyorum. İkinci sezon için yenilenmeyen 80'lerin sitcom'undaki bayat komşu gibi konuşuyorum.

"Kendi çatı katıma gelmek için bir nedene ihtiyacım var mı?" Matvey masaya koyduğu tepsilerden başını kaldırmadan düşünüyor.

Kendimi tokatlamak istiyorum. Aynı zamanda onu da tokatlamak istiyorum. Kim böyle bir tavır takınır ki?

Ona aklımdan bir parça verip vermemeyi tartışıyorum-

"İyi akşamlar patron," diye sesleniyor Grisha kapı aralığından. "Her şeyin standartlara uygun olduğuna inanıyorum?"

Ve yine şifreli konuşuyorlar.

"Her şey yolunda," diyor Matvey, ki bu bana kesinlikle hiçbir şey anlatmıyor. İfadesini okumaya çalışırdım ama Paskalya Adası heykellerinde daha çok şansım olurdu. "Gidebilirsin, Grisha. Bundan sonrasını ben hallederim."

Grisha küçük bir selam veriyor. "Aşağıda beklemede olacağım. Bayan Flowers," diye kibarca ekliyor ve benden de izin alıyor.

Kapı arkasından kapanırken ellerimin titrediğini hissediyorum. *Gitmeyin!* Lanet olası bir çocuk gibi mızızlanmak istiyorum. *Beni korkunç seksi adamlarla yalnız bırakma!*

Kendime rağmen Grisha'nın yanında kendimi rahat hissetmeye başlamıştım. En azından okuyabileceğim biriydi. Sakin, cana yakın, dudaklarında her zaman bir şakayla.

Ama Matvey?

Tom Ford'a sarılmış bir gizem olarak kalıyor.

"Sana bir sandalye getireyim mi?" Matvey alaycı bir şekilde sorar.

Kendimi silkeleyip gerçeğe döndüm. Sersemlemiş bir haldeyken az önce getirdiği kapalı tepsileri tamamen unutmuşum. Şimdi bir tanesini açtı ve kokusu...

Kokusu cennet gibi.

Karnım gürültülü bir şekilde gurulduyor. Duymaması için dua ediyorum ama kafamı kaldırır kaldırmaz sinir bozucu yakışıklı yüzünde bir sırıtış hayaleti görüyorum.

Oh, her neyse. Ben hamileyim. Herkesten iki kat daha aç olabilirim.

Önündeki koltuğa kayarak oturuyorum. Önümdeki ziyafete bakarak "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"İşte," diyor Matvey kırpılmış bir tonda, bana tek sayfalık bir menü uzatarak. "Şefe hamilelik için güvenli olmayan her şeyden, hardal ve kerevizden kaçınması talimatını verdim. Ama her ihtimale karşı kontrol etmelisiniz."

Menüyü kararsız ellerimle kabul ediyorum, aklım başımdan gidiyor. Böyle bir şey yapmak için çok çalışmak gerekmiş olmalı. Her şeyin ötesinde, beni ilk çarpan şey bu: muazzam bir özen.

İkinci düşüncem ise ona alerjilerimden hiç bahsetmemiş olmam.

Derin nefes al April. Korkunç gangster senin tıbbi kayıtlarını ele geçirmiş. Ne olmuş yani? Onları seni öldürmek için kullanmıyor.

...henüz.

"Teşekkür ederim," diyorum kararsızca, hâlâ Dijon tarafından öldürülmek üzere olup olmadığımı emin değilim.

Sonra yemek yeriz.

Menüye göre, cennet *gibi* kokusuyla başımı döndüren yemek, *fūme ricotta tortelli domates konsomesi* diye bir şey. Tadı şimdiye kadar yediğim hiçbir şeye benzemiyor, narin ve lezzetli. Zengin olmak böyle bir şey mi?

"Yemekler hoşuna gitti mi?" Matvey derin, gürleyen sesiyle soruyor.

Yağmur ıslak mı ve Dünya yuvarlak mı? "Bu harika," diye içtenlikle cevap veriyorum. "Akşam yemeklerinde genelde kutu makarna ve peynir yerim, bu kesinlikle yeni bir şey."

Matvey bana acıyarak bakıyor. "Sen... yemek yapıyorsun o zaman?" "Mağazadan aldım," diye açıklıyorum.

Korkuyor.

Nedense bu bana çok komik geliyor: Matvey Groza, sıradan insanların yeme alışkanlıklarından utanıyor. Farkında olmadan bir kahkaha attım. "Biliyorum, biliyorum. Bir Michelin yıldızına layık değilim, değil mi?"

Matvey omuz silkiyor. "Herkesin yetenekleri vardır. En azından sen iyi bir terzisin."

"Sadece 'düzgün' mü?"

"Profesyonelliğiniz arzulanan bir şey bırakıyor."

"Hey!" *Bu adam ne cüret!* "Müşterilerin beni bağlamak istemesine alışık değilim," diye mırıldanıyorum, yere batma dürtüsü hissediyorum.

"Buna inanmak çok zor."

Zemini unut. Dünyanın çekirdeğine batmak istiyorum, lütfen.

İkinci yemek -çünkü bu *yemekte* gerçek yemekler var, görünüşe göre kasemi biraz daha peynirli Kraft iyiliğiyle doldurmamın aksine- ördek konfit. Yanında gelen çıtır patates ve karnabahar gratenine bakıyorum ve ağzım sulanmaya başlıyor.

"Peki," diyorum, en azından bu süslü yemek beni tamamen hipnotize etmemiş gibi davranmaya çalışarak, "yeteneğin nedir o zaman?"

Matvey şarabından bir yudum alır. Neredeyse kıskanıyorum - etle muhteşem gidiyor olmalı. "Ben çok yetenekli bir adamım April."

"Birincisi, *kusmuk*. İkincisi, bu hile yapmaktır. Soruya cevap ver."

Dudağının köşesi seğiriyor. Bekle, buz adamı güldürüyor muyum? Biri bana Nobel Ödülü versin. "O zaman bir tane seçeyim mi?"

"Evet. Ve mafya işlerinde iyi olmak sayılmaz."

"Bratva," diye düzeltiyor Matvey. "Ve eğer bu sayılmazsa, o zaman..."

Bana yoğun bir şekilde bakıyor. Yanaklarıma sıcaklığın yükseldiğini hissedebiliyorum. Sonra bakışları karnıma kayıyor ve yüzüm alev alıyor. Benim düşündüğüm şeyi ima etmiyor, değil mi? Yeteneğinin-

"Sanırım kendimi bir aile babası olarak görüyorum."

Tanrı'ya şükür.

"Öyle mi?" Bir çatal dolusu ördeğin etrafında mırıldanıyorum. Aptal ağzımın utanç verici düşüncelerimi dile getirmesini engellemek için yüzümü nezaketsizce doldurmam gerekiyorsa, öyle olsun. Fedakârlık yapacağım.

"Mm," diye mırıldanıyor cevap olarak. "*Bratva*' 'kardeşlik' anlamına gelir. Bu bir aile değil, hiçbir şekilde değil-ama işin içinde kan olmadan elde edebileceğiniz en yakın şey."

"Yani bulunmuş bir aile gibi mi?" Canlandım. Sonunda, bağ kurabileceğim bir konu. "Öyle bir şey yok."

Hevesim kırıldı. "Pardon?"

Matvey çatalını ve bıçağını bırakıyor. "Kan bağı olmadan aile diye bir şey yoktur," diye tekrarlıyor karanlık bir şekilde, o fırtınalı gözleriyle bana bakarak. "Bu kavram bile tek başına saçma."

Hissettiğim sıcaklık bir anda dibe vurdu. "Öyle mi?" Ciyakladım.

"Elbette," diyor Matvey. "Aile güven demektir. Ve kan bağı olmayan hiç kimseye güvenemezsin. Bunu denemek aptallık olur."

Dairemizde gözyaşlarını tutamayan June'u düşünüyorum. Bana kendi babamdan daha çok babalık yapan Elias'ı.

Of...

"Peki ya Petra?" Sesimde sıcaklıktan eser kalmadan soruyorum. Matvey dudak büküyor. "Petra bir müttefik. Asla aileden biri olmayacak."

"Senin evlenmen gerekiyordu."

"Karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma," diye kabul ediyor. "Daha fazlası değil."

"Hiçbir şey mi?" İnanmayarak bastırıyorum. Bütün bu tirad, duyduğum en üzücü şeydi. Kimseye güvenmemek mi? Arkadaşlarına satranç tahtasındaki taşlar gibi davranmak? Bu nasıl soğukkanlı bir yaşam şekli?

Yüzümden okunuyor olmalı, çünkü Matvey'in dudaklarında birden alaycı bir gülümseme beliriyor. "Bahsetmeye degecek bir şey yok zaten."

Elbisemi yumrukladım. Demek her şey iş değilmiş.

Kendimi nefes almaya zorluyorum. *Bunun için heyecanlanmaya gerek yok*, diyorum kendime sertçe. Ya Matvey benimle dalga geçiyor -ki bu durumda ona yemi yutarak tatmin olma fırsatı vermeyeceğim- ya da Petra'yla yaptığı "anlaşma" Yuri'nin anlattığından biraz daha fazlası.

Eğer öyleyse, ne olmuş yani? Matvey Groza müstakbel geliniyle eğleniyorsa bana ne?

"Anlıyorum," diye soğuk bir şekilde cevap veriyorum.

Dürüst olmak gerekirse, mantıklı. Petra gibi bir kadına dokunmadan bırakacağını düşünmek aptallıktı. Bana karşı kendini tutmadı; *Vogue*'un kapağına ait olduğu bu kadar açık olan birine karşı neden kendini tutsun ki?

Anlıyoru

m.

Gerçekten

anlıyorum

.

Anlamadığım şey, bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiği.

"İkinizin tanıştığını duydum," diyor Matvey gelişigüzel. Sanki hava durumundan falan bahsediyormuş gibi. "Umarım uslu durmuştur."

Ona elimin hala acıdığını söyleyebilirim. O zebaninin işi bittikten sonra buz koymak zorunda kaldığımı.

Bunun yerine, onu içeri sokuyorum. Bu Bratva işinde yeni olabilirim ama çetenin ispiyoncular hakkında ne hissettiğini biliyorum. Ve benim hakkımda ne dersiniz deyin, ama ben asla bir ispiyoncu olmadım.

"Büyüleyici," diye cevap veriyorum en sahte gülümsememle.

"Güzel. Zaten ona karşı kendimi çok açık bir şekilde ifade ettim." "Ne hakkında?"

Matvey'nin gözleri masanın diğer tarafından beni dikizliyor. Bir kez daha kendimi inanılmaz derecede küçük hissediyorum. Bir kurdun pençesindeki bir tavşan gibi. "Benim çocuğumu taşıyorsun, April. Benim kanımı. Ve bu doğru olduğu sürece, kimsenin sana zarar vermesine izin verilmeyecek."

Neredeyse romantik olurdu. Neredeyse yeniden sıcak hissetmemi sağlayacaktı. Onun yerine, tek düşünebildiğim sözünün ortasındaki o küçük feragatname: *Bu doğru olduğu sürece.*

"Peki ya sonra?"

Matvey hiç şaşırmıyor. "Sonra," diye cevap veriyor, tabaklarımızı toplarken, "sen anne olacaksın."

Kulağa çok basit geliyor. Çok *kolay*. Ama bunların hiçbirisi benim için kolay değil.

"Peki bu senin için ne anlama geliyor?" Kendimi sormaya zorluyorum. Buradaki zamanımı, amacıma hizmet ettikten sonra Matvey Groza'nın benden kurtulup kurtulmayacağını merak ederek geçirmek zorunda kalırsam, kendimi delirteceğim.

"Her şeyi."

Göz kırpıyorum. Matvey şimdi ayakta duruyor, tüm niyet ve amaçları için atlamaya hazır bir yırtıcı gibi görünüyor.

Ama yapmıyor. Sadece buzdolabına doğru yürüyor ve iki küçük tepsi alıyor. Sonra devam ediyor: "Kan benim için her şeydir April. Bu yüzden bu gece buradayım, bu yüzden *her* gece burada olmayı planlıyorum. Çocuğumun bir aileyle büyümesini istiyorum." Tepsileri masaya koymak için duraklıyor. "Ve bu bununla başlıyor."

"Akşam yemeği mi?"

Ağzımdan kaçırdım. "*Aile* yemeği."

Tekrar yerine oturdu. Bir an için düşüncelerimin içine çekiliyorum. "Bu bir geleneğiniz, anladığım kadarıyla?"

"Tam tersi," diye açıklıyor Matvey. "Hiç şansım olmadı."

Bu beni şaşırttı. Bu adamı hiç anlayamıyorum, nedenlerini, mantığını. Yine de şunu anlayabiliyorum: Sizi yetiştiren insanlardan farklı olmayı istemek.

Belki de bir bakıma birbirimize benziyoruzdur.

"O zaman senin de orada olmanı bekliyorum," diyerek beni düşüncelerimden sıyırdı. "Her gece. Bebek doğmadan önce ve sonra."

Güzel ve Çirkin'den fırlamış bir replik gibi. Bu beni biraz olsun rahatlatmadı. Belle sonsuza dek mutlu olabilirdi ama ben Çirkin'in filmin yaklaşık yarısında kontrolcü bir pislik olduğunu hatırlıyorum. Ve Matvey'nin kılıfında sihirli bir gül sakladığından şüpheliyim.

Sonunda tatlımı seçiyorum: ağzımı sulandırması gereken bir dilim kara orman pastası. Ama nedense artık o kadar aç değilim. Hamile bir kadının iştahını kaçırmayı Matvey Groza'ya bırakın.

Ama sadece bu kadar. Ben *hamileyim*. Olay çıkarmayı ya da kendimi kaybetmeyi göze alamam. Bu yüzden öfkemi yutuyorum ve stratejiyi seçiyorum.

"Yani bu kadar mı?" Sonunda sordum. "Çocuk için adım atıyorsun, yaptığın bu mu?"

"Her ebeveynin yapması gereken budur," diye yanıtlıyor Matvey hiç vakit kaybetmeden. "Daha azı kana ihanettir."

İşte *yine* kan. "Ve ben çocuğun kanıyım." "Öylesin."

"Ama ben senin değilim."

Bir çırpıda. "Değilsin," diye onaylıyor sonunda.

Yeterince yediğime karar verdim. "İyi hoş da," diyorum tabağımı iterek, "benim de şartlarım var."

Bir kaşını kaldırıyor. "'Koşullar' mı?"

"Evet," diyorum, "koşullar. Her akşam aile yemeği mi istiyorsun? Benim için sorun değil. Ama karşılığında bir şey istiyorum."

Matvey'in yüzünde bir şey yanıp sönüyor. Ne olduğunu söyleyemiyorum - kızgınlık, sersemlik - çünkü aynı hızla kayboluyor.

"Pekâlâ," der, parmaklarını dikleştirir, ifadesi dikkatle nötrdür. "O halde ne istiyorsunuz Bayan Flowers?"

Ne istiyorsun, Kalina?

Hafızamı silkeliyorum. "Önce arkadaşlarımı görmek istiyorum."

"Bence bu gereksiz."

"O zaman bir daha düşün," diye üsteliyorum. "Çünkü sen aile kurmaya inanmıyor olabilirsin ama benim sahip olduğum tek şey bu. Açıkçası, kan bağına güvenmek zorunda kalsaydım, on kere ölmüş olurdum." Lafi dolandırmaya gerek yok. Matvey Groza'nın kendi fikirleri var, benim de kendi fikirlerim var. "Böylece onları görebiliyorum."

Bir an için Matvey sessiz kaldı. Çok fazla zorlamadım mı diye merak ediyorum - eğer bu adamın burada benim için ne kadar tatsız hale getirebileceğini keşfettiğim an bu değilse - o zaman sürpriz bir şekilde başını salladı. "Yeterince makul. Lobide gözetimli ziyaretler. Önceden planlanmış."

Tıpkı hapishane gibi. Neşe.

"Pekala."

"Ve herkes inceleniyor."

Bu Bratva'nın 'takip edilme ve sorgulanma' kodu mu? Baskı yapmamaya karar verdim. June'un mafyanın park biletlerini ortaya çıkarmasına aldıracağını sanmıyorum. "Tamam. İkincisi, ben çalışmaya devam edeceğim."

"Kesinlikle hayır," diye homurdanıyor Matvey.

Bir elimi kaldırdım. "Dükkâna gitmeme gerek yok," diyorum ona. "Buradan çalışabilirim. Ama işi bana getirmesi için Elias'a ihtiyacım olacak."

Duraksıyor. "Dükkandaki patronun bu mu?"

"Bu o. Sanırım senin için son provayı o yaptı."

Dişlerinin gıcırdadığını görebiliyorum. Bundan hiç hoşlanmıyor, değil mi? "İyi. Ama sadece yarı zamanlı."

"Yarı zamanlı iyidir," diye kabul ediyorum. "O zaman son bir şey daha."

Görmeyi unut: Bu sefer dişlerinin gıcırdadığını *duyabiliyorum*. "Başka ne isteyebilirsin ki?" Matvey hırlıyor.

"Sen."

Bütün akşam boyunca ilk kez, Matvey Groza'nın suskunluğunu
g ö r ü y o r u m . "Yine mi geldin?"

"Ben olmak Burada yirmi dört-yedi," I
Eyalet, kesin bir şekilde. "Senin için sonsuza kadar müsaitim."
Telefonumu masaya doğru itiyorum. "Bu yüzden senden

benim için de uygun olacak."

Telefonuma bakıyor. Sonra birden sırtıttı. "Eğer numaramı istiyorsanız, Bayan Flowers, tek yapmanız gereken sormaktı."

Çocuğunun babasına tokat atma April. O senden daha güçlü ve silahları var.

Sonra Matvey cebinden bir şey çıkarıyor ve karşılığında uzatıyor. Ben de aldım.

"Kullan-at telefon mu?" Göz kırpıyorum.

Matvey başını sallar, o bok yiyen sırtıış hala yüzünde sabit bir şekilde durmaktadır. "Seni bana ulaşmanın bir yolu olmadan bırakmayacaktım April. Yine de az önce bu kadar ileri gitmen hoşuma gitti."

Gangstere vurma April. Yapma-

Ben üzücü bir şey yapmadan önce ayağa kalkıyor. Ben de aynısını yapıyorum. Görünüşe göre aile yemeği sona erdi.

Ve bir an bile erken değil.

"Peki o zaman," dedi elimi tutarak. "Yarın gece görüşürüz." Sonra birdenbire elimi *öptü*.

Hareket edemiyorum. Düşünemiyorum. *Nefes* alamıyorum. Yüzüm sıcak bir tabağa dönüşüyor.

Üzerinde yumurta pişirebilirsiniz: o kadar yakıcı bir his. "İyi geceler," diye mırıldanıyor Matvey, hâlâ bir kurt gibi sırtarak.

Kendimi nefes almaya zorluyorum. "İyi geceler," diye yankılanıyorum fısıltıyla, sersemlemiş hissettiğim için sallanmamaya çalışarak.

O zaman dışarıda.

Adımlarının koridorda kaybolduğunu duyar duymaz, yüzümü ellerimin arasına alarak kapıya doğru yığılıyorum. *Ellerimi*. Birini *öptü*.

Bugün ikinci kez çaresizce *kendimi neyin içine soktuğumu* merak ediyorum.

MATVEY

Onu hissetmeden duramıyorum.

Depoya giden tüm araba yolculuğu boyunca, sanki onu orada bulacakmışım gibi dudaklarıma dokunup duruyorum. Sıcaklığının bir büyü gibi kaldığı yerde.

April Flowers, ne tür bir cadısın sen?

Ya biraz daha yukarıdan öpmeye devam etseydim? Kolunun iç kısmındaki pürüzsüz deriye kadar ve sonra daha da yukarılara?

Boynu, uzun ve kadifemsi. Yanakları, çok lezzetli bir şekilde kızarmış. Dudakları.

Kendine gel, diye homurdanıyorum. İhtiyacım olan son şey kendi limuzininin arka koltuğunda taş gibi sertleşmek. *Artık ona bu şekilde dokunamazsın.*

Bir parçam bu düşünceye isyan ediyor.

Bunun yapılabilecek en aptalca şey olacağını biliyorum - April'in kollarına geri dönmek. Yolda bir çocuk varken, suları bulandırmayı göze alamam. April'in, sonuçları olan tek seferlik bir kaçamaktan fazlası olacağımızı düşünmesine izin veremem.

Ortak ebeveynler. Olabileceğimiz tek şey bu.

Peki neden onu düşünmeden duramıyorum?

Yuri beni dışarıda karşıladı. Her zamanki çatık kaşlarını takıyor, garip bir şey yok. -Ve elinde alışılmadık bir zarf tutuyor. Tek kelime etmeden bana uzattı.

"Erken bir doğum günü kartı mı?" Şaka yapıyorum. "Kardeşim, bunu yapmamalıydın."

Yuri'nin çatık kaşları, eğer mümkünse, derinleşir. "DNA testi sonuçları geldi. Eşleşme var."

Hay sikeyim. *Pekala, bu işi çözer.* Zarfı açtım ve içindeki bilgilere üstünkörü bir göz attım. Allel, Doctorese, yada yada-ah, işte burada.

99%

İnkâr edilemez.

"Zor bir ihtimaldi." Omuz silktim, ifşaatın rahatsız olmadım. Muhtemelen bir keşif olmadığı içindir. Çünkü bir parçam biliyordu, derinlerde bir yerde.

O çocuk benim.

Damarlarımızda dolaşan o kopmaz bağı hissedebiliyor muydum? Kan böyle gizemlidir. Yıllar önce Yuri'yle de aynıydı: Onunla tanıştığım anda *anlamıştım*.

"Hayal kırıklığına uğradın mı?" Yuri alçak sesle bana soruyor.

Tekrar düşündüm. "Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Bunu bekliyordum. Besleyecek bir boğaz daha hiçbir şey değil."

Sadece o değil. Öyle olmadığını biliyorum. İlkel bir parçam şimdiden o çocuk üzerinde hak iddia ediyor: korumak istiyor, şekillendirmek istiyor. *Benim*.

"Hiçbir şey" değil. Uzun bir atışla değil.

"Eğer..." Yuri tereddüt eder. "Söylediklerinizde ciddi miydiniz? Eğer çocuk senden olmasaydı..."

"Elbette," diyorum, bir parçam söylediklerimden nefret etse bile, hiç vakit kaybetmeden. *Çocuğu dışarı atmak. Anneyi dışarı atmak. İkisine de sırtımı dönüyorum*. "Aklı başında kim, kendisi için hiç kimse olan birini yanında tutar ki?"

Yuri sözlerim karşısında irkiliyor ama onun hassas mizacı için endişelenecek vaktim yok. Hele ki içimdeki iddia çocuğumun annesine kadar uzanmışken. Felaketten kaçınmak istiyorsam, ne olursa olsun bu işin önünü kesmeliyim.

"Bunu gömün," diye emrederek zarfı ona geri verdim. "Vlad'ın öğrenmediğinden emin ol. Eğer sorarsa, test hâlâ devam ediyor demektir."

Yuri başını sallar. "Anladım."

Kendimi bundan kurtulmaya zorluyorum. April'ın sıcak bedenini düşünmek şu anda bana hiç iyi gelmeyecek. Hayır, ihtiyacım olan şey dikkatimi dağıtmak.

Zaten bu yüzden buraya geldim.

Yuri deponun kapısını açıyor. Ben de onu takip ediyorum. Daha merdivenlerden kan ve insan sefaletinin kokusunu alabiliyorum.

Geniş, çıplak bir odaya girdim. Bu binayı satın aldığımda tadilatla uğraşmadım. Aklımdaki misafirler için dört duvar ve bir çatı fazlasıyla yeterliydi. Tek yapmaları gereken çığlıkları bastırmaktı.

Yanlarından geçerken birkaç adam saygıyla başını sallıyor. Yüzlerini tanıyorum: Yuri'nin en güvendiği, en sadık adamları.

Güzel. Asla çok dikkatli olamayız.

"Neredeler?" Adımlarımın sesi duvarlarda yankılanırken soruyorum.

"Onları ayırdık," diye bilgi verdi Yuri. "Biri A odasında, diğeri B odasında."

"Mahkûmun ikilemi," diye övüyorum. "İyi iş."

Yuri omuz silkiyor. "Yine de şu ana kadar sonuç vermedi. Umarım seni görmek onları korkutup gerçeği öğrenmelerini sağlar."

Gerçeği. Ne kadar değişken bir kavram. "Elimden geleni yapacağım."

Tamamen niyetliyim. Nisan ayı zihnimi kasıp kavururken, kendimi bir şeylerin içinde kaybetmeye ihtiyacım var. Çalışmak ama sterilize edilmiş türden değil. Pahalı bir masanın arkasında, hisselerinin gerçekten ne için kullanıldığını bilmeyen yönetim kurulu üyelerinin övgüsünü kazanarak yapabileceğiniz türden değil.

Hayır. Bana kendi ellerinle yaptığın türden bir şey lazım.

Önce A odasına girdim. Kaçıranlardan biri bir sandalyeye bağlanmış, kendi kanından oluşan bir havuzda ıslanıyor ve uyukluyor. Yakındaki bir tepside, hâlâ kırmızıya bulanmış iş aletlerini görüyorum. Şüphesiz Yuri'nin el işi.

Sandalyeyi tekmeliyorum. Adam sarsılarak ayağa kalktı, bağlarını

çekiştiriyordu. Ve sonra beni gördü. "*Blyat'*," diye küfrediyor, yere

kan tükürüyor. *İçlerinden biri Rus'tu*, April'in sesi anılarımda

mırıldanıyor.

"Kardeşim," diye sesleniyorum ona kendi dilinde inatla, çenesini yukarı kaldırıp onu görüyorum. "Misafirperverlik hoşuna gitti mi?"

Bu-şimdi, *bu* benim sahnem. Seksi bebek annelerini unut; ben bunu yapmak için doğmuşum. Şehvet harika bir şey ama asla *kana susamışlığın* eline su dökemez.

Benim için değil.

Tüm yüzünü kaplayan kan ve kire rağmen onu tanıdığımı yemin edebilirim. Adını hatırlayamıyorum -ki bu garip; tüm adamlarımı tanımayı kendime iş edinmişimdir- ama yüz hatlarını hatırlıyorum. Şüphesiz onu daha önce gördüğümü söyleyebilirim.

Keşke nerede olduğunu hatırlayabilseydim.

Adam az önce ölüm meleğini görmüş gibi bana bakıyor - ki doğrusunu söylemek gerekirse bu çoğunlukla doğru. Tüm vücudu titremeye başladı. Burnuma keskin bir koku geliyor ve yere bakınca altına işediğini fark ediyorum.

Eğer bir zamanlar benden biriye, artık olmadığına memnunum.

Yüzüne sertçe vuruyorum. Hareketle birlikte bir şey *çatlıyor*; saniyeler sonra adam ayaklarımın dibine bir diş tükürüyor. "Lütfen," diye mırıldanıyor. "Beni korumak zorundasın! Sana her şeyi anlatacağım, ama sen-"

Ona söz verebilirim. Onu bırakmayı hiç düşünmemiş gibi davranabilirim. Bu kadar çaresizken bana inanır.

Onun yerine "Hayır," diyorum.

Bu *mudak* çocuğumu kaçırdı. *April'i* kaçırdı.

Artık merhamet için yalvaramayacak.

Onun hizasına çömeliyorum. Bu şekilde, boncuk gözleri benimkilerden sadece birkaç santim uzakta. "İki seçeneğin var. Birincisi, bana bilmek istediklerimi söyleyebilirsin. Eğer doğru çıkarsa, en iyi adamıma kafana bir kurşun sıkıtırım. Hızlı ve acısız."

Başını çılgınca sallamaya başlar. "Hayır, hayır, lütfen-"

"*İki*," diye kestim sözünü, "şu penseyi alabilirim. Hiç tırnağın kalmamış ama hâlâ koparılmaya hazır çok sayıda diş görebiliyorum." İyi bir önlem olarak, başparmağımı çene çizgisi boyunca gezdiriyorum, çökük yanağında kalan her bir dişin çıkıntısını hissediyorum. "Karar vermek için üç saniyen var, yoksa senin yerine ben yaparım."

Bir.

"Lütfen,
yapma." "O
zaman *konus*."

"Yapamam!" *İki*. "Yapamam, lütfen, hiçbir fikrin yok-"
Üç.

Burnumu kırıstırıyorum. Bunu kendim yapmak için sabırsızlanıyordum ama koku dayanılmaz hale geldi. "Yuri," diye sesleniyorum kapı aralığında. "Hastamızla ilgilen."

Ona penseyi uzattım. "Memnuniyetle," diye tıslıyor, adama kaldırımdaki bok lekesinden başka bir şey değilmiş gibi bakıyor. Koku göz önüne alındığında, bu gerçek olmaktan çok uzak olmayabilir.

Onları arkamda bırakıp kapıyı kapatıyorum.

Sonra B odasına gidiyorum.

Düzen aynı. Alet arabası, kan, kelepçeler. Sadece bu sefer, adam uyumuyor.

"Matvey Groza," diye tükürüyor hemen anladığım bir aksanla. "Patronum selamlarını yolladı."

Başka soru sormama gerek yok. İstesem, silahımı alır ve duvarları bu adamın beyniyle boyayabilirim. *Bu* adam, çocuğumun annesine pis ellerini sürmeye cüret eden ikinci orospu çocuğu.

Onun yerine penseyi aldım. "Gerçekten mi?" Yüzümün bir sırtışı dönüşüğünü hissederek mırıldanıyorum. Avını köşeye sıkıştıran bir kurdun sırtışı. "O zaman ona geri bir şeyler göndermem gerekecek."

Bütün gece April'i düşünmedim.

14

NİSAN

O sabah kapı çaldığında, neredeyse zıplayarak açıyordum. Kimin geleceğini zaten biliyordum. İlk kez sürpriz yok: Aşağılanmış gelinler, kara kara düşünen milyarderler, çay tepsili Grisha yok.

"İşte orada!" Elias gürleyerek beni bir ayı gibi kucakladı. "En sevdiğim çalışanım."

Omurgamın hafifçe kırıldığını hissediyorum ama buna izin veriyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu ödenecek küçük bir bedel. Sonunda dost bir yüz görmek için birkaç kırık kaburga kemiği nedir ki?

"*Tek* çalışanınızın ben olduğumu sanıyordum?" "Detaylar, detaylar."

Elias beni başından savdı.

Kapıdaki silahlı gorilleri geçip onu içeri alıyorum. Güler yüzlü bir şüpheyle arkasına bakıyor. "Pekâlâ, Bayan Swift nerede saklanıyor?"

"Ah, bilirsin işte." Elias'ın taşıdığı iki dev bavulu taşımasına yardım ederek omuz silkiyorum. "Boş bir alan ya da başka bir şey."

Tahmin edilebileceği gibi Elias çantalarına dokunmama izin vermiyor. "Benim küçük Nugget'ım nasılmış bakalım?" diye soruyor karnıma bakıp sırtarak.

"Rahat." Başka bir şey değilse bile, bu doğru. Kaçırılma, düğünün bozulması ve taşınma günü boyunca Bay ya da Bayan Chicken Nug gözünü bile kırpmadı. Ya tekmelediğini hissedemeyecek kadar yorgunum ya da bir sonraki Buda'yı taşıyorum. "Peki ya sen?"

"Meşgulüm," diye itiraf ediyor, yine de sırtıyor. "Ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Bir suçluluk duygusu hissediyorum. "Bir anda ortadan kaybolduğum için gerçekten özür dilerim," diyorum. "Son birkaç gün çok çılgıncaydı."

Elias tuts. "Aylardır doğum iznine çıkman için uğraşıyorum küçük hanım. Sonunda beni dinlediğine göre, şanslı yıldızlarıma şükrediyor olacağım."

"Hâlâ hoşuma gitmiyor." Yüzümü buruşturuyorum. "Son zamanlarda yapacak çok şey var. Tek başına omuzlamak zorunda kalmanı istemiyorum."

Elias bana yardımsever bir gülümseme veriyor. "Sevgili kızım," diyor omuzlarımı sıkarak, "yakında anne olacaksın. Başkaları için endişelenmeye devam edemezsin, özellikle de benim için. Beni anlıyor musun?"

İç çekiyorum. Tabii ki Elias bunu söyleyecekti. Seksen yaşında ve hâlâ emeklilik planları yapmıyor. Dükkândaki yardımlarım sayesinde o günün geç değil de erken geleceğini umuyordum. Sanırım ben de az kalmıştı; direncinin yavaş yavaş kırıldığını, ceketinin ceplerinden Bahamalar'la ilgili broşürlerin çıktığını, beyaz kumlu plajların ve yiyebildiğin kadar deniz ürünü büfelerinin onu çağırdığını görebiliyordum.

Sonra gittim ve kendimi hamile bıraktım.

"Evet," diye kabul ediyorum. "Ama yine de sana çay ikram edebilirim, değil mi?"

"Buna hayır dediğim gün gerçekten çok üzücü bir gün olacak Bayan Flowers. Dökül bakalım."

Mutfakta su kaynatmakla ve her tür nadir çayı kavanozlara doldurmakla meşgulüm. Matcha Iri Genmaicha da neyin nesi? Bunu okumak bile başımı ağrıttıyor.

İçine birkaç Yasemin İncisi atarak iyice dolduruyorum. Öngörülebilir bir gelecek için burada tutsak olacaksam, en azından faydalarından yararlanmalıyım. Nedense Matvey'nin kilerini yağmalamama aldıracağını sanmıyorum.

Ya yaparsa? Daha iyi olur.

Elias'a fincanını uzatıyorum. "Her şeyi buraya getirdiğin için teşekkürler," diyorum karşısına oturarak. "Tanrı biliyor ya, dikkatimin dağılmasına ihtiyacım vardı."

"Ben de seve seve veririm," diye yanıtlıyor Elias. "Eğer *hepsi* buysa. Eğer kendini fazla yorduğunu fark edersem, küçük Nugget'a Lindy Hop öğretirim."

"Açıkçası dehşete düştüm."

Tanrım, bunu özlemişim. Ne kadar özlediğimi fark etmemiştim bile. Elias'ın şakaları, New Orleans aksanı, hepsi beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar rahatlatıyor. Dünyada Elias Turner gibi başka bir patron ya da başka bir akıl hocası yok.

Büyükannem öldükten sonra beni kurtaran o oldu.

"Yani," diyor Elias, beni hayallerimden kopararak, "oradaki goriller..."

Elimi salladım. "Mobilya olduklarını farz et."

"Sence manken olmaya gönüllü olurlar mı?"

"Aslında bu kötü bir fikir değil. Zaten hep hareketsiz duruyorlar. Eminim onlar fark etmeden önce her birine koca bir ceket dikebilirim."

Elias'ın gözleri kırışıyor. "Peki ya patronları?" diye soruyor, gülümsemesi biraz azalıyor. "Sana iyi davranıyor mu?"

Fincanımı ellerimin arasına aldım. "O..." *Bana yemek ısmarlıyor. Elimini öpüyor. Benden nefret ediyor.* "Evet," diye karar verdim. "Evet, öyle."

Elias gözlerini kısıyor. Hiçbir şeyi kaçırmıyor, değil mi? Bu adama yalan söyleyemem. Babana arkadaşın Janice'in evinde yatıya kalacağını söyleyip sonra da bir çocuğun arabasına gizlice binmek böyle bir şey mi?

Ben bilemem. Babam hiçbir zaman soracak kadar önemsemedi.

Ama Elias buna sahip olduğum en yakın şey: bir baba. Ve şimdi, o her şeyi gören, her şeyi bilen bakışlarıyla beni bir aşağı bir yukarı süzerken, balo için ayrılmanın nasıl bir his olduğunu öğrenmeye başlıyorum.

Özellikle de "*Bu elbise biraz kısa değil mi?*" kısmı.

Sonunda Elias beni çağırmadı. Tek sorduğu, aniden ciddileşerek, "Burada güvende misin April?"

Düğünü düşünüyorum. Matvey'in beni sürükleyen güçlü elini. Dün geceki sözlerini düşünüyorum: *Kimsenin seni incitmesine izin verilmeyecek.*

"Evet," diye cevap veriyorum, bu sefer daha emin bir şekilde. Nereden bildiğimi bilmiyorum: sonuçta, mafya babası olağanüstü babamdan daha öngörülemez kim olabilir ki? Ve yine de... "Öyleyim. O beni güvende tutacak."

Bu Elias'ın yüzündeki tüm bulutları dağıttı. "Güzel." Sert ve kırışık bir parmağını yüzüme doğru salladı. "Daha iyi olur."

Rahat bir sessizlik içinde çayımızı yudumluyoruz. Bir ara Elias iç geçiriyor. "Bana geldiğin dün gibi aklımda. Elinde bir cilt olan cılız, derme çatma bir şey."

kolunun altında."

"Kimliğimi sormuştunuz," diye gülüyorum, anımsıyorum. "On sekiz yaşında olduğuma inanmamıştın."

"Sevgilim, sen bir deri bir kemiktin," diye belirtiyor.

Ne kadar da adildim. *Yaramazlık yapan kızlar yemek yiyemez*, diye acımasız bir ses anılarımdan sesleniyor. *Sadece temizlerler*.

Silkindim. "Beni tanıyacağınızı düşünmemiştim ama tanıdınız."

"Evlat," diye gülüyor Elias, gürleyerek ve sevecen, "bu yaşlı adamın hafızasını canlandırmak için kimliğini okumam gerektiği için utanıyorum. Ona tıpatıp benziyorsun."

Parmaklarımı fincana doğru bkyorum. "Bundan şüpheliyim. Ne de olsa biz..."

Kan, Matvey'in sesi düşüncelerimde yankılanıyor.

Ama Elias sadece başını sallıyor. "Bizi birbirimize bağlayan tek şey kan değil," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Yaptığın her şeyde Maia'yı görebiliyorum: bir iğneyi tutuşun, diğer parmaklarındaki yara bantları." Eğilip muzipe fısıldıyor: "Kafandaki fikirle uyuşmayan bir şey olduğunda yüzünü küçük bir tavşan gibi buruşturman." Bu son kısmı söylerken burnuma hafifçe vuruyor ve tam da söz konusu yüz buruşmasına neden oluyor. "Babanın annesi olmayabilirdi ama her açıdan senin bykannendi. Ve sen de onun torunusun. Sen onunsun, tamam mı? Sen baştan aşağı Maia'sın."

Gözyaşlarımı akıtmak için kendimi zorluyorum. *Lanet olsun, Elias*. Bunca yıldan sonra bile.

Bunca yıl sonra bile onu hâlâ seviyor.

Hikayelerinin ayrıntılarını bilmiyorum. Elias acı dolu kısımları hiç paylaşmadı ve büyükannem de ne zaman bu konu aılsa gözlerinde acı tatlı, uzak bir bakış belirirdi. Tek bildiğim tahminler: yanlış yer, yanlış zaman, yanlış aile.

Sonunda, Maia Toussaint Elias Turner'la evlenmedi. Augustus Flowers ile evlendi ve bu süreçte başka bir kadının oğlunu kazandı.

Ve sonra, sonunda, ben.

"Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum," diyorum. "Bunu demek istedim. O öldükten sonra..."

O öldükten sonra yalnız kaldım. Ailemin yeni aileleri vardı ve ben ikisine de uymuyordum. Eğer sen orada olmasaydın.

Elimde nazik bir dokunuş hissediyorum ve başımı kaldırıyorum. Elias orada, bana hiç sahip olmadığım bir baba gibi gülümsüyor - keşke sahip olsaydım dediğim bir baba.

Ama bir şekilde, sanırım

yaptım. Sonunda.

"Maia benim dünyamın ışığıydı," diyor Elias, sesi tam da yanlışı bir tonda istikrarlı bir taraf. "Ve sen *onun* dünyasının ışığıydın. Şimdi..."

İkimiz de karnıma bakıyoruz.

"Şimdi," diye bitiriyor sulu bir gülümsemeye, "sen de kendi dünyanın ışığıyla tanışacaksın."

Sarılıp vedalaşıyoruz. Elias bir ayağıyla kapıdan çıkarken, "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver, duydun mu?" dediğinde hâlâ bir çocuk gibi ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Bunu söylerken korumalara yan gözle bakıyor, bu da bir homurtuyu bastırmama neden oluyor. Seksen yaşındaki terzi Elias Turner, Rus mafyasını belirgin bir incelikten yoksunlukla tehdit ediyor. "Hemen burada olacağım."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim, Elias. Gerçekten."

Koridorda sırtının küçülmesini izliyorum. Matvey'in sözleri aklıma geliyor: *Kan bağı olmadan aile diye bir şey yoktur.*

Bu onun için doğru olabilir. Ama benim için *kan* hiçbir zaman *aile* anlamına gelmedi. Benim için aile, seçtiğim insanlardır. *Beni* seçen insanlar.

Şimdi, kendi kendime iç çekiyorum, içime kapanıyorum, tüm bunların neresinde yer alıyorsun, Matvey Groza?

15
NİSAN

Aile yemeği zamanı geldiğinde, hala cevabımı bulamamış oluyorum.

"İyi akşamlar," diye selamlıyor Matvey, mükemmel bir nezaket timsali. Özel dikim şarbon grisi bir ceket ve keskin bordo bir gömlek giyiyor. Kolonyası her adımda havaya karışıyor ve neredeyse tepsideki lezzetleri bastırıyor.

Göklerdeki Tanrı, sana bir sorum var: Neden en büyük göt deliğini bu kadar ateşli yaptın?

Kendimi silkeliyorum. Düşmanı süzmenin sırası değildi. "Merhaba," diye karşılık veriyorum, kibar ama mesafeli.

Matvey bana bir kaşını kaldırdı. Sonra alt kattaki vardiyasından aldığı zavallı garsona arabayı içeri itmesini işaret ediyor. Söz konusu kurban tam olarak titremiyor, ama yakında çatal bıçak şingirtisini duyacağıma dair bir his var içimde.

"Teşekkür ederim," diyorum, aceleyle arabaya el koyuyorum. "Buradan sonrasını ben hallederim."

Garson bana minnettar bir bakış attı. Sonra, Matvey nihayet başını salladığında, yeterince hızlı kaçamıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Matvey kaşlarını çatar. "Bu onun işi. Bunu yapmak için para alıyor."

"Ben de ölçü almak ve takım elbise dikmek için para alıyorum," diye karşı çıkıyorum, tepsilerimizle süzülerek. "Ama sanırım ikimiz de müşterilerin haddini aşabileceğini biliyoruz."

Matvey *dokunmadan* hemen önce duruyor. Gözlerinde eğlenen bir parıltı var, ama kendimi buna aldırış etmemeye zorluyorum. Eğer gizliden gizliye çekici olduğu tüm küçük yolları takdir etmeye başlarsam, geceyi atlatamam.

Sonra sandalyemi çekti. İçimden biraz ölüyorum.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor, karşıma yerleşerek. Birkaç saat önce Elias'la burada çay içtiğimizi ve içimizi d ö k t ü ğ ü m ü z ü düşününce...

Bunun olma ihtimali çok düşük. Matvey'in kalbi varsa bile henüz belirtilerini göstermedi.

"Güzel," diyorum, gecenin menüsüne göz atarken. Ben basit ihtiyaçları olan bir kızım... ve görünüşe göre, hayal ettiğimden çok daha ince bir damak zevkim var. Öğle yemeği için süslü püslü bir şeylere para harcamayı kendime yediremiyorum - gerçi buradaki salatalar çoğu salatanın yaptığıının tam tersi bir nedenle sizi ağlatacak - ama bir yanım zaten bunu dört gözle bekliyordu.

Yemek için tabii ki. Kesinlikle arkadaşlık için değil.

"Seninki nasıldı?" Tütsülenmiş somonlu risottoya dalmadan önce soruyorum kuşkonmaz kreması. Üstündeki limon kabuğu rendesi neredeyse ağzımda eriyor. Yemin ederim, inlememek için hiç bu kadar zorlanmamıştım.

Evet. *Neredeyse hiç.*

"Güzel," diye yankılandı Matvey.

Başka bir şey söylemesini bekliyorum ama söylemiyor. Bunu beklemem adil değil - münzevi hayatı ilk seçen bendim - ama dostum... eğer konuşma seviyesi bu olacaksa, bu aile yemeği olayı korktuğumdan daha da garip olacak.

"Daha önce hiç aile yemeği yemedim," diye gevelerken buluyorum kendimi. "Ya da masada değil."

Matvey'in kaşları havaya kalkar. "Nasıl yani?"

Harika iş, April. Travma çöplüğünün yolu. "Biz gerçekten... geleneksel değildik." Bu tam olarak doğru değil: ailemin en azından bir yarısı hatasına kadar gelenekseldir. Hatta o kadar geleneksel ki, piç kızlarını yardımla yemek yapmaya gönderirlerdi.

Bu yüzden artık bunu yapmıyorum - unutmak istediğim şeyleri hatırlatıyor.

Ama bunu bir yabancıya söyleyecek değilim. Çünkü Matvey ve ben buyuz: yabancılar.

Genlerimizin %50'sini aynı bebekle paylaşıyoruz.

Bunun yerine, aile geçmişimin iki yarısından en az travmatik olanını seçiyorum. Her şey düşünüldüğünde bu çok şey ifade ediyor. "Üvey babam genellikle kanepede yemek yerdı. Bilirsiniz, Romalılar gibi," diye ekleyerek ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

Matvey kaşlarını daha sert çatıyor. *Girişim başarısız oldu.* "Peki ya annen?"

"O... sıvı çeşidini tercih ederdi," diyorum belli belirsiz. Eleanor'un bu dünyada Charlie'den başka sevdiği bir şey varsa, o da karanlık, mantarlı şişelerde gelen şeylerdir. Ama yine de bunu ona söylemeyeceğim.

"Anlıyorum."

Daha önce senin karavan çöpi olduğunu düşünmediyse, şimdi kesinlikle düşünüyor. "Peki ya sen?" Beynimi ağzıma bağlayamadan soruyorum. "Annenle çok sık aile yemeği yer miydiniz?"

Ancak o zaman iki şeyi hatırladım. Birincisi: Matvey, dün gece, aile yemeğinin "ayrıcalığını hiç yaşamadığını" söyledi.

Ve ikinci olarak, Yuri'nin sözleri: *Ailemiz öldü.*

Sikeyim. Sikeyim sikeyim sikeyim-

"Ben yaptım."

Başım yukarı fırlıyor. Matvey beni dikkatle izliyor, sanki nedenlerimi ölçmeye çalışıyormuş gibi. Biraz aşırı gibi geliyor ama yine de az önce iki ayağımı da ağzıma soktum. Belki de sadece bunun nasıl çalıştığını merak ediyordur.

"Üçümüz bir arada değildik," diyor boş tabaklarımızı dolu tabaklarla değiştirirken. "Ve kesinlikle bu kadar süslü değildi. Ama güzel anılarım var. Ben, annem ve yemek masası."

O zaman Olive Garden'dan bir ekmekle beni yanlamasına becer. Matvey Groza... *paylaşıyor* mu?

"Bu güzel olmalı," diyorum içtenlikle. "Bu yüzden mi rutini canlı tutmak istiyorsun...?"

Bebeğimiz için. Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Çok az tanıdığım birinden bebek sahibi olmak hâlâ çok tuhaf hissettiriyor. *Bizim* diyebileceğimiz bir şeye sahip olmak. Biraz daha düşünürsem anevrizma geçireceğim.

Bunun yerine, tabağımdaki ağız sulandırıcı içeriklere odaklanıyorum. Şu anda bunun içinde demirhindi soslu ve incir turşulu bildircin bacağı var. Sadece bu isimde bile Google'da aramak için can attığım üç şey var ama Bay Aile Yemeği'nin bunu hoş karşılayacağını sanmıyorum. Neredeyse duyabiliyorum: *Yemek masasında telefon yok, Bayan Flowers.*

Beni azarlama fikrinin seksi olması kötü mü?

Hayır! Kötü April. Kötü, kötü hormonlar.

Matvey olumlu anlamda mırıldandı. Sorumun ne olduğunu hatırlamak için bile iki ayrı çılgının izini sürmek zorundayım.

Sonra aramızdaki sessizliğin yeniden uzadığını duyabiliyorum.

Çabuk, bir şey sor. Herhangi bir şey. "Peki ya baban?"

Sanki etrafımızdaki hava donuyor. Hani şu hayalet filmlerinde camların buz tuttuğu ve insanların nefeslerinin puf puf olmaya başladığı sahnelerdeki gibi.

Kahretsin. Her şeyi berbat

ettim, değil mi? "Babam

bir haindi."

Tabağımdan başımı kaldırıyorum. Matvey'in yüzü gergin bir maske, kutup gözlerinden soğuk yayılıyor. Ağzının ince çizgisinden başlayarak her kası kaskatı kesildi. Dün geceyi düşünürsem - karmin dudaklarına boyanmış o sinsi sırıtış

-Bir ateş rüyası gibi geliyor. O yüzün gülümseyebileceğini düşünmek.

İpucunu almalıyım. Hava durumundan bahsetmeliyim. Politikadan. Yerel spor takımından. Konuyu değiştirecek herhangi bir şey.

Ama benim yok.

Kötü Nisan.

"Ne demek istiyorsun?" Bunun yerine soruyorum, bu konuya doğru garip bir çekim hissediyorum. Bilmek *istiyorum*.

"Ben de aynen öyle dedim," diye cevap verir Matvey sertçe. "O

bize ihanet etti." "Ama ben kan dediğini sanıyordum-"

"Söyledim," diye sözümü kesti. "Ve bunda ciddiydim. Bu hayatta kimseye güvenemezsin April. Sadece kana. O yüzden sana şunu sorayım: işleyebileceğin en kötü suç nedir?"

Bu oyuna katılmak istemiyorum. Hiçbir şey hakkında konuşmaya geri dönmek istiyorum - akşam yemekleri ve güzel anılar yaratmak hakkında.

Ama sonra Eleanor'un her zaman yanımda olan şişesini düşündüm. Dominic'in yeni evini, masada benim için bir koltuk olmadığını.

"Kanına ihanet etmek," diye mırıldanıyorum.

"Aynen öyle." Matvey tabağını itiyor. Neredeyse hiç dokunmamıştı, ama bunu anlayabiliyorum. Ben de iştahımı kaybetmiş gibiyim. "Hiç kimse bir kan haininden daha kötü olamaz. Hiç kimse. Sadece ölüm bu lekeyi temizleyebilir."

O kalkıyor. Mascarpone ve böğürtlenli tartlarımız tepsilerinde dokunulmadan duruyor, ben de onları sessizce buzdolabına kaldırıyorum. Belki sabah Grisha ile paylaşırım.

Ve sonra, henüz dersimi almadığım için, konuşuyorum. "Buna katılmıyorum," diyorum Matvey'e, sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "Ailene ihanet etmek korkunç bir şey. Ama yine de bir aile kurmanın tek yolunun kan olduğunu düşünmüyorum."

"Öyle mi?" Matvey kayıtsızca yorum yapar. "Pekala, aynı fikirde olmadığımızı kabul etmeliyiz."

Ayrılırken yine elimi öpüyor. Ama bu sefer, her nedense, dudakları dün gecenin yarısı kadar bile sıcak gelmiyor.

Bunun yerine, buz gibi soğuk hissediyorlar.

MATVEY

Perdelerimin zorla açılmasıyla uyandım.

Zorla.

"Kalk ve parla, tatlım!" Petra'nın kâbus gibi sesi çığlık atıyor. Hâlâ rüya mı görüyorum? Biri bana hâlâ rüya gördüğümü söylesin.

Normalde sabah 9:00'dan önce kesim yapmam. Bugün bir istisna yapabilirim.

İç çekerek kendimi uyandırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Dairemde ne *halt* ettiğini söylemen için beş saniyen var."

Görünüşe göre gelinimin sadece üç taneye ihtiyacı var. "Vlad hakkında konuşmalıyız."

İnledim. Yapmak istediğim son şey, konuşurken tüküren buruşuk yaşlı bir adam hakkında konuşmak. Özellikle de kelepçeli bir terzinin hayalini kurmanın tam ortasındaiken.

"O öldü mü?"

"Hayır."

"O zaman biri olacak."

Petra alay eder -gerçekten *alay eder*. "Huzursuzlanmaya başladı. Artık onu kontrol altında tutamıyorum."

"Tanrı her şeyi kontrol altında tutmanı yasaklıyor."

"Affedersiniz, neydi o, Bay Planlanmamış Ebeveynlik?"

Aslan, cadı ve bunun cüreti-

Mutfaktan bir ıslık sesi geldi. Yastığımın altından silahımı kaparak ayağa fırladım.

"Oh!" Petra koş a koş ocağa gitti. "Su ısıtıcısı kaynadı."

Açıkçası, *dokuzdan önce cinayet yok* politikamı tekrar gözden geçirmeliyim. Görünüşe göre cinayet masası çalışma saatleri tutmuyor. "İçeri nasıl girdin ki? Sana anahtar verdiğimi hatırlamıyorum."

Petra sadece güler. "Tanrım, çok komiksin."

Kendime 10'dan geriye saydırıyorum. *Onu öldüremezsin, Matvey. Bir cesetle evlenemezsin, Matvey. Halıların dağınıklığını düşün, Matvey.* "Bana kahve yaptığını söyle, seni bağışlamayı düşünüyüm."

"Çok sert, tam sevdiğin gibi." Petra dolu bir tencereyi sallıyor. "Bir gün daha yaşayacak mıyım, *moy pakhan?*"

"Hmph. Şimdilik."

Kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum. Üzerimde bir çift eşofmandan başka bir şey yok ama Petra'nın mütevazı bir tip olduğundan şüpheliyim. Öyle olsaydı, önceden haber verirdi. Ya da en azından kapıyı çalardı.

"Vlad'ı bu kadar kızdıran ne?"

İkimiz de kelime seçimimden dolayı yüzümüzü buruşturduk. "Tamam, birincisi: *iğrenç*. İkincisi: senin küçük

Komuk, başka ne var? Bücürün senin olup olmadığını bilmek istiyor."

Kendime cömert bir kupa dolduruyorum. Bu özel konuşma için çok fazla kafeine ihtiyacım olacak. Belki içine daha sert bir şey de karıştırırım.

"O benim," diye onaylıyorum.

"*Blyat*'," diye küfrediyor Petra nefesinin altından. "Emin misin?"

"Babalık testleri öyle," diye cevap veriyorum, inerken her santimimi yakan uzun, haşlayıcı bir yudum aldıktan sonra. *Tam da doktorun istediği şey.* Acı beni merkeze alıyor. "İkisi de."

"Tamam," diye nefes veriyor Petra, çatı katında bir aşağı bir yukarı volta atarak. "Tamam, tamam. İyi. Boku yedik ama olsun."

Mutfak masasından esniyorum, "Yapmıyoruz," diyorum. "Vlad söz konusu olduğunda, test hâlâ devam ediyor. Zorda kalırsak ona testin sonuçsuz çıktığını söyleriz. Bu bize doğuma kadar zaman kazandırır."

Petra alaycı bir tavırla, "Bu harika," der. "Peki sonra ne olacak?"

"O zaman," diye homurdanıyorum, sabırsızlığım şakaklarıma vuruyor, "sular durulmuş olacak. Vlad'ın aklı başına gelecek. Besleyecek fazladan bir boğaz için kârlı bir iş anlaşmasını mahvetmenin bir anlamı olmadığını anlayacak. Son."

"Son'," diye alay ediyor Petra. "Tabii. Belki de domuzlar uçacak, cehennem buz tutacak ve babam da beslenmesi gereken fazladan bir boğaz bırakan o kadını rahatlıkla unutacak."

"Evet, aslına bakarsan öyle olacak." Tam boyuma yükseliyorum. Bu oyundan yorulmaya başladım. "Çünkü April'la aramda hiçbir şey yok."

Dudaklarımın altındaki teninin hatırasından başka bir şey yok. O anıyı canlı tutmak için her gün yaptığım öpücüklerden başka bir şey yok.

Petra bana zehirli bir sırıtış fırlatıyor. "Öyle mi?"

Bunu bir cevapla onurlandırmıyorum. "Hepsi bu kadar mı?" Bunun yerine kapıya doğru ilerleyerek soruyorum. Bu kabus gibi konuşma ne kadar çabuk biterse, gerçekten önemli olan şeylere o kadar çabuk dönebilirim.

Öyle bir şans yok. "Küçük *komuk* ne zaman gelecek?"

"Bilmiyoruz." Omuz silktim. April'ın son dokuz aydaki tüm tıbbi kayıtlarını gözden geçirdim: hamilelik sonrası, aile geçmişi, falan filan. Sadece bebeğin cinsiyeti karartılmıştı - şüphesiz April'ın isteği üzerine. "Görünüşe göre, olduğu yerde rahat."

İç çekiyor. "Şanslı piç."

"Yapma."

Şaşırان Petra dönüp bana baktı. "Ne yapmayayım?"

Yumruğum masanın üzerinde sıkılı, parmak eklemlerim bembeyaz. İçime dolan ani öfke dalgasını kontrol etmek için çaba sarf etmiyorum.

Bu konuda zaten bir kez açık konuşmuştum. İki kez açık olmak zorunda kalmaktan hoşlanmıyorum.

"Çocuğuma piç deme. İkisinden birine saygısızlık edersen ne olacağını sana söylemiştim."

Petra içtenlikle göz kırpar. "Saygısızlık etmek istemedim

Matvey." Sesi şaşkındı. Durgun.

Ona zerre kadar güvenmiyorum.

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Her zamanki gibi Petra masanın etrafında bir tur atıp yanıma geliyor. "Evlilik dışı doğan bir çocuğa başka ne denir?" diye soruyor, masum numarası yaparak. "Bu bir hakaret değil, biliyorsun; bu bir gerçek."

"Petra."

"Tabii ki," diye devam ediyor, uyarılarımı dikkate almayı reddederek, "eğer bir *meşru* varis..."

Manikürlü eli göğsümün üzerinde geziniyor. Gerçek tenimin onun dokunuşundan uzaklaşmaya çalıştığını hissedebiliyorum, şimdiye kadar hissettiğim en rahatsız edici tüylerim diken diken oluyor.

Ve sonra, tam kendimi tutmaya çalışırken, parmak uçlarına doğru eğilip kulağıma yakın bir yerden fısıldıyor: "Bir tane yapmak için her zaman vakit vardır."

Onu silkeledim. *Şiddetle*. Sonra pişman olacağım bir şey yapmadan önce uzaklaşmaya başladım.

En önemli müttefikimin gözlerinin arasına bir kurşun sıkmak gibi.

"Oh, hadi ama! Ne oldu?" Petra bana seslendi. "Ne, aklında başka biri mi var?"

Sıcak bir cilt. Yumuşak eller. Dudaklar gibi-

"Hayır."

"Mm. Beni kandırabilirdin."

Silahımı bıraktığım yerden aldım. Bu Petra'yı şok edip susturmuşa benziyor.

"Şimdi kendi rızanla evine gidebilirsin," diye başlıyorum, silahı ellerimin arasında ileri geri savurarak, "ya da bir ceset torbası içinde evine dönebilirsin. Seçim senin."

Bir an için Petra sessiz. Sonra: "Tamam, tamam, anladım. Tanrım, gerçekten hiç eğlenceli değilsin. Sadece şaka yapıyordum, biliyorsun."

Kapıya doğru ilerlerken göz ucuyla onu izliyorum. Vlad'ın kadın olduğu için onu üst yönetimden uzak tutmasına rağmen

şu anda kendini şanslı saymalı. Eğer bir adam benimle böyle konuşsaydı, onu yerin dibine sokardım.

"Matvey..." diye sesleniyor kapı aralığından.

"Ne?"

Bir duraklama. "Hâlâ buna hazırsın, değil mi?" diye soruyor, sesi aniden belirsizleşiyor. Neredeyse fark edilmiyor ama orada. "Biz mi?"

Cevap vermek için zaman ayırıyorum. "Sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirdiğin sürece," diye homurdanıyorum, sesimdeki tehdit açık, "ben de kendiminkini yerine getireceğim."

"Tamam o zaman," diyor Petra sonunda.

"Unutmayın." Sonra, ne mutlu ki, *nihayet* kapıdan çıktı.

Ağır ağır yatağın kenarına oturuyorum. Petra'nın pek çok şeyde ustalığı var ama en kötüsü beni sinirlendiriyor. Konuşma kafamın içinde dönüp duruyor, bazı cümleler kıymık gibi batıyor.

April'la aramda hiçbir şey yok. Aklında

başka biri mi var?

Mm. Beni kandırabilirdin.

"Hiçbir şey," diye yüksek sesle hırıliyorum boş çatı katına. Kendi kendime, sözlerimin içime işlemesini dileyerek. Bundan daha azı olursa, her şey şu anda olduğundan daha da kötü bir bok gösterisine dönüşecek. "Hiçbir şey yok."

Telefonum çaldığında neredeyse inanacaktım.

MATVEY

Yuri'nin mesajında sadece dört kelime var: *İkinci raunt için hazır mısın?*

Güzel. İçimi dökmem lazım.

On beş dakika sonra, depoya geri döndüm. Eldivenler takılı, aletler önüme yayılmıştı. Geçen sefer yabancıya iyi davranmıştım. Bu sefer farklı bir oyuncak seçtim.

"Lütfen," diyor Rus *mudak*, ben ona kaplıca tedavisi uygularken. Özellikle de sağ omzuna. "Lütfen, lütfen, *dur*-"

Çatlak.

"Dostum," diye iç geçiriyorum, kendi omuzlarımı memnuniyetle yuvarlayarak. "Çok gerginsin dostum. En son ne zaman masaj yaptırdın?"

Adam bir feryatla cevap verir.

Şimdiye kadar sorguladığım en kötü sidikli bebek olmasına rağmen -evet, bunu gerçekten kastediyorum- bir şekilde hala çözülmedi. Mucizelerden bahsediyoruz, ha?

Belki de benim adamlarımdan biridir.

"Her şey birkaç dakika içinde bitebilir, biliyorsun. Her şey sana bağlı."

Baştan çıktığını görebiliyorum. Ani bir umuda kapılan bir adamın gözlerindeki ışık, hiçbir şey onun kadar parlak olamaz. Ama sonra yüzü korkuyla kapanıyor. "Yapamam."

"Gerçekten mi?" Eldivenimi bileğime geçirerek mırıldanıyorum. "Anlamıyorum. Benim yapmayacağım neyi yapacak bu adam sana?"

Elbette bunun cevabını zaten biliyorum. Eğer meslektaşının verdiği istihbarat doğruysa, bu *mudak*'ın korkması gereken çok şey var. Yine de çok sinir bozucu.

Benden korkmalarını tercih ederim.

"Benim..." diye sıcıyor sidikli bebek, kelimeler arasında sızlanıyor. "Ailem. Hepsini öldürecek."

Beklendiği gibi. Dünyadaki en soğukkanlı orospu çocuğuyum, ama ben bile masumların peşinden gitmeye tenezzül etmem. *Onunla* aramızdaki fark da bu. Ailede sınırı çizerim.

Kelimenin anlamını bile bilmiyor.

Ancak, bu adamın bunu bilmesine gerek yok. Benim ne yapıp yapmayacağım önemli değil: önemli olan tek şey onun neye *inandığı*. Ve ben canavarı oynamakta her zaman iyi olmuşumdur.

"Yapmayacağımı sana düşündüren ne?" Rehinemin gözleri kocaman oldu. "Hayır."

"Evet." Sandalyenin etrafında yavaşça yürüyorum. Her adım deponun soğuk ve nemli havasında yankılanıyor. "Ve biliyor musun? Kafalarına sadece bir kurşun sıkmayacağım. Canlarını yakacağım."

"Yapamazsın!"

"Neden Lefty'ye sormuyoruz?"

Çıt. Crackle. Bir omuz daha patlıyor.

Çok tatmin edici - kemik ve azim çıtırtısı. Buraya geleli yarım saat bile olmadı ama şimdiden ruh halim düzeldi. Her acı iniltisinde stresimin eridiğini hissedebiliyorum.

Ama her oyun en yüksek noktasında sona ermelidir. Bu yüzden eldivenlerimi çıkardım, alet çantamı kaldırdım ve kapıdan çıktım.

"Bekle!" diye seslenir adam, korkmuş bir halde. "Bekle, yapamazsın-"

Clang.

"Aslında," diye sesleniyorum kapalı metal kapıdan, "yapabilirim."

Dışarı çıkıyorum. Sabahın keskin havası yüzüme çarpıyor ve beni dünyaya geri döndürüyor. Güneşli tarafında, gölgelerin onları oluşturan şeylere yakın durduğu yerde.

Benim dünyam farklı. Benim dünyamda gölgeler sonsuza dek uzar.

Yuri hâlâ içeride diğer misafirimizle ilgilenirken canım sıkılıyor. Ellerim sigara için kaşınıyor. Sigarayı yıllar önce bıraktım ama bırakması zor bir alışkanlık. Özellikle de böyle zamanlarda.

Onun yerine ceketimden başka bir şey çıkarıyorum. Eski, hırpalanmış bir cep saati avucumun içinden bana bakıyor, elleri çoktan ölmüş. Yıllardır hareketsiz duruyorlar, camdaki çatlak bir taraftan diğerine kıvrılıyor.

Bunu neden taşımaya devam ettiğimi bilmiyorum. Yer israfı, gerçekten.

Biliyorsun, bir parçam fısıldıyor, her zaman aç olan aynı parçam. Kırık kemik, dökülen kan, her şey için. Ateşi canlı tutuyor.

İntikamı canlı tutar.

"Nasıl biriydi?"

Yuri'nin sesi beni düşüncelerimden kopardı. Yaklaştığını bile duymadım. -İşte bugün böyle kapalıyım. "Değildi." Kardeşimin kaşlarının çatıldığını duyar gibiyim. İçimi çekerek detaylandırımdı. "Yokluk onun bize hediyesiydi. Annem her gece onu beklerdi, yemek masası gece yarısına kadar hazır olurdu. Bazen bunu çoktan geçerdi."

Beni bu kadar konuşkan yapan ne bilmiyorum. Normalde böyle bir soruya cevap vermezdim. Ama sonra aklımın bir köşesinde April'ın sözlerinin yankısını duyuyorum: *Peki ya baban?*

Aile yemeği. Onun gibi bir adamdan ne kadar aptalca bir beklenti. O zamanlar, her zaman bir aile cenazesine dönüşürdü. Gece soğudukça, geri dönmeyebilecek birini beklerdik.

Ta ki bir gece, yapmayana kadar.

Bu yüzden bunu saklıyorum, diye hatırlatıyorum kendime, elimdeki saati ters çevirerek. Benden aldığı her saniye için. Hastalık geldiğinde -ona ihtiyacımız olduğunda- hiçbir yerde bulunamadı.

Ve annemin zamanı doldu.

Hala buna hazır mısın? Biz mi?

Tabii ki öyleyim. İntikamımdan vazgeçmeyeceğim. Yoldaki küçük bir tümsek için değil. Hiçbir şey için.

"Görünüşe bakılırsa pek bir şey kaçırmamışım," diyor Yuri en sonunda, sokaktaki bir enkaz parçasını tekmeleyerek.

Dudaklarımın kenarından iğrenç bir sırıtış geçtiğini hissediyorum. "Sen yapmadın."

Yuri. Onu bulduğumda çok küçüktü. Küçük ve cılızdı, Volga Nehri'ne uçmasına ramak kalmıştı.

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

Sormama gerek yok. Cevap her seferinde aynı. "Dün gibi," diye fısıldıyor Yuri.

"Dışarıda yakacak odun topluyordun," diye hatırlıyorum, sevgiyle gülümseyerek. "Beline kadar kar vardı. Neredeyse yüzüyordun."

Yuri homurdanıyor. "Bana hep kısa boylu diyorsun, değil mi?"

İki metre boyunda, akli başında hiç kimse artık ona bunu söylemez. Ama o zamanlar avucumun içine sığabilirmiş gibi hissediyordum.

Küçük kardeşim. Geriye kalan tek ailem.

Bu, o canavar adamın yaptığı tek iyi şeydi: bize birbirimizi verdi. Ve bunu bilerek bile yapmadı.

"Yardım ettin," diye mırıldanıyor Yuri bir süre sonra. "Annemle birlikte."

Tabii ki yaptım. Başka kim yapacaktı ki?

O zamanlar Rusya'nın kırsal kesimlerinde en sıradan hastalıklar bile bir insanın hayatını elinden almaya yeterdi. Özellikle de cebinizde bozuk para yoksa. Buzun bizden her şeyi almasını izlemek de bir başka ortak noktamız. Annelerimizi, evlerimizi, geleceğimizi.

Ama ben bu son kısma boyun eğmeyi reddettim. Büyükbabamın adını aldım, Bratva'sının kalıntılarının peşine düştüm ve onu yeniden yarattım. *Benim* yaptım. Bundan sonra kimse geleceğimizi almaya cesaret edemezdi.

"Üçüncü raunda hazır mısın?"

Ve hiç kimse, diye düşünüyorum ela gözlerin hayalleri zihnimden geçerken, *bir daha asla onu alamayacak.*

"Yolu göster, kardeşim."

NİSAN

Adımlarımı hızlandırarak Jupiter Hotel Restaurant'a doğru ilerliyorum. Normalde, hala yaldızlı kafesimdeyken bu kadar iyi bir ruh hali içinde olmak için hiçbir nedenim olmazdı - ama bugün farklı.

Bugün, *onları görebiliyorum*.

"Bu tarafa!"

June'un sesini nerede görsem tanırım. Disneyland'de şekerden çatlamış beş yaşındaki bir çocuğun hızıyla restoranın girişine koşuyorum. Ayakları ağrıyan hamile bir kadının bu kadar hızlı koşabileceğini kim bilebilirdi?

Arkamda Grisha kıkırdıyor.

June'a sımsıkı sarılıyorum. Sonra partimizdeki üçüncü kişiye dönüp aynısını yapıyorum.

"Çok uzun zaman oldu, Maymunlar!" Corey neredeyse beni yerden kaldırarak söylüyor. Vücudumdaki fazladan Nugget'ı düşünürsek, bu hiç de azımsanacak bir başarı değil.

"Tanrım, ikinizi de çok özledim," diye ciyaklayarak kollarımı ikisine de doladım.

Doğrusu, June'a en son sarılmamın üzerinden bir hafta bile geçmedi. Ama o ağlamaklı vedalaşma ikimizin de gözyaşlarını geri yutmasına neden oldu, tıpkı bir çift duygusal küçük kız öğrenci gibi.

"Bayan Evans," diye selamlıyor Grisha, her zamanki kibarlığıyla. "Bay Evans. Bayan Flowers'ı sizin yetenekli ellerinize bırakıyorum."

Corey sahte selam verir. June kıkırdama olabilecek bir ses çıkardı. İki kez baktım. *Ne oluyor be? June ne zamandan beri kıkırdıyor?*

"Teşekkür ederim," diyorum Grisha'ya. "Bir saat içinde burada buluşuruz."

Bir saat. Bugünkü buluşma için en fazla bu kadar pazarlık yapabildim. Görünüşe göre, güvenlik riski zemin katta uzun süre kalmak için çok büyük.

Çatı katı izole edilmiş ama herkes buraya girebilir. Güvenlik kontrolünden kaçabilecek kadar yetenekli biri yani.

Sanırım benden sonra gelenler kesinlikle bu nitelikte.

Bir garson bizi rezerve edilmiş masamıza götürüyor ve sırayla iki kız için de sandalyeleri çekiyor. June bana bir bakış attı ama ben sadece omuz silkebildim.

Oturduk ve brunch menülerimizi aldık. "Ee," diyor June garsona dönüp bakarak, "lüksün kucağı, ha?"

"Hemen hemen." Bu ani rol değişiminin tuhaflığı hiç bitmeyecek. Azarlanan işçiden potansiyel azarlayan müşteriye.

Ki bunu asla yapmam, tabii ki. Ama gariplik devam ediyor.

Corey kurt ıslığı çalar. "Şık bir yer. Bana eski günleri hatırlatıyor."

"Doğru mu?" June başını sallar. "Babamın bizi Four Seasons'a götürdüğü zamanki gibi."

June ve Corey gibi insanları unutmak kolaydır. Sırasıyla bir garson ve bir yayıncılık stajyeri, her ikisi de ay sonunu getirmek için kuruşları sayan asgari ücretliler.

Bunların paradan geldiğini unutmak kolaydır.

Birçok varlıklı aile gibi Evans'lar da paranın satın alabileceği her şeye sahipti. Ve bu nedenle, paranın satın alamayacağı tek şeyi umutsuzca istediler: bir çocuk.

"Kendilerine ait bir çocuk" için verdikleri onca mücadeleden sonra -ki bunu mümkün olduğunca acı bir şekilde dile getirmeyi hiç ihmal etmediler- sonunda acı gerçeği kabul ettiler: Bunu onlara ancak bir mucize verebilirdi. Böylece evlat edinme yoluna gitmeye karar verdiler. Corey aileye bu şekilde katıldı.

Beklentilerin altında ezilen Corey, hayattaki en güzel şeylerin arasında büyüdü... ve en soğuklarının. Bay ve Bayan Evans'ın "onların" olmadığını unutmalarına izin verdikleri tek bir gün bile olmadı. İkinci tercih olduğunu. Bu nedenle, "onlara borcunu ödemek" için çok çalışması gerektiğini iddia ediyorlardı. O sevgisiz evde Corey hayatının ilk beş yılını yalnız geçirdi.

Ve sonra Bay Evans toparlandı.

Tabii ki Bayan Evans bunun olmasına izin veremezdi. Bir Hamptons sosyetesesi olarak, itibarını mükemmel ve mutlu bir evlilik imajı üzerine inşa etmişti.

Boşanmak bir skandal olurdu. Bu

yüzden mucizeyi gerçekleştirdi.

Dokuz ay sonra June doğdu. Bayan Evans onu dünyaya ve Bay Evans "iş gezisinden" dönmek zorunda kaldı.

Sorun şu ki, Bay Evans mucizelere asla inanmazdı. O gerçeği biliyordu. Bu yüzden stüdyosuna ve konyak şişelerine çekildi. Bir süre sonra Bayan Evans kurtarılamayacak olanı kurtarmaya çalışmaktan vazgeçti. Yüzükleri parmaklarında kaldı ama bundan daha fazlası asla olmadı.

Ve June artık bir mucize değildi.

Böyle bir geçmişe sahip olan Evans kardeşlerin birbirlerinden nefret etmeleri gerekirdi. Aileleri onları hastalıklı bir satranç oyunundaki canlı piyonlar gibi birbirlerine düşürme fırsatını hiç kaçırmamıştı. *Gerçek* mucize buydu: bunun yerine, birbirlerinden ayrılmadan büyüdüler. İkinci tercih ve şüpheli bir aileden gelen tutkal bebek, dünyaya karşı birlikte. İki kişilik bir aile.

Sonra ben geldim ve üç tane yaptım.

"Buda kasesi düşünüyorum," diye düşünüyor June, geri gelen garsona bakarak. "Yeterince ucuz ve-"

"Her şeyi Matvey'in hesabına yazıyoruz," diye duyuruyorum.

"İstakoz mücveri lütfen," diye düzeltiyor June. "Ve en iyi beyazınızdan bir bardak."

Corey, "Benim için askıda biftek ve yumurta," diyor. "Yumurtalar ağır olsun. Ve bir de Old Fashioned."

"Waffle ve kızarmış tavuk," diye karar veriyorum ve iki çift inanmayan gözün üzerimde toplanmasını sağlıyorum. "Ve bir maden suyu lütfen."

Garson bizi selamladı ve gitti.

"Ne?" İki Evans'a da sordum. "Nugget'ın aşermesi var."

"Nugget'ın Plaza'da Eloise'i izlemesi gerekiyor," diyor June. "Ve damak zevkini geliştirmeli."

Corey, "Damak zevki olduğunu varsayman büyük cesaret," diye yorum yapıyor. "Annesinin kahvaltıda, öğle ve akşam yemeklerinde ne yediğini hatırlatmama gerek var mı?"

"Hey!" diye karşı çıkıyorum. "Makarna ve peynirde yanlış bir şey yok." "Elbette, Drew Barrymore."

Surat astım. "Öğle yemeği kutularım hakkında şikayet ettiğini duyduğumu hatırlamıyorum. On iki yaşındayken."

"Evet, çünkü *on iki* yaşındaydım."

Ona bir ahududu üflerim. June da -sevimsiz suç ortağım- bana katılıyor. "*Boo*. Hayattaki en güzel şeyi kaçırıyorsun."

"Koroner krizi ve bitmek bilmeyen bir ishal vakasını kaçırıyorum."

Onların bu şekilde atışmalarını dinlerken kalbim sıcaklıkla doluyor. Okul sonrası dondurma ve bowling geceleri anılarım canlanıyor. Corey yanımdayken kendimizi yenilmez hissederdik; hiçbir zorba bize yaklaşmaya cesaret edemezdi. O sadece June'un ağabeyi değildi, benim de ağabeyimdi.

Ve ikimiz de onun küçük kız kardeşleriydik.

Bu yüzden lezzetli brunch'ımız geldikten sonra Corey aniden ciddileştiğinde şaşırıyorum. "Bakın, Apes," diyor, restoranın etrafına şüpheyle bakarak. "Her şey çok güzel görünüyor ama... sen iyisin, değil mi?"

June bana yaklaşıyor ve başını sallayarak eşlik ediyor. "Çünkü, bilirsin, eğer bir şeyler ters giderse..."

İkisine de güven verici bir gülümseme veriyorum. "Ben iyiyim," diyorum ellerini ellerimin arasına alarak. "Söz veriyorum."

Bunun yarısı kadar bile kendime güvenmiyorum ama umarım belli olmaz. Matvey'le olan bu şey... karmaşık, daha iyi bir terim bulamıyorum. Ama yine de tehlikeli olduğunu düşünmüyorum.

En azından ölüm kalım meselesi değil. Diğer tehlike türlerine gelince... bunu hain hormonlarıma sormanız gerekir.

"Emin misin?" Corey kaşlarını çatıyor, kararsızlığımı anlıyor. "Çünkü Rob çok iyi bir avukat. Bahse girerim buradaki her şeyin yarısını ve tam velayeti sana verebilir. Ve eğer sana elini sürerse-"

"Oh, böyle bir tehlike yok," diye acı acı şaka yapıyorum. "Bana on metrelik bir sopayla bile dokunmaz. Bunu açıkça belirtti."

"Bu... iyi mi?" Corey dener.

"Tabii ki iyi." Kaşlarımı çattım. "Neden olmasın ki?"

"Bilmiyorum," diyor June kaçamak bir ifadeyle. "Sanki kötü bir şeymiş gibi söyledin bebeğim."

Öyle mi yaptım? Sanki emir almış gibi, elimin arkası dudaklarının anısıyla karıncalanmaya başlıyor. Dokunuşu. Onun sıcaklığı. Onun-

"Hayır," diye sırıyorum, bu düşünceyi kesin bir şekilde uzaklaştırıyorum. "Hayır. Kesinlikle olmaz."

"Sen öyle diyorsan," diyor Corey, açıkça şüpheli bir tavırla. "Ama teklifim hâlâ geçerli. Eğer sesini yükseltirse..."

Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. Corey'ye "Bu bebeği gerçekten önemsiyor," diyorum ve bunda ciddiğim. "Aileyi önemsiyor." *Kendi uğursuz yöntemiyle, ama yine de.* "Her akşam birlikte yemek yememizi istiyor."

"Ne istiyor?" diye ciyaklıyor kardeşler hep bir ağızdan.

"Bebek için!" Hemen araya girdim. "Sadece önemsedğini söylüyorum. Ve biliyorum ki... bize çok iyi bakacak."

Kelimeler kendiliğinden çıkıverdi. Evans'lar şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor ve ben de şaşırdığımı fark ediyorum. *Ne zamandan beri böyle hissediyorum?*

"Tamam," diye nefes verir June. "Güzel. Peki düğün ne zaman?" Hemen suyumu tükürdüm.

Birkaç dakika sürüyor ve Corey sırtımı zorla sıvazlıyor. -Öksürüğümün geçmesi için. "Jay."

"Ne?" June savunmaya geçercesine sorar. "Sen artık onun bebek annesisin. Böyle bir adamın senin parmağına yüzük takacağına emin misin?"

Başımı ıslak bir Labrador gibi sallıyorum. "Unuttuysan diye söylüyorum, düğününü *mahvettim.*"

Corey yardımsever bir şekilde "Mafya üyesi bir piliçle" diye ekliyor.

"Evet, *gangster* bir hatunla!" Petra'nın kendisine böyle seslenildiğini duyduğunu düşündükçe içim ürperiyor. Gördüğüm kadarıyla o "piliç" bir harpy gibi pençelere sahip. "Yani bu beni diskalifiye ediyor."

"Öyle mi peki?" June gözlerini kısar. "Planlar değişebilir."

Tanrım, bunu bilmiyor muydum? "Bu planlar değil," diye mırıldandım. "Güven bana."

"Kim bilir? Burada bir gülümseme, orada sonsuz sevginin bir simgesi, doğru noktada bir parça dantel..."

"Jay, lütfen."

"Pekâlâ. Madem ısrar ediyorsun. Parti

kakası." "Teşekkür ederim."

"... Ama yemeğe götürdüğü kişi Mobster Chick değil."

Yine tıkandım.

Garson beni ambulans çağırmaktan vazgeçirdiğinde Yemeğimizin geri kalanı ve acele bir geri çekilme. Yanaklarım hâlâ kızarmış nimetlerle doluyken arkadaşlarımla çıkışa doğru yürüyorum. Tam o sırada tanıdık bir yüzün bize el salladığını fark ediyorum. "Hey!"

İşliyorum. "Rob!"

Corey onu karşılamak için ayağa fırlar. "Başardın!"

"Elbette," diyor Rob, eğilip onu dudaklarından öpmek için. "Merhaba deme fırsatını kaçıramazdım, değil mi?"

Beni kucaklayıp eziyor. Bu bugün üçüncü kez oluyor ama umurumda değil. Orada geçirdiği dokuz aydan sonra Nugget tam bir sıkma savaşçısı. "Tanrım, seni uzun zamandır görmemiştin!"

"Suçluyum," diye itiraf ediyor Rob. "Kendimi savunmam gerekirse, ortaklarım bana Kentucky Derbisi'nde yarışıyormuşum gibi biniyorlar."

"Başarının bedeli, değil mi?" Sırıtiyorum. Hepimiz Rob'un şirketindeki en genç küçük ortak olmak için ne kadar sıkı çalıştığını biliyoruz ve hepimiz yüzde yüz onun arkasındayız. "Küçük bir kuş bana köşedeki ofisi almanın birkaç ay süreceğini söyledi."

"Öyle mi?" dedi sinsi bir sırıtışla ve Corey'ye döndü. "Küçük kuş çok konuşuyor."

"Küçük kuşun eş ayrıcalığı var. Bunu yapabilir."

"İşler böyle yürümüyor Cor," diye söze giriyor June ve kayınbiraderinin anında saçını karıştırmasına neden oluyor.

"İyi dedin, Haziran böceği."

Rob. Corey'nin onu bizimle tanıştırması dün gibi aklımda. İki utangaç genç, sanki bu basit hareket dünyadaki tüm cesareti toplamış gibi el ele tutuşuyorlardı.

Sanırım öyle oldu.

Tahmin edilebileceği gibi, Corey'nin ailesi bunu iyi karşılamadı. İşte o zaman her iki kardeş de yuvayı ve yuvalarındaki yumurtaları geride bıraktı. Bir daha asla arkalarına bakmadılar.

Geçen bahar, Corey ve Rob nihayet nikah masasına oturdular. O kadar güzeldi ki domuz yavrusu gibi ağladım. Ama elimde değildi; onlar birbirlerine dünyada başka kimse yokmuş gibi bakarken değil.

Bunu düşündüğümü hatırlıyorum. İstediğim şey bu. Bu bakıştan daha azını değil.

Ne yazık ki, planlar değişir.

"Bayan Flowers," diye sesleniyor Grisha, Geçmiş Noel'in Hayaleti gibi yanımda beliriyor. Çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum. "Geri dönelim mi?"

Bu onun "*Gitme vakti geldi.*" deme şekli. Sağduyusunu takdir ediyorum, ama bir parçam sönüyor. Keşke böyle anlar sonsuza dek sürse.

Herkese sarılıp vedalaşıyorum. "Yabancı olmayın," diye şaka yapıyorum, ne kadar ciddi olduğumu saklamaya çalışarak.

Hepsi içimi görüyor. "Asla," diye söz veriyorlar hep bir ağızdan.

Ayrılmadan önce June elime bir şey sıkıştırıyor. "Al." Avucumu açıyorum. Bir saç kurdelesini, yeni bir tane.

"Onları kaybetmeye devam ettiğin için," diye açıklıyor. "Eğer beni çok özlersen, sarıl ve *Fireworks*'ün sözlerini söyle. Beetlejuice gibi görüneceğim." "Bu çok komik."

"Biliyorum. Çok komiğim."

Asansöre moralli bir şekilde geri döndüm. Matvey'in aile anlayışını siktir et-
Bu benim ailem ve bunu dünyaya değişmem.

Çatı katına döndüğümde gözlerim çalışma alanıma takılıyor. Koyu maviye boyanmış bir kumaş parçasının üzerinde, ışıktaki neredeyse menekşe rengi.
Burada bir gülümseme, orada sonsuz bir aşkın simgesi...

June'un sesini kafamdan silkeliyorum. Kimse sonsuz aşkın simgelerini yapmıyor. Ama belki...

Saç kurdelesine bakıyorum. Sonra çalışma alanıma dağılmış kumaşlara bakıyorum.

Belki, diye düşünüyorum, kafamda bir fikir oluşuyor, ona başka bir şey verebilirim.

MATVEY

Ring-ring-ring.

Yastığıma doğru inliyorum. Bugün ikinci kez biri silahımla intihar etmeye çalışıyor. Bir adamın uykusuyla oynayamazsın, yapamazsın.

Telefonumu büyük bir suç işlemiş gibi elime alıyorum, ekrandaki isme bakmıyorum bile. Öğleden sonra uykum için çok fazla.

"Ne?" Bu aslında bir soru değil.

Yuri'nin sesi cevap veriyor, daha önce hiç duymadığım kadar ciddi. "Motya..."

Hemen ayağa kalktım, tetikteydim. Yuri'nin ses tonu, o tek kelimedeki titreme - hepsi yanlış. "Bana ne olduğunu anlat."

İlk aklıma gelen April oldu. Soğuk bir korku omurgamı sarıyor: Biri çatı katına mı girdi? Onu buldular mı?

Ona zarar verdiler mi?

"Depoya gelseniz iyi olur," diyor sadece. "Bir sorunumuz var." "Yura," diye bağıríyorum hoparlöre, *"bana ne olduğunu anlat."*

Bir vuruş geçiyor. İki. Üç.

"Kaçıranlar," diye nefes veriyor Yuri sonunda. "Onlar..."

Özgür, bir parçam söylemek üzere olduğundan korkuyor. *Ona tekrar zarar vermekte özgür. Onu benden almakta özgür.*

Ama Yuri öyle demiyor. Daha

da kötü.

"Onlar öldü, Matvey."

On beş dakika içinde depodayım. Bir kasırga gibi içeri daldım. "Bu nasıl oldu?"

Yuri başını öne eğer. "Bu benim hatam. Yiyecek bir şeyler almak için çıktım ve geri döndüğümde..."

"Onları yalnız mı bıraktın?!" Kükrüyorum. Şu anda tek gördüğüm kırmızı.

"Hayır!" Yuri hızlıca cevap verir. "Hayır, adamlarımız buradaydı, ama..."

Ancak o zaman tünel görüşüm nihayet düzeliyor. Hücre kapısının yanındaki iki cesedin ilk başta kaçıranlara ait olduğunu düşünmüştüm ama kıyafetleri tamamen yanlıştı. Takım elbise giymişler, siyah ve şık, sırtlarından yayılan kan lekesi dışında lekesiz.

Sırtlarından. Adamlarım arkadan vuruldu. Bunu hangi *mudak* yaptıysa onuru yok.

Başımı sallıyorum. Öfkeli olabilirim ama gözümün önündekini göremeyecek kadar da ileri gitmiş değilim. Yuri'ye dönerek, "Bu senin suçun değil," diye iç geçiriyorum. "Burada olsaydın seni de yakalayacaklardı."

Sadece bu düşünce bile tüylerimi diken diken ediyor. Çocuğumu hedef alan aynı piçler yüzünden tek kardeşimi kaybetmek mi?

Hayatta olmaz.

Yuri yutkunuyor, uysalca başını sallıyor. Yüzündeki suçluluk duygusu gün gibi ortada ama şu anda bunun için endişelenemem. Onu çoktan affettim; kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, bunu kabul edecektir.

Ben iki kez affedecek bir adam değilim.

Hücrelere doğru ilerliyorum. Rus yerde yan yatmış, hâlâ sandalyeye bağlı, alnında kan sızan bir kurşun deliği var. Yüzü dehşete kapılmış bir ifadeye bürünmüş. Ölmeden önce her ne gördüyse, o son anlar yaşayan bir kabus olmalı.

Güzel, intikamcı yanıf fısıldıyor. En azından acı çektin.

Diğer adamın yüzü de aynı derecede rahatsız edici ama tam tersi bir nedenle. Sandalyenin önünde diz çöküyorum, hala dik duruyorum ve çenesini yukarı kaldırıyorum. Aynı kurşun deliği, aynı yerde, ama önemli bir farkla.

Gülümsüyor.

Öfkeyle sandalyeyi tekmeliyorum. Yuri neler olduğuna bakmak için koşuyor ama onu zar zor duyuyorum. Alet arabasını ters çeviriyorum, neşterler ve penseler havada uçuşuyor. "*Blyat!*"

Bu bizim tek ipucumuzdu. Sorgulama olmadan, düşmanlarımızın kim olduğunu asla kesin olarak öğrenemeyiz. Yabancı hakkında şüphelerim olabilir, ama Rus hala büyük bir gizem.

Ve şimdi, baştan başlamamız

gerekecek. "Kim bilebilirdi ki?"

Yuri'ye hırladım.

Detaylandırmama gerek yok, Yuri hemen anlıyor. "Dört adamımız rotasyonda."

Ve şimdi, ikisi öldü. "Başka kim var?"

"Ben ve sen."

"*Başka* kim olacak?"

Yuri'nin dudakları acımasız bir çizgiye dönüşür.

"Kim olduğunu biliyorsun." Arkamı dönüyorum.

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Öyle mi?" Yuri homurdanıyor. "Çünkü ne zaman o ayakçı çocuk işin içine girse, sorun çıkıyor."

"Grisha'nın 'ayakçı çocuk' olarak nitelendirilebileceğini pek sanmıyorum.

O senin iki katın yaşında." "Bu demek değil ki-"

"Yura." Benim buyurgan ses tonum onu sersemletip susturuyor. "Günlerdir otelden ayrılmadı. O yapmış olamaz." Hücreden çıkıp deponun kapısına kadar ilerliyorum, kardeşim de peşimden geliyor. "Aynı fikirde olmamanız umurunda değil. Ya farklılıklarınızı bir kenara bırakın ya da silahlarınızı teslim edin, çünkü saflarımda kavgacı kız öğrencilere ihtiyacım yok; bana *erkekler* lazım. Yeterince açık olabildim mi?"

Yuri'nin dişleri alt dudağını kanatıyor. Ama sonunda tartışmayı bıraktı ve şu anda umursadığım tek şey bu. Rütbelerimi sıraya koymalıyım. "Evet, *moy pakhan*."

"Güzel. Şimdi ara onu." Kollarımı düzelttim ve tabanlarımdaki kanı sildim. "Temizliği *birlikte* halledeceksiniz. Cesetlerden ve kandan kurtulun ama ben dönene kadar başka hiçbir şeye dokunmayın. Anladınız mı?"

Yuri göz kırpmıyor. "Nereye gidiyorsun?"

Saatime baktım. "Geç oldu. Yediye kadar otelde olmam gerekiyor."

"Gidemezsin!" Yuri itiraz ediyor, etrafımda tam bir daire çiziyor. İsyankâr bir Pomeranian gibi. "Sana burada ihtiyacımız var."

"Bu bir aile yemeği, Yuri."

"Ama bu acil bir durum!"

"Umurumda değil." Etrafımda dönüyorum. "Bizim işimizde her şey acil durumdur, yoksa bunu unuttun mu? Bu saçmalığı ailemin önüne koymaya başlayamam. Özellikle de çocuğum henüz doğmamışken." Kendimi sakinleşmeye zorlayarak dişlerimi sıktım. "*Onun* gibi olmayacağım, Yuri. Olamam."

Babamızdan bahsedince Yuri sonunda anlamış gibi görünüyor. "Pekâlâ. Merak etmeyin. Burada işleri biz hallederiz."

Acımasızca başımı sallıyorum. "Rotasyondaki diğer adamları da sorgulayın ama incelikli olun. Eğer bir fare varsa, onu henüz korkutup kaçırmak istemeyiz."

Yuri doğrulur. "Anlaşıldı." Ve sonunda dışarı çıkıyorum.

Otele vardığımda daha da kötü bir ruh halindeydim.

April bunu anlamış gibi görünüyor. Beni selamlıyor, içeri buyur ediyor, masayı hazırlamak için tepsileri elimden alıyor. Tüm bunlar olurken, ağzından yersiz tek bir kelime bile çıkmıyor.

Keşke Yuri de o kadar zeki olsaydı.

Konuşma, var olduğu ölçüde, her zamankinden daha da yapmacık. April'ı böyle gergin görmek beni bok gibi hissettiriyor. Sanki çoktan o olmuşum gibi.

Hâlâ dudaklarımdan tek kelime çıkmıyor.

Bu hüznü ilişki merhametli bir şekilde öldükten sonra, April'ın benden kurtulmak için sabırsızlanacağını düşünerek doğruca kapıya yöneliyorum. Ama onun yerine, belli belirsiz bir gülümsemeyle bana döndü. "Bir şeyler içmek ister misin?"

İç çekerek başımı salladım.

Balkona çıkıyoruz. Şehrin ışıkları önümüzde bir halı gibi yayılıyor, buradan ufka kadar parılıyor ve ışıldıyor. Manhattan'da yıldızları görme şansınız pek yok; bu da ondan sonraki en iyi şey. Bu yüzden burayı seçtim.

Eğer yıldızları göremiyorsan, kendini onların arasında saymalısın.

April bana bir bardak uzattı. Bir nefes çektim: Burbon.

"Dolapta buldum," diye açıklıyor. "Senin içeceğin bir şeye benzediğini düşündüm. Güzel, değil mi?"

Nutkum tutuldu, başımı salladım. April'a içki tercihim i hiç söylememiştim ama işte burada. -Sanki hayatı boyunca biliyormuş gibi sunuyor.

Uzun, pembe bir canavar yudumlarken onu izliyorum. "Mocktail," diye açıklıyor bakışlarımı yakalayarak. "Merak etme, Nugget'ın içki içecek yaşta olmadığını biliyorum."

Kaşlarımı daha da sert çatıyorum. "Nugget?"

April karnını işaret ediyor. "Kız mı erkek mi olduğunu öğrenmeden bir isim seçmem. O zamana kadar..." diye omuz silkiyor. "Ya bu ya da Cheese Bite."

"Fast food'a olan düşkünlüğünüz beni endişelendiriyor."

April, "Bunu yönetimle konuşun," diye kıkırdıyor. "Bu ufaklık gelene kadar benim için sadece makarna ve peynir vardı. Şimdi her iki dakikada bir KFC aşeriyorum."

"Muhtemelen daha sağlıklı beslenmeni sağlamaya çalışıyordur," diye mırıldandım.

"Hey!" April itiraz ediyor ama dudaklarında bir gülümseme var. "Peynir senin için o kadar da kötü değil."

"Bir gün seni bir beslenme uzmanıyla
tanıştıracağım." Surat asıyor. "Killjoy."

Sonra dirsekleriyle korkuluklara yaslanır ve diğerlerine bakar.
Dünya.

Bu ışıkta koyu renk elbisesi neredeyse görünmez oluyor. Sanki gecenin bir
parçasıymış ve onu örten tek şey glgelermiş gibi. Onları kıskanmam, onların
ona dokunup benim dokunamamam garip mi?

Bakışlarımı, yaptıklarımızın kanıtlarıyla ağırlaşmış bedeninden; yapay
yıldızlar ve mutlulukla dolu gözlerinden ayırmaya çalışıyorum. *Sıcaklık*.

Çok başarısızım.

"Bugün bir şey mi oldu?"

şimdiki zamana geri döndüm. April konuştu ama bana bakmıyor: bakışları
hâlâ Manhattan'a sabitlenmiş durumda.

Bir parçam ona söylemek istiyor. En korkutucu gerçek de bu: *Ona* söylemek
istiyorum. Bu kadın, bu *yabancı*, beni hiç zorlamadan açıyor. Kansıız,
zahmetsiz bir sorgulama.

Ama kendimi elikleştiriyorum. Ben bu kadar zayıf değilim. Eğer beni kırmak
için kadınsı cazibeler yeterli olsaydı, Petra şimdiye kadar krallığın
anahtarlarını ele geçirmiş olurdu.

"Olağandışı bir şey yok."

Bir de diğer sebep var.

April bana bakıyor, hâlâ biraz korkuyor. Sanki benimle aynı alanda nefes
aldığı için ona patlamamı bekliyor. Bu beni fkelendiriyor.

-Birinin ona bunu öğrettiğini. Böyle yetiştirildiğini. Kendimi daha az
dizginleyebilseydim, şimdiye kadar ailesinin kapısını alıp cevap isterdim.

"Hiçbir şey mi?"

Diğer neden de *bu*, gözlerindeki endişe. Bir şeyin beni havaya soktuğunu
düşünüyor ve sadece bu bile yüzüne böyle bir ifade vermek için yeterli. Neden
ona tek ipucumuzu kaybettiğimizi söyleyeyim ki?

Bu onun için kötü olurdu. En çok da bebek için kötü olur.

Kendime tekrar tekrar söylediğim şey bu. *Bunların hepsi bebek için.* Onun için değil. Benim için Nisan Çiçekleri demek...

"Yok bir şey," diye onaylıyorum ve içkimin son kısmını da yudumluyorum.

Kapıda, alışlagelmiş iyi geceler dileklerimi iletmek için elini elime alıyorum, ama o hemen elini çekiveriyor.

"Neredeyse unuttuyordum!" diyor ve odanın bir köşesine doğru koşuyor. Tam bir kaosla dolu bir köşe, ama bunu düşünmemeye çalışıyordum. Bununla ev idaresi ilgilenecek.

April koşarak yanıma döndüğünde elinde küçük bir bohça vardı. "Daha yakına gel."

Yapıyorum. Tüm niyetlerime, tüm içgüdülerime rağmen, tam olarak onun dediğini yapıyorum.

Konsantrasyon içinde kaşlarını çatıyor, sonra parmak uçlarında yükseliyor. Bir an için beni kloroformla uyutmaya mı çalışıyor diye düşündüm. Ya da beni öpmeye.

Şu anda hangisinin daha kötü olacağını söyleyemem.

Ama o bunların hiçbirini yapmıyor. Bunun yerine, göğüs cebime gidiyor ve bohçayı dikkatlice içine yerleştiriyor.

İşte o zaman ne olduğunu anladım.

"Bu gece bu ceketi giydiğin için şanslısın," diye cıvıldıyor, kendinden memnun olduğu belli. "Şimdi nasıl görüldüğünü göreceğim."

Rengi derin, canlı bir çivit mavisi. Kıyafetimin geri kalanına bir göz atıyorum ve bunun takıma mükemmel bir şekilde uyduğunu fark etmem uzun sürmüyor. Tonu, bedeni, hepsi kusursuz.

"Yabancıları aileden biri olarak görmediğini biliyorum," diye mırıldanıyor April ellerini ovuşturarak. Sesi zar zor fısıltıya dönüşüyor. "Ama bir tanesini paylaşacağız. Eğer beni ailen olarak görmüyorsan..." Geçici bir gülümseme. "En azından yabancı olmayalım. Tamam mı?"

Şaşırdım. Bir süre tek yapabildiğim bakmak oldu.

Sonra kendimi şimdiki zamana geri döndürüyorum ve elini tekrar tutuyorum. Öpüyorum. Sıcaklık çok güçlü, neredeyse beni kıracak kadar.

Ama kırılmayacağım.

Ne *de olsa*, yabancı olmamak yine de aileden çok uzaktır.

"İyi geceler, April." "İyi
geceler, Matvey."

Depoya geri dönüyorum.

Oraya vardığımda, basit bir komut veriyorum: "Dışarı."

Herkes itaat eder.

İki sorgu odasının her köşesini didik didik aradım. Sanki ele geçirilmiş bir adam. Eğer *April'e* zarar vermek isteyen kişiye -*çocuğuma zarar vermek isteyen* kişiye- ulaşmamı sağlayacak bir ipucu bile varsa, kendimi zihinsel olarak düzeltiyorum

-Eğer en ufak bir ipucu kırıntısı bile varsa, onu bulacağım.

Ve yapıyorum. Rus'un arkasındaki duvardan küçük bir metal parçası bana göz kırptığında neredeyse şafak sökmek üzereydi. Köşede, betondaki bir çatlağın içine sıkışmış.

Bir kurşun.

Bir kurt gibi sırtıyırım. "Oyun devam ediyor," diye yüksek sesle hırlıyorum, umarım ateş eden pislik her neredeyse beni duyabilir.

Yakaladım seni, orospu çocuğu.

20

NİSAN

Sabahın köründe kapı çalınarak uyandırıldım. *Israrlı* vuruyor. Daha çok bir bongo orkestrası gibi, gerçekten. "Bu da ne...?"

Kendimi yataktan sürükleyerek çıkarıyorum, güzellik uykumu bozmaya karar veren her kimse onu lanetlemeye hazırım. Dokuz aylık hamileyseniz, güzellik uykusuna ihtiyacınız vardır. Tercihen günde on iki saate kadar.

Binlerce güneşin gücüyle kapıyı çekip açıyorum. *Eğer yine temizlikçiye, yemin ederim.* "Yardım edebilir miyim-"

Bu temizlik değil.

"April," diye selamlıyor Matvey zımpara gibi sesiyle. "Doktor geldi."

Beyaz önlüklü yaşlı bir kadın başını sallayarak yanımdan geçiyor. Beraberindekiler de onu takip ediyor; parlak gözlü ve ekip liderleri kadar görgülü iki genç acemi. Ya da çok az, daha doğrusu.

Sonra dükkân kurmaya başlarlar.

Kafamda aynı anda birkaç soru dolaşüyor: Birincisi, bu da ne? İkincisi, bu *da* ne? Üçüncüsü

"Bayan Flowers, lütfen soyunun ve uzanın."

Ne oluyor lan?

Baştan çıkarma tekniği olarak eski güzel çiçeklere ve çikolataya ne olduğunu sormak üzereydim ki Matvey en son adım atarak arkadan geldi. Kapı arkasından sıkıca kapatıldı, bir ölüm cezası kadar kesin.

Her nasılsa, herhangi bir argümanın sağır kulaklara düşeceğini hissediyorum.

Ben de doğaçlama muayene masasına doğru yürüdüm. Öfkemi yutuyorum, alevli bir bakışla gizlilik perdesinin arkasına saklanıyorum ve en iyi yaptığım şeyi yapıyorum:

Bana öyle söylendi.

Bu, lobiden dişlerimin gıcırdadığını duymayacakları anlamına gelmiyor.

Muayene başlıyor. Dr. Whatsherface -kendisini tanıtmak bir yana, merhaba deme zahmetine bile katlanamadığı için ona böyle sesleniyorum- karnıma bol miktarda jel döküyor. "Bolca" derken, bir fili boğacak kadar demek istiyorum. Bir penguinle göbeğimi ovmak kadar soğuk ve bin kat daha rahatsız edici. Daha önce bir penguinle göbeğimi ovuşturduğumdan değil, ama şu anda sanırım bunu tercih ederdim.

"Mm," Dr. Whatsherface ekrana bakarak anlamlı bir şekilde mırıldanıyor.

Ne? Çılgılık atmak istiyorum. "Mm," çocuğum hala orada mı? "Mm," Houdini mi yaptı? "Mm," üçüz mü?

Ancak tüm bunlar olurken kafamda tek bir ciddi soru dönüp duruyor:

Bu ne cüret?

"Dr. Allan nerede?" Kalabalık odaya yüksek sesle sordum.

Cırcır böcekleri.

Sözlerimin yeterince açık olmadığını düşünerek tekrar deniyorum. Belki de bu gizlilik perdesi gerçekten ses geçirmezdir. "Nerede-"

"Lütfen konuşmaktan kaçının," diye azarlıyor Dr. Assface beni. "Net bir görüntüye ihtiyacım var."

Ve ağzını yumruklamam gerekiyor. "Elbette." Her heceyi uzatarak genişçe gülümsüyorum.

Doktor ve ekip vücudumu kurcalamaya devam ediyor. Bebeğimin babası gizlilik perdesinin diğer tarafında heykel gibi duruyor. Bir tepki verip vermeyeceğini görmek için ona stres topu fırlatmak istiyorum.

"İşte," diyor Dr. Assface sonunda. "Seks açıkça görülebiliyor-"

"Ve bu bilgiyi kendinize saklamanızı tercih ederim," diye kestirip attım, ancak sonunda gülümsemeyi unutmadım. "*Doktorumun* da çok iyi bildiği gibi, doğumda öğrenmek isterim. Eğer çok fazla sorun olmayacaksa."

Dr. Assface alay ediyor.

Umarım bu sikik suratlardan biri dışıdır, çünkü bunun sonunda ya dişlerim toz haline gelecek ya da İsimsiz Kaltak'ın ağzından bir satır çalmış olacağım.

Dr. Assface sonunda, "Doğum tarihiniz geçti," diyor. Ellerimi çırpırmaktan kaçınıyorum. *Hadi canım, Sherlock!* "Mümkün olduğunca çabuk doğum yaptırmalısın. Ya da sezaryene alın."

Asistanlar not alıyor. Nefes alıyorum ve kendime cinayetin elli eyalette de hoş karşılanmadığını hatırlatıyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

Dr. Assface sonunda bana bakmak için döndü. Gözlerime, rahmime değil.

"Pardon?" "Çocukta fetal sıkıntı belirtileri var mı?" Masumca sordum.

Dr. Assface şaşırmış görünüyor. *Ne yani, bu köylünün senin dilini konuşuyor mu?* "Hayır."

"Çocuk podalık mı?" Son dokuz ayda Dr. Allan'dan öğrendiğim tüm terimleri bir araya getirerek soruyorum.

"Şey, hayır-"

"Çocuk fetal makrozomiden etkilenmiş mi?" Israr ediyorum, Ratched'a iki büyük geyik gözümü kırıştırıyorum ve lazer atabilmelerini diliyorum.

"... Hayır," diye itiraf ediyor Dr. Assface sessizce.

"O zaman bir neden göremiyorum," diye bitiriyorum en büyük gülümsememle. "Aile geçmişime bakılırsa, her şey son derece normal."

"Aile geçmişiniz?"

"Evet," diyorum elimden gelen en sahte şaşkınlıkla. "Buraya gelmeden önce dosyamı okuduğunuza eminim, Doktor. Okumadınız mı?"

Gizlilik perdesinin arkasından bir homurtu duyuyorum, hemen ardından bir öksürük geliyor.

Muayene masasından aşağı atlıyorum ve kovulmayı beklemeden kendimi toparlıyorum. Aslında, *onları kovuyorum*. "Peki o zaman!"

Neşeli tavrım tartışmaya yer bırakmıyor. Sessizliğe gömülen ekip toparlanmaya başlar. Dr. Assface Matvey'e hızlıca bir araya getirilmiş bir dosya uzatır.

Matvey başını eğiyor. "Teşekkür ederim, Doktor. İrtibatta olacağım."

Bu da bir başka açık işten çıkarma. Üçü tek kelime etmeden ayrılıyor.

Matvey'in de kapıya yöneldiğini görünce, "Bekleyin" diye sesleniyorum.

Matvey dönüyor. Belli ki gitmesi gereken bir yer var, benimle geçirdiği her saniye için bir milyon dolar kaybediyormuş gibi parmaklarını birbirine vuruyor.

Bir milyar bile olsa umurumda değil. Bekleyebilir ve dinleyebilir.

Doktorların adımları silikleştiğinde nihayet fikrimi söylüyorum. "Ne oluyor Matvey?"

Belli ki Matvey bunu beklemiyordu. "Tekrar gelir misin?"

"Elbette," diye cevap verdim, şaşırmadan. "*Ne oluyor* dedim?"

Matvey'in kaşları havaya kalkıyor. Yani, çok yukarı. "Seni takdir ettiğimden emin değilim ton, April."

"Ses tonumu 'takdir' edip etmediğinizden 'emin' değil misiniz?" Öne doğru agresif bir adım atıyorum. Şu anda tamamen onun suratına bakıyorum ama umurumda değil. *Öfkeleniyorum*. "Peki, sana neyi takdir etmediğimi söyleyeyim: sabahın köründe uyandırılmak, yabancıların önünde *soyunmaya* zorlanmak, söz konusu yabancılar tarafından *her yerimin* ellenmesi-"

"Onlar doktor April," diye homurdanıyor Matvey, şakağında tanıdık bir damar atıyor. "Onların işi bu."

"Benim doktorum *var!*" Bağırıyorum, nezaketi çoktan aşmışım. Daha önce yumruklarımı kendime saklamak için tüm rezervimi kullanmıştım; yedekte hiç kalmadı. "Güvendiğim, *benim onayıyla* bu ayki randevularımızı çoktan ayarlamış, mükemmel bir doktor. Eminim sizin için yabancı bir kavramdır."

Yüzü kararıyor. "Sizi zorlamak zorunda kaldığımı hiç hatırlamıyorum Bayan Flowers."

Şimdi, ben yaptım. Bana sadece kızdığında ya da dalga geçtiğinde *Bayan Çiçek* diyor. Ve şu anda, sanırım hangisinin olduğunu tahmin etmek güvenli.

Ama yine de umurumda değil.

O da bana doğru bir adım atıyor. Bu şekilde, dokunacak kadar yakınız. Onun yorumu zihnimde anıların canlanmasına neden oluyor: soyunma odası, kravat.

Her şeyi.

Bizi buraya getiren tüm günahlar.

Kendime geliyorum. Hayal kurmanın sırası değil. Onun katı vücudu benimkinden bir santim ötedeyken bile değil, sadece yakınlığıyla bile beni ısıtıyor. "Buna ne diyorsun o zaman?"

"Çocuğumuzla ilgileniyorum," diye hırlıyor. Tüm sabrı tükenmiştir. Yine de sorun değil. Çünkü flaş haber: benimki de öyle.

"Çocuğumuz," diyorum özenle yavaşça, her hecede Matvey'nin gülünç genişlikteki göğsüne bir parmağımı sokarak, "unuttuysan söyleyeyim, hâlâ *benim* bedenimde. Ve bu doğru olduğu sürece, doktorumu ben seçerim; randevularımı ben alırım; ve vücuduma kimin dokunacağına ben karar veririm. Bratva Pacman olman umurumda değil-"

"*Pakhan*," diye düzeltiyor dikkati dağılmış bir şekilde.

"-ya da İsa'nın ikinci gelişi," diye bitiriyorum. "Benim bedenim, benim kurallarım. Kendimi ifade edebildim mi?"

Matvey'nin yüzü kapanıyor. Uzun bir an boyunca onu hiç anlayamıyorum: kızgın mı? Öfkeli mi? O da bağırmaya başlayacak mı?

Ama sonra, şaşırtıcı bir şekilde, bir seğirme oluyor. Sadece bir tane, dudaklarının köşesinde.

Sonra elimi tuttu.

Parmaklarımı teker teker açıyor, dikkatle beni izliyor. Akşamları olduğu gibi, öpmek için eğilmeden önceki an gibi tutuyor.

Ama bu sefer yapmıyor.

"Crystal," diyor, sesi garip bir şekilde nötr.

Sonra da kapıdan çıkıp gidiyor.

Odanın ortasında öylece durmuş, arkasında bıraktığı boşluğa bakıyordum. Yanaklarım kıpkırmızı oldu; sıcaktan bunu hissedebiliyorum.

Kafa karışıklığım içinde sadece bir düşünce yüzeye çıkıyor.

Gülüyor muydu?

MATVEY

Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım.

Grisha arabayı çalıştırırken, "Oldukça sinirli bir hanımefendi," diyor. "Sonunda eşinizi bulduğunuzu söyleyebilir miyim?"

Ben de aynı şeyi düşünüyorum ama belli etmiyorum. Ne de olsa *bir eşleşme* olamaz. "Sür," diye emrediyorum Grisha'ya, bu konuşmanın önünü kesmek için.

Bu onu daha önce hiç caydırmamıştı.

"Sadece söylüyorum," diye ısrar ediyor Grisha, konuşmaya devam ederken anahtarı çeviriyor. Bu onun uzmanlık alanı: söylenmemiş emirlere karşı çıkarken söylenmiş emirlere itaat etmek. "Haklı olabilir. Belki de işleri yumuşatmak için güzel bir buket iyi olabilir?"

"Çocuğumla ilgilendiğim için özür dilemeyeceğim," diye çıkıştım. "Şimdi çeneni kapa ve sür."

Grisha ellerini teslimiyetle kaldırır ve her zamanki neşesiyle, "Evet," diye cevap verir.

April. Ne lanet bir kadın. Hiç kimse, Petra bile, benimle bu şekilde konuşmaya cesaret edemedi. Kediciğin pençeleri var, tamam mı? Hem de jilet gibi keskinler.

Bunu komik bulmamalıyım. Hatta seksi bile bulmamalıyım. Böyle itaatsiz olmak? Böyle *sorgulanmak*? Daha azı için insanları öldürdüm.

Ama April Flowers başka bir şey.

Vücutuma kimin dokunacağına ben karar veririm. Bunu söylediği anda onu test etmek istedim. Ellerimi üzerine koyup yalvarmadan ne kadar dayanabileceğini görmek istedim. Parmaklarım bacaklarının arasında dans ederken bebek annem hâlâ bu kadar alıngan olabilir miydi?

Nasıl hissettirdiğini hâlâ hatırlayabiliyorum: parmaklarım onun içine girip çıkıyordu. Duvarları, etrafımda çok sıkı. Sesi, her itişte kırılıyordu.

Kendine gel. Onu düşünmeyi bırak.

Ama söylemesi yapmaktan daha kolay. Eğer onu becermeyi düşünmüyorsam, o lanet olası ağzını düşünüyorum. Dükkânda ilk tanıştığımızda bile hiçbir şeyi alttan almadı. Son derece kibar, son derece nazik ve son derece sınır bozucuydu. Bu kadar parlak bir gülümsemeyle yüzüme karşı hakarete uğradığımı hiç hatırlamıyorum.

Bu kadar bağışlayıcı olmamalıyım. Oraya geri dönmeli ve kuralları hangimizin koyduğunu açıkça belirtmeliyim.

Ama her zaman kendi ayakları üzerinde durabilen bir kadını sevmişimdir. Karakterli birini. Adınız Matvey Groza olduğunda, zengin babalarının yerine geçecek zengin bir baba arayan beyin ölümü gerçekleşmiş sosyetiklerle dolup taşarsınız - kalın bir cüzdanın ötesinde faydaları olan bir baba. Bunu elde etmek için, istediğinizi düşündükleri her şeye dönüşürler: cıvıl cıvıl küçük kuşlar, gıdaklayan tavuklar, baştan çıkarıcı harpiller. Her şeye.

Gerçek bir kadının kim olduğunu tam olarak bilmesi gerekir.

Ve tam olarak istediği şey, hain bir parçam fısıldıyor.

Araba deponun önünde durduğunda kendimi toparlamıştım. Soğukkanlılığımı kaybetmem için güzel bir yüz ya da çarpıcı bir vücuttan daha fazlası gerekir.

"Durum güncellemesi," diye emrediyorum içeri girer girmez.

Yuri benimle buluşmak için acele ediyor. "İşte otopsi raporu," diyor ve bana bir dosya uzatıyor. "Her zamanki adli tabibimiz."

Her şeyi kendine saklaması için ödeme yaptığımız kişi, zihinsel olarak not ediyorum. Güzel. İşin içine fazladan oyuncu sokmak istemeyiz, özellikle de mavili çocuklar. "Bana mermi noktalarını ver."

"Tam anlamıyla," diyor Grisha yanımdan, rapordaki resimlerin üzerine eğilerek. İkisi bizden olmak üzere dört adam, hepsi vurularak öldürülmüş.

Yuri, Grisha'nın şakası karşısında suratını ekşitti. Ama belli ki daha önceki konuşmamız bir etki yaratmış olmalı, çünkü ilk kez bir şey başlatmıyor. "Tahmini ölüm saati 16:00 ile 17:00 arası. Rehineler için: kafaya tek atış, yakın mesafeden."

Grisha her iki fotoğrafta da giriş yarasının etrafındaki yanık izini göstererek, "Bunda şaşılacak bir şey yok," diye mırıldanıyor.

"Adamlarımız için," diye devam ediyor Yuri, sanki onu duymamış gibi, "kalbinden vurulmakla karşı karşıyayız."

"*Ve sen suçlusun...*" Grisha kafasındaki müziği mırıldanıyor.

"Affedersiniz?" Yuri kıllanır.

"Grisha, şarkı söylemek yok," diye araya giriyorum başka bir kavga -ve başka bir baş ağrısı- çıkmadan önce. "Yuri, Bon Jovi şarkı sözlerini kişisel algılamak yok. Devam et."

"Ama-" *"Devam edin."*

Yuri'nin kaşları çatılır ama itaat eder. "Her iki adamımız da yaklaşık otuz fit mesafeden, kırk beş derece aşağı doğru bir açıyla sırtlarından vuruldu."

"Bu çok garip," diye mırıldandım. "Adamlarımız ön kapıya dönük olarak korudukları kapıya sırtlarını dönmüş olmalıydılar."

"Ve hücrelerle giriş arasındaki mesafe on beş, yirmi fitten fazla olamaz," diye bitiriyor Grisha benim için.

"Kesinlikle," diye katılıyorum. Sonra Yuri'ye dönerek: "Olay yerinde ne bulduk?"

"Pek bir şey yok," diye itiraf ediyor Yuri. "Kaçıranların giysilerindeki barut kalıntıları dışında-"

"Bu kaçınılmaz olurdu," diyor Grisha. "Yakın mesafeden vurulmak ve hepsi."

"-ve bu raporda yazılanlar," diye devam ediyor Yuri, sözünün kesilmesi üzerine dişlerini gıcırdatarak, "hiçbir şey bulamadık. Mermi yok. Sadece hücrelerden arka kapıya kadar iki ekstra ayak izi. Bir de bozuk para."

"Ayak izleri mi?" Grisha soruyor. "Ne tür izler?"

"On iki numara," diye açıklıyor Yuri. "Standart savaş botları. Her yerden satın alınabilir."

"Peki ya para?"

Astlarımın ikisi de dönüp bana baktı. "Sikke mi?" Grisha göz kırpmıyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum sabırsızlıkla. "Madeni para."

Yuri hızla not defterini karıştırır. "Sıradan bir çeyreklikti. Özel bir şey yok, parmak izi yok. Muhtemelen adamlarımızdan birine ait."

"Nerede bulundu?"

Yuri sorduğum soruyu anlamamış gibi görünüyor ama yine de hemen cevap veriyor. "İki hücre kapısının arasında, yaklaşık yarı yolda."

"Adamlarımızın sıkıldıklarında oynadıkları bir oyun var," diye ekliyor Grisha. "Bazen, karşılıklı kapılarda nöbet tutuyorlarsa, zaman geçirmek için aralarında bir bozuk para atarlar." Bir sahne sihirbazı gibi, göstermek için cebinden bir çeyreklik çıkarıyor, Yuri'ye fırlatıyor ve neredeyse gözüne isabet ettiriyor. Ağabeyim son anda yakalıyor ve öfkeleniyor.

"Benim adamlarım böyle aptal oyunlarla vakit kaybetmez," diye tıslıyor Yuri Grisha'ya.

"Hiç müdür mesaideyken bir çalışanın etrafta oynadığını gördünüz mü?" Grisha eşit bir şekilde cevap verir. "Bunu senin önünde yapmazlar, Yurochka. Özellikle de senin o küçük alıngan öfkenle."

"Dinle, seni fu-"

Tartışmalarını duymazdan geliyorum. Bunun yerine, deponun merkezine doğru yürüyorum. Yavaş, bilinçli adımlarla etrafıma bakıyorum.

Ön kapıya 20 adım. Arka kapıya yirmi adım daha. Köşelerde saklanacak kuytu yerler, duvarlarda ateş edilecek delikler yok. Sadece-

"Siz ikiniz. Buraya gelin."

Sessizlik geri döndü.

Şüpheli bakışlar atan Yuri ve Grisha bana doğru ilerliyorlar. "Yuri ve Grisha Bir şey bulabildin mi?" Yuri soruyor.

Buldun mu? Hayır.

Öğrenmek mi? "Yuri, parayı bana ver."

Yuri göz kırpmıyor ama söyleneni yapıyor. Hafifçe fırlatıyor ve ben de havada yakalıyorum, soğuk metali parmaklarımın arasında hissediyorum. "Git kapıların önünde dur."

Hâlâ bakışan ikili itaat eder.

Grisha A odasının önüne yerleşir. Yuri B odasını alır. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi," diyorum, dudaklarımın kenarlarında bir sırıtış hissederek, "beni görmüyormuş gibi davran."

Yazı tura atıyorum.

Havada dönerken birkaç adım geri çekiliyorum. Yuri ve Grisha para yere düşene kadar ona bakıyorlar, metalin betona çarparken çıkardığı ses boş depoda çınlıyor.

Hiçbir şey olmuyor.

Bir elimi saçlarımda gezdirip iç geçiriyorum. "Hâlâ benimle görüşüyorsun," diye azarlıyorum. "Beni görme. Yuri, parayı bana tekrar uzat."

Yuri ortaya doğru yürüdü, onu aldı ve bana geri fırlattı.

Aralarındaki yerimi geri alıyorum. "Siz muhafızısınız. Yalnızsınız. Yüzünüz kapıya dönük."

İkisi de arkalarını bana dönüyorlar ve ben de parayı başparmağımın üzerine koyuyorum.

Üç, iki, bir.

Para uçuyor. Geri çekiliyorum.

Clink.

Grisha dönüyor. Yuri de öyle.

"İkiniz de," diye sesleniyorum yerimden, "gidip onu alın."

Önce Yuri hareket eder. Odanın ortasına doğru koşuyor ve diz çöküyor. Çok geçmeden Grisha yavaş adımlarla ona yetişiyor ve hafifçe çömeliyor.

Bingo. "Dur."

Donup kaldılar. Etraflarımdan dolaşıyorum, önce biri, sonra diğeri. Yuri'nin arkasına yerleşiyorum.

Sonra silahımı çıkarıp sırtına dayadım.

"Motya...?" Yuri perişan bir halde seslenir.

"Güven bana," diyorum. "Oyun neredeyse bitti."

Silahımın namlusundan Yuri'nin yutkunduğunu

hissedebiliyorum. "şimdi, yukarı bakın," diye emrediyorum.

"İkiniz de."

İtaat ederler.

Tepemizdeki tavan penceresi depoyu altı geniş kare halinde aydınlatıyor, bunların yerdeki yansıması sadece bir kiriş çizgisiyle kırılıyor.

Farkına vardıkları anı görebiliyorum. "Çatı."

"Tam olarak 30 feet," diye onaylıyorum. "şimdi, Yuri. Seni şu anda vurursam nasıl görünür?"

Yuri donup kalmış, hayranlık dolu gözlerle bana bakıyor. Ve anlaşılır bir şekilde, ilkel bir korku. "Kırk beş derecelik bir açđ."

Sırıtıyorum. "Kesinlikle."

Silahımı kaldırdım. Yuri rahat bir nefes aldı, görüntü nihayet netleşmişti. "Yukarıdan geldiler. Tavan pencerelerinden."

Grisha, "Bu yüzden ayak izleri hücre kapılarından arka kapıya kadar gidiyordu," diye ekliyor. "Tek yönlü. Girişe yakın bir şey yok."

Bu küçük deneyin sonuçlarından memnun bir şekilde başımı sallıyorum. "Bozuk para dikkat dağıtmak içindi. Yukarıdan atılınca adamlarımızın dikkatini çekti. Ama düştüğünü görmemişler, sadece duymuşlar. Bu yüzden döndüler, incelemek için ona doğru yürüdüler..."

"Ve çömeldi," diye tamamlıyor Yuri benim için,

huşu içinde. "Ve çömeldi."

"Sonra davetsiz misafirler misafirlerimizi öldürmeye gitti," diye devam ediyor Grisha. "Cesetlerden mermileri çıkardılar. Arka taraftaki acil durum kapısından çıktılar. Mükemmel bir kilitli oda gizemi."

"Mükemmel değil," diye belirtiyorum, parayı Grisha'ya geri atarken. "Ve *tüm* mermileri alamadılar."

Cebimden küçük bir plastik torba çıkarıyorum. Yuri'nin gözleri kavun büyüklüğünde açılırken, Grisha meraklı bir parıltıyla yanıma geliyor. "Bunu nereden buldun?"

"Oda B," dedim ona. "Dün gece."

"Neden hiçbir şey söylemedin?" Yuri, sesinde bir parça incinmişlikle sorar.

Omzunu okşadım. "Hâlâ Rus'un kimliğini bilmiyoruz. Öğrenene kadar ipuçlarını kendimize saklayacağız. Adamlarımızın bilmesi gerekenler var. Anladın mı?"

İkisi de başını sallıyor. *Güzel*. Bu konuda tam itaatten daha azını göze alamam. Kurşunu test etmesi için Yuri'ye vermek üzereydim ki, beklenmedik bir şekilde April tekrar aklıma geldi.

April. Düğün günü, elleri kelepçeliyken ve hâlâ karşıma çıkıp korumamı talep ederkenki kararlılığı. Bugünkü ateşi, şehirleri yerle bir etmeye hazır.

Belki de işleri yumuşatmak için güzel bir buket?

Özür dileyecek biri değilim. Kimseye bir bok borçlu değilim. Eğer insanlar benden hoşnut değilse, öyle olsun. Bu beni ilgilendirmez ve bu yüzden uykularım kaçmaz. Eğer kırdığım her insana çiçek göndermek zorunda kalsaydım, gezegendeki her bahçe şimdiye kadar çorak bir araziye dönüşmüş olurdu.

Ama yine de. Yine de bir yanımda *bir şeyler* yapmak istiyor. Grovel yapmak değil -Tanrı korusun- ama...

Onu ödüllendir, diye fısıldıyor bir parçam.

Bu hiç mantıklı değil. İtaatsizlik ödüllendirilmemeli, cezalandırılmalıdır.

Ama onu nasıl cezalandıracaksın? Bu kısım seni kışkırtıyor. *Ona ne yapmak istediğini çok iyi biliyorsun. Peki neden yapmıyorsun?*

Dişlerimi sıkıyorum ve son anda yörüngemi değiştiriyorum. "Grisha, bunu sen test et."

Grisha başını sallar. "Hemen."

Yuri anlık kararımı fark ediyor. "Neden ben değil?" diye soruyor tahmin edilebileceği gibi, şekeri reddedilen bir çocuk gibi.

İçimi çektim ve saçlarını karıştırdım. "Oh, Yura. Zamanını böyle boşa harcayamazdım. Ne de olsa bugün senin için özel bir görevim var."

Yuri bana bakıyor. Çok uzun süre ve çok ama çok sert bakıyor. Sonra titriyor. "Bundan hoşlanmayacağım, değil mi?" diye mırıldanıyor, karşı koyamayacak kadar köşeye sıkışmış bir halde.

Yüzümde bir sırtma belirliyor. "Duruma göre değişir. Alışveriş hakkında ne düşünüyorsun?"

NİSAN

Öğleden sonra kapının çalınması şiddetle geri döndüğünde, neredeyse şiddeti seçiyorum. Aslında, bir süpürge alıp bela aramaya gelen her kimse ona karşı bir katana gibi sallamaya çok yakını.

Sonunda bulamadım. Sadece bulamadığım için değil, aynı zamanda burada bana ulaşabilecek tek kişi ya Matvey'in adamları ya da düşmanları olduğu için ve hepsinin silahlarla donatılmış olduğuna dair bir his var. Yani, silahlı çatışmaya süpürge götürmek yok.

"Yemin ederim, eğer bugün başka biri beni ellemeye geldiyse-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Gördüğüm ilk şey oyuncaklar. Bir *dağ* dolusu oyuncak. Peluşlar, çingiraklar, bina bloklar-bir çocuğun gözlerini kocaman açıp parlatacak ve ellerini tutmasını sağlayacak her şey. Benim gözlerim daha az geniş değil, ama tam olarak merak da değil.

Gördüğüm ikinci şey Yuri.

Kafası milyonlarca poşet ve kutunun arasından zorlukla görülebiliyor. Yüzü öyle buruşmuşken onu neredeyse bir Furby sanacağım. "Beni içeri al," diye inliyor, emretmeye çalışıyor ve hedefin çok uzağında kalıyor. "Lütfen."

Acıyorum. Ani alışverişin ağırlığı altında ezilmek üzere gibi görünüyor. Yuri tökezleyerek içeri giriyor, oyuncaklar omuzlarından çığ gibi düşüyor. Neyse ki her şey oldukça iyi bir şekilde kutulanmış ve tamamen sentetik elyaf ve/veya plastikten yapılmış, yani kurban yok. Çevre ve Matvey'in cüzdanı dışında tabii.

"Matvey senden oyuncak dükkânı soymanı mı istedi?" Kapıyı arkasından kapatarak sordum.

Kanepenin arkasına yaslanan -ve hâlâ astımlı ölüm döşeğindeymiş gibi hırıltılı nefes alan- Yuri başını sallıyor. "Sen yapmıyorsun

güneş doğarken soygunlar. Bu temel bir sağduyu."

"Öyle mi?" Masumca göz kırpyorum. "Bu faaliyete pek aşına değilim, o yüzden bilemem."

Kutuları daha yakından incelemek için çömeliyorum. Burada gerçekten her şey var ve *evet*, bu bir Furby. Yuri ciğerlerini patlatmakla meşgulken o kutuyu gizlice kanepenin altına itiyorum.

Ona acıyarak mutfığa gidip uzun bir bardak su dolduruyorum. "Ee," diye başlıyorum, hepsini tek seferde içmesini izleyerek, "oyuncaklar."

"Oyuncaklar," diye onaylıyor Yuri. Bardaktaki her bir damlayı tek tek yalıyor. "Çocukların onlara ihtiyacı var."

"Kesinlikle öyle," diye belli belirsiz katılıyorum. "Hem kim bebek partisi ister ki? Onlar zaten bir kabus. Yani, teşekkürler, sanırım."

"Matvey'e teşekkürler," diye düzeltiyor Yuri. "Bunlar ondan."

"Bekle." Kaşlarımı çattım. "Kardeşinin *özür dileme* şekli bu mu?"

Çantaların sayısına bir kez daha bakıyorum. Bütün bu sahnede bir "*büyük jest*" hissi var. "*Çok büyük bir pislik olduğum için özür dilerim*" havası. Rüya mı görüyorum? Hugh Grant köşede belirecek mi?

"Hayır," diye yanıtlıyor Yuri hemen ve yanılmıyorsam biraz da gururla. "Matvey özür dilemez."

"Öyle değil mi?" Başımı Oyuncak Dağı'na doğru eğiyorum. "Çünkü böyle hediyelerle, ya bu ya da aşırı telafi."

Matvey'in telafi etmesi gereken belden aşağı bir şeyi olduğundan değil, ama bunu yüksek sesle söylemeyeceğim. Hele ki son nefesini bu konuda şaka yapmak için kullanacak olan sinir bozucu kardeşine hiç.

Tahmin edilebileceği gibi, Yuri dişlerini gıcırdatır. "Matvey özür dilemez." "Peki."

"... Ama zaman zaman hatalı olduğunu kabul ediyor."

Bir homurtuyu ısırıyorum. "Şimdi öyle mi?"

Yuri cevap vermiyor. İçimden kıs kıs gülmeye devam ediyorum. Hâlâ kızgınım ama nasıl ciddi kalabilirim? Tanrım, maço bir erkek olmak çok yorucu olmalı. Yuri'nin

Sırf bu duruş bile beni sırtımdan attırır.

Başımı sallıyorum ve gülümsüyorum. Sonra bakışlarımın oyuncakların üzerinde gezinmesine izin veriyorum: güzel, parlak, yeni. Her çocuğun hayali.

Böyle bir şeye hiç sahip olamadım. Bir hafta öncesine kadar Nugget'ın da olamayacağını düşünüyordum. İki yakamızı bir araya getirmeye çalışmakla meşgul olacaktık.

Ama Matvey bunu değiştirdi. Pislik ya da değil, yardım edemem ama minnettarım.

"Peki o zaman," diye sesleniyorum Yuri'ye, kutusuna göre sekiz yaşından küçük hiçbir çocuğun dokunmaması gereken bir model treni eline alarak, "ne duruyorsun orada?"

Yuri Klingonca konuşmuşum gibi göz kırpmıyor. "Ne?"

Oyuncakları işaret ediyorum. "Bunlar kendi başlarına bir yere koyulmayacak. Hamile bir kadına bunların hepsini taşıtmazsınız, değil mi?"

Boğazının aşağı yukarı sallandığını görebiliyorum, sanki seçeneklerini tartıyormuş gibi. Seçenek A: Sobanın üzerinde bir kedi uydurup kaçmak ama sonrasında Matvey'in gazabını göze almak. Seçenek B: Kurban etmek.

"Peki," diye pes ediyor sonunda. "Ama onlara dokunmayacağım." Bakışlarını takip ediyorum.

Yerden üç Furbie daha uğursuzca bakıyor.

"Ee," diye söze girdim bir süre sonra, "sen ve Matvey. Aranızdaki hikaye nedir?"

Yuri başını kırgın bir kuş gibi bana doğru eğiyor. "Neden bir hikaye olsun ki?"

"Her zaman bir hikaye vardır." Bu oyuncakları saklayacak yerimiz neredeyse kalmadı. -Matvey'in çatı katının ne kadar büyük olduğunu düşünürsek, bu da bir şey ifade ediyor -Bu yüzden misafir gardırobuna birkaç tane daha tıktırdım ve tehlikeli kutu kulesi üzerime düşmeden önce kapattım. Neredeyse canlı çıkamayacaktım. "Dört üvey kardeşim ve her biri için bir hikayem var."

Hiçbiri mutlu sonla bitmese de, yüksek sesle söylemiyorum.

Yuri misafir yatağının altında bir balık yakalama oyunu oynuyor. Kafasının içinde dönen dişlileri görebiliyorum, ne kadarını paylaşmak istediğini ya da paylaşabileceğini hesaplıyor. Sonunda mırıldanıyor: "Pek bir hikâye sayılmaz."

"Bir haftadır buraya tıklandım kaldım. Sıkıcı bir hikayeyi komşunun çöp öğütücüsünün sesine tercih ederim."

Yuri homurdanır. "Sen bilirsin." Benim aksime uzanabildiği gardırobun üstüne birkaç kutu daha atıyor ve düşüncelerini toparlayarak bir süre tavana bakıyor. Sonunda, "Biz de üvey kardeşiz," dedi.

Ben konuşmuyorum. Bazı nedenlerden dolayı konuşma sırası bende değilmiş gibi geliyor.

Bir süre sonra Yuri devam eder. "Bir kardeşim olduğunu bilmiyordum. Uzun bir süre boyunca sadece annem ve ben vardık. Sonra annem hastalandı."

İçimde bir acıma hissi var. Hamilelik yüzünden mi anne moduna girdim bilmiyorum ama elimde değil: Onun için üzülüyorum. Yuri bir çocuk değil - en fazla benden birkaç yaş küçük - ama yine de çok genç hissettiriyor.

Çok şey kaybetmek için çok
genç. Bu kadar yas tutmak için
çok genç. Bratva olmak için çok
genç.

"Yedi yaşındaydım," diye mırıldandı Yuri. "Yakacak odun toplamaya çıkmıştım. Kar yağıyordu. Bir haftadır yağıyordu. Hiç durmayacak sandım." Bir vuruş daha. "Sonra onu gördüm."

Hayal etmeye çalışıyorum: daha genç, daha küçük bir Yuri, yetersiz bir ateşi beslemek ve ölmekte olan annesini sıcak tutmak için elinde dallar topluyor.

"Orada duruyordu," diye fısıldıyor Yuri, bakışları hiçbir şeye sabitlenmemiş. "Bana isimle seslendi. Nereden bildiğini merak ettiğimi hatırlıyorum."

"Baban mı?" Hassas bir şeyin üzerine basmaktan korkarak girişimde bulunuyorum. Çok fazla sorunun ağırlığı altında çatlayabilecek bir şey.

Yuri acı bir kahkaha atar. "Bir bakıma. Matvey onun hareketlerini takip ediyordu. Bir şekilde, bu onu bana getirdi."

Matvey o zaman kaç yaşındaydı? On bir mi? On iki mi?

Bilinçaltımda, elimi karnımda gezdiriyorum. Nugget'ı düşünüyorum, dünyada tek başına. Bu fikir bile kalbimi sızlatıyor.

"Seni bulduğuna sevindim," diyorum içtenlikle, haddim olmasa da.

Yuri bana tuhaf bir bakış atıyor. "Evet," diyor sonunda, "beni bulmasına ben de sevindim. Eğer bulmasaydı..."

Bunu düşünmeye cesaret edemiyorum. Yine, iki kardeşin görüntüleri Nugget ile örtüşüyor. Birini böyle geride bırakmak zorunda kalsaydım, başka seçeneğim olmasaydı...

Yalnız olmadıklarını bilmek isterdim.

"O hafta annem öldü," diye itiraf ediyor Yuri kitabın sonunda. "Matvey ölene kadar ona bakmama yardım etti. Daha sonra onu gömmeme yardım etti. Sonra da beni Bratva'sına aldı."

Çok kolay, değil mi? Bir kitabı kapağına göre yargılamak. İnsanları gölgelerde yaşadıkları için yargılamak. Sanki bu herkes için bir seçimmiş gibi.

Pek çok kişi için bu bir seçenek bile değil.

İşte o zaman fark ettim: Matvey Bratva'yı çocukken kurmuş. Ya da bu görevi başkasından devraldı. Her iki durumda da, hiç çocukluk geçirmemiş.

Oyuncaklara şimdi baktığımda, onları farklı bir ışık altında görmekten kendimi alamıyorum.

Oyuncaklar. Aile yemeği. Hiç sahip olmadığı her şey.

Benim de hiç sahip olmadığım her şey.

Yuri son kutuyu gardırobun üstüne itiyor. Hiç düşünmeden elimi omzuna koyuyorum.

Dondu kaldı. Bana şaşkın şaşkın bakıyor. Sanki yaptığım şey tamamen yabancı bir şeymiş gibi.

Tanrıya şükür ona sarılmadım. Kapıdan dışarı fırlardı.

"Hey," diyorum ve onu misafir odasından çıkarıyorum. Acı verici konuşmalardan ve acı verici anılardan uzağa. "Bir fincan çaya ne dersin?"

Tam Yuri'ye veda ederken Matvey kapıda beliriyor. "Hâlâ burada mısın?"

Yuri, tüm niyet ve amaçlar için, eli kurabiye kavanozunda yakalanmış bir çocuk gibi görünüyor. Ağzından gerçek bir kurabiye sarkıyor olması da işe yaramıyor. Çikolata parçacıklı, sadece bir tutam karamelli.

"Beni çaya davet etti," diyor savunmacı bir şekilde.

Yuri'nin omuzlarını rahatlatıcı bir şekilde okşayarak, "Sadece küçük bir teşekkür," diye ekliyorum. "Şimdi, eve giderken dikkatli ol. Bana ulaşman gerekirse numaram sende var."

"Evet, evet," diye homurdanıyor Yuri. Gözleri çıkışa doğru kayıyor ve sanki buradan yeterince hızlı çıkamıyormuş gibi ayakları yerinde sürünüyor. Dürüst olmak gerekirse, bu çok sevimli. "Çay için teşekkürler."

"Yardımanın için teşekkürler," diye cevap veriyorum, o giderken el sallıyorum. Tüm bu alışveriş boyunca Matvey bana sanki iki başım çıkmış gibi bakmaya devam ediyor.

"Neden onun annesiymiş gibi davranıyorsun?" diye soruyor kapı arkamızdan kapanır kapanmaz. Yine de kaba bir şekilde değil. Aksine, sesi eğlenmiş gibi geliyor.

Omuz silkiyorum ve arabadan yemek tepsilerini çalıyorum. "O benden daha genç." "İki yıl kadar."

"Hala."

Masaya oturduk. Nedense bu gece hava farklı. Daha hafif. Belki Yuri'nin cameosu sayesinde, belki de buzdolabının tepesinden bizi izleyen çorap maymunu sayesinde. Söylemesi imkânsız, gerçekten.

"Tüm bunları yapmak zorunda değildin, biliyorsun."

Matvey omuz silkmez bile. Donuk duruşu, *bu konuda ne kadar rahat olduğumu* haykırıyor gibi. *Gördün mü? Hareket bile etmedim.* "Biliyorum. Ben de istedim."

"Güzel bir jestti."

"Güzel."

"Yine de Dr. Allan'ı muayene etmene ihtiyacım olacak."

Matvey gözlerinde bir parıltıyla tabağından başını kaldırıyor. Dudakları çaresizce yukarı doğru kıvrılıyor; bunu kişisel bir zafer olarak kabul ediyorum. *A-ha!* Neredeyse bağıracaktım. *Demek gülebiliyorsun!* "Üzerine Grisha'yı koyacağım."

"Teşekkür ederim," diye nezaketle cevap veriyorum.

Yemek boyunca yüzümdeki sırıtmayı engelleyemedim. Aptalca ama elimde değil, gerçekten iyi bir ruh halindeyim. Bu sabahtan çok farklıydı, kesinlikle.

"Çikolata parçacıklı kurabiye istiflemenin sebebi Yuri mi?"

"Mhm. Tatlıya olan düşkünlüğü onu öldürecek. Ama sanırım gitmenin daha kötü yolları da var."

"Gerçekten çok tatlı," diyorum ona. "Hem jest hem de kurabiyeler."

Matvey, "Çok fazla yemeyin," diye uyarıyor. "Çok fazla şeker bebek için kötüdür."

"Bunu bana her zaman tatlı getiren adam söylüyor," diye cıvıldıyorum. "Bu arada güzel cep mendili."

Matvey ceketine bakar. Farklı bir ceket, ama çivit mavisi siyahın üzerinde aynı güzellikte duruyor. "Teşekkür ederim. İyi bir terzi benim için dikti."

"Sadece iyi, ha?"

"Elleri iyi kullanıyor ama benim zevkime göre biraz geveze."

Kafasına bir yemek rulosu fırlatıyorum ve oturduğumuzdan beri kaynayan gülümseme sonunda Matvey'in yüzünde beliriyor. Bunu bir zafer olarak kabul ediyorum.

Sonuç olarak, rahat bir akşam. Eğlenceli. Bunu yaşamayalı uzun zaman olmuştu - nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum.

Matvey'in eğlenceli bir yanı olduğunu hep biliyordum. Ancak bunu bu şekilde açıkta görmek farklı bir şey. Bu bana kendimi şakanın içindeymişim gibi hissettiriyor.

kıçını.

Tekrar söylüyorum, bu hayatta pek sık sahip olmadığım bir şey.

Yemekten sonra, her zamanki gibi, Matvey öpmek için elimi tutuyor. O tanıdık sıcaklığa, en fazla üç saniye süren o kısa, yoğun his patlamasına karşı kendimi çelikleştiriyorum.

Bir, iki, üç.

Matvey'in dudakları kalıyor.

Donup kaldım. Bir kelime söylemeye cesaret edemiyorum. Tek yapabildiğim bebeğimin babasının yüzüne gizlice bakmak, gecenin uzun gölgeleri ifadesini örtüyor. Arasından bakamadığım bir perde.

Ve sonra ağzı hareket ediyor.

Bir öpücük daha, parmak eklemlerimin hemen altında. Bu sefer oyalanıyor, yavaş bir okşayışla tenime sürtünüyor. Hoşgörülü. Sanki benim tadıma bakıyor.

"Matvey...?" Küçük bir sesle girişimde bulundum.

Cevap vermiyor ama durmuyor da. Yukarı, yukarı, bileğimin kıvrımına kadar, kemiğin eğildiği yeri öpüyor. Sonra daha da yukarı.

Tepeden tırnağa titriyorum. Bu sıcaklık değil, bu bir şenlik ateşi. Ve şu anda aleve tehlikeli bir şekilde yakınıyorum.

"Bu kötü bir fikir," diye nefes alıyorum o yakıcı dudaklar koluma, çıplak omzuma kadar yükselip her yanıma ürpertiğinde. Tüylerim diken diken oluyor, tenim onunkiyle buluşmak için yükseliyor.

İnkâr etmiyor. Tek söylediği "Mm," boğazımda hissettiğim bir hırıltı. Oradaki narin deriyi ısıyor, benden bir nefesi sürüklüyor, ama kendimi yutmaya zorluyorum. Kendimi sessiz kalmaya zorluyorum. Bunu yaparsam, belki de bunu ne kadar çok istediğimi fark etmez. *Buna* ne kadar *ihtiyacım* olduğunu.

Ama artık çok geç.

Dudakları benimkilerle buluştu. En ufak bir ten teması, neredeyse bir kaza. Nefesimi düzensiz bir şekilde veriyorum, nefeslerim kısa geliyor, beni başarısızlığa uğratiyor-

Birden güçlü parmaklarının çenemi kavradığını hissediyorum, beni başımı çevirip gözlerinin içine bakmaya zorluyor. Cerulean gözleri, donma renginde.

"İyi ya da kötü fark etmez," diye fısıldıyor bana karşı, dudakları benimkilerden bir kıl kadar uzakta. O konuşurken dudaklarının hareket ettiğini hissedebiliyorum. "Bunu istiyor musun?"

Keşke hayır diyebilseydim. Keşke kafamı başka yöne çevirebilsem, bir ayağımı diğerinin önüne koyabilsem, öpücüklerini geride bırakabilsem. Keşke bir kez olsun akıllıca bir seçim yapabilseydim.

Ama hiçbir zaman iyi bir yalancı olmadım.

Ve kalbim korkunç seçimler yapıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum.

O da beni öptü.

Beni uzun ve derin öpüyor. Sanki açmış gibi öpüyor, sanki sadece bakınca bile uykunuzu getirecek türden bir akşam yemeği yememişiz gibi. *Açlıktan ölüyormuş* gibi öpüyor.

Ve gitmeye değer tek yemek benim.

Sedirin üzerine doğru tökezledik. Beni belimden yakalıyor ve yavaşça aşağı indiriyor. Ağzının beni yiyip bitirmesiyle tam bir tezat oluşturuyor. Isırık üstüne ısırık, bir adak gibi.

"Siktir," diye inliyor boynumun kıvrımına doğru. "Sen bunun için yaratılmışsın."

Ürperiyorum. Zımpara gibi sesi kulağımı okşadığı anda kendimi tamamen kaybediyorum. "Matvey..." Nefes alıyorum, başka bir şey söyleyemiyorum, tutarlı bir şey. Sonunda bir isme sahip olmak çok iyi hissettiriyor.

Dişleri çenemden, boynumdan, boğazımdan aşağıya doğru iniyor. Aynı anda, ellerinin kuşağımda çalıştığını hissedebiliyorum, onu serbest bırakmak için sabırsızca çekiştiriyor.

Sonunda elbisem açıldı.

Kendimi tekrar örtme dürtüsüyle savaşmaya çalışıyorum. Utanç verici - şu anda karnım devasa boyutlarda, son kez bu hale geldiğimizde yaptıklarımızın kanıtlarıyla dolu. Bu beni her zamankinden daha da utangaç hissettiriyor. Ne de olsa kimsenin bu vücudu-

"Çok güzel," diye mırıldanıyor Matvey. "Kesinlikle çok güzel."

Ellerimi tekrar yanlarıma koymaya zorluyor. *Bakmasına* izin vermem için beni zorluyor. Gözleri bile şu anda beni yutuyor gibi görünüyor, geride kemiklerden başka bir şey bırakmıyor. Hayır: Onları da dişlerinin altında ezecekmiş gibi bir his var içimde. Beni bütün olarak yutmak, benden daha fazlasına sahip olmak için her şeyi yapar.

Sonra bacaklarımın arasına diz çöktü ve birden doğru düzgün düşünemez oldum.

"Mat-" Başlıyorum ama sözlerim kısa kesiliyor. Yutuldum, neredeyse kelimenin tam anlamıyla. Aniden, dili beni en hassas olduğum yerden yakalıyor, omurgamdan aşağı zevk şokları gönderiyor ve dudaklarımı ısırarak ve kendi sesimi boğmak için yapabildiğim tek şey bu.

Ama buna izin vermeyecek. "Hayır," diye hırlıyor, beş parmağını her iki bacağına bastırıyor. Onları ayrı tutuyor. "Benim için parçalara ayrıldığını duymama izin ver."

Ben de öyle yapıyorum.

Sedirin üzerinde kıvranıyorum, Matvey beni mahvederken utanmadan inliyorum. Diliyle, dişleriyle, her şeyiyle. İç uyluğumu ısırarak için döndüğünde çenesindeki kirli sakal izini hissedebiliyorum ve bu hafif sıyrık beni delirtiyor.

Canlı bir tel gibi hissediyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar hassas olmamıştım. "Matvey," diye tekrar sesleniyorum, bu sefer daha zayıf. Her yönden harap olmuş bir halde. "*Matvey*."

Körü körüne saçlarına uzandım. Canını acıtmak için değil ama tutunmak için köklerini yumrukluyorum. Aksi takdirde boğulacakmışım gibi hissediyorum.

Matvey etime doğru inliyor, bu his içimde yankılanıyor. "*Blyat', kalina*." Çabaları iki katına çıkıyor, benden daha fazla kırık inilti duymaya hevesli. Egosunun büyüklüğüne gülerdim, ama doğrusu, şu anda aklımı kurcalayan başka bir şeyin büyüklüğü.

Bunu çok istiyorum. Bebeğimin babasının beni ters çevirmesini ve gerçekten istediği gibi becermesini istiyorum ama durmasını da istemiyorum. Ağzının beni terk etmesini istemiyorum.

Dişleri oynamak için ortaya çıkıyor, klitorisimi aralarında yuvarlıyor ve neredeyse zevkten bembeyaz oluyorum. "Matvey, ben-"

Yumruğum saçlarında sıkılaşıyor. Aniden, her şey çok fazla geliyor: dili içime girmeye devam ediyor, sıcak ve derin, ve ben daha fazla dayanamıyorum.

Bir çığlıkla geldim. Hayatımda bir kez bile çığlık atan biri olmadım, ama görünüşe göre Matvey Groza'nın beni yaptığı bir başka şey de bu: hamile ve *gürültülü*.

Sonrasında ölmek isteyecek kadar gürültülü, zevkin ardından üzerime kıvrılan utanç. Acaba balkon ne kadar uzakta? Belki başarabilirim. Her zaman hızlı bir koşucuydum.

Ama Matvey izin vermiyor. Aslında, Matvey hiçbir yere gitmeme izin vermiyor. "*Kalçalar yukarı, kalina,*" diye emrediyor ve beni sedirin kenarına çekiyor, bacaklarım onun pençesinde yükseliyor. Uyluklarımın arkası onun kaya gibi sert göğsüyle aynı hizada - ve kaya gibi sert başka bir şeyin bana doğru bastırıldığını, giriş talep ettiğini hissetmem uzun sürmedi.

Yukarı bakıyorum. Matvey intikamcı bir tanrı gibi yukarıdan bana bakıyor, hakkı olanı geri almaya hazır.

Yap, diye fısıldıyor içimdeki utanç dolu bir parça. *Ben seninim*.

"April," diye gıcırıyor, sesi karanlık ve ciddi. Dikkat kesilmemi sağlıyor. "Güvenli mi?"

Bunun ne anlama geldiğini anlamam bir anımı alıyor. *Tabii ki güvenli*, diye düşünüp kocaman göbeğime bakıyorum. *Beni iki kat hamile bırakamazsın, değil mi?*

Sonra fark ettim: *Oh*.

Bebek için endişeleniyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, bir kez olsun

kendimden emin olarak. "Emin misin?"

Tabii beni şu anda sikmezsen. Bu durumda öleceğim ve Nugget en azından üniversiteye kadar sana kızgın olacak. "Evet, Matvey, beni bir sedirin üzerine vurarak suyumu akıtamazsın. Şimdi, sadece-"

Sesim kesiliyor. Sanki tüm sesler içimden yumruklanmış gibi: Konuşamıyorum, *nefes alamıyorum*.

Tek yapabildiğim *hissetmek*.

Matvey'in yüzü bir sırtışı dönüşür. Vahşi bir sırtış, vahşi doğada doğan türden. "Güzel."

Zaten içimde. Sadece ucu, ama büyük bir uç ve beni tamamen parçalıyor.

"Matvey," diye sızlanıyorum, onu daha derine çekmek için kalçalarımı döndürüyorum, ama o da tanıştığımız ilk günkü kadar sadist, zavallı, masum bir terziyi bağlayıp onunla hınzırca oynamıştı - belki o kadar masum değildi - çünkü *reddediyor*.

İtmiyor, hareket etmiyor. Sadece kalçalarımı sıkıca kavıyor ve hareket etmemi engelliyor, tamamen onun merhametine kalıyorum.

"Nuh-uh," diye bağırarak beni kıpırdamadan tuttu. "O kadar hızlı değil, *Kalina*." Ölmek istiyorum. Ölmek istemek normal mi?

Gözlerimin kenarlarında yaşların toplandığını hissedebiliyorum. Hayal kırıklığı, sabırsızlık -ve en önemlisi, zevk.

Çünkü o *orada*. İçimde ama tam olarak değil, sadece bana bir tat verecek kadar, bunun için kıvranmak istememi sağlayacak kadar. Bunun için *yalvar*.

Tam olarak istediği şeyin bu olduğunu söyleyebilirim.

Ego, işte her şey yine buna bağlı. Hangimiz en inatçıyız? Hangimiz en uzun süre dayanabilir, üstünlüğü ele geçirmek için ayartmaya direnebilir?

Şu anda, kesinlikle ben değilim.

"Lütfen," diye kırıldım, gururumu çoktan kaybetmiştim. "Lütfen, artık dayanamıyorum, ihtiyacım var-"

Gözleri kararıyor. Gözbebeklerinin genişlediğini, karanlık suyun buzu kırması gibi maviyi yiyip bitirdiğini görebiliyorum. Yavaşça, yavaşça-

"Ah-!" Matvey nihayet, *nihayet* içimdeki eve kayıyor.

Üzerime eğilip ışığı engelliyor. Ciddi bir şekilde vurmaya başlamadan önce bana verdiği tek uyarı "Sıkı tutun, *kalina*" oldu.

Neredeyse sonuna kadar çekiyor. Her santiminin kaydığını hissedebiliyorum, sürtünme neredeyse dayanılamayacak kadar zor. Refleks olarak, kalçalarımı onun etrafında sıkıyorum, gitmesini önlemek için ayak bileklerimi sırtının küçük kısmına kilitliyorum, beni boş ve ağırlı bırakıyor ve-

Ve sonra bana nefes alacak yer bırakmadan tekrar içeri girdi.

"Matvey!" Umursamayacak kadar zevkin içinde kaybolmuş bir halde boş yere sesleniyorum. "Matvey," diye inliyorum, tekrar tekrar, hayatımı umursamadan beni sedirin içine sokarken.

Bu tamamen doğru değil, diye fısıldıyor aklı başında bir parçam, ne kadar küçük olsa da. Her şeye rağmen kendini tuttuğunu söyleyebilirim; bebek olmasaydı, içimi acımasızca yeniden düzenleyecekti.

Buna nasıl dayanabilirdim bilmiyorum. Şu haliyle bile zar zor dayanabiliyorum: bu pervasız itme ve çekme ritmi beni neredeyse delirtiyor.

Matvey durmuyor. Beni tam da ondan istediğim gibi, sert, hızlı ve derin bir şekilde sikiyor, sikini beni her zaman gözyaşlarına boğan o noktaya sürüyor. Sanki birkaç dakika önce ağlayacak kadar sert boşalmamışım gibi, orgazmımın yeniden arttığını hissedebiliyorum.

"Benim için gel," diye aklımı okumuş gibi homurdanıyor, kalçaları benimkilere çarpıyor. "Benim için gel April. Çıkardığın o sesleri göster bana."

Düşünmeden yapıyorum.

Başımı yastıklara yaslayıp haykırıyorum, bu gece ikinci kez zevkten kıvranıyorum. İlkenden bile daha yoğun. Matvey'in siki o noktaya defalarca vuruyor, ben çaresizce boşalırken beni gözyaşlarına boğuyor. Titriyorum, titriyorum ve homurdandığımı, kendini bana doğru ittiğini ve beni tamamen doldurduğunu hissettiğimde hala titriyorum.

İçime bir bebek koy, diye düşünüyorum tutarsızca, zaten hamile olan karnım aramızda çıkıntı yapıyor. *İçime bir tane daha koy.*

Sersemlemiş bir halde kendimi yüksekten aşağı bıraktım.

Birbirimize karşı nefesimizi tutuyoruz, dudaklar öpüşmeye çok yakın. Matvey'in tek bir giysisini bile çıkarmadığını fark ediyorum. Biraz dağınık olsa da mükemmel bir zarafet içinde üzerimde beliriyor.

Güzel, memnuniyetle düşünüyorum. *Böylece buz adam da eriyebilir.*

Ve bunu yapan *benim*.

Yavaşça, dikkatlice çekiyor. Bu his karşısında sızlanıyorum, kravatıyla onu yerinde tutuyorum. "Hayır," diye inliyorum.

"Hayır mı?"

"Hayır." Çocukça hissediyorum ama umursayacak enerjim yok. "Kal."

Bunun üzerine Matvey garip bir şekilde sertleşti. Ne söylediğimi, bunun şaşırtıcı sonuçlarını tam olarak anlamam bir anımı alıyor.

Bu işi batırmanın yolu, Flowers.

Oturuyor. Ben de. Cep mendili hala orada, Matvey'in ceketinin içine düzgünce sokulmuş.

"Gitmem gerek," diyor, sesi temkinli.

"Evet. Doğru." Bacaklarımı arkamda birleştirirken saçlarımı düzeltiyorum. Titreyişlerinden anlaşıldığı kadarıyla artık hiçbir işe yaramayan bacaklarımı. "Evet, tabii ki. Ben de öyle. Geç oldu. Hafta içi, bilirsin. İş için dinlenmem lazım."

Bu şekilde ayrılıyoruz, ben sedirde denizkızı pozu veriyorum, o ise ellerinin bulabildiği her şeyi karıştırıyor: kol düğmeleri, yaka, düğmeler.

Cep mendili.

Kapı aralığında, başımı kaldırıp bakma riskini göze alabileceğim kadar uzun süre oyalanıyor. "İyi geceler April," diyor, her zamankinden biraz daha hızlı, daha hırıltılı, daha kısık sesle.

"İyi geceler, Matvey."

Bu sefer elimi öpmedi.

Bir an için, bir daha yapabilecek mi diye merak ettim.

MATVEY

Jupiter Hotels ofis binası Manhattan'ın diğer tarafında. Bu kasıtlı: İş ile eğlenceyi birbirine karıştırmam. İşle karıştırdığım *şey daha fazla* iş, gün ışığında yapılamayacak türden.

Tabii ben değilseniz.

Ofis binasının en üst katındaki konferans salonuna adım atıyorum. Ben yanlarından geçerken sekreterler belgeleri toplamak ve kendilerini meşgul göstermek için çabalyorlar. Günün sonunda bir tanesinin gitmesine izin vermeyi aklıma not ediyorum, böylece daha fazla rol yapmalarına gerek kalmayacak.

Yuri ve Grisha ben içeri girerken yanımda, hep bir adım arkamda duruyorlar. Uzun masanın başına yakın bir yerde yanıma oturuyorlar.

Etrafımızda, *voryler* çoktan toplandı.

Vor. Bu unvan benimkinden sonra gelen en büyük onurdur: *pakhan*. *Vor* olmak, Bratva hydra'nın başlarından biri olmak ve lejyonlara komuta etme gücüne sahip olmak anlamına gelir. Ve tabii ki doğrudan *pakhan*'a hizmet etmek.

"Beyler," diye sertçe selamlıyorum. Hiçbirimizin hoşbeşle kaybedecek zamanı yok, en azından benim. "Hadi başlayalım."

Her zamanki işaret. Etrafımdaki herkes doğrulur. İlk çipi aşağı ittiğimde, diğerleri de ona göre düşecek.

İlk ses "Araes A.Ş. çeyrek bazda %43,25 büyüme gösterdi" diyor. Bu Ivan, aralarındaki en yüksek rütbeli kişi. Dansı başlatan o: sorumlu olduğu yan şirket Araes, ateşli silahlar endüstrisinde lider bir güç ve bu nedenle büyük paralar getiriyor. Her şey tamamen yasal ve kurallara uygun - Afrika kıyısından dostlarımızın bolca hediyeyle bizi ziyarete geldiği ayın üçüncü Cuma gecesi depoya rastlamadığınız sürece.

Önce Ivan'ın gitmesine izin vermeyi seviyorum. Rütbesi bir yana, her zaman diğerlerinin içine Tanrı korkusunu nasıl salacağını bilir: Araes Kuzey Yıldızı'dır. Ve istisnasız herkes, bir başka eşsiz rapor karşısında kıskançlıktan çatlayacak.

Rekabet, anahtar bu. Eğer bu vahşilerden en azı dışında bir şey istiyorsanız, bunu elde etmenin tek bir yolu var.

Onları birbirlerine karşı kışkırt.

Tahmin edilebileceği gibi, oda garip öksürüklerle dolar. Birkaç mırıltılı tebrik sözcüğü, birkaç saygılı baş sallama. Ancak içten içe herkes fokur fokur kaynıyor.

Güzel. Ateşi körükleyin. Kullan onu.

Sırada Gora'nın raporu var. Ona Ceresial Green'i emanet ettim: bize milyonlar kazandıran bir tam gıda ve takviye üreticisi. Çevre bizden pek memnun değil ama veganlar kesinlikle memnun.

Beklendiği gibi %12 büyüme.

Bir süre böyle devam eder: M-Nerv, akademik yayıncılık, %9. Hestiana Hosts, emlak, %11,5. P.L.U.T.O., cenaze hizmetleri franchise'ı, %14.

Ondan sonra kendimden geçiyorum.

İlgisiz olduğumdan değil. Bu benim imparatorluğum, benim eserlerim. Tabii ki bana ne kadar para kazandırdıklarını bilmek istiyorum. Kellelerin gitmesi gerekiyorsa, hangilerinin.

Ama bugün, kendimi odaklayamıyorum.

"Sıkıcı," diyor Stanislav - ya da en azından ben öyle duyuyorum. "Sıkıcı, sıkıcı, sıkıcı." Muhtemelen Venüs Salonları hakkında rakamlardan bahsediyor, ama kendimi umursamaya zorlayamıyorum.

Aklımda sadece bir kişi var.

Konferans salonundaki uzun masaya bakıyorum ve onu görebiliyorum, kâğıtların üzerine yayılmış, elbisesini çıkarmış ve beni içeri çağırma için bacaklarını ayırmış. Muhteşem karnı dışarı fırlamış, benimle ve sadece benimle dolu. Herkesin görebileceği bir iddia- ve ah, onu bir anda nasıl tekrar sahiplenirdim. Tam burada, şu anda, tüm dünyanın önünde.

Sandalyemden kalkıp ayak bileklerini omuzlarıma asardım. Onunla ziyafet çekerdim, sularının her damlasıyla, ta ki o ağlayana kadar. Yalvarırdı.

Sonra kaya gibi sert sikimi çıkarıp onu mızrakla yarardım. Birinin izlemesi umurumda olmazdı; hatta daha iyisi. Bırakın tanıklık edecek bir seyirci olsun. April Flowers'ın tam olarak kime ait olduğunu görsünler.

Vücudunun kime ait olduğunu yani.

Meselenin özü bu: İlişkiler umurumda değil. Onları istemiyorum. Hiç istemedim, istemeyeceğim. Bu yüzden en başta siyasi bir evliliği kabul ettim - başka nasıl yapabilirdim ki? Yuri bu konuda duygusal olabilir ama ben hiç olmadım. Aşk bana göre değil. *Güven* bana göre değil.

Güvendiğim neredeyse herkes ya bana ihanet etti ya da öldü.

Ama April'la aramızdaki şey aşk değil. Bu *şehvet*, saf ve basit. Tüm günahların en yaygını. Ve ne yazık ki, klişelere karşı bağışıklığım yok.

Zihnim dün geceye geri dönüyor. Sanki hiç gitmemiş gibi, gerçekten. Zihinsel olarak hâlâ oradayım: ellerim göğüslerinin üzerinde, dilim kalçalarının arasında.

Ona şehvet duyuyorsam ne olmuş?

Gerçekten, kendinden başka suçlayacak kimsesi yok. Eğer onu mahvetmemi istemeseydi, bana karşılık vermemeliydi. Kendini hayır diyemeyeceğim tek kadın tipine dönüştürmemeliydi: isyankâr, son derece güzel ve unutulana kadar sikilmek için yaratılmış.

Aklımı kaybetmeme şaşmamalı. Eğer aklım başıma gelmeseydi, onu sabaha kadar becerirdim.

Ama sonra "*Kal*" dedi.

Ve bu yapamayacağım tek şey.

"Matvey?" Yuri hafifçe eğilerek bana sesleniyor. Gözlerimi kırpıştırarak şimdiki zamana dönüyorum.

Masadakiler bana endişeli bakışlar atıyor ama kimse bir şey söylemeye cesaret edemiyor. İyi oldu. Bahane uyduracak havada değilim. Biri sorsaydı, onlara gerçeği şimdi ve burada söylerdim: *Söylediğiniz tek bir kelimeyi bile duymadım çünkü terzinin tüm kağıtlarınıza sızdığını hayal etmekle meşguldüm.*

Ne yazık ki, kimse sormuyor.

Grisha oturduğu yerden, "Bu çeyrek gerçekten iyi geçmiş gibi görünüyor," diyor. "Her yönüyle büyüme, sorun yok. İyi iş çıkardınız."

"Evet," diye hemen kabul ediyorum, boğazımı temizleyerek. "Herkese iyi iş çıkardınız."

Bakışlar durmuyor, ama övgüyü onaylayan birkaç baş sallama geliyor. Bu nadir bir armağan, son olması daha iyi.

Sonunda bir ses duyuldu. "*Moy pakhan.*"

Bakışlarımı kaldırıyorum. Ivan sandalyesinin kenarında oturuyor, parmakları aklında bir soru olduğunda her zaman yaptığı gibi koyu renkli cam masaya vuruyor. Tüm arkadaşlarım arasında bana hiç sorun çıkarmayan tek kişi Ivan'dır.

Bunun değişmek üzere olduğuna dair içimde rahatsız edici bir his var.

"D.C.'nin satın alınması. İlerleyelim mi?" diye soruyor sonunda, lafı dolandırmadan.

Bu kadar açık sözlü olmasını takdir ediyorum. Hiçbir zaman zihin jimnastiği hayranı olmadım ve Ivan da bana hiç öyle bir tip gibi gelmedi. Groza Bratva'nın asıl kurucusu olan büyükbabamı hiç tanımadım ama o da benim gibi biriyse adamlarının lafı dolandırmasını istemezdi.

"Elbette," diye cevap veriyorum. "Geciktirmek için bir neden göremiyorum."

Bazı *voryler* tedirgin bakışlar atıyor. "Sadece," diye deniyor Gora, "düğünle birlikte..."

"Düğün planlandığı gibi devam edecek."

Daha fazla fısıltı. Nedir bu: anaokulunda öğle yemeği molası mı? "Olanlardan sonra düşündük ki..."

"Düşünmene gerek yok. Bunu hepimiz için benim yapacağıma uzun zaman önce karar vermiştik." Kendimi düzelttim ve meraklı bakışlarını tek bir bakışla susturdum. "Tek yapmanız gereken harekete geçmek."

"Bunu neden yaptığımızı bilseydik çok yardımcı olurdu," diye araya girdi Stanislav, "efendim. Tüm bu satın alma işlemi başladığından beri gizemle örtülü." Birkaç onaylayıcı baş sallama. "Eğer ne aradığınızı bilseydik-"

"Ne aradığımı biliyorum," diye araya giriyorum, sandalyemden kalkarak. "Mesele şu bina. Halledin şu işi."

Herkes ipucunu alır. Ayağa kalkıp başlarını saygıyla sallıyorlar. "Evet, *moy pakhan*."

"Güzel. Gelecek ay görüşürüz."

Dışarı çıkıyorlar. Teker teker, sadece ben ve yakın çevrem kalana kadar. İlk konuşan Yuri oldu. "Onlarla bu şekilde konuşmamalısın."

"Neden olmasın?" Karşılık veriyorum. "Onlar benim adamlarım."

"Onlar senin *en iyi* adamların," diye nazikçe düzeltiyor Grisha. "Ve önemliler. Onlara önemsizlermiş gibi davranırsanız, eninde sonunda bıkarlar."

Birinden diğerine bakıyorum. "Tanrım, gruplaştığınızda çok ürkütücü oluyorsunuz. Eski evli çiftler gibi didişmeye devam edemez misiniz?"

"Evlenecek yaşta mı? Fark etmemiştim," diye alay eden Grisha, Yuri'nin kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Test edecek bir mermin yok mu?" Yuri asidik bir şekilde karşılık verir. "Ya da ev sahipliği yapacağın bir bingo oyunu?"

Güzel. Dünya düzeni yeniden sağlandı. "Pekala, ayrılın; fikrimi değiştirdim. Grisha, sen otele dön. Yuri, benimle gel."

Grisha kibarca yarım bir selam verir ve ayrılır, ancak Yuri'nin yanağını çimdiklemeden önce değil, Yuri buna parmağını ısırmaaya çalışarak karşılık verir, ancak bu beklenen bir şeydir.

Daha sonra, Yuri beni şaşırtarak, "Haksız değil, biliyorsun," dedi.

Dönüyorum. "Pekâlâ, sen kimsin ve kardeşime ne yaptın?" "Sadece söylüyorum," diye ısrar ediyor Yuri. "*Vory* meselesi."

Çıkışa doğru ilerlerken "*Vory*'nin bir önemi yok," diye karşılık verdim. "Onlar kan değil. Önemli olan *bu*. Ve bu sen ve beniz Yura, başka kimse değil."

Yuri y a n ı m d a sessizliğe gömülüyor. Asansöre biniyorum ve kafamın içinde yankılanan kendi sözlerimi dinliyorum. *Başka kimse yok.*

En azından şimdilik.

25

NİSAN

"Anlamıyorsunuz!" Telefonda çıldırdım. "*Onunla yattım.*"

Hattın diğer ucunda June homurdanıyor. Çünkü tabii ki öyle. En iyi arkadaşım, millet. Ölüm kalım meselem, ruh kardeşim, ihtiyaç duyduğum anda acımasızca benimle dalga geçiyor. "Yani, bu yeni bir şey değil, değil mi? Belli ki bunu daha önce de yapmışsın, yoksa-"

"Nasıl çalıştığını biliyorum, June!" Yüzüm gerçek anlamda alevler içinde kalmadan önce onu durduruyorum. "Bana kuşlar ve arılar hakkında konuşmak zorunda değilsin. Sanırım o konuyu hallettim."

"Eğer öyle diyorsan," diye şarkı söylüyor June. "Ugh, senden nefret ediyorum."

"Hayır, yok."

"Evet, bilmiyorum." İç çekerek kanepeye uzandım. Sonra tekrar ayağa kalktım, çünkü orası sedirdi, nerede-nerede-

"Bir böcek gördün mü?" June sorar.

"Daha da kötüsü. Saygınlığının ölümünü gördüm."

"Bak, bu kadar büyütülecek ne var?" June arka plandaki konuşmaların gürültüsü arasında soruyor. Vardiyadayken onu rahatsız etmemeliydim ama yine de, "*Eğer bir gencin daha milkshake için kuruş saymasına dikkat etmek zorunda kalırsam, kafamı blendera sokarım*" diyen oydu. *Lütfen, dikkatimi dağıt.* "Siz ikiniz bir kere vuruştunuz. Bir daha anlaşılamazsanız daha garip olur. Bu kadar büyütülecek ne var anlamıyorum."

Başka herhangi bir durumda June'un zayıf sansür girişimleri beni güldürürdü. Özellikle de o bozuk para sayan gençler muhtemelen bizim bildiğimiz küfürlerin üç katını bildikleri için.

"Önemli olan," diye bağıyorum, vurgu yapmak için tırnak işareti yapıyorum, "onun *özellikle* bana bunların hiçbirini istemediğini söyledi!"

"Dün gece biraz istedi, orası kesin." "Jay."

"Yine de doğru!"

İç çekiyorum. "Ortak ebeveynler, olmamız gereken tek şey buydu. Şimdi ne olacak?"

"Hâlâ birlikte ebeveynlik yapabilir ve aynı yatağı paylaşabilirsiniz. Bilirsiniz, çoğu insan bunu yapar. Buna 'çift olmak' deniyor."

"Ama biz bir çift değiliz!" Neredeyse çılgılık atacaktım. "İşte bu yüzden bu çok kötü bir fikirdi! Kafa karıştırıcı olacak!"

"Kim için, Nugget?" June kuşkuyla sorar.

"En azından!" Karşılık veriyorum. "Anlayacak kadar büyüdüğünde."

"Bence eninde sonunda leylek postasıyla gelmediğini anlayacaktır,

A." "Ha. Ha. Ha. Burada gerçekten komedi dehası sergiliyorsun."

"Ayrıca, umarım sesini alçaltırsın, böylece seni duymaz. onunla ahlaksız, biliyor musun?"

Kafamı duvara vururum. Şaka yapıyorum. Keşke cesaretim olsaydı. Hal böyleyken tek yaptığım duvara yaslanıp kollarımı sakat bir denizanası gibi işe yaramaz bir şekilde sallamak. "Hiç yardımcı olmuyorsun, Jay."

June benden daha şanslı birine neşeyle, "Bir pankek siparişi, yanında ekstra domuz pastırması, hemen geliyor," diyor. Keşke şu anda krepim olsaydı. Ve pastırma.

"Hayatım ne zaman bu kadar rayından çıktı?" İç çekiyorum, kanepeye geri dönüyorum. Kanepenin *diğer tarafına*. Bir daha asla yapmayacağımıza yemin ettiğimiz ağza alınmayacak eylemlerle lekelemediğimiz tarafa. Tanrım, bu beni bir rahibe gibi gösteriyor, değil mi?

"Daha önce bir pistte miydi?" June şaşkınlıkla sorar.

Onu görmezden geliyorum. "Ah, biliyorum: Bratva Pikachu adında biri, yirmi birinci yüzyılda doğan her insan gibi internetten sipariş vermek yerine damatlık almak için *benim* mağazamı seçtiğinde."

"Ben *pakhan* olduğunu sanıyordum," diye düşünüyor June.

Bir yastığa bağıyorum. Yastık karşılık vermiyor. Bu zaten hak ettiğimden fazla, gerçekten. "Hayatımı sikeyim. Hayatımı *sikeyim*."

"Dil," diye azarlıyor June. "Burada reşit olmayanlar var." "Beni *hoparlöre* mi aldın?"

"Tabii ki *hoparlör*de değilsin!" June biraz kırgın bir şekilde cevap verir. "... Şimdi."

Balkonla aramdaki mesafeyi ölçtüm. Başarabilirim. Gerçekten başarabilirdim.

"Bak, bu dünyanın sonu değil," diye iç geçiriyor June. "Demek yatay tango yaptın. Baharatlı salsa."

"Lütfen dur."

"Porny polka." "June."

"Tamam, tamam," diye kabul ediyor June. "Artık kötü dans metaforları yok. Devam et."

"Gerçek trajedinin ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Bu yüzden burada olduğumu biliyorsun bebeğim. Çıkar ağzındaki baklayı."

Yuvarlanmaya çalışıyorum. Başarısız oluyorum. Bazen, vücudunuzun içinde bir insan büyütmenin fiziksel sınırlamalarını unutuyorum. "Hayatımda yaptığım en iyi seksti," diye itiraf ediyorum, yenilmiş bir halde.

"Vay canına. Carter Niles'tan daha mı iyi?"

"Carter Niles'tan *çok* daha iyi," diye onaylıyorum.

"Lanet olsun. Şimdi kendime bir Bratva Pokémon bulmam gerektiğini düşünüyorum."

Kanepenin arkasına doğru inliyorum, saygınlığımı unutuyorum. "Bu dünyanın dışındaydı, Jay. Her iki seferde de. Sana kravattan bahsetmiş miydin?"

"Sadece bir milyondan fazla kahvaltı."

"Bu sefer kravat yoktu. Hiçbir şey yoktu. Ve yine de beynim kulaklarımdan uçtu."

"Bu grafik. Seni vurmadığına emin misin?"

"İnan bana," diye fısıldıyorum hülyalı bir şekilde, zihnimin üzerimdeki o büyük ellerin anısına dalmasına izin vererek. "Keşke olsaydı."

Meselenin özü de bu: iyiydi. Sadece iyi değil, muhteşemdi. Eğer diğer seferler gibi olsaydı -kulüpten rastgele bir adamla karanlıkta yuvarlanmak ya da tribünlerin altında kör bir beceriksizlik- sorun olmazdı. Sadece ben, iyi bir duş ve belki Carter Niles'tan başkasının bıraktığı yerden devam etmek için bir vibratör turu. Ve o zaman bile, Carter ağzını parasının olduğu yere koymuş gibi değildi.

Ama bu?

Bunu nasıl unutabilirim ki?

Sadece bu düşünce bile vücudumu yeniden harekete geçirmeye yetiyor. Hain, hormonlu bedenim ve onun kötü, kötü seçimler serisi.

Kabul ediyorum, flört havuzuna pek daldım. Çoğunlukla bunu yapamayacak kadar çok çalışıyordum. Dükkan, projelerim, yapışkan parmaklı ev sahibimiz depozitomuzu alkoymasın diye iki haftada bir evdeki sızıntıyı tamir etmek... Çok meşgul bir kızdım. Bu örümcek ağlarımın büyüdüğü anlamına gelmiyor. Sadece çok fazla deneyimim olmadı. Belki de beni kör eden budur.

Ama dostum, o eller.

Her iki yanağıma da tokat atıyorum. "Hayır," diye sertçe azarlıyorum bedenimi. "Kötü kız. Bu evde pantolon paçalarının peşinden koşmayız. Gerçekten muhteşem bir şeyi örtüyor olsalar bile-"

Arkamda biri boğazını temizliyor.

Atladım. Kanepeden halının üzerine düştüm. Neyse ki önce sırt üstü düştüm. Ya da Nugget için şanslıyım. Bir bastona ihtiyacım olacağını şimdiden söyleyebilirim.

Üstümde Petra masumca gülümsüyor. "Seni bir şeyin ortasında mı yakaladım?"

Aslında gelecekteki kocan hakkında fanteziler kuruyordum. Bunu sorman komik.

"Hiç de değil." Ben de gülümsüyorum. "Lütfen, rahatınıza bakın."

Kendini içeri aldığı gerçeği herhangi bir gösterge ise, açıkça zaten yapmış. Matvey ona anahtar verdi mi? Yemin ederim, eğer psikopat sahte kız arkadaşına anahtar verdiyse.

Petra kanepenin arkasına zarifçe tünedi. Çok daha az zarif bir şekilde, kendimi yukarı çekiyorum. Üzgün, sarkık bir deniz yaratığı gibi görünüyor ve hissediyorum.

"Sizi buraya getiren nedir?" En iyi müşteri hizmetleri sesimi kullanarak soruyorum. *Sana siktir git diyemeyeceğim ama mors alfabesiyle yanıp söndüğüm* anlamına gelen bir ses.

"Sadece değerli yükünüzü kontrol etmek için uğramıştım," diye dostça cevap veriyor Petra. "Ki... Bana mı öyle geliyor yoksa gün geçtikçe büyüyor mu?"

Seni koca orospu. "Sanırım sensin!" Kıkırdıyorum, öfkeyle dolup taşıyorum.

"Hmm, sen olduğundan oldukça eminim!" diye şarkı söyleyerek karşılık veriyor ve aynı sıcaklıkta kıkırdıyor. Tanrım, kedi dövüşü böyle bir şey mi? Lütfen biri bize kılıç versin. "Zor olacak, değil mi?" Petra alaycı bir tavırla ekliyor. "Hamilelik kilolarının hiç geçmediğini duydum."

Ha-ha-siktir. "İdare ederim," diyorum gergin bir gülümsemeye. Gururumu sarsmak için bir kar küresi cücesinin bana şişman demesinden daha fazlası gerekiyor. Ayrıca, nişanlısı fazladan bir iki kiloya aldırıyor gibiydi.

Petra ayağa kalkıp, krem rengi blazer ceketini hareketle birlikte dalgalandığında, lisedeki sinsiliğimden sıyrılıyorum.

"Bekle. Bu bir gözyaşı

mı?" Petra durur. "Ne?"

"Ceketinde."

Kendimi korumayı unutarak kanepenin etrafında yürüyorum ve kumaşı kapıyorum. Petra'nın vahşi bir kedi gibi ürktüğünü görebiliyorum, büyük olasılıkla kınından çıkarılan bir çakının sesini duyabiliyorum - kılıç istediğimi biliyorum ama aslında bunu kastetmemiştim - gözleri benimkilerle aynı noktayı bulduğunda.

"Oh," diyor. "Sanırım bir çivi ya da başka bir şey yakalamış olmalıyım."

Bu açıkça bir kurşun deliği. "Çıkar şunu."

Petra'nın yüzü skandala dönüşür. "Pardon?"

İç çektim. "Çıkar da tamir edeyim. Hadi ama, bütün gün bekleyemem." Sözlerim onun kafasını daha da karıştırıyor. "Neden-"

"Bu bir Vuitton!" Kısa kestim. "Hiçbir Vuitton bunu hak etmez. Şimdi çıkın lütfen." Petra şok olmuş bir halde bana uydu.

Hastayı masaya götürüyorum. Gerçekten güzel bir blazer ceket, Kore yakalı, Kelebek kollu. Tüm depozitom kadar tutmuş olmalı, hatta daha fazla. İnsanlar ne der: Bir nişan yüzüğü için üç aylık maaş, bir tasarımcı ceket için altı aylık maaş mı?

Ne olursa olsun, bu şekilde bırakmaya gönlüm el vermiyor.

Süreç boyunca Petra'nın her hareketimi izlediğinin acı bir şekilde farkındayım, sanki koluna bir mikro bomba dikerken beni yakalamaya çalışıyormuş gibi - ki, yani, yapmalı mıyım?

"Peki," diyorum sohbet etmek ve lazer gözlerden ölmek için, "Matvey ile çalışmaya nasıl başladın?"

Petra'nın afalladığını söyleyebilirim. Dürüst olmak gerekirse, ben de biraz şaşırdım. Neden çaba harcıyorsun?

"Bir işte tanıştık," diye kaçamak cevap veriyor. "İlk görüşte aşktı."

Evet, benim de sana satacak bir adam var. "Demek zaten bu işin içindeydin?"

Nedense bu onu rahatsız ediyor gibi görünüyor. "Ben bunun içinde doğdum," diye cevap veriyor gururla, yelesini sallayan bir dişi aslan gibi. "Yürümeye başlamadan önce Bratva'ydım. İlk kelimem *pistolet* idi."

"Anladığım kadarıyla bu *sarılmak* anlamına gelmiyor." "Silah demek."

Bu izler. "Peki, kovulmak için ne yaptın?"

Petra bana gezegendeki en aptal insanmışım gibi bakıyor. Her şey düşünüldüğünde, öyle olabilirim. Ama ya çalışabilirim ya da sosyal bir filtre tutabilirim ve şu anda bu ceketin bana ihtiyacı var. Bu yüzden detaylandırımdım. "Hadi ama. Sen bir mafya prensesisin. Zaten sahip olduğun bir taç için neden plan yapasın ki?"

Yüz ifadesinden bir şey geçiyor. Öfke, belki. Belki de hayranlık. "Ben bir kızım," diye cevaplıyor sonunda. "Kızlara taht verilmez. Onların parmağında bir yüzük ve çoraplarını toplayacakları pis kokulu bir devleri olur."

"Bu romantik bir bakış açısı."

"Babamla tanışmış olsaydın, bunun pembe bir seçenek olduğunu bilirdin." "*Babalar*," diye homurdanıyorum. "Bu konuda bir şeyler biliyorum, tamam mı?"

Bir an için Petra hiçbir şey söylemedi. Tekrar konuşmasını hiç beklemiyorum.

O hariç. "Solovyov Bratva'daki en yüksek ceset sayısına sahibim," diye homurdanıyor, sanki babasının mini etekle dışarı çıkmasına izin vermemesinden şikayet ediyormuş gibi. Ürperdim. Belki de filtrelerimin çıldırmasına izin vermemeliydim. "Ama babamın tek gördüğü evlendirilecek küçük bir kız. Ben de Matvey ile bir anlaşma yaptım. O bizim numaralarımızı alacak, ben de bir pozisyon alacağım."

"Pikmin?" Girişimde bulundum.

"Ne?" Hangi kelimeyi kestiğimi anlayana kadar şaşkınlıkla gözlerini kırıştırıyor. "Hayır, *pakhan* değil. Ne de olsa burası hâlâ erkeklerin dünyası. Ama beni *vor* yapacak. Bir sonraki en iyi şey bu." Sonra, daha sessiz: "Daha önce hiçbir kadın *vor* olmamıştı. Ben ilk olmaya niyetliyim."

Deliriyor olmalıyım. Çünkü bu *Petra* -sert, tehditkâr, Rus bebeğim Petra- ve yine de... ve yine de onun için üzülüyorum. Doğum koşullarınız yüzünden göz ardı edilmenin nasıl bir şey olduğunu bilen biri varsa, o da benim.

Ayrıca İsa H. ve tüm arkadaşları, yirmi birinci yüzyıldayız. Erkeklerin penisleriyle düşünmeyi bırakmaları onları öldürür mü?

Şu anda rahmine dayanarak hayatını değiştiren kararlar alan kız diyor, zihnimde bir ses fısıldıyor. Ve / veya klitoris.

Lanet olsun. Seslerin haklı olmasından nefret ediyorum.

"Umarım bunu anlarsın," diyorum içtenlikle, onarılmış ceketimin tozunu alırken. "Vore ya da her neyse."

"*Vor*."

"Doğru. Bu."

Petra ceketini inceliyor. İfadesi temkinli ama etkilendiğini söyleyebilirim.

Tabii ki öyle. Başlangıçta yırtık olduğunu asla bilemezsin. Bu iyi bir terzinin özelliğidir. Bir şeyleri yeni olmadıkları halde yeni gibi gösterir. Kırılmış olana ikinci bir şans vermek.

"Tuhafsın," diye karar verdi sonunda, ceketini tekrar giyerken.

"Ben de sana," diyorum. "Bir dahaki sefere kapı zilini kullan, olur mu? Seni koridorda bırakmayacağım." Bana şüpheyile bakıyor, ben de ekliyorum, "Serçe parmağım üzerine yemin ederim."

Neyse ki serçe parmağımı almıyor.

Dışarı çıkarken Petra'nın bakışları bir şeye takılır. "Bu senin mi?" diye sorar.

Görüş alanını takip ediyorum. Gece mavisi, hafif transparan, gümüş işlemeli bir hamile elbisesi. "Evet," diye cevap veriyorum. "Neden?"

"Bu... güzel," diyor yüzünü buruşturarak, sanki hakaret içermeyen bir kelime söylemek için çok çaba harcıyormuş gibi. "Bunu takmalısın. Rengine çok yakışacak."

Nutkum tutuldu. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok - kelime üretme yeteneğimi sonsuza dek kaybettim.

Çünkü Petra'nın bana iltifat etmiş olmasına imkân yok, değil mi? "Ayrıca

şişmanlığını da gizler," diye ekliyor ve hızla uzaklaşıyor.

Göz kırpıyorum. Kapı kapanıyor.

Hala bir sürtük o zaman.

MATVEY

"İyi akşamlar patron."

Grisha'nın selamına başımı sallayarak karşılık veriyorum. Yine burada, April'in *kapısının* önünde -benim kapım, kendime hatırlatıyorum- durmak ağzımı sulandırıyor. Dün gecedan sonra yapılacak en akıllıca şey mesafemi korumak olurdu. Bu ateşin daha küçük bir aleve dönüşmesine izin vermek.

Ne yazık ki, kendi yatağımı kendim yaptım. Her gece aile yemeği isteyen bendim. Şimdi geri çekilirsem nasıl bir adam olurum?

Ben hiç vazgeçmedim. Hiçbir şeyden.

Güzel bir yüz bunu değıştirmez.

Bu temel düşünceyi aklımda tutarak kapının zilini çalıyorum. Akşam yemeği akşam yemeğidir; tatlıyla birlikte gelmesi gerekmez. Kendimi Rus kışının soğuşuna, silah seslerinin acısına, yenilginin acı tadına karşı çelikleştirdim. Nisan Çiçekleri'ne karşı da kendimi çelikleştirebilirim.

Sonra kapıyı açtı ve fikrimi değıştirdim.

Bir elbise giyiyor. *Sıradan* bir elbise değil: göz alıcı bir hamile elbisesi, en koyu gece mavisi. Sanki üzerine dökölmüş gibi görünüyor; kıvrımlarını nazikçe örten, onları gözlerden gizleyen sıvı bir töl.

Ama yeterli değil.

Çocuğumla birlikte şişen karnımı hiçbir şey benden saklayamazdı.

"Grisha..." Boğazımı temizliyorum. "Artık gidebilirsin."

Grisha bir el hareketiyle bunu yerine getirir.

Adımları koridorda kaybolana kadar bekledim. Asansörün *sesini* duyana kadar bekledim. Kapıların kapanmasını bekliyorum.

"Merhaba," diye nefes alıyor April. "Yemekler zaten içerde, eğer istersen-"

O zaman daha fazla beklemem.

April'ı ensesinden yakaladım ve başını benimkiyle buluşması için yukarı kaldırdım. Ağzım saniyeler içinde onunkine yapışıyor ve bir an bile tereddüt etmeden o tatlı, dolgun dudaklara sahip oluyorum.

Nisan da benim kadar hızlı.

Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum, kravatımı çeken hevesli eller tarafından öne doğru çekiliyorum. Bir çift ergen gibi tökezleyerek içeri girdik, nereye gittiğimize bile bakamayacak kadar kendimizden geçmiştik. Bir sandalyeye çarpıyorum ve kollarımı April'ın beline dolayarak takılıp düşmesini engelliyorum. Burada olduğum sürece düşmesine asla izin vermeyeceğim.

Ancak *parçalanmak* tamamen farklı bir şeydir.

Kesinlikle mecbur kalana kadar ondan ayrılmıyorum. Bana karşı nefes nefese kaldığını hissediyorum. "Yemek- İstemiyor musun-" diye deniyor ama parmağımı dudaklarına götürerek onu susturuyorum.

"Başka bir şey *istiyorum*," diye homurdanıyorum, karanlık ve emredici, "başka bir şey." Sonra tekrar içine dalıyorum.

İnleyene kadar onu öperim. Ta ki göğsüme bastırana kadar. İki eliyle de nefes almak için yalvarıyor. Bunu alıp almayacağına ben karar veririm. Bu gece alacağı her şeye ben karar vereceğim.

Ve *ne zaman olacağına* ben karar veririm.

Sonunda uzaklaşmasına izin verdim. Sert nefes alıyor, göğsü benimkine çarpıyor. Üzerindeki o güzel elbiseyi yırtıp onu çıtırçıplak soymak, o muhteşem göğüsleri havaya kaldırmak ve onları ısırmak istiyorum. April Flowers'ı bütün olarak yutmak.

Bana bakıyor, ela gözleri şimdi karanlık ve kapüşonlu. Gözbebekleri göklere uçmuş, orman yeşili irislerinden sadece bir halkanın saldırımdan kurtulmasına izin veriyor. Bana kalsa, geriye hiçbir şey kalmazdı.

Bakışlarımı dudaklarına indiriyorum: öpücükten morarmış, ısırılmış, kırmızı. Parlak ve tekrar tekrar sahiplenilmeye hazır.

İstiyor

um.

İstiyor

um.

Ama bana yalvarmadıkça daha fazla almayacağım.

Uzun bir süre April konuşmuyor, sadece bedenime doğru sertçe nefes almaya devam ediyor ve beni çılgına çeviriyor. O sessiz, küçük iniltileri... Daha yüksek sesle duymak istiyorum. Beni rahatsız etmelerini istiyorum.

Ama o da bunu istiyor olmalı.

Kendini çelikleştirdiğini görüyorum. Yıkıcı bir an için benden daha cesur olacağını düşünüyorum. Beni itip uzaklaştıracağını, bir kez daha güvenli bir mesafeye iteceğini. Yapması gerektiği gibi.

Ama ikimiz de bu gece yapmamız gerekeni yapmıyoruz.

April gözlerimin içine baktı ve ikimiz için de her şeyi bitiren cevabı verdi: "O zaman gel ve al."

İki kere söylemene gerek yok.

Avuçlarımı kalçalarının altına sokup onu masanın üzerine kaldırıyorum. Kolumun uzun bir hareketiyle her şeyi süpürüp yere savuruyorum. Sadece bir çay fincanı ve bir kurabiye kavanozu -yemekler hâlâ tepside- ama yine de umurumda olmazdı.

Elimde Nisan Çiçekleri varken, yiyecek başka bir şeye ihtiyacım yok.

"Matvey," diye iç geçirdi April, bacaklarını bana dolayarak, "bu çok kabaydı."

Kahkahalar dudaklarıma kadar yükseliyor. April'in boynunun kıvrımında bir kıkırdamayı bastırarak, "Ev işlerine iyi para veriyorum," diyorum ona. Tanrım, bu kadın benim ölümüm olacak.

"Sen çok a-ah!" April nefes nefese, ben onu bütün olarak yerken parmaklarını saçlarıma geçiriyor. "Kabus... müşteri-"

Şahdamarı boyunca, yumuşak kulak memesine kadar ıslak bir şerit yalıyorum. "Hiç şikâyetim olmadı."

"Sen-liar-!"

April'in sesi, dişlerim oynamak için ortaya çıkar çıkmaz kesiliyor. Dudaklarından dökülen tatlı sesleri içime çekerek kulağının kabuğunu ısıyorum.

Onu kaç kez parçalara ayırabilirim? Kaç şekilde?

Hadi öğrenelim.

Ulaşabildiğim her yeri öpüp emiyorum. Çürükler, ısırık izleri. Onun bunlarla kaplanmasını istiyorum. Onun *benimle* kaplanmasını istiyorum.

Karnı bana yaslanıyor ve bana *bunu zaten yaptığını* hatırlatıyor. *Kanıtla bak.*

Bu yeterli değil.

Elbisesini V yakasının her iki yanından tutup üzerinden çıkarmak istiyorum. April planımı tahmin etmiş gibi görünüyor çünkü elleri benimkileri örtmek için acele ediyor. "Sakın *buna cüret* etme."

Sırıtiyorum. "Ama yerde çok daha iyi görünürdü."

Bu bir yalan. Sadece onsuz çok daha iyi görünürdü. "Elbisemi öldürürsen ben de seni öldürürüm."

Çenesinden tutup yana yatırıyorum ve kendime fısıldamak için yer açıyorum "Denediğini görmek isterim, *Kalina*."

Aynen böyle, ağzımız açık ve kirli bir şekilde tekrar öpüşüyoruz. Elbisesine dokunmamaya karar veriyorum -ne de olsa onun üzerinde hoşuma gidiyor- ve sütyenini de yanıma alarak kuplarını aşağı çekmeye karar veriyorum. Göğüslerini avuçlarımda sıkıyorum: dolgun, olgun, *benim*. Tek kişilik bir ziyafet.

Bir tanesini ağzıma almak için başımı eğiyorum ve April inliyor. "Oh, Tanrım-" "Tanrı'nın bununla hiçbir ilgisi yok," diye hırlıyorum. "Hepsi benim. Aramanız gereken benim adım."

Meme ucunu ısırdım ve April'in boğazından bir nefes çıkmasını sağladım. Emiyorum, dilimle daire çiziyorum, bu muhteşem göğüslerden kendim için sahip olabildiğim sürece yararlanıyorum. *Alınma evlat, baban biraz kıskanç olabilir.*

Ellerimi kalçalarında gezdirip onları ayırıyorum. April'in iç çamaşırları için yalvarma şansı yok: parmaklarım dantelli etek ucunu bulur bulmaz külotunu yırtıp atıyorum.

"Sen...!" diye nefes nefese kalıyor, öfke ve zevk birbirine karışıyor. "Bana yeni bir çift borçlusun."

"İstedğin kadar alacağım."

"Matvey...!"

Parmaklarımı içine soktum, onu ıslak ve muhtaç buldum. *Sikeyim*. O Sırılsıklam. On dakika oldu ve şimdiden böyle.

"Beni bu kadar özledin mi?" Başparmağımla klitorisinin etrafında dönerek onu kızdırıyorum. Çok az bir baskı uyguluyorum ama yine de inlemeye başladı bile.

"Hayır," diye yalan söylüyor April, kalçaları elime geri dönüyor. "Mm. Öyle mi?"

Aniden geri çekiliyorum. April bakışları benimkilerle buluşana kadar şaşkın ve kaybolmuş bir halde göz kırpmıyor. "Ne...?"

Ona ders veriyorum. "Yaramaz *Kalina*. Yüzüme karşı yalan söylüyorsun. Bence cezalandırılmayı hak ediyorsun."

Gözleri kararıyor ve kapanıyor. "Öyle mi?"

"Mm," diye mırıldanıyorum, bileğini tutuyorum. "Bu doğru." Sonra onun eliyle kendimi kavriyorum.

Nefes alışını izliyorum, belli ki bastırmaya çalışıyor. Bu dünyadaki en ateşli şey. Dünya. "İstiyor musun?" Yaklaşarak fısıldıyorum. "O zaman *hak et*."

Bir an için April'in reddedip reddetmeyeceğini merak ediyorum. Gururu arzusuna galip gelecek mi? Biliyorum, ben olsaydım, öyle olurdu.

Ama April ben değilim.

Titreyen narin parmakları kemerimi buluyor. Yavaşça açmaya çalışıyorlar, utanç her hareketini kaplıyor. Buna alışık olmadığı çok açık - etrafta emir almaya. *Yönlendirilmeye*.

Neyse ki ben sabırlı bir öğretmenim.

Düğmelerimi açıyor, sonra beni serbest bırakıyor. O narin parmakların üzerimdeki ilk dokunuşunda keskin bir nefes alıyorum. "*Blyat', kalina*."

Tüy kadar hafif. Tabanı kabaca kavramıyor ya da hassas noktalarıma hemen saldırmıyor. Bunun yerine, tüylerimi diken diken ederek tüm uzunluğu boyunca fırçalıyor.

Eğer hamile olmasaydı, onu çığlık attıracak kadar zorlardım.

April konsantrasyon içinde kaşlarını çatıyor. "Böyle mi?" diye soruyor ve parmaklarını fazla nazik bir şekilde etrafımda dolaştırıyor. Avuç içi ucuma sürtünüp arkasından prekum bulaştırdığında inliyorum.

April bunu bir cesaretlendirme olarak kabul ederek önergeyi tekrarlar.

Rakibimi ciddi şekilde hafife aldım. Bu hiçbir *Pakhan*'ın yapmak isteyeceği bir hata değildir. Daha iyisini bilmesem, bu küçük cadalozun benimle bilerek alay ettiğini söylerdim.

Oh, pekala. Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

April'in her iki bileğini de tutup arkasına sabitliyorum. April nefes nefese, "M-Matvey-!"

"Şimdi," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı, bir elim bileklerinde, diğeri kışında, "cezanı çekme zamanı."

İçine daldım. Ona hazırlanmak, düşünmek, *nefes almak* için bir saniye bile vermiyorum. O kadar ıslak ki hiç zaman almıyor. İyi bir itiş ve hemen içeri kayıyorum.

"Tanrım," diye hıçkırıyor April, kolları tutuşuma karşı mücadele ediyor. "Matvey...!"

Hızlı ve yüzeysel bir tempo tutturdum, April'a özlemini çektiği *gerçek* sevişmeyi yaşatmaya zahmet etmedim. Eğer istiyorsa, yalvaracaktır.

Ve eğer kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, bunu yakında yapacaktır.

Başımı onun tatlı noktasına sürtüyorum, ama sadece bir saniyeliğine. Bir sonraki hamlede, ondan tamamen kaçıyorum.

"Matvey," diye sızlanıyor April, tiz bir sesle ve inleyerek. "Matvey, *lütfen*."

"'Lütfen' ne, *Kalina*?"

Sinirli bir inilti. "Yalan söyledim, tamam mı?! Seni özledim, seni çok özledim, dün gece beni yere sermeni istedim- Şimdi, *lütfen* sadece-"

Hiçbir uyarıda bulunmadan, onun derinliklerine daldım. April'ın sesi bir çığlığa dönüşüyor, kalçaları iki yanımda titriyor.

Boynuna doğru nefes alıyorum, "Nasıl istersen."

Jöle gibi olana kadar durmuyorum. Her itişte titreyene, kelime olmayan kelimeler oluşturan, bana yalvarana kadar, *Lütfen, Evet ve Daha Fazla*. Çok fazla ve yeterli değil.

"Matvey," diye inliyor, etrafımda çırpınıyor, kendini bana geri veriyor. "Matvey, ben-!"

"Gel," diye
emrediyorum. "Şimdi."

April *sertçe* titriyor.

Masadan kalktı ama ellerim orada, onu olduğu yerde sabitliyordu. Kırık bir iniltiyle bana doğru geri itiliyor, orgazm dalgasını yapabileceğini düşünmediğim bir şiddetle sürüyor.

O kadar sert boşalıyorum ki neredeyse bayılıyorum.

Bir süre öyle kaldık, nefesimizi tuttuk. Ben içini doldururken April inliyor, ortalığı dağıtmamak için kalçalarını sıkıca kavırıyor. *Güzel*, vahşi bir yanım hırlıyor. *Hepsini içinde tut*.

Sen benimsin.

Sonunda ona bakmak için çekildiğimde, sadece görüntüsünden bile tekrar boşalabilirdim. April işaretlenmiş. Gözlerimi diktiğim her yerde taze bir çürük çiçek açıyor, mor ve güzel, cildinde. Birkaçının etrafında kızgın ve kırmızı ısırik izleri beliriyor. Bir *iddia*.

Ve şimdi, herkes görecektir.

April bana bakıyor. Parlak dudakları bir kelimenin etrafında kıpırdıyor, ama daha iyi düşünmüş gibi görünüyor, hemen kapatıyor. Ama ben o kelimenin ne olduğunu biliyorum.

Kal.

Dün gece yapamadım. *Yapamadım*. Eğer bunun daha da büyümesine izin verilseydi, ikimizin de hayatı için felaket anlamına gelirdi.

Ama şimdi, yanlış hesapladığımı fark ettim. Planlarımdaki temel bir değişkeni hesaba katmamışım:

Onu *istiyorum*.

Ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.

Yer açmak için geri çekilmeye başladığında, beni uğurlamak için elbisesini düzelttiğinde, bu vedayı onun ağzından öpüyorum.

"Seni bu kadar kolay bırakacağımı mı sandın, *Kalina*?" diye hırlıyorum dudaklarına karşı. April yutkunuyor. Boğazının bir avcının açlığıyla titreyişini izliyorum.

Sonra beni kendine doğru çekti.

Bundan sonra başka bir şey düşünmek zor.

NİSAN

Her yerde seks yapmaya başladık. Ve *her yerde* demek istiyorum.

"Bu," diye hırlıyor Matvey kıyafetlerimi yırtarken -mecazi olarak değil, gerçek anlamda-, "hiçbir şey ifade etmiyor."

"Anlaştık," diye inliyorum, onu tekrar kendime çekiyorum ve bacaklarımı beline doluyorum.

Kanepede yaparız. Mutfak tezgahında yapıyoruz. İran halısının üzerinde bile yapıyoruz. Bu şey karaborsada böbreklerimden biri ya da ikisinden daha değerli olmalı, ama Matvey onu tamamen mahvetmekten bir an bile çekinmiyor. Ya da beni.

"Sen...!" Bacaklarımdan birini omzuna dolayıp içime sokarken nefes nefese kalıyorum. "Tam bir pisliksin...!"

"Ve sen..." diye homurdandı Matvey beni yok ederken, nefesimi tutacak tek bir saniye bile bırakmadan, "çekilmez... yaramaz... bir terzi."

Aile yemeğinden önce artık her zaman kimsenin davet edilmediği türden bir aperatif geliyor. Eğer komşularımız varsa, onların şikayetlerini davet edecek türden.

Ve eğer Matvey tüm binanın sahibi olmasaydı.

En kötüsü de ne?

Onu *beklerken* ıslanmaya başladım.

Şaka yapmıyorum. Birden bire Pavlov'un lanet olası köpeği oldum: midem akşam yemeği için guruldamaya başlar başlamaz, *başka* bir şey başlıyor-

"Ew!" June bağıırıyor, tiksintiyle sözümü kesiyor. "TMI, April! Bunu bilmek istemezdim!"

Yatakta dönmeye ve yüzümü yastığa bastırmaya çalışıyorum. Nugget bu küçük eylemi olması gerekenden çok daha zor hale getiriyor. Ayrıca, kanepede artık bir seçenek değil - o günah yuvasında herhangi bir yere otursam, daha da ıslanacağım. Gerçekten, burası Niagara gibi. "Ne tür bir en iyi arkadaşsın sen?"

"Bunu bilmek istemeyen türden!"

"Benim için sakıncası yok," diye başka bir ses yükseliyor. Belirgin bir şekilde erkeksi bir ses. "Aslında, devam edin. Ben not alıyorum."

"Jay," diye sızlanıyorum, yüzümü battaniyeyle kapatarak, "neden yine hoparlördeyim?!"

"Çünkü yemek yapıyorum," diye sesleniyor June uzaktan.

"Çünkü yemek yapıyor," diye onaylıyor Corey. "Ve ayrıca, hetero drama bana dokunmuyor. Bir doğa belgeseli izlemek gibi. Ama bebek baban bana fikir veriyor, o yüzden-"

"Lanet olsun, Corey!" Gıcırđıyorum. "Bunları yazma! O anlar!" "Nasıl?"

Corey soğukkanlılıkla soruyor. "Kamera var mı?"

"Muhtemelen," diye araya giriyor June. "HD. Sesli."

"İkinizden de nefret ediyorum," diye homurdanıyorum.

"Hayır, yok" diye aynı anda cevap veriyorlar.

"Hayır, istemiyorum." Uzun ve derin bir iç çekiyorum. "Ne yapmam gerekiyor çocuklar?" "Dürüst olmak gerekirse, senin yerinde olsaydım, onu yapmaya devam ederdim."

"Corey!" June ve ben hep bir ağızdan bağıırıyoruz.

"Vay be," diyor Corey. "Rahibe manastırında takıldığımı fark etmemiştim."

"Yapamam-" diye inliyorum hayal kırıklığı içinde, yastığımı sertçe sıkarak. "Yapamam- Biz ortak ebeveynleriz!"

"Yani?" diye sorar Evans kardeşler aynı anda.

"Yani," diye cevap veriyorum sabırsızlıkla, "bu böyle devam edemez! Sorunu görüyorsunuz, değil mi?"

"Hayır."

"Gerçekten istemiyorum."

"Ugh." Diğer tarafıma yatıyorum. Yastığı biraz daha sıkarsam polis çağırarak.
"O Bratva, çocuklar. Nişanlı. Bir noktada sahte bir evlilik yapacak ve ben sadece- ben bir yan parça olamam!"

"Şimdi, bu onun parçasının ne kadar büyük olduğuna *bağlı*-" "Corey."

"Tamam, tamam. Prudes."

Hattın diğer ucundan yemek pişirme seslerini duyuyorum. June'u küçük mutfağımızda dolaşırken, yumurtaları tavaya kırarken ve kabuklarını yanlış kutuya atarken hayal ediyorum. Ona plastikte birlikte gitmemeleri gerektiğini ne kadar sık söylesem de duymuyor.

Keşke orada olsaydım. Keşke yumurtaların, pastırmanın ve uğruna yıllarımı verdiğim tereyağlı, lezzetli kreplerin kokusunu alabilseydim. Keşke bu kâbusu geride bırakıp eve gidebilseydim.

Ancak işler bunun için çoktan karmaşık hale geldi.

Corey sessizliğimde bir şey duyarsa, bundan bahsetmez. Onun yerine, "Bak. Ciddi bir şey istemeyen erkeklerden payıma düşeni aldım. Bu çizgiyi aşmak imkansız değil."

"Teşekkürler," diye burnumu çektim. "Şu anda gerçekten 'imkansız değil' demek istiyordum."

Corey, "'İmkânsız değil' demek hâlâ çok çalışmak demek," diye uyarıyor.
"Kurallar var. Çoğu zaman da dile getirilmezler."

"Mesela...?"

"Bir bakalım. Bir: Dış fırçanı asla onun evinde bırakma."

Dış fırçamın kesinlikle beni beklediği ana yatak odasının ebeveyn banyosuna bakıyorum.

"İki: Orada asla yedek kıyafet bulundurmayın."

Odanın etrafına dağılmış giysilere bakıyorum. Her nasılsa, bir sutyen avizenin üzerine düşmüş.

"Üç: asla bir çekmece kaplamayın."

Taşınma gününde ilk iş olarak doldurduğum devasa dolaba bakıyorum. "Dört-"

"Bu çok saçma, Corey!" Feryat ediyorum. "Onun evinde yaşıyorum. Eşyalarımı başka nerede saklayabilirim ki? Grisha'da mı?"

"Gümüş tilki hâlâ orada mı?" June ilgiyle soruyor. "June, hayır."

"June, *belki*," diye karşı çıkıyor. "O adam hiç de fena görünmüyordu."

"*Dört*," diyor Corey yüksek sesle, verdiğimiz arayı bastırarak, "duygular hakkında konuşma."

Bunun benimle kalmasına izin verdim. "Şimdiye kadar yapmadık," diyorum dürüstçe. Matvey'in sahiplenme kıvılcımlarını saymazsak, buradaki *Sen benimsin* ve oradaki *Bu am benim*, hiçbir zaman tam olarak kalp kalbe sahip olmadık. Gerçeği söylemek gerekirse, bunun gerçekleştiğini pek göremiyorum.

Ne de olsa Matvey'in bir kalbi olup olmadığı hâlâ tartışma konusu.

Corey bilge bir köy büyüğü gibi mırıldanıyor. "Güzel. Bu şekilde kalsın. Ve son olarak-"

"Başka bir kural mı var?"

"Son olarak," diye tekrarlıyor Corey, "daha fazlasını istemeyin. Daha fazlasını dilemeyin. Asla ama *asla* daha fazlasını istemenin normal olduğunu düşünme. Bu sadece bela aramaktır."

Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde tavana bakıyorum. Bizim durumumuzda "daha fazlası" neye benzerdi ki? Bir bebeğimiz olacak. Aynı mekanı paylaşıyoruz. Akşam yemeğini paylaşıyoruz.

Ayrıca düzenli olarak *başka* şeyler de paylaşıyoruz. "'Daha fazla' derken neyi kastediyorsun?" Sonunda sordum.

Corey düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Başlangıç olarak, birlikte yatmayın." "Bunun için biraz geç, dostum."

"Gerçek anlamda birlikte uyumaktan bahsediyorum, Maymunlar. Gece kalmayın. Bu sadece temel bir sağduyu."

Son birkaç geceyi düşünüyorum. Elbette, ilk seferden sonra, Matvey olaydan sonra kalıyordu. Ama bu sadece daha fazla "gerçek" olması içindi. Ben bitkin ve uykulu olduğumda, o her zaman kendini toparlıyor ve evine geri dönüyor. Ya da daha doğrusu diğer evine. Bu arada oranın nerede olduğu hakkında hala hiçbir fikrim yok.

Corey'e "Burada kalmıyor," dedim. "Gördün mü?"

Bu bir kazanç."

Biraz süsleniyorum. Yani belki de işleri sıradan tutma konusunda tam bir felaket değıilimdir. Hemen hamile kalmış olsam bile. "Başka ne var?"

"Birlikte özel şeyler yapmayın," Corey telefonda omuz

silkiyor. "Tekrar ediyorum Corey, biraz geç kaldın."

"Tam olarak dokuz ay gecikti," diyor June mutfaktan. "Ha-ha.

Söylesene, bunu ne zamandır içinde tutuyorsun?"

"Dokuz ay, aslında."

Corey, "İkiniz de komedi dehasısınız," diye kestirip atıyor. "Demek istediğim, Maymunlar, gerçekten samimi şeyler. Çift işleri. Birlikte yemek pişirmek, birlikte temizlik yapmak, mobilya seçmek..."

"Bunların olma ihtimali yok," diye gözlerimi deviriyorum. "Yemekler teslim ediliyor, oda temizliği her gün saat 16:00'da kapıyı çalıyor ve buranın dekorunu gördünüz mü? Size söyleyeyim, yarasa mağarasında yaşamak gibi bir şey."

"Gerçekten mi?" Corey düşüncelere daldı. "Huh. Belki de gelmeliyim."

June, "Muhtemelen yemin etmeniz gerekecek," diye yorum yapıyor. "Rusça. Bir silahla."

"Bir silah bulabilirim."

"Rob seni hemen boşardı."

"Evet, yapardı," diye iç geçiriyor Corey. "O çok militan bir pasifisttir. Ayrıca, asla bir avukatla uğraşma."

"Asla bir avukatla uğraşma." June ve ben hemfikiriz.

"The Shining'deki ikizlere benzediğinizi söyleyen oldu mu hiç? Çok ürkütücü. Gidip kendime kutsal su sıkacağım."

Corey'nin adımları ahizeden uzaklaşırken -muhtemelen plastik bir şişeyle soymak için en yakın kiliseyi bulmaktan başka bir şey yapmak için- June'un sesi yaklaşıyor. "Dinle, A. Gördüğüm kadarıyla bu konuda çok fazla düşünüyorsun."

"Belki," diye kabul ediyorum. "Bilmiyorum Jay. Daha önce hiç durum ilişkisine girmemiştin!"

"Her zaman bir ilk vardır," diye takılıyor June. "Ve kim bilir, belki de başka bir yere götürür?"

"Yumurtalarla birlikte kulakların da mı kızardı? Kardeşin bana beklentilerimi yükseltmememi söylüyordu."

"O yüzden yapma," diyor June, sanki çok basitmiş gibi. "Akışına bırak. Elbette, yeni lojmanınızın avantajlarının tadını çıkarın."

"Sanki bahçıvanı taciz ediyormuşum gibi konuştun."

"Ooh, bahçıvanınız var mı?" June canlandı, aniden ilgilendi.

"Ben yokken *Desperate Housewives* izlemeyi bırak. Ayrıca, hayır. Tam anlamıyla gökyüzündeyiz."

"Boooring."

"Carlos'a olan susuzluğun dışında bir nokta var mıydı?"

"Bir: Carlos'un peşinden gitmek her zaman doğrudur. İkincisi: ilişkiler gelişir. Bunun nereye varacağını neden görmeyelim?"

"Çünkü hiçbir yere varamaz, June," diye iç geçiriyorum. "Bütün sorun bu."

"Ne olmuş yani? Bu, yol boyunca eğlenemeyeceğin anlamına gelmez."

Tanrım, onu kıskanıyorum. Keşke ben de hayatı böyle görebilseydim: sunulanı kabul et, sunulmayana omuz silk. Ben hiç öyle bir insan olmadım.

Benim için her masa kavgası bir kavgaydı.

June tekrar konuştuğunda, sesi sessizdir. Daha yumuşak. "İyi şeylerden zevk almaya hakkın olduğunu biliyorsun, değil mi? Sşrekli diğer ayakkabının dşşmesini beklemek zorunda değilsin."

Tabii ki tam on ikiden vurdu. Beni geręekte neyin rahatsız ettiğini gşzden kağırmayacak kadar uzun sşredir tanıyor.

"Ben sadece..." Tereddşt ediyorum, doğru kelimeleri arıyorum. Bu karmaşada, sanki hiç yokmuş gibi geliyor. "İşlerin karmaşıklaşmasını istemiyorum. Yine."

June anlayışla mırıldanıyor. "Karmaşık" kelimesinin benim için ne anlama geldiğini biliyor: bakışlar, sessizlik. İstenmediğimin farkında olmak. "O zaman onları ęok temiz tutman gerekecek. Bunu yapabileceğini dşşşnşyor musun, A?"

Bunu yapabilir miyim?

Matvey doğanın bir gşcş. İstediğini alır ve bu konuda kesinlikle şzşr dilemez. Gřęlř iradeli, değişken ve aşırı derecede dayanılmazdır.

Yani bunu tamamen fiziksel olarak tutabilir miyim?

Bşyle sşyleyince kulağa pek de zor bir işmiş gibi gelmiyor. Aslında kulağa hiç de zor bir işmiş gibi gelmiyor. Telefonuma oflayıp puflarken ve en iyi arkadaşıma mırıldanırken kendime sşylediğim şey bu: "Evet. Evet, sanırım şyle."

"Aferin kızıma," diye yanıtlıyor June, sesinde bir gşlşmsemeyle. "Gşrdşn mř? O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

Şyle değil miydi? Matvey'in boş odasının sessizliğinde, Matvey'in boş yatağında, Matvey'in boş alanının yanında kendime soruyorum.

"Evet," diyorum June'a, sesime bir gşlşmseme de yerleştirmeye ęalıřarak. "Haklısın."

MATVEY

Hayatım boyunca bir kez bile ihtiyacım olduğunda uyuyamadım.

Pişmanlıklarımı tekrarlayarak huzursuzca dönüp durmuyorum. Düşünmüyorum. Düşünmüyorum. Sadece gözlerimi kapatıyorum ve ölülerin uykusunu uyuyorum, onu toprağa gömmeye niyetli bir dünyadan altı saatlik bir mühlet kazanmış bir adamın uykusunu.

Adamlarım -hatta Yuri ve Grisha bile- uykumu bölmemeleri gerektiğini iyi bilirler, çünkü işim her zaman en iyi halimde olmamı gerektirir. Çoğu insan, bir adım çok yavaş, bir gün çok geç, bir dolar çok kısa olduğunda, bunu kabul eder ve yine de yoluna devam eder.

Ama ben oyun dışı kaldığımda insanlar ölüyor.

Yani etrafımdaki herkes bunu anlıyor. Notu almamış gibi görünen tek varlık?

Aletim.

Şafak öncesi karanlığında azgın bir ereksiyonla uyanık yatıyorum ve uyku görünürde yok.

Kimin hatası olduğunu biliyorum elbette. Rüyalarıma musallat olan aynı kişi. "Soyunma odası aktivitelerimize" yeniden başladığımızdan beri, onun görüntüleri peşimi bırakmadan gözlerimi kapatamıyorum: April'in bacakları, belime kilitlenmiş. April'in dudakları sikimin etrafında mühürlenmişti. April'in-

Birden telefonumun ışığı yandı.

Kim olduğunu kontrol etmeme gerek yok. Günün bu saatinde beni arayacak kadar cesur olan tek kişiler Yuri ve Grisha. Ve Petra, ama onun da içeri dalmak varken aramak gibi sıradan bir şey yapacağını sanmıyorum.

Kendime not: O herhangi bir fikre kapılmadan önce lanet olası kilitleri değiştir.

Ancak ekrana baktığımda ruh halim değişiyor.

Nisan ayındayız.

Bir an için bir şey mi oldu diye düşündüm. Bu acil bir arama mıydı? 7/24 ulaşılabilir olacağıma söz vermeme rağmen, ona verdiğim kullan-at telefonu hiç kullanmadı. Eğer şimdi kullanıyorsa.

Bir saniye bile düşünmeden aramayı kabul ettim. "April."

"Oh-hi, Matvey." Hattın diğer ucundaki April, telefonu bu kadar çabuk açmama şaşırmış gibiydi. "Pardon, uyandırdım mı?"

Sesinin tonunu alıyorum: yıpranmış ama korkmamış. Durduğumu fark etmeden tekrar nefes almaya başladım. "Hayır. Ben çoktan kalkmıştım."

En azından bir parçam.

"Oh, güzel! Güzel," diye mırıldanıyor April. "Ben olsam bu kadar erken aramazdım ama..."

"April," diye araya giriyorum, kırıcı olmamakla birlikte. Dudaklarımda sık sık belli etmediğim küçük bir gülümseme belirliyor. "Sadece bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Aslında hiçbir sorun yok," diyor. "Ama Dr. Allan bugünkü randevusunu ertelemek zorunda kaldı. Bu öğleden sonra çift ameliyat için çağrıldı, o yüzden bir saat içinde gelecek. Sürprizlerden hoşlanmadığınızı biliyorum, o yüzden size haber vermek istedim."

"Oh." Bir kez olsun nutkum tutuldu. Sekreterlerin April'in şu anda olduğunun yarısı kadar yetkin olması için yıllarımı verdim: öncelikleri sıralamak, ihtiyaçlarımı tahmin etmek. "Güzel. Aramakta haklıymışsın."

Akılsızca, boxerımın üzerinden sikimi okşamaya başladım.

"Sevindim," diye iç geçiriyor April. "Tekrar söylüyorum, seni gerçekten rahatsız etmek istemedim, sadece-"

"Zaman açısından çok önemliydi," diye tamamladım.

"Anlıyorum." "Teşekkür ederim."

Görüşmeyi sonlandırmak için doğal bir yer gibi geliyor. Bir an için bunu yapacağından emin oluyorum. Hızımı artırıyorum, o kadife gibi pürüzsüz sesin beni mümkün olduğunca uzağa taşımasını istiyorum.

Ama sonraki sözleri bir veda değil. "Demek erkencisin ha?" April şaka yapıyor. "Seni gece kuşu sanmıştım."

"Kesinlikle bir gece kuşu," diye düzeltiyorum.

"Öyleyse olay daha da karmaşıklaşıyor. Baykuş Hazretlerini uyanık tutan ne olabilir?"

April'ın sesindeki küçük tını beni çıldırtıyor. Bir parmağımı bel kemerimin altından geçirip kendimi tamamen elime alıyorum. "Tahmin etmekte özgürsünüz, Bayan Flowers."

Belki de hayal ettim, ama sanırım nefesinin kesildiğini duydum. Ona böyle seslenmek onu asla sinirlendirmiyor. "Bakalım... Nehir kenarında çatışma mı?"

"Tekrar tahmin et."

April homurdanır. "İyi, o zaman çatışma olmasın. Önemli Kaka-Kral görevleri o zaman?"

"*Pakhan.*"

"Doğru. Bu."

Karanlığa doğru bir kahkaha attım. "Yanlış."

"Gerçekten tuvalete gitmen gerekiyor ama kalkmak istemiyor musun?" "Bu son derece spesifik."

"Hamile olmayı deneyin. Size söz veriyorum, bu son derece özel deneyimlerle dolu bir yolculuk."

Hamile karnının görüntüsü omurgamdan aşağı bir kıvılcım gönderiyor.

Hay sikeyim. "Ömrün tükenmeden önce son tahmin."

Uzun bir süre April sessiz kaldı. Kafasının içindeki çarkların döndüğünü, ne olursa olsun bu oyunu kazanma kararlılığını duyabiliyorum. April ile her şey bir yarışa dönüşüyor.

"Düşünceleriniz?" diye sordu sonunda.

Düşünüyorum. "Mm. 'Düşünceler' yanlış

değil." "A-ha! Biliyordum. Her zaman

düşüncelerdir."

"O kadar hızlı değil," diye azarlıyorum. "Bana henüz ne tür düşüncelerin olduğunu söylemedin."

"Oh, anlıyorum. Birileri elde edilmesi zoru oynuyor."

Ne kadar zor olduğunu bilmiyorsun bile. "Zaman geçiyor, Bayan Flowers."

"Pekala, tamam! Peki ya..." Kendisine birkaç saniye daha kazandırmak için son kelimeyi uzatıyor. "Kötü mafya CEO'su dünyayı ele geçirmeyi mi planlıyor?"

"Neden benim karikatürize bir derebeyi olduğumu düşünüyorsun?" "Komik olduğu için mi?"

"Senin ve benim 'komik' tanımlarımız çok farklı."

"Çünkü hiç eğlenceli değilsin."

"Oh?" Kendimi sıkarak söylüyorum. "Dün gece kendi payına düşen 'eğlenceyi' yaşadığını hatırlıyor gibiyim."

Bu sefer hayal *etmemiştim*: nefesi kesildi, hem de birkaç saniye boyunca.

"Aslında..." Onun güzel pembe yanaklarının sırf benim için kızardığını hayal ederek söyleniyorum. "Sadece *bu düşünce* bile bir erkeğin geceleri uykusuz kalmasına yeter."

"Öyle mi..." April yutkunuyor. "Öyle mi?"

"Kesinlikle," diye onaylıyorum. "Gerçekten delilik olurdu. Bu şekilde tekrar uyumaya çalışmak."

Bir an için abartıp abartmadığımı merak ediyorum. April'in hassas duyguları onu alt edip dudaklarından hızlı ve garip bir veda çıkmasına neden olmaz mı diye -dudakları başka şeyler için çok daha uygun.

Bu doğal olurdu. Hayatım boyunca iştahıma ayak uydurabilecek bir kadın bulamadım. Dokuz ay önce bir soyunma odasında rastgele hamile bıraktığım terzi olmasını beklemiyorum.

Ama her zamanki gibi April beni şaşırtıyor.

"Peki... Bu düşünceler tam olarak neleri içeriyor?"

Yüzümün bir sırtışa dönüştüğünü hissediyorum. Vahşi, aç. "Bakalım," diye cevap veriyorum, tembelce sikimin başıyla oynayarak. "İlk olarak, hiç kıyafet olmayacaktı. Bir şeyler düşünmek enerji ister, bilirsin. En iyisi bunu önemli şeylere saklamak."

"Ve ne..." April boğazını temizliyor. Sesinin kısıldığını söyleyebilirim, neredeyse yüzünü hayal edebiliyorum: yanakları kızarmış, göz bebekleri büyümüş, dudakları yarım boğuk bir nefesin etrafında ayrılmış. "Ne önemi var ki?"

Kanca, çizgi, platin.

"Örneğin senin ıslak, istekli küçük amcığın."

Ses tonum şimdi sert, emredici - tam da onun sevdiğini bildiğim gibi. Hattın diğer ucunda April sızlanarak sikimin zıplamasına neden oluyor. "Bu..."

"Güzel ve yavaş başlardım," diyorum ona, yalan olsa da. Eğer şu anda burada olsaydı, yolu açmak için bir parmağım bile olmadan o daracık sıcaklığın derinliklerine dalıyor olurdum. "Dilimle. Benim için ne kadar kaygan ve hazır olduğunu tat."

Nefesi tamamen kesilmiş. Boğazına hapsolmuş. Gergin. Çaresiz.

"Sonra seni daha hazır hale getirirdim. Dilimi o tatlı klitorisine kadar sürükler, çıkardığın tüm küçük seslerin tadını çıkarırdım. Önce sessiz, sonra daha yüksek ve daha yüksek."

"Matvey..."

"Kendine mi dokunuyorsun?" Talep

ediyorum. Uzun bir duraklama. "I-"

"Yap şunu," diye emrediyorum. "Kendine dokun yoksa telefonu kapatırım."

Yüzündeki öfkeyi neredeyse görebiliyorum. Bu onun en sevdiğim bakışı: gözlerini keskin hilaller gibi kısan, dudaklarını birbirine bastıran o kim olduğunu sanıyor, *nasıl cüret* ediyor bakışı. Başka hiçbir şeye benzemeyen bir muamele.

Ama onun teslimiyetini daha da çok seviyorum. "Ah..."

Bir tıslama sesi çıkardım. Elim şimdi daha hızlı çalışıyor. Parmaklarımın her tarafına bulaşan prekumu hissedebiliyorum. Gözlerimi kapatıp, ondan geliyormuş gibi yapıyorum. "Henüz içeri girme. Girersen haberim olur."

April sessiz bir protesto sesi çıkarır. "Telefon seksinin amacının... bu olduğunu sanıyordum?"

Şimdiden çok ileri gittim. Heyecanımı yavaşlatmak için kendimi tabana sıkıştırıyorum. Bunun son olmasını istiyorum.

Ve önce onu dinlemek istiyorum.

"Konunun ne olduğuna ben karar veririm." Başka bir düşük sızlanma.

"Siktir."

"Dil," diye azarlıyorum. Ama doğrusu, bu benim zonklamama neden oluyor. April'ın küfrettiğini duymak o kadar nadir ki, her örnek bir hediye. Göğsüm gururla kabarıyor.

Şey, bu ve başka bir şey.

"Klitorisine dokun," diye emrediyorum, şimdi daha yumuşak. Daha aşağı. "Dilimmiş gibi davran. Parmaklarını girişinde ıslat, ama içeri girme."

Bu bir kısıtlama egzersizi - sadece seslerden gelmiyor. "Sen tam bir pisliksin," diye inliyor April, bir yandan da ona emrettiğim şeyi yapıyor. Parmaklarının ıslak seslerinden, tam olarak pompalamayan nazik kayışından anlayabiliyorum.

Henüz değil.

"Aferin kızıma. Devam et."

Kulaklarıma birkaç soluk çarpıyor. Kalçalarımı avuçlarımda içinde yuvarlayarak yukarı doğru kalkıyorum. "*Seni lanet olası-*"

"Daha yarısını bile bilmiyorsun."

Bir inilti, uzun ve derin. "Oh, bunun bedelini

ödeyeceksin...!" "Öyle mi?" Şaka yapıyorum. "Bir ödül alacağımı düşünüyordum." "Bir chan-ahh değil...!"

"İşte aklımdaki şey," diye devam ediyorum, onun hakaret akışından beslenerek. Her kelimedede sikim daha da sertleşiyor, sabırsızlanıyorum. "Önce senin o tatlı sularını yalayıp yutacağım. Aperatifimi doğrudan kaynağından alacağım. Şimdiye kadar benimle misin?"

"Mhmm..."

Hay sikeyim. Daha beş dakika bile olmadı ama şimdiden böyle inlemeye başladı. Bu küçük cadaloz benim ölümüm olacak.

Kendimi sahneye odaklanmaya zorluyorum. Kazanmaya niyetli olduğum bu küçük oyunumuza. "O zaman seni güzelce ve kolayca doldururum. Önce parmaklarım, sonra sikim."

"Ahh...!"

"Başını daldırırdım. Senin o tatlı yerine sürtünürdüm ama rahatlamazdın. Eğer daha fazlasını istiyorsan, bunun için yalvarman gerekirdi."

"Matvey..."

"Yalvar, *Kalina*. Söz veriyorum, ben makul bir adamım."

Bu bir yalan. Şu anda mantıklı olmaktan başka bir şey hissetmiyorum. O dolgun kalçalarını ellerimin şekliyle morarana kadar kavramak ve kendime nefes almak için bir an bile fırsat vermeden içine gömülmek istiyorum.

Ona nefes alacak bir an bile vermeden.

Sonunda gururu kırılır. Sonunda hep öyle olur. "Lütfen," diye fısıldıyor, zar zor duyuluyor.

"O da neydi?"

"Lütfen," diye haykırır tekrar, hüsrana uğramış bir halde. "Lütfen, Matvey, ihtiyacım var-!" Sırıtiyorum. "Devam et o zaman. İhtiyacın olanı al."

Yaptığında duyabiliyorum. Islak bir parmak sesi, ardından bir inilti. "Ah-ahh-"

"Benim için gel," diye homurdanıyorum, tadına bakacak kadar yakınım.

"Duymama izin ver, April." "Matvey-!"

Tiz bir inilti kulaklarımı deliyor ve sonra ben de geliyorum, küçük cadalozumu kenardan takip ediyorum.

Sıcak dölleri elimin üzerine dökülüyor ve kalçalarımın yarıklarında birikiyor. Sanki daha önce hiç dokunmadığım kadar derin bir kaynaktan fışkırmış gibi hissediyorum. Sanki sadece ve sadece onun içinmiş gibi.

Zihnimdeki karartı kaybolup gerçeklik geri geldiğinde nefesimi tutuyorum. Bu... yoğundu. Beklediğimden daha yoğun olduğu kesin.

Ama yine de April Flowers her zaman beklentilere meydan okumayı başarıyor.

Beklentiler. Bu kelime mideme ağır bir şekilde yerleşiyor. Aramızda hiçbir beklenti yok - karnında büyüyen dışında hiçbir taahhüt yok. Mesafemizi koruma sözümüzü bozmuş olsak bile, en önemlisi hâlâ geçerli: *Bunun hiçbir anlamı yok.*

Tutmaya değer tek yemin bu.

Şimdiki zamana döndüğümde April hâlâ kulağımın dibinde usulca nefes alıp veriyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?" Şaka yapıyorum.

"Mm. Burada olmamanızdan nefret ediyorum ama şimdi dayanamıyorum."

"Bunu hizmet paketinin bir parçası olarak düşünün. Memnun kalmazsanız yüz yüze veya uzaktan değişim."

Sessiz bir homurtu. "Sen gerçek bir komedyensin, değil mi?"

"Adamlarımın bunu söylediğini duymasına izin verme. İtibarım asla düzelmez."

Bundan sonra bu kadar yumuşamam çok garip. *Ondan* sonra. Diğer kadınlarla, tek hissettiğim kaçma isteğiydi.

Nisan ayıyla birlikte, biraz daha uzun sürmesini isteyip duruyorum.

Küçük maratonumuzdan yorulduğu her halinden belli olan April esneyerek, "Daha fazla konuşmanı dinlemek isterdim," diyor. "Ama korkarım Dr. Allan yarım saat içinde burada olacak. O yüzden gerçekten bir duş almam gerekiyor."

Bir an için hayal etmeye çalıştım: April, aklını kaçırmış, kadın doktoru için bacaklarını açmış ve benim tohumum hala aralarında sıcak.

Hay sikeyim. Duşumu soğuk alsam iyi olur.

"Akşama görüşürüz," diye mırıldanıyorum ve aramızdaki havayı söylenmemiş bir sözün doldurmasına izin veriyorum.

April bunu kaçırmaz. "Bu gece görüşürüz," diye yineliyor, sesi beklentiyle titriyor.

Sonra arama kesiliyor.

Dışarıda güneş yükseliyor. Bir an için tekrar uyumayı düşünüyorum. Bu şekilde, tatmin olmuş ve tükenmiş bir halde, rahatlıkla üç saat daha uyuyabilirim.

Ama ne kadar erken işe gidersem, o kadar erken çıkabilirim.

Ve başladığımız işi ne kadar çabuk bitirirsem.

NİSAN

Matvey Groza Yarasa Mağarası'ndaki diğer her şey gibi küvet de büyük. Yani, gülünç derecede büyük. Fizik kurallarına göre mantıklı olandan daha büyük.

"Birileri eğleniyor," diye yorumluyor Matvey kuru bir sesle, küvet-duş-kapalı havuzda denizyıldızlarını seyrederken.

"Mhmm," diye mırıldanıyorum. "Bu senin hatan, gerçekten. Eğer eğlenmemi istemiyorsan, çatı katına bir spa koymamalıydın."

Sert dudaklar enseme okşuyor. "Bunun eğlence için olmadığını kim söyledi?"

"Bir tane daha verir misin?" En iyi köpek yavrusu bakışlarımla deniyorum.

Matvey bana etkilenmiş bir bakış attı. "Birileri terbiyesini unutmuş."

"Bana bir tane daha verir misin lütfen?"

Matvey eğlenerek ağzıma bir küp peynir sıkıştırıyor. Çiğnerken

içimden bir inilti kaçıyor. "Bu seksten daha iyi." "Dikkatli ol,

Kalina. Açlıktan ölmene izin verebilirim."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Ne zaman Matvey tehditlerini Her zaman sınırları zorlamak isterim. Ne kadar ileri gidebileceğini görmek istiyorum.

Başımı sallıyorum ve kendimi yemeğe odaklanmaya zorluyorum. Böyle düşünmeye devam edersem, başka bir parçamın kararları vermeye başlaması uzun sürmeyecek. Tekrar. "Asla yapmazsın. Burada çocuğumuzu taşıyorum."

"Bunu yapmamın tek nedeni de bu." Büyük avucu karnımın üzerine geliyor, sıcak suyun altındaki gergin deriye daireler çizerek sürtünüyor. "O yüzden buna alışma."

Çok geç. "Evet, efendim."

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Bunun ne kadar çabuk değiştiği garip: Önceden Matvey'in sessizliği gergin ve yüklüydü. Şimdi aramızdaki atmosfer yumuşadı, olabildiğince rahatladı. Tekrar gerginleşirse, bu tamamen farklı bir nedenden dolayı olur.

Başımı Matvey'in göğüs kaslarının sertliğine yaslayarak yana doğru eğildim. Tanrım, bu adam bir *pakhan* olarak harcanıyor. Ondan mükemmel bir yatak olurdu.

Bunu söylediğini duymasına asla izin verme April.

Matvey bir süre sonra, "Dr. Allan'la olan randevunuz," diye söze girdi. "Bir de bana sor."

"Söyleyecek pek bir şey yok," diye cevap veriyorum, hidromasaj mutluluğuna daha da gömülerek. "Her şey stabil. Fetal sıkıntı belirtisi yok, doğum sancısı yok."

"'Cozy', değil mi?"

"Evet," diye inliyorum. "Benim zevkime göre biraz fazla rahat. Mesanemi geri istiyorum, teşekkürler."

Eğlenen bir huff. "Çok küçüksün ve şimdiden patronun oldun."

"*Bizim patronumuz*," diye düzeltiyorum. "Bağıışıklık kazanacağınızı sanmayın. Bebeklerin mükemmel beyin yıkayıcılar olduğuna dair iyi bir otoriteye sahibim."

"Öyle mi?"

"Mhmm. Özellikle de babaları söz konusu olduğunda. O büyük bebek gözlerine bir kez baktığınızda, dünyada başka her şeyin var olduğunu unutursunuz."

"Bu kulağa biraz zorlama geliyor. Bunu sana kim söyledi?" "Annem."

Yine sessizlik çöktü. Bu sefer, konuşulmayanların alt akıntısını hissedebiliyorum. içinde sorular. "Bunu söylediğine göre seni çok seviyor olmalı," diye mırıldandı Matvey sonunda, sessizlik perdesini aralayarak.

"Evet, doğru." Acı bir kahkaha attım. "Charlie'den bahsediyordu, benden değil."

"Üvey kardeşin mi?"

"Mm." Dizlerimi yukarı çekerek suyun içinde kayıyorum. "Onunla da aynıydı, biliyorsun. Geç doğum. Ben de geç doğmuştum ama Charlie bir tür rekor kırmış olmalı."

"O kadar uzun mu?"

"Kırk altı haftalık. Sonunda doktorlar annemi doğum yaptırmaya ikna etti. Olmadı..." Hatırladıkça ürperiyorum. "Hoş."

"Sanki oradaymışsın gibi konuşuyorsun."

"Öyleydim," diye törpüledim. "Charlie'nin babası hiçbir yerde bulunamadı. Arkadaşları onu daha sonra zil zurna sarhoş bir halde bir sokaktan sürükleyerek çıkardılar. Ve her şeyden sonra babam eski sevgilisiyle bir şey yapmak istemedi, bu yüzden..." Kendime parmak silahı yapıyorum. "April Flowers, eğitimli doula. Hizmetinizdeyim."

Arkama bir bakış atıyorum ve Matvey'in şüpheci bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözlerindeki bir şey beni duraksatıyor. Daha iyisini bilmeseydim, onun... *kızgın* olduğunu söyleyebilirdim? "On yaşından büyük olamazsın."

"Dokuz," diye düzeltiyorum. "Ve bana hayatımla ilgili gerçek dosyalara sahip olduğunuzu hatırlattığınız için teşekkür ederim."

Matvey, suçluluk duygusundan eser kalmadan, "Ben titizim," diyor. Sonra: "Zor bir doğumdu sanırım?"

"Lanet olası bir savaş alanıydı," diye nefes veriyorum. "Boktan bir devlet kliniğinde olduğumu, duvarların boyalarının döküldüğünü, personelin orada olmaktansa neşter yemeyi tercih ediyormuş gibi boşluğa baktığını hatırlıyorum."

"Büyüleyici."

"Yarısını bile bilmiyorsun."

Derin bir nefes alıyorum. Bu anıları yeniden yaşamak... Kolay değil. Özellikle de şu an içinde bulunduğum koşullar düşünüldüğünde. En uzun süre boyunca, hiç çocuk sahibi olmayacağımı düşünmüştüm - bu şekilde acı çekmek anlamına gelmese bile.

Bu da gösteriyor ki dokuz ayda çok şey değişebiliyor.

Ve ayrıca... Matvey'in kulağımdaki sesi sakın. Topraklama. Bana hissettiriyor-
Güvenli.

Başımı sallıyorum. Bu hiç düşünmemem gereken bir düşünce. Matvey hangimiz için burada olduğunu açıkça belirtti ve o kişi ben değilim.

Yine de... kendimi rahatlatmamak çok zor. Bu adamın kollarının güçlü, rahatlatıcı varlığı beni sarıyor.

Böylece, hiç düşünmeden, son on yedi yıldır kâbuslarıma giren hikâyeyi anlatmaya devam ediyorum.

"Otuz saattir doğum sancısı çekiyordu," diye fısıldıyorum dizlerimi karnıma çekerek. "O kadar çok kan kaybediyordu ki, başaramayacağını düşündüm. Kraliyet romantizmindeki sahnelerden biri gibiydi; kederli bir bekâr babanın trajik hikâyesi. Ama orada baba yoktu. Sadece ben vardım."

Birden Matvey'in elleri omuzlarıma geldi. Kavrayışı sıcak ve sert. Kısa süre sonra sırtıma daireler çizmeye, düğümlenmiş kasları gevşetmeye başladılar.

Neden? Bir parçam sormak istiyor. Neden benimle ilgileniyorsun? Neden bana karşı bu kadar naziksin?

Kalmayacaksan neden bütün bunları yapıyorsun?

Bu düşünceden de sıyrılıyorum. Corey'nin sözlerini hatırlıyorum: *Beklenti yok.*

"Baba nerede şimdi?" Matvey soruyor ve beni hayallerimden koparıyor. Sesinde hemen anlamlandıramadığım bir tehlike notası var.

"Tom mu?" Şaşıarak sordum. "Oh, muhtemelen kanepede sızmıştır. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Gerçekten bilmiyorum."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirliyor. "Doğru. Bazen

unutuyorum." "Neyi unutuyorsun?"

"Bu dünyada gerçekten de çocuklarının hayatlarının bir parçası olmak isteyen babalar var."

Matvey buna bir şey demiyor. Bir an için, acaba onu suskun mu bıraktım diye düşünüyorum. Bu aptalca bir düşünce, sonrasında beni sessiz bir kahkaha atmaya itiyor.

Kendini çok fazla düşünüyorsun, April Flowers.

"Her neyse," diyorum, bir başka lezzetli lokmayı kapmak için tepsiye uzanırken. "Charlie sağlıklı doğdu. Annem iyileşti. Tüplerini bağladılar. Tom onları eve götürecek kadar ayıldı. Sonsuza kadar mutlu yaşadılar."

"Bu mutlu sonda küçük bir April göremiyorum."

"Küçük April'ı okula gerçekten iyi bir hemşire götürdü." Omuz silkiyorum. "Bana bir lolipop verdi. Bütün hafta boyunca yaptığım en besleyici kahvaltıydı." Matvey'nin gözlerinin nasıl açıldığını görünce omzuna şakacı bir yumruk atıyorum. "Şaka yapıyorum. Gerçi gerçekten güzel bir lolipoptu."

Hâlâ bana yarı delirmişim gibi bakan Matvey, "Sanırım bu yüzden karşı çıkıyorsun. İndükleme."

Hafifçe başımı salladım. "Annemle olanlardan sonra... Bunu yaşamak istemiyorum. Eğer bundan kaçınabilirsem."

Kendimi geri tepmeye hazırlıyorum. Dr. Allan da dahil olmak üzere konuştuğum her doktora seçimimi savunmak zorunda kaldım ve Matvey'nin bundan memnun olmayacağını biliyorum. Kontrol tutkusu olan biri mi? Dakikasına kadar planlamak isterdi. "Bak, anlıyorum-"

"O zaman yapma."

Göz kırpıyorum. "Pardon, ne dedin?"

Matvey sanki dünyanın en kolay şeyiymiş gibi, "İndükleme," diyor. "İkinizin de hayatını bu şekilde riske atmanın bir anlamı yok. Bebek hazır olduğunda gelecektir."

Gözlerim muhtemelen şu anda karpuz büyüklüğündedir. "Vay be."

Matvey kaşlarını çatı. "Komik bir şey mi söyledim?"

"Hayır. Ben sadece..." Kendimi dünyaya geri dönmeye zorluyorum. "Açıkçası bu konuda bir kafes dövüşü bekliyordum. Sen kimsin ve Matvey'e ne yaptın?"

"Sanırım buhar kafana girmiş."

"Biliyor musun? Ben de," diyorum arkamı dönerek. "Çünkü benimle aynı fikirde olmana imkân yok."

Matvey ıslak bir tutam saçımı kulağımın arkasına doğru tarıyor. "Daha garip şeyler de oldu."

Yanaklarımın ısındığını hissedebiliyorum. "Matvey Groza'nın bana patron olabileceğimi söylemesinden daha mı garip? Hiç sanmıyorum, hayır."

Birden aklıma geldi: Çıplağım, sırlısklamım ve Matvey'in kucağındayım. Bu pozisyona bilerek gelmedim, ama şimdi buradayım...

Şimdi, ayrılmak istemiyorum.

"Bazı şeylerin patronu sen olabilirsin," diye kabul ediyor

Matvey. "Bedenim gibi mi?" Tehdit ediyorum.

Hınzır bir sırıtışla Matvey'in elleri vücudumda geziniyor. Biri kalçama yerleşirken diğeri...

"Ah...!"

İzinsiz giriş karşısında nefesim kesiliyor. Önceden beri hâlâ gergin ve hassasım; parmağının içeri girmesi için hiçbir şey gerekmiyor.

"Hayır," diyor Matvey doğrudan kulağıma doğru nefes alarak. "Kesinlikle o değil."

Parmağı içime girip çıkmaya başladı. İhtiyaçtan nefesim kesilene kadar yavaşça.

"Görüyorsunuz ya, Bayan Flowers," diye gürlüyor Matvey, beni ateşlemekte asla başarısız olmayan o zımpara kağıdı tonuyla, "Ben kurallar için gerçek bir titizim. Özellikle de *benim* koyduğum kurallara."

Omuzlarını kavriyorum. İznim olmadan kalçalarım hareket etmeye başlıyor, Matvey'nin dokunuşunu daha da derinleştirmek için kovalıyor.

Ama Matvey izin vermiyor. Ona her battığımda geri çekiliyor ve bana vermek istediği sürtünme miktarından başka bir şey bırakmıyor. Bu beni çılgına çevirmeye yetiyor.

"Ve ikimiz de biliyoruz ki..." Matvey boynuma doğru nefes alıyor ve dişleriyle boynumu sıyrıyor. "Onları takip etmeyi seviyorsun."

Birden kalçalarımın tutup beni çeviriyor. Satın alabileceğim bir şey bulmak için arkama uzanıyorum -bir şey, herhangi bir şey- ta ki sonunda saçlarını bulana kadar. Tırnaklarımla kafa derisini kazıyarak bir mızıltı çıkarıyorum.

Bu kadar haklı olmasından nefret ediyorum. Beni ne kadar kolay anladığından. Böyle sıraya girdiğimizde, birbirimize batmaya hazır olduğumuzda, düşünmeyi bırakmaktan başka bir şey istemiyorum. Kendimi, anılarımı, her şeyi.

Ve Matvey kalçalarımı kendine doğru çekip beni zonklayan sikinin üzerine oturttuğunda, ben de tam olarak bunu yapıyorum.

Düşünmeyi bıraktım.

Ve bu çok, çok iyi hissettiriyor.

MATVEY

Ben arabaya biner binmez Grisha'nın burnu kokuyu alan bir tazı gibi seğiriyor. Merakını gizlemeye bile çalışmadan havayı koklamasını izliyorum. Ona merakı ve merakın yol açtığı kedileri hatırlatmak isterdim ama açıkçası çok yoruldum.

"Banyo tuzu mu?" diye sorar.

"Evet," diye mırıldanıyorum, koltuğumda kayarak. "Yeni marka. Adı *None of Your Fucking Business*."

Grisha ıslık çalar. "Hiç duymadım."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Bu gece tek istediğim o küvette kalmaktı. April'ı suyun üstünde ve altında akla gelebilecek her pozisyona sokana kadar kalmak. *Benim üstümde* ve altımda. Parmaklarım onarılamayacak şekilde budanana, boynum solungaçlar çıkarana kadar. O küçük sirenin bir kez daha tadına bakmak için suyun altında nefes almayı öğrenecektim.

Ne yazık ki, çalışmak bir şeydir.

Grisha beni Manhattan trafiğinde taşırken pencereden dışarı bakıyorum. Gündüzleri tam bir kabus, ama geceleri... hiç de farklı değil. Değişen şey bunun amacı: Güneşin altında, insanlar zengin doğmadıkları güne lanet ederek işe gidiyorlar. Ayın altında ise geliíyorlar.

Bratva'ysanız aynı şey değil.

Bratva olmak, nasıl doğduğunuza bakmaksızın dünyanın tepesinde durmak demektir. Hayatı ısırmak ve kimsenin sizi onu içmekten alıkoyamayacağını bilerek suyuyla ziyafet çekmek demektir.

Bu aynı zamanda çalışma saatleri tutamayacağınız anlamına da geliyor.

Ama zihnim bunu umursamıyor gibi görünüyor. Bu gece zihnim bana gerçekten ihanet etti ve arzularımın nesnesiyle birlikte küvette kalmaya karar verdi.

Ve şimdi, benim endişelerim.

"Bunu söylediğine göre seni çok seviyor olmalı." "Evet, doğru. Charlie'den bahsediyordu, benden değil."

April ailesinden ilk kez bahsetmiyor. Daha doğrusu, kurtulduğu için şanslı olduğu özel bir cehennemden bahseder gibi bahsediyor.

Annesinden ilk kez bahsediyor.

Umurunda olmamalı. Eski Bayan Flowers benim için çocuğumun müstakbel *babuşkasından* başka kimse olmamalıydı. Hiçbir şeyden bahsetmemiş gibi davranmalı ve hayatıma devam etmeliydim-

"Grisha, April'in annesi hakkında ne biliyorsun?"

Allah kahretsin. Kendime sorma nedenimin pratiklik olduğunu söylüyorum. Eğer bu kadın çocuğum için bir tehlikeyse, bilmem gerek.

Eğer bu kadın *onun* için *bir* tehlikeyse-

"Pek bir şey yok," diye cevaplıyor Grisha. "Temel bilgileri kontrol ettik. Eleanor Hill, kırk dört yaşında. İlk evliliğinden bir kızı var - bu Bayan Flowers olmalı - ve ikinci evliliğinden de bir oğlu. Şu anda kocası ve çocuğuyla birlikte Staten Island'da yaşıyor."

Kulağa çok sıradan geliyor. Araştırmaya değer hiçbir şeye benzemiyor.

Buna zerre kadar güvenmiyorum.

"Tam bir geçmiş araştırması yapın," diye emrediyorum. "Bu kadın ve bilinen ortakları hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Özellikle geçmişiyile ilgili hiçbir şeyi atlamayın."

Grisha dikiz aynasından bana meraklı bir bakış atıyor. Eğer bir yorumu varsa, bir kez olsun, bunu kendine saklayacak kadar akıllı. "Evet, efendim."

Sonra mekana yanaştık.

Bir vale arabayı bizim için alıyor. Omuzlarımda bir patlamayla koltuğumdan kalkıyorum. Bu kemik derinliğinde rahatlama ben hissediyordum içinde banyo var

tamamen buharlaştı. Bu vücudumdan zihnime bir mesaj: şu andan itibaren her şey iş.

Nerede olduğumuzu düşünürsek, bu çok ilginç.

Hedoneros Kulübü. Groza Bratva'nın en yeni iş girişimi: en yeni *vor*'umuzun öncülük ettiği, yıldız franchise potansiyeline sahip özel bir kulüp. Bir aşırılık adamı ve bu kulüp, adından başlayarak her ayrıntıda bunu yansıtıyor: zevk tanrıçası ve aşk tanrısı, tek bir yapışkan neolojizmde birleşti.

İpatiy beni girişte karşılamaya geldi. Güneşli bir mizacı ve milyonluk dostlar edinme becerisi olan iri yarı bir adam. Örneğin, Doğu Yakası'nın bu tarafındaki tüm deneysel ilaçların sevkiyatını kontrol eden ve onu sık sık akşam yemeğine davet eden Muñoz ailesi. Görünüşe göre César iyi empanada yapıyormuş.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz!" diye bağılıyor adamım, kulaktan kulağa sırtarak.

"İpatiy," diye sert bir el sıkışma ile selamlıyorum. "Açılış gecesi iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Oh, iyiden de öte, *moy pakhan*." İpatiy ışınlara. "Öndeki kuyruğu gördün mü? Sokağa kadar uzanıyor."

Ben yapmadım. Benim gibi adamlar sırada beklemez ve beni ilgilendirmeyen şeylere pek dikkat etmem. Yine de kısa bir baş selamı verdim. "Etkileyici."

"Teşekkür ederim efendim. Bunu sizden duymak benim için çok anlamlı."

Öyle de olmalı. "Bir yerlerde bizim için bir masa olduğunu varsayıyorum."

"Ah! Elbette!" İpatiy bocalıyor, kalın ellerini birbirine sürtüyor. "Bu taraftan, lütfen."

İpatiy bize panoramik bir manzara sunarak kulübün içinde yol gösteriyor. Mavi ve kırmızı ışıklar neon ışıltılarını konukların yüzlerine yansıtıyor, herkesi asla tam olarak mora dönüşmeyen çifte bir renk tonuna boyuyor. Eros ve Hedone-aşk ve zevk.

Birbiriyle uyuşmaması gereken iki şey varsa, o da bu ikisidir.

Fütüristik görünümlü bir asansör bizi çatıya çıkarıyor. Yeşilliklerle dolu bir terasa çıkıyorum, gece gökyüzünü cam bir kubbeye çeviren

Kulübün yıldızlarla aydınlatılmış tavanında. İçimden onaylayarak mırıldanıyorum ama belli etmiyorum. Bir *vor*'un yapabileceği en kötü şey kendini beğenmişliktir. İpatiy'nin peşinde olduğu şeyi çoktan elde ettiğini düşünmesine izin vermeyeceğim.

Ayrıca, benim onayım kararsızdır.

Ve bir gecede çok şey olabilir.

İpatiy bizi kubbenin kenarındaki yuvarlak bir masaya götürüyor. Yuri çoktan oradaydı, beni görünce ayağa fırladı. "Motya."

Dudaklarım kendime sakladığım bir gülümsemeyle seğiriyor. Yuri'nin yüzündeki rahatlamayı fark etmemek imkânsız. Sosyalleşmekten daha çok nefret ettiği tek bir şey var, o da kendi başına sosyalleşmek. Grisha'nın yanımdaki varlığı bile onu vazgeçirmeye yetmiyor.

"Eğleniyor musun kardeşim?" Gülümsememi bastırarak soruyorum. "Ölümüne. Umarım geç değil de erken gelir."

Yanı başımızda İpatiy, bunu bir iltifat olarak kabul ediyor gibi görünerek kendini beğenmişlik yapıyor. Sonra da geride kalanları selamlamak için izin istiyor.

"Zavallı Yuroçka," diye mırıldanıyor Grişa, İpatiy'nin kulağından çıkar çıkmaz Yuri'ye. "Yatma vaktini çoktan geçtin. Arabanın anahtarlarını ister misin? Arka koltukta biraz kestirebilirsin."

"Motorlu Taşıtlar Dairesi'nin hâlâ araba kullanmana izin vermesine şaşırdım."

"Eğilin çocuklar," diye azarlıyorum. "Yoksa size öpüşüp barışmanızı emretmek zorunda kalacağım ve burada kimse bunu görmek istemiyor."

Homurdanıp duruyorlar ama ikisi de şu anda kavga etmeye devam edecek kadar heyecanlı değil. Yapılacak işler varken olmaz.

"Şampanya?" diye soruyor gülümseyen bir garson, elinde bir tepsiyle süzülürken mükemmel bir zamanlamayla.

"Evet," hepimiz bir ağızdan söylüyoruz.

Masanın başına oturdum ve kendimi her türlü selamlaşmaya ve öpüşmeye bıraktım. Bu İpatiy'nin girişimi olabilir ama yeşil ışığı yakan benim; yatırım yapan *benim*. Dolayısıyla onun başarısı benim başarımdır.

Başarısızlığı da öyle.

Ama bu konuda endişelenmeme gerek kalmayacak gibi görünüyor. Aşağıda haplar bozuk para gibi el değiştiriyordu ve burada, atmosferin açıkça daha klas görünmesinin amaçlandığı yerde, hala peçetelere sarılmış veya diller arasında kayan küçük yuvarlak pick-me-up'ları görebiliyorum.

Oh, pekala. İpatiy pürüzleri giderebilir. Sonuçlar umut verici olduğu sürece, çok yakından bakmayacağım.

"Ve hepimiz buradayız!"

Şeytandan bahset.

İpatiy, Ivan'la birlikte masamıza doğru yürüyor. Bir kolunu tembelce Ivan'ın omzuna atmış, ki bu adamın kendisi dışında herkesin pek hoşuna gitmiyor. Benim en yaşlı *vor*'um derisinden sürünerek çıkmaya hazır görünüyor, nabız gibi atan damarı ve her şeyiyle. İpatiy bir dostluk gösterisi olarak elini sıkıyor ve Ivan'ın gözünün seğirmeye başladığına yemin edebilirim.

"Ivan," dedim, "bize katılman ne güzel. Gel otur."

İpatiy'nin tuttuğu eli sonunda düşüyor. Ivan'ın yüzünde bir rahatlama ifadesi görüyorum. -İptal edilmiş bir katliamın çöküşü. Sert bir baş hareketiyle karşımdaki yerini aldı.

Bir süreliğine, gece katlanılabilir. İpatiy'nin hakkını vermek lazım: adam nasıl misafirperverlik göstereceğini biliyor. Havyarlı tartlardan yengeçli *tapaslara*, peynir çeşitlerinden nadir bulunan ballı soslara kadar rafine mezeler masamıza geliyor. Şampanyamdan küçük yudumlar alıyorum, keskinliğimi korumak istiyorum ama erkeklerimin yanaklarına yükselen sıcaklıktan içki listesinin yemeklerle boy ölçüştüğünü anlayabiliyorum. Portakal çiçeği balı ve antep fıstıklı bir küp brie'yi ağzıma atıyorum ve tek düşünebildiğim April'in eve dönüşü: hiç deneyemediği güzel şeyler için duyduğu açlık, bir lokma ağzında eridiğinde sessiz küçük zevk inlemeleri.

Tanrım, keşke burada onunla olsaydım.

Bu düşünce beni hayallerimden kopardı. Bunu neden isteyeyim ki? April hiç kimse değil. Hiç kimse. O benim çocuğumun annesi ama benim için bir hiç.

Bir ortak ebeveyn, elbette. Çocuğumun iyiliği için korumam gereken biri. Ama o bir *randevu* değil.

Bu gibi etkinliklerin kuralları vardır. Kurallar, hem de çok katı kurallar. A *Pakhan* kolunda bir kadınla bir iş vaftiz törenine giriyor...

O kadın önemli olmadıkça bunu yapmazdı. *Onun* olmadığı sürece.

April *senin* olabilir, diye hırlıyor içimdeki en vahşi, en sahiplenici yanımda. *Eğer onu sahiplenirsen senin olur.*

Ama ona bu şekilde sahip çıkamam.

Sonra birden masanın altında bir tekme hissediyorum. "Matvey," diye tıslıyor Yuri, beni şimdiki zamana geri getiriyor.

Vory'nin bana baktığını fark ettim. Birisi dikkatimi çekmeye çalışıyor olmalıydı.

"Bu gece *Ipatty'nin* gecesi, *Gora*," diyor *Grisha* hoş bir şekilde. "Elbette, *D.C.'nin* satın alınması bekleyebilir."

Demek istedikleri buydu. "Grisha haklı," diyorum. "Sabah iş konuşabiliriz. Bu gece kutlama yapacağız."

Elbette burada olacaksam iş konuşmayı tercih ederim. Doğrusu, burada hiç olmamayı tercih ederdim. Ama bu bir seçenek değilse, o zaman bu zamanı memnuniyetle değerlendiririm.

Ne yazık ki, konuşulan tek bir kelimeyi bile dinlemiyordum, bu yüzden bunu eliyor.

"Bu doğru olabilir patron," diye araya giriyor *Stanislav*. "Ama kesinlikle..." "Artık bu gizemi bir kenara bırakabilirsiniz," diye araya başka bir ses giriyor. "*Efendim.*"

Yukarı bakıyorum. *Ivan* bakışlarıma alışılmadık bir şeyle karşılık veriyor. Ateşe yakın bir şey.

Benimle hiç böyle konuştu mu?

Ivan'ın dudağı seğiriyor. Patlamasını bir şaka olarak geçiştirerek devam ediyor: "Tetikte olmak iyidir ama biz Rus balesine katılmadık. Kardeşler arasında sır olmaz. Değil mi?"

Birkaç ses aynı fikirde olduğunu belirtti.

Ah. Demek böyle oluyor. Bir dakikalığına dikkatim dağıldı ve işte buradayım-kendi adamlarım tarafından köşeye sıkıştırılmış, cevaplar talep ediyorum. Şeffaflık talep ediyorum.

April'in daha fazla içime işlemesine izin veremememin bir başka nedeni de şu: iyi ya da kötü, o bir dikkat dağıtıcı.

Ve dikkatimin dağılmasını göze alamam.

"Haklısın."

Masanın üzerine bir sessizlik çöktü. Herkesin gözü üzerimde. En çok da Yuri'ninkiler şişkin, inançsızlık her kasıma işlemiş.

"Bratva'ya katıldın," diye sakince devam ediyorum. "*Benim* Bratva'*ma*. Büyükbabamın kurduğu Bratva. Igor Groza'yı hatırlıyorsun, değil mi Ivan?"

Ivan geriliyor. Elinin peçeteye sıkıca sarıldığını görüyorum. *Güzel*. "Asla unutamam," diye mırıldandı. Büyükbabamın en sadık adamından beklendiği gibi.

"Yine de kendini unutuyorsun. Burası hâlâ Groza Bratva, değil mi?" Ivan dişlerini gıcırdatıyor. "Öyle."

"Ve ben hala *pakhan*'ım, doğru mu?"

"... Doğru."

Tabii ki Ivan unutmadı. Groza Bratva'yı yıkıntılarından yeniden inşa ederken *beni* aradı. Yeraltı dünyasının karanlığında peşinden gittiği adamın kanlı varisini görmek istedi. Korumayı başaramadığı adamın.

Doğru olanı yapmak istedi.

Hâlâ bunu yapmaya çalışıyor mu bilmiyorum. Eğer tüm bunlar büyükbabamın mirasını korumak için yanlış yönlendirilmiş bir girişimse.

Ama bu artık *benim* Bratva'*m*.

Ve tek bir *vor*'un beni diğerlerinin önünde küçük düşürmesine izin verirsem lanetleneceğim.

"O halde endişelenecek bir şey yok," diye bitiriyorum sözümü, kadehimi boşaltırken. "Bu yeni kıtanın fırsatlarının tadını çıkar. Gücün, paranın, şöhretin tadını çıkar. Bu gecenin tadını çıkar. Ama tüm bunları mümkün kılanın kim olduğunu unutmak gibi bir hata yapma."

"Ne kadar zarif," diye cevap verir Ivan ince bir sesle. "Görünüşe göre korkusuz liderimiz de unutuyor. Tüm bunları tek başına başarmadığını."

Masadan bir onay mırıltısı yükseliyor. Bu boku tam tomurcuğunda kıstırdım.

"Tabii ki hayır."

İlk defa, *vory*'imin nutku tutuldu. Hiçbiri aynı fikirde olmamı beklemiyordu. Hatta belki de bir patlama bekliyorlardı.

Başka bir gece olsa, onlara bunu verebilirdim. Hırlayabilir ve onları enselerinden tutup yerlerine geri koyabilirdim.

Bu gece çok güzel bir banyo yaptım.

"Ne de olsa," diyorum oturduğum yerden kalkarak, "*ailem* her zaman yanımdaydı. Öyle değil mi?"

Her bir *vor* keman gibi geriliyor. Sözlerimin anlamını yanlış anlamak mümkün değil; hepsi aile konusunda nerede durduklarını biliyor.

Ve hepsi de onları benim bir parçam olarak görmediğimi biliyor.

Ama Bratva *kardeşlik* demektir. Ivan da daha önce bu kelimeyi kullanmış ve hepimizden kardeş olarak bahsetmişti. Nasıl aynı fikirde olmayabilirler ki?

"Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler," diye mırıldanıyorum. Ve sonra gidiyorum.

Benimkinden sonra iki çift ayak sesi geliyor. Biri daha hızlı, aceleci. Saniyeler içinde yetişiyor. "Motya."

"Ne?" Sabrım tükenmişti.

"Bu-" diye duraksıyor kardeşim, kelimeleri bulmaya çalışıyor. "Bu akıllıca değil," diye karar verdi. "Bunu biliyorsun, değil mi? *Vory*'yi öylece yabancılaştıramazsın. Onlara ihtiyacın var."

"Gerçekten bilmiyorum."

"Matvey-"

"Onlara hiç ihtiyacım olmadı." Omuz silktim, mavi-kırmızı ışıkların arasından ilerledim. "Sen vardın. Bu benim için her zaman yeterliydi."

Yuri'nin adımları duraksıyor. "Bu hiç adil değil," diye karşılık veriyor sonunda. "Onlara karşı yani."

"Onlar için neyin adil olduğu umurumda değil," diye homurdanıyorum. "Onlar kan değil. Onlar sadece yücetilmifş saldırı köpekleri. Onlara attığım kemikleri alacaklar ve cömertliğim için minnettar olacaklar."

Yanımda, Yuri sessizleşiyor. Dışarı çıktık ve Grisha'nın arabayı getirmesini bekledik.

"Köpekler... sadıktırlar," diyor Yuri sonunda. "Ama en sadık köpek bile köşeye sıkıştırıldığında ısırır."

"Olacak mı?" Boş boş sordum. "O zaman onu yere bırakmam gerekecek." Dönüş yolculuğu boyunca Yuri tek kelime konuşmadı.

31

NİSAN

Uzun zamandır ilk kez tazelenmiş olarak uyanıyorum. *Gerçekten* tazelenmiş olarak. Bunun bir efsane olduğunu sanıyordum ama kim bilebilirdi ki? İyi bir banyo, güzel bir yemek ve şimdi, kesinlikle ısıldıyorum.

Tabii ki *sadece* banyo ve yemek değildi, ama yine de.

Mutfakta dolaşırken, kendi kendime mırıldanırken ve özellikle ağız sulandıran bir kutu Madagaskar vanilyalı kurabiye seçerken, dün geceki konuşma aklıma geliyor. Daha doğrusu dün geceki monolog.

Bunu yaptığımı hâlâ inanamıyorum. Böyle şeyleri hiç kimseye söylememiştim. Üzücü geçmişimi avuçlarının içi gibi bilen June ve Corey dışında, çünkü çoğu zaman yanımdaydılar, başka kimseye anlatma dürtüsü hissetmemiştim. Başka birine güvenmek için.

Ama ben yaptım. Ve şimdi, içimde bir şeyler yapma isteği uyandıran bir hafiflik, bir süzülme hissi var. Daha önce hiç yapmadığım şeyleri.

Annemi aramak gibi şeyler.

Çaydanlık ısıklık çalıyor. Kendime kim bilir Japonya'dan gelen milyon dolarlık çaydan cömert bir fincan dolduruyorum ve düşüncelere dalmış bir halde bir kurabiye atıştırıyorum.

Annemin sesini duymayalı uzun zaman oldu. Kendime onu özlemediğimi söylüyorum. O kadın beni doğurdu ve yaptığı tek şey buydu. Adımı bile paylaşmak istemeyen bu yabancından başka bir şey beklemek için hiçbir nedenim yok.

Ve yine de.

Ve yine de... şu anda, *bekliyorum*. İçimde büyüyen bir çocuk var. Bana "Anne" diyecek bir çocuk ve ben hala bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.

Ama Eleanor'un var. Onun bir oğlu var.

Ve belki, sadece belki.

Titreyen parmaklarımla telefonumu açıp aradım.

Bir süre çınladı. O donuk, elektronik bip seslerini giderek artan bir rahatlama duygusuyla dinliyorum. Telefonu açmayacak. Açmayacak. Üzerime düşeni yaptığımı söyleyebilecek ve kendimi bu rahatsız edici konuşmanın zahmetinden kurtarabileceğim. En iyi ihtimalle azarlama, en kötü ihtimalle ilgisizlik.

Ama ya senin adına mutluydu?

Ve sonra, son halkada-

"Ne."

Bu sefer soru işareti de yok. "Merhaba anne."

Eleanor'un sesi kesik kesik, gerçekçi. Arka planda tencere ve tavaaların şangırtısını, akan suyun sesini duyabiliyorum. "Sadede gel, kurabiyem. Annenin bulaşıkları var."

Ayrıca iki kolu da çalışan bir kocanız var, sanırım ama söylemeyin. Kim bilir? Belki Tom'un elleri de onunla aynı vagondan düşmüştür. Onu son gördüğümünden beri epey zaman geçti. Her şey mümkün.

"Sadede arayı kapatmak, nasıl olduğunu görmek istedim," diye cevap veriyorum elimden geldiğince uysalca. "Eğer bu kötü bir zamansa-"

"Her zaman kötü bir zamandır," diye reddediyor annem. "Boş ver. Poker gecesi kendi kendini temizlemeyecek."

Bilmiyor muyum? "Aslında büyük bir haberim var. Daha iyi olacaksa buluşabiliriz."

Hattın diğer ucundaki Eleanor alay eder. "Evet, tabii. Çünkü benim o kadar vaktim var."

Gülümsemem biraz daha azalıyor. Kendimi silkeliyorum. Bunu yapmak isteyen bendim. Elimden gelenin en iyisini yapmayacaksam ne anlamı var ki? "Şey, şu anda biraz daha özgürüm. Bir süreliğine işten izinliyim, belki gelip seni görebilirim-"

Eleanor'un havlayan kahkahası beni hemen kesiyor. "Oh, tatlım. Bundan daha iyisini bilmiyor musun? Konu paraysa, bende para yok."

Bir an için beynimi yeniden başlatmam gerekti. "Para mı?" Aptalca tekrarladım. "Hayır, ben-"

"Neden babana sormuyorsun?" Eleanor son kelimeyi kötü bir şekilde gizlenmiş bir küçümsemeyle tükürerek öneriyor. "Eminim Nella bu sezon yeni bir Birkin almadan da idare edebilir."

"Nora," diye düzeltiyorum otomatik olarak.

"Her neyse," diye alay eder Eleanor. "Eğer hepsi buysa-" "Anne," diye kestim sözünü.

"Mesele para değil."

Cümlemi burada ikiye bölmek büyük bir çaba gerektiriyor. Çünkü diğer yarısı büyük, gecikmiş bir rant olurdu: *Hayatımda senden hiç para istemedim. İsteyebilirdim, istemeliydim ama istemedim. O zaman neden şimdi seni aradığımı düşünüyorsun?!*

"Oh," diye nefes alır Eleanor. "Eğer sorun bu değilse, o zaman-" "Hamileyim."

Hatta sessizlik çöküyor. Bir an için sinyali kaybetmiş olabileceğimi düşündüm. I kontrol etmek için telefonumu uzak tut-

"HAHAHAHA!"

-Ve Eleanor kahkahalara boğulur.

"Ah, tatlım," diye hırıldıyor, sanki gözyaşlarını siliyormuş gibi, "bana komediye gireceğini söylememiştin."

"Gerçekten değilim." Bu konuşmanın hiçbir yanı bana komik gelmiyor. "Yine de eğlenmene sevindim."

"Tatlım," diye soluk soluğa bağırıyor, hâlâ şamata patlamaları arasında, "hadi ama. Hamile olmana imkan yok."

"Öyle sayılırım ama."

"Lütfen. Ne zamandan

beri?"

Derin bir nefes aldım. Hiç düşünmeden karnıma daireler çizmeye başladım. "Dokuz ay oldu aslında," diye nefes veriyorum sonunda, ses tonumu eşit tutmaya çalışarak. "Bebek her an doğabilir. Ve senin torunun olduğu için bilmen gerektiğini düşündüm."

İşte, zihinsel olarak huff ettim. *Bitti*. Eleanor bu bilgiyle ne yapmak isterse istesin, umurumda bile değil. Ben üzerime düşeni yaptım.

Beklemediğim şey ise gülmeye devam etmesi. "Ah, bücürler. Matematiğini nerede bıraktın? Ya hamilesin ya da dokuz ay oldu. Bu durumda küçük ufaklık çoktan dışarı çıkmış olurdu."

"Ciddi misin? *İki kez* doğum sonrası dönem geçirdin!"

Eleanor, "Bu zaten yeterince nadir görülen bir şey," diye karşılık veriyor. "Ayrıca, şimdiye kadar cinsiyetini öğrenmiş olurdun. Ama hayır, 'o' dedin, 'torun' dedin..."

Gözlerim şişmeye devam ediyor. Duyduklarıma inanamıyorum: Annem dedektifçilik mi oynuyor? Beni bir yalanın içinde mi yakalamaya çalışıyor? Ona *hamile* olduğumu söyledim. Ve o bununla ne yapıyor?

"Anne," diyorum, "bunu düşünmüş olamazsın-"

Ama beni yarı yolda bıraktı. "Lütfen canım. Annenin zekasına hakaret etmeyelim. Bu şaka tam sana göre: özensiz."

Kalbim parçalanıyor. Buna dair tüm umutlarım - beslemekten daha iyisini bilmem gereken umutlar - ayaklarımın dibinde milyonlarca parçaya ayrıldı. Bunca yıl...

Bunca yıl geçti ve annem hâlâ kim olduğumu bilmiyor.

"Bak ne diyeceğim," diyor Eleanor zoraki bir iyilikseverlikle. "Dikkatimi çekmek istedin, çektin; güzel bir sohbet ettik-"

"Dikkat mi?" Kekeliyorum. "*İlgi çekmek* için hamilelik uyduracağımı mı sanıyorsun?" "Eğer ayakkabı uyuyorsa, canım."

Kapat, kendime olan saygımın son kırıntısını da zorluyorum. *Kapat ve bir daha arama*.

Ama yeterince hızlı değilim.

"Ayrıca," diyor Eleanor bilmiş bir tavırla, "hamile olamazsın. Bunun için bir erkeğe ihtiyacın var."

Annem, bayanlar ve baylar. Beni doğuran kadın. Beni doğuran *doğum*, başka bir şey değil.

"Ve bunu anlamam mümkün değil, değil mi?" Acı acı gülüyorum, sesim titriyor. Bu noktada artık umurumda değil. "Bir erkek mi? Bir ortak mı?"

"Kör değilsin, ufaklık. Eminim buna kendin cevap verebilirsin."

"Doğru," diye mırıldandım. "Sanırım iyi genlerimi nereden aldığımı biliyorum."

Hattın diğer ucundaki havanın donduğunu duyabiliyorum. "Dikkatli ol canım," diye uyarıyor Eleanor, gülümseyen sesinde fraktallar. "Annenin sabrı sonsuz değil."

İkisi de benim değil, demeye başlıyorum ama diyemiyorum. Kelimeler boğazımda, oradaki kocaman yumrunun etrafında bir yerde takılıp kalıyor.

"Pekâlâ, iyi sohbetler," diyor Eleanor hızlıca. "Sonra konuşuruz,

hoşça kal!" "Anne, ben-"

Ve telefonu kapattı.

... *Sana ihtiyacım var.*

Yemek arabası geldiğinde, kalbim kırılmıştan öfkeye dönüşmüştüm.

Zavallı garson bunu hissetmiş olacak ki kısa bir selam ve hızlı bir adımla geri çekiliyor. Matvey'nin burada olduğu zamanlardan farklı değil. Ben de mi korkunç bir gangstere dönüştüm? Belki de bu kadar şanslı olmalıyım.

O zaman Eleanor *buna cesaret edemez.*

"Hamilelik numarası yapıyorum," diye mırıldanıyorum, oturma odasında bir aşağı bir yukarı yürürken her kelimemde inançsızlık var. "Hamileliğimi taklit etmek, bu kadında ne cüret! Buna inanabiliyor musun, Nugget?"

Nugget sıcak yuvasından bir yorum yapmıyor. Muhtemelen en iyisi bu. İlk anısının büyükannesinin kaltağı olmasını istemezdim.

Büyükanne. Bu kadar farklı olması delilik. Eleanor'un büyükanne olmasıyla.

Başımı sallıyorum, bir damla gözyaşını kuruluyorum. *Onu* düşünmenin faydası yok. Maia burada değil. *Ben buradayım.*

Ve ikimiz için de çocuğumu koruyacağım.

Tam kafamda yeni bir atıp tutmaya hazırlanırken kapı çalıyor. Matvey'i diğer tarafta hissedebiliyorum: kendinden emin adımları, kapının altındaki boşluktan içeri sızan kolonyasının dalları. Onunla ilgili her şey beni acıktırıyor.

Hamile olamazsın. Bunun için bir erkeğe ihtiyacın var.

Kapıyı açtığımda Matvey'nin konuşmasına izin vermedim. Kravatını tutup aşağı çekiyorum ve o sert dudaklarını kendime çekiyorum. Matvey boğazından şaşkın bir ses çıkarıyor, ama bir saniye geçmeden o da beni öpmeye başlıyor. Aynı tutkuyla, aynı açlıkla.

Bu adam beni istiyor, telefonda çığlık atmak istiyorum. Bu adam beni önemli olan tek şekilde sahiplendi.

Sonunda ayrıldığımda, Matvey'in göğsüne karşı nefes nefese kaldığımda, büyük eller kalçalarımın altına kayıyor. Sert bir çekişle bizi aynı hizaya getiriyorlar.

Hemen ne kadar sert olduğunu hissediyorum. Beni ne kadar çok arzuladığını. Bir nefesle ellerimi her yerde gezdiriyorum, pençelemek, sahip olmak ve dokunmak için kaşınıyorum.

Genelde bu onun rolüdür. Ama şu anda bu dansı kimin yönettiği umurumda değil. Sadece düşünemeyecek hale gelene kadar hareket etmek istiyorum.

"Birileri bu gece sabırsız," diye kulağıma doğru homurdanıyor Matvey, tepeden tırnağa ürpermeme neden oluyor.

"Evet," diye nefes alıyorum. "Öyleyse gel ve beni al."

Çatı katına tökezleyerek geri dönüyoruz, her adımımız bir tehlike. Öpüşürken birbirimizden başka bir şey göremiyoruz. Tek dikkat ettiğimiz şey aramızdakini ezmek - annemin inanmayacağı bir kanıt. Bizim çocuğumuz.

Tıpkı bunun gibi bir çocuk yaptık.

Kanepeye vardığımızda Matvey'i kanepeye itiyorum. Hayal görmüyorum: eğer isterse beni bir bez bebek gibi çevirebilir. Beni sırtüstü yatırır, dizlerimin üstüne yatırır.

Ama yapmıyor. Bunun yerine arkasına yaslanıp kucağına tırmanmama, ellerimin onun sıkı ve gergin vücudunda dolaşmasına izin veriyor. Ta ki o da ben de yarı çıplak kalana kadar.

"Bir şey oldu, değil mi?" Matvey soruyor, gözleri karanlık ve kapüşonlu. Kelimeleri ağzından çıkarmak için her şeyini -kendini kontrol etmenin her zerresini- harcıyor gibi görünüyor.

Onları istemiyorum. Bu gece, aklımdan tek bir düşüncenin bile geçmesini istemiyorum. "Sadece sik beni."

"April."

"Becer beni," diye mırıldandım. "Lütfen."

Matvey boynuma doğru inliyor. Büyük bir avuç içi bileklerimi bir araya getirip arkamda sabitliyor.

Sızlandım. "Matvey..."

Ama sonra diğer elinin çalışmaya başladığını hissediyorum. Aramızda kayıyor, önemli olan yerde, düğmeleri açıyor ve sinekleri çekiyor, külotumu kenara itiyor, böylece kalın horozu bataabilir-

"Bunu mu istiyorsun?" Matvey hırlıyor, tüm hayvan, bana nasıl çalıştığını gösteriyor. Kalçalarımı nasıl doğru hareket ettireceğimi, ona nasıl bineceğimi gösteriyor. "O zaman gel ve al."

Ve Tanrı şahidim olsun ki biliyorum.

MATVEY

"Ve sonra dedi ki, 'Eğer ayakkabı uyuyorsa, canım.' Eğer ayakkabı uyarsa! Buna inanabiliyor musun?"

April'ın sesi öfkeyle yükseliyor. Suyu tokatlıyor ve sanki öfkesinden uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi su havuz boyunca dalgalanıyor. Duygularını anlayabiliyorum. Şu anda ben de April'ın öfkesine engel olmak istemezdim.

"Bu iğrenç... Ugh!" April sönük bir şekilde bana doğru yığıldı. "Hamileliğimi taklit ediyor. Ne şaka ama."

Yardım edemem ama katılıyorum. Grisha'dan ek bir geçmiş kontrolü istediğim için iki kat memnunum: böyle bir kadının çocuğumun yanında olması güvenli değil.

Ya da çocuğumun annesi.

April'ı beş dakikadan uzun süredir tanıyan herkes onun sorununun yalan söylemek değil, dürüstlük olduğunu söyleyebilir. Karşısındaki kim olursa olsun, kalbini her zaman kolunda taşıyor. O kadar sık kırılıyor ki, kendine onu nasıl onaracağını öğretmiş. Düzeltilemez olanı nasıl düzelteceğini.

Eleanor Hill nerede yaşadığını bilmediğim için şanslı.

Henüz.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor April yüzeye, konuşurken baloncuklar çıkarıyor. "Sen eve geldiğinden beri içimi döküyorum."

"Dürüst olmak gerekirse, bana başka şeyler de yapıyordun."

"Hey!" April'ın yüzü kırmızının lezzetli bir tonuyla kızardı. Onu böyle yiyip bitirebilirdim: çıplak, sıcak, teni damlacıklarla dolu. Elimde olsa, havuz kuruyana kadar onları öperdim. "Hileci."

"Asla." Bu otomatik bir yanıt, üzerinde düşünmediğim bir yanıt. Yine de takip eden saniyelerde duraksıyorum. Bu tür sözler vermemeliydim.

April şu ana kadar bana yalan söylemedi. Başlayan ben olmak istemiyorum.

Ama sürçmemi fark etmemiş gibi görünüyor. Hâlâ önüne bakıyor, bakışları uzaklarda kaybolmuş, şüphesiz annesiyle yaptığı konuşmayı zihninde tekrarlıyor.

Havuzun kenarına tutunuyorum, elim ayağım birbirine dolaşıyor. Hemen Staten Island'a gidip bunun karşılığında Eleanor'un etinden yarım kilo talep etmemek için kendimi tutmam gerekecek. "Hey."

April daldığı hayallerden sıyrılır. "Öyle mi?"

"Bak." Suyun serbestçe aktığı havuzun diğer kenarını gösteriyorum. Elbette bu bir illüzyon - sadece bunun için izin almak bile bana bir kol ve bacağa mal oldu - ama benim otellerim bunun için var: illüzyonlar. Sonsuzluk hayali.

Burada, bir gece sonsuza dek sürecekmiş gibi hissettirmeli.

April'in bakışlarının yumuşamasını izliyorum. Gözbebekleri genişlemiş, havuzun dans eden ışıklarını yansıtıyor. Bu teras Manhattan Jupiter Hotel'in baş tacıdır. Başka hiçbir yerde yok.

"Çok güzel," diye nefes alıyor

April. Ben de katılıyorum.

Sadece, bakışlarım suda değil.

"Burada doğum yapabilirsin," dedim.

April bana sanki iki kafam varmış gibi baktı. "Asla olmaz."

"Evet, mümkün."

"Yapamazdım," diye soluk soluğa kaldı, skandala

uğramıştı. "Burası otelin havuzu!" "Bu *benim* otelimin

havuzu. Kimin nasıl kullanacağına ben karar veririm."

April bana bakıyor, ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor. Bildiği kadarıyla ben her zaman ciddiyim. Yirmi dakika önce Grisha'ya acil bakım bahanesiyle mekânı boşalttırdım. Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür mahiyetinde her bir misafirimize cömert bir indirim yapılacak.

Ama April'in bunu bilmesine gerek yok. "Doğumlar pis olur, Matvey!" diye ürperiyor. "Sonrasında bin kere temizlesen de, yine de kimse

bir daha kullanmak istemem."

"O zaman kendimiz kullanmak zorunda kalacağız," diye cevap veriyorum, yaklaşıarak.

April'in çenesini yukarı kaldırıyorum. İri, ela gözleri milyonlarca ışık zerresiyle parlayarak benimkilere bakıyor. Dudakları aralanıyor ama bir süre hiç ses çıkmıyor. "Yapamayız," diye mırıldanıyor April sonunda.

"Havuzum," diye tekrarlıyorum. "Çocuğumun annesi." Eğiliyorum, son saniyede dudaklarının yanından geçip kulağına konuşuyorum. "İkisiyle de istediğimi yapacağım."

Bir ürperti. April'in vücudu tek bir dokunuşa bile tepki vermiyor. Sarhoş edici, başka hiçbir şeye benzemeyen bir güç. *Pakhan* olmakla bile kıyaslanamaz. "Öyle mi?"

"Öyle. İzin verin bunu kanıtlayayım."

Sonraki birkaç dakika öpüşmelerle geçti. Fetihlerimi nadiren öperim - sadece bir centilmen olacak kadar - ama April ile geceyi sadece bunu yaparak geçirebilirim: tadına bakmak, dudaklarını ayırmak, onu bütün olarak yemek, inilti üzerine inilti üzerine inilti yutmak.

Bunun ne anlama geldiği üzerinde durmuyorum. Yapmayı göze alamadığım tek şey bu.

Onun yerine bizi çeviriyorum. April'in sırtı havuz duvarına çarpıyor ve kalçaları etrafımı sarıyor, ayak bilekleri beni hapsetmek için kilitleniyor. Bu anlamsız bir çaba, hiçbir yere gitmiyorum.

Ellerim karnını bulana kadar vücudunun üzerinde dolaşıyor. Dünden daha da şişmiş hissediyorum. *Çocuğumuz burada büyüyor*, diye hatırlatıyorum kendime, her geçen gün daha da büyüyor. Babalarını keskin, annelerini nazik yapan acımasız dünyaya hazırlanıyor.

*Sen de benim gibi
olacak mısın?*

Onun gibi mi?

Bir şekilde ikisi gibi mi olacaksın?

"Matvey," diye soluk soluğa kalır April. "Lütfen."

Hala öncekinden kaygan, açık ve istekli ve hiç zaman kaybetmiyorum: tek bir yumuşak itme ile tekrar onun içindeyim.

"Evet," diye nefes alıyor April, zevkin içinde kaybolmuş. "Evet, böyle."

"*Blyat'*," diye ısırđım. "Keşke sana böyle hava atabilseydim."

"Öyle mi?"

"Evet," diye homurdanıyorum, itmeye başlıyorum. "Seni böyle al, önünde Herkese. *Vory'*m, misafirlerim, ailen." "Nghh-!"

"Onlara meydan okuyorum," diye hırlıyorum, o dar duvarların içine dalarak, "seni tekrar sorgulamaları için. *Bunu sorgulasınlar.*" Bir avucumu karnının üzerine koyuyorum. "Seni böyle görselerdi kim şüphe ederdi ki?"

"Ahh-"

"Çıplak, arzulu," diye mırıldanıyorum, sadece bu görüntüden bile yakınlaştığımı hissediyorum. "Tohumlarımla dolu ve hâlâ daha fazlası için yalvarıyor."

"Matvey-"

"Herkese gösterirdim," diye kükrüyorum, April'ı herhangi bir şekilde paylaşma düşüncesi beni çılgına çevirse bile, "bunu nasıl yaptığımızı." Şimdi iki elim de karnının üzerinde, April'ı ihtiyacı olan sürtünmeyi elde etmek için sikimin üzerinde kıvranmaya zorluyorum. "Ve sonra, eğer hala ikna olmamışlarsa..."

"O zaman ne...?"

Sırıtiyorum. "O zaman sana bir tane daha koymam gerekecek." April çığlık atıyor.

O kadar yakın ki bunu hissedebiliyorum, amı bir kelebek sürüsü gibi etrafımda çırpınıyor; ama henüz boşalmasını istemiyorum. Bunun yerine, yavaşça, derin itişlerle içine giriyorum, ona arzuladığı çılgın ritmi vermeyi reddediyorum, onu çok fazla zevkle çılgına çeviriyorum.

"Matvey, lütfen...!"

"İçine bebek koymayı bitirmedim, *Kalina*. İkide duracağımı kim söyledi?"

"Ahh-!"

"Bir tane daha pompalardım," diye inliyorum, kelimelerimi itişlerle noktalıyorum. "Ve bir tane daha, ve bir tane daha-"

"Matvey..."

"Patlayacak kadar dolana kadar. Kimse tam olarak kime ait olduğunuzdan şüphe duymayana kadar."

April sert bir şekilde ürperiyor. Kendine dokunmak, rahatlamak için elini bedenlerimizin arasına sokmaya çalışıyor ama ben izin vermiyorum. Bunun yerine onu yakalayıp havuz duvarına sabitliyorum.

"Ortalığı dağıtınız..." April inliyor, deli gibi kıvranıyor.

"Öyle mi?" Alay ediyorum, sikimin başını onun tatlı noktasına bir, iki kez sürüyorum. "O zaman hepsini içinde tutsan iyi olur."

İşte bu kadar. April'ın tüm vücudu sert bir şekilde sarsılıyor ve ben sözümü yerine getirerek içine pompalarken boğuk bir çığlıkla boşalıyor.

NİSAN

En son iyi bir ruh halinde uyandığımda, bu uzun sürmedi.

Yine de bu sabah tek başıma ekşitmeye kıyamadım. Bana enayi diyebilirsiniz ama ben ikinci şanslara inanırım. Ve şu anda, lüks çay molama ikinci bir şans veriyorum.

"Dün vanilya yedik," diyorum yüksek sesle. "Bugün nasıl hissediyorsun?"

Nugget kelimelerle cevap vermiyor ama onun yerine küçük bir tekme atıyor.

"O da neydi?" Elimi kulağıma götürerek sesleniyorum. "Ekstra Ekvador'dan bitter çikolata parçacıkları?"

Başka, daha yumuşak bir tekme.

"Tamam o zaman!" Ellerimi birbirine çırpıyorum. "Ne de olsa sonsuza dek *benim* kalçalarımda, senin değil. Sürdüğü sürece tadını çıkarsak iyi olur, değil mi?"

Bir daha düşündüm, dolaptan biraz da süzme yoğurt aldım. *Sadece yanında sağlıklı bir şeyler olsun diye*, diyorum kendime.

Sonra üçüncü kez düşündüm ve Nutella kavanozunu aldım.

"Brunch," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Buna brunch diyelim."

Ama anne, karnımdaki minik yaratığın itiraz ettiğini hayal ediyorum, *biz zaten kahvaltı ettik*.

"Söylemezsen söylemem," diye fısıldıyorum, serçe parmağımı karnıma doğru kaldırarak.

Tanrım. Bu acınası bir hal almaya başladı, değil mi? O kadar yalnızım ki duvarlarla konuşmaya başladım. Daha da kötüsü, gelecekteki çocuğumun hayali bir projeksiyonuyla.

Bu açıkça karakterime de aykırı. Nugget iki kez kahvaltı ettiğim için beni azarlamazdı; bunun yerine, üçüncüsü için öğlen saatlerinde beni tekmelerdi. Yemin ederim, sanki burada bir hobbit yetiştiriyorum.

"Efendim, gidemezsiniz-"

Kapının yanındaki derinden gelen bir ses dikkatimi dağıtıyor. Tanımıyorum ama Grisha başka bir yerde meşgulken burada kalan korumalardan biri olduğunu anlamam birkaç saniyemi alıyor.

Zavallı adam. Ne zaman uyuyor ki? "Beni tanıyor! Lütfen, bırak beni-" Başka bir ses ve *bu...*

Bunun farkındayım.

Transa geçmiş gibi kapıya doğru yürüyorum. Çünkü başka yolu yok, değil mi? "Efendim, kapıdan uzaklaşın."

"Sana söylüyorum, o benim-"

"Charlie."

Büyük gözler bana göz kırpmıyor. Ela gözler, tıpkı benimkiler gibi. "... kız kardeşim," diye bitiriyor. Ve sonra o gözler karnıma odaklandı.

Çocukları yola getirmek istediğimden daha uzun sürüyor.

"Bayan," diye ısrar ediyor 1. Goril, "habersiz ziyaretçi kabul edemezsiniz." "İzin almadan olmaz," diyor 2. Goril.

Kollarımı kavuşturuyorum. "'İzin'," diye yineliyorum.

"Bu doğru, bayan."

"Patronun haberi olmadan kimse içeri girip çıkamaz hanımefendi."

Yanımda Charlie delirmişim gibi bana göz kırpmıyor. Ama o bir şey söyleyemeden, ben ona bir bakış attım. *Bırak da büyük kardeşin bu işi halletsin* bakışı.

Sonra Gucci'li koruyucu meleklerime dönüyorum. "Patrondan izin. İhtiyacımız olan şey bu, değil mi?"

"Anlayışınız için teşekkür ederim, Bayan-"

"Neyse ki varisi burada." Elimi kulağımın kabuğuna götürerek eğildiğimi gösteriyorum. "Bu da neydi, genç efendi Nugget?" Üç çift şaşkın gözün önünde karnıma soruyorum. "Charlie Amca içeri gelebilir mi dedin? Bu harika. Çok teşekkür ederim." Kocaman bir gülümsemeyle başımı kaldırıyorum. "Görünüşe göre bizim tarafımızda bir sorun yok."

Korumalar birbirlerine bakarlar. "Hanımefendi, patron-"

"Patron sorun olmadığını söyledi," diye araya giriyorum. "Eğer bir sorunuz varsa, bunu yönetimle görüşebilirsiniz."

"M-Yönetim?"

İki başparmağımla karnımı gösteriyorum. "Tam burası."

Goriller arasında birkaç gergin bakış uçuşuyor. Neredeyse konuşmaları duyabiliyorum: *Oraya çömelmeyeceğim. Patron beni öldürecek. Sen yap. Sen fetüisle konuş.*

"Kimse yok mu?" Masumca sordum. "O zaman biz

yolumuza gidelim." "Bayan-!"

Sonra Charlie'yi içeri sokuyorum ve kapıyı kapatıyorum. "Phew," diye nefes veriyorum dışarı. duydum. "Üzgünüm hakkında Bu. Onlar olabilir olmak a biraz..." *Cinsiyetçi.*

"Aşırı korumacı."

Ama Charlie artık kapıya bakmıyor. Yüzüne bakılırsa, korumaları hiç düşünmüyor.

Onun yerine karnıma bakıyor. "Charlie...?"

"Demek doğruymuş," diye nefes alıyor kardeşim. "Sen gerçekten..."

Elini uzatıyor ama ısıracağımdan korkmuş gibi hemen geri çekiyor. Tom'un etkisini jestinden okuyabiliyorum: *Fişlere dokunma, evlat. Karıştırlarsa, ödersin.*

"İşte," diyorum, elini tutmak için uzanıyorum. "İstersen dokunabilirsin." Sonra yavaşça karnımın üzerine koyuyorum.

Charlie'nin yüzü aydınlanıyor. Büyülenmiş gibi görünüyor, tıpkı onuncu yaş gününde onu gizlice akvaryuma götürdüğüm zamanki gibi. Onu okşarken izlediğimi hatırlıyorum.

Manta vatozlarının yüzgeçlerini açık tankta, saygılı ve huşu içinde izliyordu. Şimdi de aynı ifadeyi takınıyor.

Sonra Nugget bir tekme atar ve irkilir.

"Merak etme," diye onu rahatlatıyorum. "Nugget bugün biraz kabadayı. Henüz ikinci kahvaltısını yapmadı."

Charlie buraya geldiğinden beri ilk kez küçük bir tebessüm ediyor. "Tıpkı bir hobbit gibi."

"Muhtemelen sana çekmiştir," diye takılıyorum.

Onu burada görmek çok garip. Benim kardeşim. *Üvey kardeş*, diye azarlardı anne ve babası, ama ben aradaki farkı hiç umursamadım. Aynı rahimden doğmuştuk: Aile değilsek ne olabilirdik ki?

İçimden gözlerimi deviriyorum. Matvey'in kanla ilgili tüm konuşmaları beni etkiliyor olmalı.

Charlie. Onu son gördüğümünden beri çok büyümüş: şimdi on beş yaşında ve benden çok daha uzun. Zor olduğundan değil ama yine de.

Baba tarafımdaki kız kardeşlerimle konuşabileceğim bir ilişkim yok. En azından hatırlamak istediğim bir şey yok. Ama Charlie ile durum farklı. Her zaman farklıydı. Eleanor eski kocasıyla aynı oyun kitabını takip etse de, yeni çocuğunu eski çocuğuyla karşı karşıya getirmeye çalışsa da - safkan mirasçıya karşı gençlik patavatsızlığından doğan talihsiz it
-Charlie asla ısırmazdı. O her zaman çok nazik, çok tatlıydı. Eleanor'un bile mahvedemediği nazik bir ruh.

Denemesine rağmen Tom da yapamadı.

"Aramaya kulak misafiri oldum," diye konuşuyor Charlie sonunda, hâlâ içimde büyüyen çocuğa takılı kalmış bir halde. *Yeğeni ya da yeğeni* olduğunu fark ediyor olmalı. "Anneme sordum. Senin uydurduğunu, bunun mümkün olmadığını söyleyip durdu..." Dudakları gergin, öfkeli bir çizgiye dönüşüyor. "Delirdim. Büyük bir kavga ettik."

"Özür dilerim." Ciddiyim, kendimi berbat hissediyorum. İşte tam da bu yüzden ayrıldım: Orada olmak istemememin yanı sıra, olmayı da göze alamıyordum. Charlie her zaman Eleanor'un sözlerine karşı beni savunmak için atlarken -ve Tom'un

Kalmam güvenli değildi. *Onun* için de güvenli değildi. "Size sorun çıkarmak istememiştim."

Charlie hızla başını sallar. "Yapmadın," diye söz verir. "Annem öyle şeyler söylememeliydi. Söylememeliydi-" Bir duraksama. "Sana böyle davranmamalıydı," diye mırıldanıyor sonunda.

Gölümsüyorum. *Benim parlak zırhlı küçük şövalyem*. "Gördüğünüz gibi, gayet iyiyim. Ve hamileyim. Tabii bu çok iyi bir dekor değilse."

"Çok canlı bir dekor olurdu," diye homurdanıyor Charlie, Nugget'ın avucunun içinde kıvrandığını hissederek.

"*Alien* setinden arakladım." O yarı garip sessizlik geri gelmeden önce ikimiz de gülüyoruz. "Beni nerede bulacağını nasıl bildin?"

"Dükânâ gittim," diye itiraf etti Charlie. "Sen orada değildin ama Elias oradaydı. Ben de sordum ve..."

"Elbette. Mantıklı. Bazen kendi iyiliğın için fazla akıllı oluyorsun, ufaklık."

Beni kanatları altına aldığında, Elias yolculuk için gelen küçük horoza aldırmadı. Evde işler ne zaman kötüye gitse, Charlie gün boyunca dükânın etrafında takılmak için vapur, otobüs ve trenlerin saçma bir kombinasyonunu kullanırdı. Sonrasında dondurma alırdık ve o da benim kanepemde uyurdu. June her zaman onu misafir etmeyi severdi; cilt bakım maskeleri için mükemmel bir denek olduğunu söylerdi.

Charlie sessizliğimi yanlış anlayarak, "Umarım bir sorun yoktur," diye geveliyor. "Öyle demek istemedim-"

"Hayır!" Hemen cevap veriyorum. "Hiç de değil. Bu..." Duraksıyorum, doğru kelimeleri arıyorum. "Seni tekrar görmek güzel," diyorum ona, tüm içtenliğimle. "Ve genel olarak tanıdık bir yüz görmek. Kimseye söyleme ama çıldırmak üzereydim."

"Eminim," diye gülüyor Charlie, ilk kez etrafına bakınırken. "Güzel evmiş bu arada. Buraya nasıl geldin?" Tekrar kapıya doğru bakıyor. "Kiralık silahlarla mı?"

Tam o sırada midem gurulduyor. "Seni çay içerken yakalamama ne dersin?" Ben öneririm. "Aksi takdirde, kardeşin beni yiyebilir."

Bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Çay o zaman."

Aynı gülümsemenin dudaklarımı çektiğini hissediyorum. "Tamam. Bu taraftan efendim."

MATVEY

Daha ofise geleli beş saniye bile olmamıştı ki iki klasör masama çarptı.

Tam olarak *çarpmadı*. Grisha'nın yüzü her zamanki gibi sakin ama yığın o kadar ağır ki. Yuri bile bu manzara karşısında bir an duraksıyor.

"Balistik raporu," diye açıkladı, daha ince dosyayı göstererek, "artı April'in ailesi hakkında tam bir geçmiş araştırması."

İçgüdüsel olarak ilk rapora uzanıyorum. Yuri'nin de okumak istediği şeyin bu olduğunu söyleyebilirim, aç bakışları buna odaklanıyor. Öldürülenler onun adamlarıydı. Adalet isteyecek biri varsa, o da odur.

Ama Grisha'nın sözleri beni durdurdu. "Aile mi?" Tekrar ediyorum.

"Bu doğru," diye onaylıyor Grisha. "Baba tarafını da araştırma cüretini gösterdim. Doğumundan on sekiz yaşına girdiği güne kadar her şey orada."

İkinci dosyaya bakıyorum. Ben sadece April'in annesiyle ilgili detayları istemiştim ama astım her zaman çok titiz davranmıştır. Şimdi April'in tüm geçmişi parmaklarımın ucunda.

Son anda vazgeçtim, onun yerine geçmiş kontrolünü kaptım.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, elimde tartarak. "Bu ne, lanet olası İncil mi?"

Grisha omuz silkiyor. "İncil bir aile destanı değilse nedir?"

Başımı sallayarak açtım. İlk sayfa çoğunlukla temizlikle ilgili: April'in doğum tarihi, milliyeti, kan grubu. Özel bir şey yok.

Yuri masanın etrafında dolaşıyor ve omzumun üzerinden bakmak için arkama tünüyor. "Çok fazla kâğıt var," diye yorum yapıyor.

"Acemilerimizi incelerken hiç bu kadar kalın bir dosya gördünüz mü?"

"Olumsuz."

"Evet. Ben de öyle." Özet sayfasına baktım. Bir anne, Eleanor Hill, Fisher doğumlu. Bir baba, Dominic Flowers. Buraya kadar sıra dışı bir şey yok. Yedi yıl evli kaldıktan sonra uzun süren bir nafaka savaşıyla ayrılmışlar.

Eski karısı için para, bu *mudaklar* için önemli olan buydu. Çocuk değil.

Ardından, Nisan'ın yedinci ve sekizinci doğum günleri arasında, her iki ebeveyn de yeni insanlarla yuva kurdu: Eleanor Fisher, Thomas Hill adında biriyle evlenerek Bayan Hill oldu ve Dominic Flowers da Nora Le Blanc adında ikinci bir eş aldı.

Grisha ıslık çalıyor. "Bir değil, *iki* kötü üvey ebeveyn."

"Buraya ne zaman geldin?" Yuri birdenbire benimle meraklı meslektaş arasında duvar örülmesine karşı çıkıyor. "Ve neden 'kötü'?"

"Hiç Bayan Flowers ile birlikte oldunuz mu?" Grisha retorik olarak soruyor. "Bir keresinde beni çaya davet etmişti. Çay fincanını kırdı. Bir dakika boyunca, bu yüzden onu vuracağımdan korkmuş gibi görünüyordu."

Yuri'nin yüzü kararıyor. "Evet. Oyuncakları kaldırırken duvarı lekeledim ve o da on beş dakikasını duvarı tekrar temizlemekle geçirdi."

"Sessiz ol," diye bağıryorum.

Şakaklarımı ovuyorum. Bir fincan ve lekeli bir duvar umurumda bile değil. Tek düşünebildiğim April'in akşam yemeğindeki endişeli yüz buruşturması, kiminle uğraştığını bilmediği o ilk geceler.

Gergin. Kaçmaya hazır.

Ona bunu yapanı yakalamak ve doğduğuna pişman etmek istiyorum.

Ama bu dosyada öyle bir şey yok. Bu dosyada isimler, bilgiler ve bir sayfa üzerinde steril kelimeler var. Ben de bununla çalışacağım.

Şimdilik.

"Burada annesinin rehabilitasyona gittiği yazıyor," diye not düşünüyorum kaşlarımı çatarak.

Yuri bakmak için eğilirken, Grisha başını sallıyor. "Bu doğru. Bir hayır kurumunun ya da diğerinin masraflarını karşılayarak birkaç kısa süreli konaklama."

"Çabuk" kelimesi hafif kalır. Bu kayıtlara bakılırsa Bayan Hill programın üçüncü adımına bile ulaşamamış. Dokuzuncu adıma geçebildiğini hiç sanmıyorum: telafi etmek.

April'la yaptığı telefon görüşmesine bakılırsa, bunu yapması gerektiğinin farkında bile değil.

"Onun zehri ne?" "Alkol."

Yüzümü buruşturuyorum. April hamile, bu yüzden tabii ki onu bir kez bile dokunurken görmedim.

ama balkondaki o geceyi hatırlamadan edemiyorum. Bana burbonumu ürkekçe uzatışını.

"Peki ya Thomas Hill?"

Grisha yardımsever bir şekilde mavi etiketi işaret ediyor. "Bu onun bölümü. Kronik işsiz. Her hafta cumartesi gecesi poker, orada burada birkaç borç."

"Sıradan bir pislik," diye özetliyorum.

"Hemen hemen," diyor Grisha. "Ama bence kayda değer bir şey var."

Sayfayı çeviriyor ve bu sırada Yuri'yi duvara sıkıştırıyor. Yuri kırılgan bir ses çıkarıyor ama ben aldırmıyorum. Dişlerimi toz haline getirmekle çok meşgulüm.

"Bu bir polis raporu."

Grisha, "Aile içi şiddet için," diye ekliyor.

"Harika," diye homurdanıyor Yuri. "Karısını döven biri. Ne av ama."

Sayfayı taradım. Neyse ki April'ın adını hiçbir yerde göremiyorum. Sadece Eleanor'un ve Charlie'nin isimleri var, bir de birkaç kötü çürük resmi.

Charlie, April'ın bahsettiği kardeşi olmalı.

Burnumdan nefes alıyorum. Bir şeyin rapor edilmemiş olması, onun gerçekleşmediği anlamına gelmez. April'ın *güvende* olduğu anlamına gelmez.

Bölümü kapattım. "Peki ya April'ın biyolojik babası?"

Grisha mor kodlu bir sayfaya döner. "Dominic Flowers, elli yedi yaşında. İkinci eşinden üç kızı daha var, hepsi de ergen: Anne, Catherine ve Diana Flowers-Le Blanc."

Yuri, Grisha'yı dirsekleyerek, "Burada Yukarı Doğu Yakası'nda yaşadıkları yazıyor," diyor.

Benim de ilk fark ettiğim şey buydu. Bu kayıtlara bakılırsa -banka hesapları, mülkler, hisseler- Flowers ailesi zengin olmalı. Eğer April paradan geliyorsa, neden asgari ücretle çalışan bir arkadaşıyla Brooklyn'deki köhne bir evi paylaşsın ki? Neden hazır paketlenmiş makarna ve peynirle beslensin ki?

Neden *mücadele* etsin ki?

"Adresi," diye soruyorum. "Yıllar boyunca bana adreslerini göster."

Grisha mecburen. "Yedi yaşına kadar ailesiyle birlikte Manhattan'da yaşadı. Sonra-" Bir sonraki satırı işaret ediyor. "-Burada. Sonraki on yıl boyunca."

Brooklyn'de bir taş ev. "Bu Dominic Flowers adına kayıtlı."

"Öyle," diye onaylıyor Grisha. "Ama Dominic orada yaşamıyordu. Onun yerine bu kişi yaşıyordu."

Bilmediğim isme bakıyorum: *Maia Toussaint*.

"Bu kadın," diyorum. "Maia. Bana ondan bahset."

Grisha sayfayı çevirmek üzereyken Yuri sonunda kolunun altından kaymayı başarıyor. "Maia Toussaint," diye yüksek sesle okuyor. "Haiti doğumlu. Augustus Flowers ile evlilik yoluyla Yeşil Kart sahibi." Kaşlarını çatı. "Bu April'ın babası değil, değil mi?"

"Değil," diye cevaplıyor Grisha. İntikam almak için çenesini iğrenç bir şekilde Yuri'nin kafasına yerleştiriyor ve devam ediyor, "Bu April'ın büyükbabası. O doğduktan kısa bir süre sonra öldü. Maia onun ikinci karısıydı-Dominic'in annesi çoktan ölmüştü."

Yuri sayfayı tarayarak, "Görünüşe göre Maia, Dominic'in ilk evliliğinin büyük bölümünde onunla yaşamış," diyor. "Sonra Dominic ayrılınca April'ı yanına almış olmalı."

Maia Toussaint. April'ın büyükannesi, kan bağı değil evlilik bağıyla bağlıydı ve yine de bu dosyalara göre April'ı gerçekten önemseyen tek kişi o olabilirdi.

"Velayet savaşına dair bir kayıt yok," diye gözlemliyorum.

"Tam olarak değil," diye açıklıyor Grisha. "Mahkeme tutanaklarına göre Eleanor ve Dominic arasında çocuğun kimde kalacağı konusunda kısa bir itiş kakış olmuş, ama tam tersi bir nedenle."

Yuri kaşlarını çatır. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani ikisi de velayeti istemedi."

Masanın altında yumruğumu sıkıyorum. April'ın kan konusunda bu kadar bıkkın olmasına şaşmamalı. Hayatı boyunca içinden geldiği kişiler tarafından ihanete uğramış ve ona yardım etmek zorunda olmayan kişiler tarafından kurtarılmış.

"Oh," diye mırıldanıyor Yuri. "Burada Maia yazıyor..."

"O öldü." Grisha başını sallıyor. "Yedi yıl önce."

Yedi yıl önce. April o zaman kaç yaşındaydı? On altı mı? On yedi mi?

İşte o zaman adres kayıtlarının karıştığını fark ettim. Staten Island'dan Yukarı Doğu Yakası'na, sonra tekrar Staten Island'a. Okul değiştiriyor, ev değiştiriyordu. Birkaç ayda bir ailesi arasında mekik dokuyordu. "Ne oluyor be?"

"İşte sizin velayet savaşınız," diyor Yuri acımasızca. "'Sen onu al; hayır, sen onu al' gölge savaşı."

"Maia'nın ölümünden sonra taş ev satıldı," diye tamamlıyor Grisha. "Ani oldu. Bir vasiyet bırakmamıştı, en azından benim bulabildiğim kadarıyla. Dominic her şeyi aldı."

"Ve parayı sakladı," sanırım.

"Ve parayı sakladı. Son kuruşuna kadar."

Grisha'nın bu dosyayı benden uzak tutmasını istiyorum. Bu şeyde adresler, iş yerleri, plakalar, bu orospu çocuklarının hayatlarını cehenneme çevirmek için ihtiyacım olan her şey var. Buna bir saniye daha bakmak zorunda kalırsam, ağzımdan çıkacaklardan ben sorumlu olmayacağım. Belki bir ölüm emri olur, belki de daha kötüsü.

Dosyayı kapattım ve nefes aldım. "Grisha."

"Evet?"

"Bunu benim için sakla. Kimsenin görmesine izin verme."

Grisha eğilir. "Hizmetinizdeyim."

Boktan bir aile. İki boktan ebeveyn, iki boktan üvey ebeveyn. April'in sahip olmadığı her şeye sahip olan bir üvey kardeşler denizi. Ve ona acıyan ve onu kendi çocuğu gibi yetiştiren bir kadın -sadece bir kadın-: Maia. Büyükannesi.

Tabii ki April her yüksek seste seğiriyor. Tabii ki kendisinin ve başkalarının arkasını temizlemek için acele ediyor, sonuçlarını düşündükçe titriyor. Tabii ki bana hamile olduğunu söylemekten korktu -kim bilir ben ne yapardım? Nereden bilebilirdi *ki*?

Bu şerefsizlere dünyayı dar etmek istiyorum. Ona döktürdükleri her gözyaşının, ona verdikleri her görünmez yaranın bedelini ödemelerini istiyorum.

Ama bunu neden isteyeyim *ki*?

April benim ortak ebeveynim. Bunu bilmek benim amacım için yeterli: çocuğumu güvende tutmak. Bu sayfalardaki her şey zaten oldu. April'in güvende, sevilen, istenen biri olarak büyümesi için zamanı geri alamam ve bu umurumda bile olmamalı.

Peki neden ben?

Birden kendimi yeniden çocuk gibi hissettim. O barakadan eve dönüşmüş, kara gömülmüş, küllerin üzerinde zayıf bir ateşin titrediği yere geri döndüm. Annem öksürerek hayatını kaybediyor; çocuğu hiçbir şey yapamıyor.

Bunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu: güçsüzlük.

Kendimi silkeliyorum. Böyle düşünmemeliydim. April benim için *hiçbir şey*.

Bu düşünce kara tahtaya çakılmış çivi gibi gıcırıyor, ama sesi hemen bastırıyorum.

Son bir sorun daha var: April bunların hiçbirini bana anlatmadı. Bu konuyu açamam. Zaten her gölgeden ödü kopuyor, ne diyebilirim *ki*?

İyi akşamlar, ortak ebeveyn. Geçmişindeki tavşan deliğinden aşağı indim ve ailenin korkunç olduğunu ve seni seven tek kadının

öldü. Dertlerini sikip atmak ister misin?

Sandalyemden kalktım. "Hadi

gidelim." Yuri kaşlarını çattı.

"Nereye gideceğiz?"

"Dışarı," diyorum sabırsızlıkla. "Yapacak işlerimiz var. Bana bunu tekrar

söyletme." "Ama-"

"*Yura.*"

Yuri sözlerini yutar. "Evet, *pakhan.*"

Sonra Grisha peşimde, ofisten çıkıp şehre doğru yola koyuluyoruz ve April Flowers'ı bir daha düşünmüyoruz.

Birkaç saat sonra da korumaların telefonlarını görüyorum.

MATVEY

Kalbim boğazımda çatı katına koşuyorum. Kalbim olduğunu düşünmüyordum ama bu yumru başka bir şey olamazdı - damarlarımdaki bu vahşi çekiç sesi.

Adamlarımın söylediğine göre, çatı katına yabancı bir adam gelmiş. Şu anda Bayan Flowers'ın yanında.

Aptalca davrandım. April'ı aklımdan çıkarmaya o kadar odaklandım ki en önemli şeyi unuttum: çocuğumuzu.

Benim yüzümden başlarına bir şey gelseydi.

Aileden olduğunu söyledi. Askerlerimin onun geçmesine izin vermek için bahanesi buydu: O aileden. Bunun benim için ne anlama geldiğini biliyorlar.

Yine de bunun April için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikirleri yok.

Asansörden hışımla çıktım. Korumalar yolumu kesmeye çalışıyor, daha şimdiden bir sürü bahane sıralıyorlar, ama o beceriksiz soytarılara tek bir bakış bile atmıyorlar. Ya kovuldular ya da öldüler. Her şey o kapının ardında ne bulacağıma bağlı.

Kanım kulaklarımda uğulduyor. Boşluğun altındaki külün kokusunu alabiliyorum, duman dedektörlerinden gelen çalgın bip sesini duyabiliyorum.

Benim çocuğum. Benim kadını.

Anahtar kartımı çıkardım. Neredeyse hiç kullanmıyorum - April'a buranın şimdilik onun yeri olacağına dair söz verdim - ama bu acil bir durum sayılır.

Ben de kaydırdım, kolu aşağı çektim ve içeri daldım.

"April!" Avazım çıktığı kadar bağıryorum, silahım elimde. "Sen-

" Sonra Charlie Hill dönüp bana baktı.

"Matvey!" April sarsılır. "Yemek masasında silah yok. Bu bir kuraldı."

Nefes almak için kendime bir an veriyorum, atan kalbimi sakinleştirmek için. *Al, ver.* Sonra önümdeki manzaraya bakıyorum.

April, mutfaktan bir önlük giyiyor. Bir tencere, üzerinde çılginca fokurduyor Soba. Koyu duman, açık pencereden dışarı fırlıyor.

Ve ela gözlü on beş yaşında bir çocuk, elleri teslimiyetle havaya kalkmış, aralarında bir paket makarna ve peynir sıkıca tutuyor.

"Sen..." Yüzümü buruşturuyorum. "*Yemek yapıyorsun.*"

April kollarını kavuşturur. "Daha az şok olabilirdin."

"Duman dedektörlerini çalıştırdın."

"Bu benim sürecimin bir parçası."

Şimdi fokurdayan tencereye doğru bakıyorum. "Otelimi yakmak ve sular altında bırakmak için mi?"

"Tamam, iyi, beni yakaladın!" April da ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor.

"Belki de akşam yemeği bizden kaçtı." Yanaklarına garip bir kızarıklık yayılıyor. "Sadece birazcık."

"Biz' derken...?"

April bir anda ocağı kapatıyor ve titreyen çocuğu önüne itiyor. "Matvey," diye başlar, "bu Charlie, kardeşim. Charlie, bu Matvey, benim..."

April bizi tanımlayacak bir kelime bulmakta zorlanıyor. "Matvey Groza," diye araya girdim ve elimi uzattım.

Sonra silahımın hala içinde olduğunu fark ettim.

Hemen yerine koyup tekrar deniyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Uhh, um..." Charlie mırıldanıyor, el sıkışması biraz dengesiz. "Zevk tamamen bana ait. Ben Charlie-Charlie Hill."

"Kim olduğunu biliyorum," dedim ona. "Haberdar olmak benim işim." "Oh," dedi Charlie. "Bu iyi. Her zaman... bir şeyler bilmek güzeldir."

Gülümseme isteğiyle dudağım seğiriyor. Bu çocuğun her yerinde April var: aynı gözler, aynı çiller, aynı ağızda ayak sendromu. Ben yardım edemem

üzerime gelen düşkünlük. Dakikalar önce, dünyayı yerle bir etmeye hazırdım. Ama şimdi.

Beni büyülenmiş say. Aileden gelen bir süper güç olmalı.

"Mutfağımı mahvetmeye çalışmanızın bir nedeni olduğunu varsayıyorum." Kardeşler birbirlerine suçlu bakışlar atmaya devam ettiklerinde, ikisi de benim kırbaçlı gazabımı nasıl yönlendireceklerinden emin değiller, parmağımla April'i işaret ediyorum. "Bir kelime."

Charlie balkona doğru yürüyor. April sanki giyotinin inmesini bekliyormuş gibi küçük adımlarla bana yaklaşıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyor. "Bir kuralı çiğnedim."

"Demek farkındasın."

Hamile gömleğinin etekleriyle oynuyor. Tüm bunların başlangıcında yaptığımız konuşmayı unuttuğunu bir an bile düşünmüyorum. O zaman net konuşmuştum: ziyaretçi yok. "Her şey çok hızlı oldu. Yemin ederim, gelmesini ben söylemedim."

Ve yine de seni nerede bulacağını biliyordu. Bir parçam bu kelimeleri ona hançer gibi fırlatmak istiyor, keskin ve kesin. Acıyan yerinden vurmak, yalanını ortaya çıkarmak. Benimle oynanmasından hoşlanmıyorum.

Onun yerine, "Neden burada?" diye sorduğumu duyuyorum. April dudağını ısıyor. "Bu... karmaşık."

"Benim için basitleştir."

"Bakın," diye iç geçirdi, "gerçekten üzgünüm. Adil olduğunu düşündüğünüz her cezayı kabul edeceğim. Ama şu anda..." Bana yalvaran bir bakış attı. "Bana ihtiyacı var."

Adil olduğunu düşündüğün ceza neyse. Bir an için, bu küçük cadalozun benimle oynamaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. İçimdeki en ilkel parçaya hitap ederek paçayı kurtarmaya çalışıyor. Hatta ona izin vermeyi ya da en azından öyle davranmayı bile düşündüm. Son otuz saniye içinde, onun üzerinde denemek için can attığım yarım düzine "*ceza*" buldum bile.

Sonra ciddi olduğunu fark ettim.

İçimde karanlık bir şeyler kıpırdıyor. Bugün ilk kez Grisha'ya saklaması için dosyayı verdiğime memnunum. Şu anda elimde olsaydı, hiçbir şey -hiçbir şey- beni hızlı ve acı verici bir intikam almaktan alıkoyamazdı.

Çünkü April burada, yirmi dört yaşında ve hâlâ *cezalandırılacağını* düşünüyor.

Düşünmedim bile. Döndüm ve çocuğun adını söyledim. "Charlie." Charlie balkondan içeri dalıyor, küçük bir asker gibi doğruluyor. "E-Evet?"

"Akşam yemeğine kalmak ister misin?"

Ağabeyim ve kız kardeşim bana aval aval

bakıyorlar.

"Matvey...?" April fısıldıyor, sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle. O soruyor Gözleriyle bana bakıyor: *Bunun iyi olduğuna emin misin?*

"Çok isterim," diye kekeliyor Charlie. "Yani, eğer çok fazla sorun olmayacaksa..."

"Saçmalık," diye araya girdim. "Aile her zaman hoş karşılanır. Yine de..." Kardeşler benim görüş açımı takip ederek ocaktaki felakete bakıyorlar.

"Umarım sipariş vermemizin bir sakıncası yoktur."

İki kafa senkronize bir şekilde sallanmaya başlar. "Hiç de değil," diye

ağzından kaçırır April. "Kesinlikle," diye onaylar Charlie. "Elbette."

Yine gülümseme isteğimi bastırıyorum. "Pizza olsun o zaman."

Charlie paket servis menülerimi karıştırmak için uzaklaştığında April bana yaklaşıyor. "Teşekkür ederim," diyor ağzından.

Ona vurdumduymaz bir bakış attım. "Oh, bana geri

ödeyeceksin." Gözlerini kırptırdı. "Pizzalar için mi?"

Elbette-"

Çenesini parmaklarımın arasında tutuyorum. Bir sonraki konuşmamı doğrudan kulağına yapıyorum.

"Bana bir ceza sözü vermiştin," diyerek alt dudağını okşadım. "Bu teklifini yerine getirmeye niyetliyim, *Kalina*."

April bana karşı titriyor.

Bu sefer, doğru türden bir ürperti.

Pizza kutularının rahatlığına rağmen, ocaktaki dağınıklığın eninde sonunda ele alınması gerekiyor. Bariz nedenlerden dolayı -yani kanepemizde oturan uzun boylu, sırık gibi kızıl saçlı bir genç- ne kadar istesem de *cezamı* henüz talep edemem.

Bu şekilde lavabonun önünde buluyoruz kendimizi - April yıkıyor, ben kurutuyorum. Bu... rahatsız edici derecede evsel.

Aramızdaki gerilimi hissederek boğazını temizliyor. "Charlie hakkında..."

"Açıklamana gerek yok," diye araya giriyorum ve bu sırada kendimi şaşırtıyorum. Bu sözleri ne zaman birine söyledim ki? "O senin kardeşin."

April dudaklarını ısıyor. "Annemizle kavga etti," diyor sessizce. "Benim yüzümden."

Göz ucuyla onu izliyorum. April'in yüzü çelişkili ifadelerden oluşan bir slayt gösterisi gibi; suçluluk, merhamet, tereddüt, her biri yerini bir sonrakine bırakıyor.

Bir kuralı çiğnedin, demeliydim. Evime bir yabancı getirdin ve bana söylemedin. Bunu neden yaptığın umurumda değil.

Onun yerine, "Sevindim."

diyorum. April bana kaşlarını

çattı. "Ne?"

"Senin tarafını tuttu," diye detaylandırıyorum. "Senin için ayağa kalktı. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Benim için öyle," diye yumuşakça yanıtlıyor. "Asla bir yük olmak istemedim. Ona ya da..."

Tabağı ellerimle kavıyorum. Biraz daha sıkarsam tam ortadan çatlayacak. "İnsanlar 'yük olmak' istemiyorlarsa," diye homurdanıyorum, "çocuk yapmamalılar."

April bana göz kırpmıyor. Ela gözleri parlıyor, saf ışıktan iki fener. İlk defa kendimi bunu nasıl yaptığını merak ederken buluyorum; umuda böyle tutunuyor.

Yaşadığı onca şeyden sonra dünyanın yanmasını istemesi gerekirdi. "Hey, Matvey..."

"Evet," diyorum hemen. "Cevabım evet."

April'in başı öne eğilir. "Ne soracağımı bile bilmiyorsun."

"Bu gece kalıp kalamayacağını soracaktın." Şok olan sadece April değil, bu gece ben de kendimi şok etmeye devam ediyorum. *Bu halim de nereden çıktı?* "Cevabım evet," diye tekrarlıyorum. "İstediği kadar kalabilir."

Düşünürken yavaşça gözlerini kırıştırıyor. "Sen... emin misin?" diye soruyor kararsızca. "Sakıncası yok mu?"

"Hiç de değil," diyorum ve bunda ciddiyim. "O iyi bir çocuk. Çok kibar."

Bunu April'in yaptığından bir an bile şüphe duymuyorum - Charlie'nin iyi olan her şeyi öyle görünüyor. Onları yan yana gördüğünüzde, gözleri dışında kardeş olduklarını asla tahmin edemezsiniz. Charlie uzun boylu, sırık gibi, kafası havuç kırmızısı saçlarla dolu. Yanaklarındaki çiller tesadüf eseri oluşmuş olabilir.

Onları konuşurken duyduğunuzda benzerlik tekinsiz bir hal alıyor.

Ne olmuş yani? İçimdeki Pakhan homurdanıyor. Birbirlerine benzemeleri kimin umurunda? Sana April'i hatırlatması kimin umurunda?

Neden birileri bu yüzden özel muamele görsün ki?

İkiye bölünmüş hissediyorum. Sanki varlığından bile haberdar olmadığım iki yanım arasındaki bir kavganın ortasında kalmış gibiyim.

Ama şu anda bununla uğraşmak istemiyorum.

Ben de konuşmamıza geri dönüyorum. "Kız kardeşinden daha kibar olduğu kesin," diye alaycı bir tonda ekliyorum. "Eminim daha önce hiç bir müşteriye küfretmemiştir."

"Hey!" April gülümseyerek bana dirsek attı. "Ben de düşünmedim." "Ama sen düşündün."

"Ceset yoksa suç da yok." Sonunda April'in duruşu yumuşar. "Teşekkür ederim."

Yüzündeki saf minnettarlık beni sinirlendiriyor. Bununla ne yapacağımı bilemiyorum. Benim işimde bu iki kelimeyi çok sık duyamazsınız. Benim yerimdeyseniz daha da az.

Neyse ki, günün adamı beni kurtardı. "Hey," diye seslendi Charlie ikimize de, "eğer çok yorgun değilseniz, belki... bir film izlemek ister misiniz?"

Son dört kelimeyi bir solukta söylüyor -filmi izlemek ister misin? - sanki bir okul çocuğunun aşkını itiraf etmesi gibi. Dürüst olmak gerekirse, bu çok sevimli. Bana onun yaşındaki Yuri'yi hatırlatıyor.

April'in göbeğine doğru bir bakış atarak, "Patron da isterse," diye kuru bir şaka yapıyorum. April gözlerini deviriyor. "Bunun peşini asla bırakmayacaksın, değil mi?"

"En sert iki adamımı yaraladın." "O zaman belki de o kadar sert değillerdir."

Ve belki de, diye düşünüyorum kendi kendime, ben de değilim.

İşte böyle kanepeye uzanıyoruz, *üçümüz-dördümüz*. Bu... garip. Sakin bir gece, ama misafirlerle birlikte. Ama zorlama hissettirmiyor, ortam olabildiğince rahat. April'in kardeşini pizza ve film için ağırlayan sıradan bir çift gibiydik.

April'a bakıyorum, yanımda kıvrılmış, battaniyeye sarılmış. O kadar rahat gülüyor ki. Onu hiç bu kadar neşeli görmemiştim.

Bir dahaki sefere işleri düzgün yapmamız gerekecek. Yuri'yi de davet et. Yemek yapabiliriz. April'a ocakta güven olmaz ama annemin gulaşının tarifini hâlâ hatırlıyorum. Eğlenceli olur. Buna değer.

Ve sonra, bebek doğduğunda.

Birlikte kutlayabiliriz, kendimi boş boş düşünürken buluyorum. Tam burada, aynen böyle.

Çok geç olana kadar göz kapaklarımın ağırlaştığını hissetmiyorum. Filmin, karanlığın ve April'in koluma yaslanan sıcak ağırlığının etkisiyle uzun zamandır yapmadığım bir şeyi yapıyorum.

Gardımı indirdim.

Uyuyorum.

MATVEY

Çatırdayan bir şömine. Tatlı duman kokusu. Kar, hemen dışarıda, pencereleri tıkırdatıyor.

Karın önemi yok. Rüzgar çatlaklardan içeri sızıp üşütse ve ısırsa bile, sıcaklık var. Ateş gibi bir sıcaklık. Sarılmak gibi bir sıcaklık.

Bir anne. Bir çocuk. Bitmeyen bir gece daha.

"Uyu hadi," der anne usulca gülerek. "Baban eve gelirse seni uyandırırım."

Babam umurumda değil, demek istiyor çocuk. İsterse karda uyusun, umurumda değil.

Ama göz kapakları ağır, annesinin sesi sıcak ve kucaklaması daha sıcak, daha sıcak, daha sıcak.

Böylece çocuk daha sıkı sarılır, annesinin kollarına gömülür ve uyur.

Gözlerimi yavaşça kırpıştırarak uyanıyorum. Etrafıma odaklanmam bir anımı alıyor: kanepe, televizyon, yeni temizlenmiş mutfak. Sabah ışığı perdelerden süzülerek boş oturma odasını aydınlatıyor.

İki kişi dışında boş.

Ya da belki üç demeliyim. April'in kıvrılmış halinin içinde çocuğumuz göğsüme yaslanmış uyuyor.

Ne zaman uykuya daldık? Merak ediyorum, halsiz. Neden böyle uykuya daldık?

Ve son olarak, yine ne hakkında rüya görüyordum?

Aklım yavaş yavaş başıma gelirken, bu denklemde bir kişinin eksik olduğunu fark ediyorum: Charlie.

"Misafir odası," diye mırıldanıyor April battaniyenin altından uykulu bir şekilde. "Seni uyandırmak istemedim."

Yattığı pozisyon yüzünden daha da dağınık hale gelen buklelerine bakıyorum. April'ı hiç yatakta görmemiştim. Ona yakışıyor. Aptalca ama sevimli. Tıpkı geri kalan her şeyi gibi. "Peki senin bahanen ne?" Hafifçe sordum.

April içime daha da gömülüyor. "Rahat," diye mırıldanıyor, kucaklamadan kurtulma zahmetine girmiyor.

Göğsümün ortasında, karşı koymak için elimden geleni yaptığım, alışılmadık bir sıcaklık kıvılcımı çakıyor. Uzun zamandır böyle bir şey olmamıştı - yanımda başka bir insanla uyanmak.

Ne kadar garip.

Milyonlarca farklı yerim ağrıyor olmalı. Tüylerim diken diken olmalı, kaçmak için can atmalıyım. Bunun yerine, tek yapmak istediğim April'ı örnek alıp uyumaya devam etmek.

Kal. April bunu ilk önerdiğinde, seks sarhoşu ve sersemlemiş bir halde kaçtım. Bu bir içgüdüydü; kendimi korumaktı.

Ama şimdi...

Kendine gel, kendime homurdanıyorum. *Bu eskisi gibi değil.*

Bu senin ailen değil.

Öyle olması dışında. En azından bir kısmı. April'ın içinde tuttuğu kısmı. Benim kanım. Benim çocuğum.

Belki de beni burada çıldırtan, olmayan şeyleri görmeme neden olan şey budur. Çünkü bunu yaşamamın üzerinden yıllar geçmiş olsa da, nasıl bir his olduğunu hatırlamadan edemiyorum.

Aile.

Alıştığım aile gibi değil. Kaçak bir aile. Soğuk ve sert dünyaya karşı sadece ben ve Yuri. Bu farklı hissettiriyor; bir kadın ve bir çocuk, bir battaniye ve bir şömine. Savaşmadan gelen türden bir aile.

Öyle bir şey ki...

"Ne düşünüyorsun?" April dağınık başını bana doğru kaldırarak yanıma doğru mırıldanıyor.

Bir parçam ona söylemek istiyor. *Bize.*

Kalmak.

Uzun zamandır kendime buna sahip olamayacağımı söylüyordum: bir *biz*. Hiç kimseyle. Eğer güvenilebilecek tek şey aile ise, kiminle aile kurabilirim ki?

Kendimi ihanete açık bırakmayacağım. Kimsenin deneyecek kadar yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Kendi kanım bana sırtını döndükten sonra olmaz.

Ve yine de, April o sıcak, ela gözleriyle bana baktığında, orman zeminlerinin ve nehir yataklarının rengiyle...

Bana öyle baktığında, neredeyse her şeyi yeniden riske atmak istiyorum.

Aptalca bir düşünce. Uykunun sisi, diyorum kendime, beni aptalca hayallere sürüklüyor. Çocukça hayaller. Uzun zamandır eğlenmediğim rüyalar.

Ama neden biraz daha hayal kurmuyorsunuz?

Düşünmeden yaklaşıyorum. April daha da yaklaşıyor. Nefeslerimiz birbirine sürtünüyor, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor. Bunun diğer öpüşmelerimiz gibi olmayacağını fark ediyorum. Bu aç, çaresiz, tutkulu olmayacak. Bu *fiziksel* olmayacak.

Korkunç bir düşünce.

Ve sonra, tam çenesini yukarı kaldırdığımda, tam dudakları benimkilerle buluşmak için ayrılırken-

Birkaç gün içinde ikinci kez, kapımın önünde kıyamet kopuyor. "Sana geçmeme izin vermeni söylemiştim, seni şempanze müsveddesi!"

April'in göz bebekleri küçülür. Misafir odasından, en az kız kardeşi kadar uykuya dalmış, sırık gibi bir adam çıkar. Kardeşler göz göze gelir.

"Annem burada," diye fısıldıyorlar hep bir ağızdan.

İlklerin yaşandığı bir gün. Durumu değerlendirmeye fırsat bulamadan April ayağa fırladı, savaş pozisyonunu almaya hazır. "Charlie," diye sertçe seslendi. "Saklan."

Ama Charlie başını sallar. Şeytanlarıyla yüzleşmeye hazır, çizgi romanlardaki trajik bir kahraman gibi, "İstediyi benim," diye mırıldanıyor.

Bu kadar dramatiklik yeter diyorum.

Bugün hiçbir iblis kapımdan içeri girmeyecek.

Ayağa kalkıyorum, ceketimi alıyorum, kravatımı düzeltiyorum. Kendimi yeniden şık bir hale getirdikten sonra, kanepe ile kapı arasındaki mesafeyi hızlı adımlarla geçiyorum.

Ama tam kapıyı açmak üzereyken April koşarak yanıma geldi ve elimi tuttu.

"Hayır!" diye yalvarıyor. "Bırak ben halledeyim."

Bunu halletmesine izin vermek istemiyorum. Hiçbir şeyi halletmesine izin vermek istemiyorum. Daha da kötüsü, bir yanım onu sarıp sarmalamak ve zamanı birkaç değerli dakika geri almak, onu o kanepeye geri getirmek, tam olarak kaldığımız yerden devam etmek istiyor.

Ama bu bakışı çok iyi bilirim. Adamlarımın eski bir düşmanla yolları kesiştiğinde, hesaplaşacak bir şey bulduklarında gözlerinde beliren bakış.

Şu anda April'in bu işi halletmesi gerekiyor. Ona başımı sallayıp uzaklaşıyorum ve bu işi onun halletmesine izin veriyorum.

April kapıyı açtığı anda kadın şeklinde bir kasırga kopar.

Çatı katına. "Sen!" Eleanor Hill kızına titreyen bir parmak sallayarak bağırır.

Ve gerçekten yanlış anlaşılacak bir şey yok. Gözleri, çilleri, boyu: onunla ilgili her şey *April'in annesi olduğunu haykırıyor*. Yüzündeki küçümseme olmasa, neredeyse üvey kardeş bile sayılabilirler.

Neredeyse.

"Merhaba

anne."

April'in sesi sakın ve nettir. Ancak Eleanor o kadar kolay yatıştırılamıyor; parmağını bir silah gibi sallayarak, asi kızından başlayarak odadaki herkese bağırma başlıyor. "Oğlumu çalmaya nasıl cüret edersin?"

April şaşırır. Eleanor'a müşteri hizmetlerinin alamet-i farikası olan göz kırpışını yapıyor, hani şu "Anlayamadım?" der gibi görünen ama aslında bunu açıkça ifade etmeyen göz kırpışı. Seçtiği ifade neydi? "*Ceset yoksa suç da yok" mu?*

"Bayan Hill," diye kayıtsızca selamlıyorum.

Eleanor bana üstünkörü bir kaş çattı. "Peki sen kimsin?"

"Anne!" Charlie azarlıyor. Sesi, annesi herkesin önünde olay çıkaran mahcup bir ergen gibi çıkıyor - ki durum düşünüldüğünde, gerçekten de çok uzak değil. Korumalar bile kulak misafiri olmak için yaklaşıyor, tembel herifler.

"Bana 'anne' deme!" Eleanor oğluyla yüzleşmek için dönerek tersliyor. "Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Ortadan kaybolmak, tüm o kötü şeyleri bağırarak-"

"Ben bağırmıyordum; sen-"

"Sessiz ol!" diye tıslıyor. "Başın belada, genç adam. Hemen şimdi git eşyalarını topla. Eve gidiyoruz."

"Anne," diye araya giriyor April, sesi hâlâ yatıştırıcı, "bırak açıklasın."

"*Seninle* işimin bittiğini sanma," diye hırlıyor Eleanor, kızına bakmadan. "Charlie'nin telefonunu takip edebildiğim için şanslısın. Yoksa o şık kapına kim gelirdi biliyor musun? Doğru: lanet *polisler*!"

"Telefonumu mu takip ettiniz?!" Charlie bağırıyor.

"Toparlan. Çantalarınızı. Çantalarını," diye bağırır Eleanor. "Hemen. Yoksa baban gelip seni alır."

Bu iki kardeşin de tepkisini çekti. Donup kalmalarını izliyorum ve ilk defa silahıma uzanma dürtüsüne kapılıyorum.

Bırak gelsin, hırlamak istiyorum. Bakalım kurşunun tadını nasıl sevecek.

Ama bu benim kavgam değil.

"Anne," diye yalvarıyor April, "lütfen bu konuyu konuşabilir miyiz?"

Lanet olsun, müdahale etmemek için tüm irademi kullanıyorum. Özellikle Eleanor bir harpy gibi tekrar döndüğünde, hançerlere bakarken

April'a baktı. "Demek şimdi 'konuşmak' istiyorsun, ha?" "Tek istediğim buydu!"

Charlie'nin hâlâ odanın ortasında durduğunu fark ettim, kafası karışık. On Bir yandan, annesini daha fazla üzme ya da daha kötüsü babasının gazabına uğramak istemiyor. Diğer yandan...

Diğer yandan, kız kardeşi hala ateş hattında.

Dün geceki konuşma aklıma geliyor. Kelimesi kelimesine bir kayıt gibi kafamda canlanıyor.

"O senin tarafını tuttu. Senin için ayağa kalktı. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Benim için öyle."

Kargaşadan yararlanarak Charlie'ye biraz daha yaklaşıyorum. "Git," diye mırıldandım ona. "Ben hallederim."

Ancak o zaman kendine geliyor. Hızlı bir "Teşekkürler" ile misafir odasında kaybolur.

Dikkatimi tekrar April ve annesi arasındaki konuşmaya veriyorum. Gerçi bu pek de bir konuşma sayılmaz: Eleanor'un keskin ve acımasız sözlerle ona saldırdığı tek taraflı bir saldırı.

Yumruklarım iki yanımda daha da sıkılıyor.

"Tek istediğin bu muydu?" Eleanor, April'ın dürüstlüğünü yüzüne vurarak alay ediyor. "Hah! Beni kandırabilirdin. Ben de senin sadece kendine *gerçek* bir çocuk kapmaya çalıştığını sanıyordum." Bakışlarını April'ın karnına çeviriyor. "Bu arada o ne? Bir dekor mu?"

Tören yapmadan April'ın gömleğini kaldırdı. Neredeyse silahımı çıkaracaktım.

Sakın çocuğuma dokunayım deme.

Sakın annelerine dokunayım deme.

Ama Eleanor daha ileri gitmez. Tek yaptığı önündeki gerçek göbeğe aval aval bakmak ve dudak bükme, "Vay, vay, şuna bakın! Görünüşe göre biri yeterince cesurmuş."

"Anne..." April'ın sesi mahcup bir şekilde titriyor.

Eleanor gömleği bırakarak, "Sanırım herkes bazen yalnızlık çekiyor," dedi. "Çaresizler bile."

"Anne, lütfen. Ben-"

"Bu yüzden mi çocuğumu kaçırmaya çalıştın?" Eleanor içimde kabaran öldürücü öfkeden habersiz devam ediyor. Eğer bu kadın çocuğumun biyolojik büyükannesi olmasaydı, çoktan iki ayağının altında olurdu. Hem de birkaç parça halinde. "Çünkü asla daha iyisini yapamayacağını biliyorsun. Charlie her zaman iyi bir çocuk olmuştur. Senin gibi değil."

"Charlie'yi bu işe karıştıрма!"

Eleanor küçümseme dolu bir ifadeyle, "Hep kıskançtın," diye çıkışıyor. "Ve şimdi de onu bana karşı zehirlemeye çalışıyorsun. Sırf onu mahvedebilmek için!"

"Ben asla istemedim...!" April araya girmeye çalışıyor ama sesi çok kararsız. Cümlesini tamamlayamadan kesiliyor.

Sudaki kan kokusunu alan Eleanor hemen üzerine atlar. "Oh, *sen, sen, sen*. Seninle hep aynı şarkı. Çocuk yetiştirmek için özverili olman gerektiğini bilmiyor musun?" Alaycı bir kahkaha. "Ne anne olacaksın ama."

April'ın gözleri kararıyor.

Bakışlarındaki ışığın sönmesini izlemek çok mide bulandırıcı bir duygu. April, her zaman herkes için güzel bir sözü olan. April, her zaman iyi tarafı gören. April, asla yalan söylemeyen. Güneş ya da ateş, gözlerinde her zaman bir kıvılcım vardır.

Şimdiye kadar.

Tepki ver, çığlık atmak istiyorum. Tepki ver! Bunu senin halletmeni istememiş miydin?

Ama öyle değil.

Karartıyor.

"Sana hiç ders vermediğim için bu benim hatam." Eleanor onun içinde kayboldu Sayıklıyor, boyalı dudaklarına tükürük bulaşıyor ve cılız parmağını havada bir oraya bir buraya sallıyor. "Bu yükü her zaman Tom'un üstlenmesine izin verdim. Ama sen bunun için bile minnettar olamadın."

"Özür dilerim," diye boğuluyor April.

"Henüz değil." Eleanor elini kaldırdı. "Ama olacaksın."

April irkilerek geri çekilir; Eleanor'un eli havada bir yay çizer; ve tam bir tokadın keskin *çatırtısı* yankılanacakken

"Ow!"

Parmaklarım bileğinin etrafına dolanıyor, havada donduruyor.

Eleanor çabuk toparlandı. Öfkesi bana odaklanıyor. "Ne *cüretle*-"

"Bana kim olduğumu sordun." Cadı konuşmaya çalışıyor, ama bileğini daha sert sıkıldığında kelimeleri sönüyor. Ona lanet olası ağzını tekrar açma şansı vermeye niyetim yok. "Hayır, tam olarak 'kim olduğumu' sordun."

Tutuşumu daha da sıkıttım. Hasar verecek kadar değil ama bileğini çekmeye çalışmasını durduracak kadar.

Dinlemesini sağlayacak kadar.

"Benim adım Matvey Groza," diye devam ediyorum buz gibi bir sesle. "Bu otelin sahibiyim. Kızınızın çocuğunun babasıyım. Ve eğer elin cebine geri dönmezse, benim yanımda birine böyle dokunmaya *cüret* ettiğin için onu vücudundan söküp alan adam ben olacağım."

Son kısmı fısıldıyorum, Charlie'nin duymamasına dikkat ediyorum. Ama Eleanor'un her kelimeyi duyduğundan emin oluyorum.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye ciyaklıyor. Az önceki kabadayılığı çoktan sesinden sızmaya başlamıştı. Parmaklarımın arasından bileğinin titrediğini hissedebiliyorum.

Bu bana eski bir Çin deyişini hatırlatıyor: *Peygamberdevesi ağustosböceğini takip eder, arkasındaki oriole'den habersizdir.*

Kahrolası oriole ile tanış, kaltak.

"Bayan Hill," diyorum biraz da eğlenerek, "seçme şansınız olmasının tek nedeni çocuklarınızın burada olması. Çünkü beleşçi kocanızın aksine ben kadınlara ve çocuklara vurmaktan hoşlanmıyorum."

April'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi görüyorum. Eleanor'un Tom'dan üstünkörü bahsetmesi benim için bir şey ifade etmemeliydi - peki ben nereden biliyorum? Yüzünde yazılı olan soruyu neredeyse okuyabiliyorum.

Ama April ikiyle ikiyi bir araya getiremeyecek kadar akıllıdır. Bir saniye içinde ifadesi tekrar değişiyor, bu sefer daha karmaşık bir şeye dönüşüyor. Çözmek için zamanım olmayan bir şey.

"İstenmeyen bir tavsiye olarak-" Eleanor'a dönüyorum. "-kendini bilinen bir suçluya bağlamadan önce iki kez düşünmelisin. Ama yine de, o kadar içki içtiğin için muhtemelen pek düşünmüyordun."

Eleanor kıllanır. "İğrenç imalarını kendine sakla-"

"Pis ellerini kendine sakladığın sürece," diye araya girdim, "ve pis, alkolik nefesini yüzümden uzak tuttuğun sürece."

Sonra aniden bileğini bıraktım.

Eleanor dengesini kaybederek tökezler. Kendini April'in omzunda yakalamaya çalışır, ancak April bu kez kasıtlı olarak tekrar kaçır. Eleanor'un yüzüstü yere düşmesini engelleyen tek şey arkasındaki açık kapıdır.

"Bir dahaki sefere çocuğumun annesini eleştirmek istediğinde aynaya bakmayı düşünebilirsin." İçgüdüsel bir adım atarak April'a yaklaştım. "O zaman başarısız bir ebeveynin gerçekte neye benzediğini görürsün."

O anda Charlie gece çantasıyla geri geliyor. Sahneyi şaşkın bir ifadeyle izliyor, bu da benim için son birkaç değiş tokuştan hiçbir şey anlamadığını doğruluyor. *Güzel*. Eleanor son üç dakika içinde biraz daha akıllandıysa, detayları kendine saklayacaktır.

Eğer değilse, Charlie'nin umursayacağını sanmıyorum.

"Burada durup buna katlanmak zorunda değilim." Eleanor titriyor, yüzü öfkeden kıpkırmızı. "Ne sikim istiyorsan onu yap. Ben bu bok çukurundan çıkıyorum."

O da fırtına gibi çıkıp gitti.

"Ne oldu?" Charlie koşarak geldi.

"Sadece birkaç şeyi açıklığa kavuşturdum," diye cevap veriyorum. "Sana gelince..."

Charlie sanki bir tür darbe bekliyormuş gibi doğruldu. *Ne anne ama*, diye acı acı düşünürken buluyorum kendimi. *Ne zaman onlara dokunacak kadar yaklaşıp çocukları ürküyor ve siniyor.*

"İstedğin kadar kalabilirsin," diye bitiriyorum.

April sonunda gerçekliğe geri döner. "Evet!" diye gönülden kabul eder. "Eğer geri dönmek istemiyorsan-"

"Hayır." Charlie hafifçe gülümseyerek başını sallar. "Ben... Teşekkür ederim. Ama peşinden gitsem iyi olacak. Nasıl olduğunu bilirsin."

April anlayışlı bir şekilde başını sallar.

Yüzlerindeki ifade tanıdık geliyor. Yuri'nin çocukken odun keserken, yemek yaparken yüzünde sık sık görmüştüm. Kendi aynamda daha da uzun süre gördüm. Çok erken büyümeye zorlanan bir çocuğun bakışı.

Gerçi bizim durumumuzda annelerimizin bizi bağışlama gibi bir seçeneği yoktu. "Her şey için teşekkür ederim," diyor Charlie tekrar ve bana elini uzatıyor. Sıkıca sıkıyorum. "Fikrini değiştirirsen ara."

Başını salladı. "Yapacağım."

Sonra sıra April'a gelir. Adam kaşlarını çatarak ona bakıyor. "Ortalığı dağıttığım için özür dilerim," diye ekliyor Charlie mahcup bir ifadeyle.

Onu kucaklıyor. "Ziyaret edeceğine söz ver."

"Tamam," diye yemin ediyor. "Ufaklık doğduğunda bana haber ver, tamam mı?" "Anlaştık."

Sonra Charlie de dışarı çıktı, hala annesinin peşinden koşuyor. koridorda kanlı cinayet çılgınlıkları atıyor. Bir anda yine yalnız kaldık.

Kahretsin. Bu benim ilk düşüncem. Gerçekten April'ın annesini tehdit mi ettim? Hem de onun önünde? Benden *bu işi halletmemi* istedikten sonra?

Zihnimde pişmanlık arıyorum. Hiçbirini bulamadım. Eğer her şeyi baştan yapmak zorunda kalsaydım, hiçbir şeyi değiştirmezdim.

O kadın ona vuracaktı.

Ve kimse benim olana dokunamaz.

Ama April'in şu anda benim için heyecanlandığını düşünemiyorum. "Ben de gitmeliyim." Boğazımı temizliyorum. "İş. Görmem gereken insanlar var."

Bu şimdiye kadar kullandığım en uyduruk bahane -saat daha sabahın sekizi bile değil- ama ona biraz zaman tanımam gerektiğini düşündüm. Süreç için. Ya da normal insanlar ne yapıyorsa.

Kapıdan çıkmak üzereydim ki-

"Bekle."

İki parmağım kolumu yakalıyor, kelebek ışığı.

Dönüyorum. "Evet?"

April'in gözleri yine parlıyor. Genelde sahip olduğu güneş ışıltısı gibi değil ama yine de bir kıvılcım var. Eleanor odadayken olduğundan daha fazla.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyor ve beni şaşkına çeviriyor.

Hayatımda ilk kez ne diyeceğimi bilemiyorum.

Neyse ki April biliyor gibi görünüyor. "Yemekte görüşür müyüz?" diye soruyor, umutlu bir şekilde. Ona hayır demeliyim. Bu her ne haltsa bir an önce durdurmalıyım.

Seks ve tutku ateşiyle hiçbir ilgisi olmayan bir *sıcaklık*. Bunun yerine başımı onaylarcasına eğiyorum. "Yemekte görüşürüz."

Ancak o zaman April gitmeme izin verdi.

Arabaya bindiğimde, kapıyı neredeyse menteşelerinden çarparak çıkarıyorum.

Sikeyim.

Bu iş kontrolden çıkmaya başladı.

Kendimi bu kadar kısa sürede tekrar bu durumda bulmayı beklemiyordum: bacaklar açık, gözler tavana sabitlenmiş, biri kalçalarımın arasında hareket ediyor.

Düzeltilme: Matvey olmayan biri.

"Biraz daha geniş, lütfen." Dr. Allan dizime vuruyor. İçimden bir sesle itaat ediyorum.

Yine de elimden bir şey gelmezdi. Annemin bu sabahki klas hareketinden sonra -Keşke beynimden kazıyabilsem dediğim bir anıyla Matvey bir karar verdi: Bebeğim için acil bir check-up.

Bu sefer karşı koymadım.

Neyse ki Dr. Allan müsaitti ve her şeyi bırakıp geldi. Annemin maskaralıklarını duyduktan sonra, muayenenin ilk beş dakikasını nefesinin altında "İnanılmaz" diye mırıldanarak geçirdi. Bana karşı da çok nazikti.

Bu şekilde muamele görmek hâlâ biraz gerçeküstü geliyor. Sanki korkunç bir şey yaşamışım gibi. Eve döndüğümde sıradan bir Salı gecesi idi. Elbette o zamanlar hamile değildim ama Dr. Allan sadece hamilelikle ilgili sorular sormuyor, *benim hakkımda* da sorular soruyordu. Nasıl hissettiğimi.

Dediğim gibi:
gerçeküstü.

Ve Matvey.

Hâlâ aklım almıyor. Beni nasıl savunduğunu. Yarısından fazlası için konuşurken, Matvey'nin olay çıkardığım için beni sorumlu tutacağından, bu konuda harekete geçeceğinden korkuyordum. Daha önce bana hiç el kaldırmamıştı - bunu yapacak bir adam gibi gelmemişti bana - ama her şeyin bir ilki vardır.

Başlangıçta Tom da bana hiç vurmadı.

Ama Matvey tereddüt etmeden devreye girdi. Ona yapmaması için yalvardıktan sonra bile, başarısız olduktan sonra, yine de benim tarafımı tuttu.

Daha önce kimse beni böyle savunmamıştı.

Petra koltuktan "Iyy," diye homurdanıyor. "Ağzından çıkanları kendine sakla."

Gözlerimi deviriyorum. "Acil kontrol" aynı zamanda atanmış bir Bratva bebek bakıcısı anlamına geliyordu. Korumalarımın ikisi de Matvey tarafından "acil iş" için götürüldüğünden, birinin vardiyayı devralması gerekiyordu.

Ne yazık ki, bu kişi bebeğimin babasının nişanlısından başkası değildi.

"Seninle konuşmuyordum bile," diye homurdandım.

"Umurumda değil." Petra omuz silkiyor, dergisini çeviriyor. "Benim duyabileceğim bir yerde Matvey'e salyalarını akıtmak yok. Bu iğrenç."

Bir ağaç gibi yapıp gitmeye ne dersin? "Müstakbel karısı için cesur sözler."

"Hatırlatma bana. Ne kadar iyi olduğunu bilmiyorsun."

Nedense onun sözleri beni biraz kızdırıyor. Ama hemen bastırıyorum - Yasadışı Sarışın'ı kızdırmak yapılacaklar listemde yok. Petra söz konusu olduğunda, *öğren* kısmının asla *sevişme* kısmından daha geç gelmediğini hissediyorum.

"Ve bu arada ben 'övünmüyordum'." "Doğru ve ben on beş ülkede aranmıyorum."

"Tamam, ilk olarak: esnek *değil*." Parmaklarımla listeliyorum. "İkincisi: Ben sadece..." Tanrım, kelimeler neden bu kadar zor? "... minnettarım."

"Minnettarım," diye mırıldanıyor Petra.

"Evet. Minnettarım. Matvey bunu yapmak zorunda değildi."

Petra kahkahayı patlatır. "Evet, doğru." Sonra gülmediğimi fark etti. "Oh. Sen ciddisin." İç çekerek dergisini kapattı. "Tabii ki yapmak zorundaydı, *Durak*. Matvey bir alfa."

"Bu kelimelerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tanrım, çok aptalsın." İçimden Dr. Allan'ın ultrason asasını çalıp kafasına fırlatmak geldi ama annem bana bundan daha iyisini öğretti. Yani, böyle şeyleri şahitlerin önünde yapmamayı. "Bölgesine bağlı. Küçük *komuk* artık onun sürüsünün bir parçası. Bu senin de öyle olduğun anlamına geliyor."

Bir an için gerçekten aptallaştım mı diye düşündüm. Kafamı falan mı vurdum? "Burada aynı Matvey'den mi bahsediyoruz?"

"Hayır, biz onun iyi ikizinden bahsediyoruz. İsmi ve yüzü tamamen aynı, sadece tam bir pislik değil."

Kulağa çok sıkıcı geliyor.

Bu düşünceyi hangi parçam bulduysa onu azarlıyorum. *Kötü, kötü beyin hücresi! Feminizm aboneliğinden çıkmayı kim söyledi?*

"Ha-ha," diye sahte bir kahkaha attım. "Hâlâ yanlış adamı yakaladığınızı düşünüyorum." İznim olmadan sesim sertleşiyor. "İnan bana, Matvey nerede durduğumuz konusunda çok netti."

"Çünkü o bir aptal," diye karşılık veriyor Petra. "Henüz fark etmemiş olması, bunu hissetmediği anlamına gelmez."

"Ama..." Kekeliyorum. "Ama ben kan değilim."

Petra'nın gözleri kafatasının içine doğru yuvarlanır. "Lütfen bana onun bu saplantısını ciddiye almadığını söyle. Hepsi bir yığın saçmalık."

Şaşırdım. Kimsenin Matvey'in felsefesinden bu kadar açık bir şekilde bahsettiğini duymayı beklemiyordum. "Onun bu şekilde gördüğünü sanmıyorum."

"Hadi canım, Sherlock. Bu kendini sorgulamaya istekli olduğu anlamına gelir." Petra zarif bir sıçrayışla kanepeden atlıyor ve bana doğru süzülüyor. Ultrason makinesinin diğer tarafında duruyor, etrafımda olup biten her şeyden tiksiniyor yüzünü buruşturuyor - sadece işini yapmaya çalışan ve onun yerine kendini bir Bratva dedikodu seansının içine atan zavallı Dr. Allan da dahil. "Dinle, *koshka*: eğer kan gerçekten bu kadar önemli olsaydı, herkes kardeşleriyle evlenirdi ve dünya hemofilik Habsburglarla dolardı."

"Bu gerçekten iğrenç."

"Bir konuda anlaştığımıza sevindim."

"Tarih meraklısı olduğun gerçeğini kastetmiştim. Karakterinde ciddi bir sorun var."

Petra sahte bir gülümsemeyle beni tersledi.

"Pekâlâ!" Dr. Allan açıkladı. "Her şey iyi görünüyor, ancak emin olmak için görüntüleri gözden geçirmek istiyorum. Dizüstü bilgisayarımı takabileceğim bir yer var mı?"

Ona stüdyoyu gösteriyorum ve o da minnettar bir şekilde aceleyle gidiyor.

O gittikten sonra, kendimi biraz daha ağırbaşlı hissederek giysilerimi geri giyiyorum. Petra'nın huzurunda olmak, bırakın gerçekten çıplak olmayı, en iyi günlerinizde bile kendinizi çıplak hissetmenize neden oluyor.

Dışarı çıkma şansına atlamasını bekliyorum ama atlamıyor. Bunun yerine, keşfedilmemiş bölgeleri gözetleyen bir dişi aslan gibi odanın içinde dolaşıyor.

Sonra birdenbire, "Annen çok çalışkan biri olmalı." dedi.

Göz kırpıyorum. "Pardon?"

Haksız da sayılmaz ama yine de. Arada bir biraz nezaket kullansa ölür mü?

Bir daha düşündüm de... olabilir.

Petra mükemmel dudaklarını büzüyor. "Matvey kadınların üzerine gitmesiyle tanınmaz," diye düşünüyor. "İnanın bana, her düğmeye bastım."

"Ew! Ne olduğunu bilmek istemedim!" "Tencere, çaydanlık, her neyse."

Avuçlarımı kulaklarıma kapatıp, istenmeyen bebek bakıcım sonunda notu alana kadar *la-la-la* yapmak istiyorum. Ne yazık ki, on iki yaşına girdiğiniz anda bu bir seçenek olmaktan çıkıyor. O yaşın iki katı olduğum için, gerçekten şımartılamam. Onun yerine, "Çoğu anne için durum böyle değil mi?" diyorum.

Petra bir süre sessiz kalır. "Bilemiyorum," diye itiraf ediyor sonunda. "Benim hiç olmadı. Doğum sırasında öldü."

Kelimeler kafamda bir buz kovanı gibi.

Betim benim atmış olmalı, çünkü Petra'nın ağzından çıkan bir sonraki sözcük, "Endişelenme. "Endişelenme.

O zaman." Hiçbir şey olmamış gibi geçiştiriyor. "Ve eğer suratını asmanın sebebi bensem, yapma. Kimsenin acımasına ihtiyacım yok."

Kaybınız için üzgünüm. Kelimeler boğazıma düğümlendi bile. Ama onları yutmak için kendimi zorluyorum. Onun yerine başka bir şey söylüyorum. Bir soru. "Baban... Hiç yeniden evlenmedi mi?"

Nereden geldiğini bilmiyorum. Belki de sadece benimkini düşünüyordum: boşanmasının birinci yıldönümünden önce nasıl tekrar evlendiğini.

Umarım Petra'nın babası başka bir Nora değil de başka birini bulmuştur. Onunla gerçekten ilgilenmek isteyen birini.

Ama Petra'nın tek yaptığı başını sallamak olur. "Onur konusuna çok takmış durumda," diye açıklıyor. "Onun gibi geleneksel bir adam için evlilik ömür boyu sürer. Gerçi bu hiç erkek varisi olmadığı anlamına geliyor," diye ekliyor acı bir gülümsemeyle. "Onun yerine bir prensesle baş başa kaldı. Bu yüzden tacını Matvey'nin başına koymak istiyor. O da bu şekilde geleneksel."

Geleneksel. Petra'nın lafı dolandırdığını hiç bilmezdim ama babası için bir istisna yapıyor. Aksi takdirde, bunu olduğu gibi söyler: cinsiyetçilik, saf ve basit.

Bu çok saçma. Petra'nın cesaretinden *nefret ediyorum*. Hiçbir şeyden değilse bile, o kesinlikle benimkinden nefret ediyor.

Peki neden onun için üzülüyorum?

Sonra bana doğru yürüdü. Gözleri karnımı buluyor, bir kez olsun karnım için ayırdığı kin yok. "Senin iyiliğin için April, umarım bebeğin erkek olur," diye mırıldandı. "Bu dünyada her şeyi erkekler kapıyor."

Bakışları çok yoğun. Kendimi onun altında kıpırdanırken, soğuk rüzgârlarla savaşıyor gibi üzerime kapanırken buluyorum. Birlikte büyüdüğü soğuk bu olmalı; bir silaha dönüştürmeyi öğrendiği buz.

"Bilemem," diye cevap veriyorum sonunda. "Dr. Allan'dan bana söylememesini istedim." Petra'nın kaşı kalktı. "Romantik biri. Şaşırdım."

Nedense bu beni bir kahkahaya sürüklüyor. "Tam olarak değil. Ben sadece... Çok fazla beklenti var, biliyor musun? Bir kere doğdun mu, herkes senden bir şeyler bekliyor. Özellikle de ailen. Bu yüzden, bir süreliğine de olsa... Bu bebeğin özgür olmasını istedim."

Kendimi Petra'nın alaycılığına hazırlıyorum ama gelmiyor. "Belki de bu yüzden dışarı çıkmak istemiyordur," diyor yumuşak bir sesle. "Özgürlük güzeldir. Sürdüğü sürece tadını çıkarmalısın."

Yanılıyor olmalıyım. Bu bir gülümseme olamaz, değil mi? Gerçek bir gülümseme? *Petra*'da mı?

"Her neyse," diye nefes veriyor, "bu benim asla sahip olacağım bir sorun değil. Çocuklar, beklentiler, hiçbirisi."

"Çocuk istemiyor musun?" Başka bir olasılık daha olduğunu unutarak soruyorum. Belki de bir anneye *sahip olamamak* bir yana-

O da *olamayabilir*.

Ama Petra sadece gülüyor. "Bu şekilde *vor* bile yapamam. Hamile bir aday nasıl gidecek?"

Vay canına. Bratva'nın iş piyasasına bu kadar benzediğini bilmiyordum. Belki de suça bulaşmak o kadar da kolay değildir. En azından kızlar için.

"Peki ya sonrası?" Deniyorum. "Diyelim ki sen *Vor*'sun. Manhattan'ı küçük parmağında oynatıyorsun. O zaman çocuklar masada olur mu?"

Petra bu düşünceyle eğleniyor gibi görünüyor. Anlattığım masal, dünya hâkimiyeti ve diğer her şey onu eğlendirmiş görünüyor. "Ben mi? Bir anne mi?" diye gülüyor. "Bu çok zengin. Hayal edebiliyor musun?"

"Aslında, yapabilirim."

Petra'nın yüzü şaşkınlıkla renklendi. Kahretsin, yanlış bir şey mi söyledim? Koca ağzım sonunda beni böyle mi öldürtecek?

Ama silahını değil, sadece telefonunu çıkarıyor. Sonra saati kontrol etmeye, ayağını yere vurmaya, çantayla oynamaya başlıyor. Sanki utanmış gibi.

"*Blyat*," diye mırıldanıyor ve sabırsızlıkla Dr. Allan'ın kaybolduğu stüdyoya doğru bakıyor. "Lanet olası doktorunuz uyuya mı kaldı ne?"

Yanağımın içini ısırdım.

Yani bir suikastçının bile yüzü kızarabilir.

MATVEY

Bebek güvende, April o öğleden sonra bana mesaj attı.

Hemen rahat bir nefes aldım. Gerçi içten içe, çünkü Grisha ve Yuri ofiste benimle birlikteler ve devam soruları için hiç havamda değilim. Ama yine de üzerimden bir yük kalktı.

Bir süre sonra başka bir metin balonu çıkıyor. *Yine de hala rahat*.

"Motya?"

Eğlencem yüzümden okunuyor olmalı, çünkü Yuri aniden felç geçirmişim gibi bana bakıyor.

"Yurochka'nın fikri hiç de fena değil," diye özetliyor Grisha benim için. Son zamanlarda üçüncüm bir konuşmanın tamamını kaçırdığımı bir bakışta anlayabiliyor. Son birkaç haftadır dikkatim o kadar dağınıktı ki, toplantılara katılabilmem bile bir mucize. "Orta Doğu'da genişlemek Jüpiter Otelleri'nin adına kesinlikle bir itibar kazandıracaktır."

Onaylayarak mırıldanıyorum. "Oldukça iyi bir yatırım olur."

Masanın altında bir cevap yazıyorum: *Güzel*. Gönder tuşuna basıyorum. Sonra, bir hevesle, ekliyorum,

Petra'nın uslu durduğuna inanıyorum.

Birkaç dakika sonra ekranım April'in cevabıyla aydınlanıyor. Bulanık ve öznenin iradesi dışında çekildiği belli olan bir fotoğraf. Petra'nın kolu telefona doğru uzanmış, yüzü kızgınlıkla buruşmuş, April ise köşede sırtarak barış işareti yapıyor.

Başlık: *Henüz beni bıçaklamadı!*

"-Garantili getirisi olan orta vadeli bir yatırım haline getiriyor," diye tamamlıyor Yuri.

Kahretsin. Yine dalmışım. Ne lanet bir güçlük. "Mm."

Yuri, "Bu aynı zamanda *Vory*'ye odaklanabilecekleri alternatif bir proje de sunacaktır," diye ekliyor. "Akıllarını dağıtmak için..."

Söylemesine gerek yok. "*D.C. Edinimi*" kelimeleri herkesin zihnine kazınmış durumda.

"*Vory* onlara söylediğim şeye odaklanacak," diye yarı homurdanıyorum. "Yan görevlerle onlara bebek bakıcılığı yapmaya niyetim yok."

Bununla birlikte, nihayet elimdeki rapora baktığımda, rakamların iyi görüldüğünü fark ettim. Aslında iyiden de öte.

Ayrıca, Yuri inisiyatif gösterdi. Bu teşvik edilmesi gereken bir şey, cezalandırılması değil. Her *pakhan* bu kadarını bilir.

"Üç yıl olsun." "Ne?"

"Üç yıl içinde paramızı geri ödeyin," diye tekrarlardım, sandalyemden kalkarak, "ve bu işi ilerletebilirsiniz."

Yuri ayın üzerinden bakar. "Evet, *pakhan*."

"Kes şunu." Kafasının arkasına hafif bir tokat attım. "Yemin ederim, sanki sana vuracağımı düşünüyorsun."

Yuri, "Bana vurdun," diye belirtiyor. "Az önce."

"Güven bana: sana vurmuş olsaydım, anlardın."

Yuri'nin tuhaf davranışını bir kenara iterek telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Yeni bir resim belirdi: Petra'nın korumaları kilerimi yağmalıyor.

Ayrıca yemeğimiz de bitti, diye yazıyor.

Kapıdan çıkmak için can atıyorum. Tanrım, *saat beş* bile değil. April'a söz verdiğim cezayı vermek için birkaç saat bekleyemeyecek kadar gergin miyim gerçekten?

Grisha'ya beni geri götürmesini emretmeye çok yaklaştım. Erken ayrılmak ve Petra'nın lanet çekirgelerini kovmak, *herkesi* kovmak, sadece ben ve April kalana kadar. Bu sabah hiç başlama fırsatı bulamadığım şeyi bitirene kadar.

Ve sonra kapı patlayarak açılır.

Ellerim silahıma gidiyor. Adamlarımınki de öyle. Ama bu sadece bir anlık bir şey: Kim olduğunu görür görmez benimkini indiriyorum. Ama onlara kendilerininkini indirmelerini söylemiyorum.

"Vlad," diye soğuk bir şekilde selamlıyorum.

"Sen!" Vlad sığıyor, ardından da daha önce kovduklarıma benzeyen iki beyinsiz goril geliyor. Cidden, boş bakışlar işle birlikte mi geliyor yoksa onlara ücretsiz lobotomi mi yapıyorlar? "Bana 'Vlad' deme. Neden burada olduğumu biliyorsun."

"Bunun sosyal bir görüşme olduğunu varsayıyorum." Ses tonumdaki tehdit yeterince açık: *Beni test etme.*

Ne yazık ki Vlad, yanında tuttuğu arkadaşlarından daha parlak değildir. "Kızımın niyetin ne?" diye soruyor, tükürükler havada uçuşuyor. Grisha bana bir şemsiye uzatacaktı gibi görünüyor. Gerçekten, hayır demezdim.

"Evlilik," diye kestirip atıyorum. "Yanılmıyorsam bunu bir süredir biliyordun."

"Evlilik! Çok cesursun, genç adam."

"Her *pakhan* için gerekli bir nitelik, kabul edersiniz ki."

Sinirleriyle girdiği savaşı kaybettiği belli olan Vlad devam ediyor. "Hepimizin aptal olduğunu mu düşünüyorsun?" Buna cevap vermiyorum. Diplomatik olmazdı. "Neyin peşinde olduğunuzu bilmediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Aydınlat beni."

Kurumuş avucunu masama vuruyor. "DNA testi nerede?!" diye bağıyor, sanki onu bir kağıt ağırlığının altına sıkıştırılmış olarak bulacağını sanıyormuş gibi telaşla ofisin etrafına bakınıyor. "Ve bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme. Düzgün bir cevap istiyorum: O *Curva*'nın veledi senin mi değil mi?!"

Bakışlarım buza dönüşüyor. *Onu öldürme*, kafamın içinde tekrar tekrar söylüyorum. *O senin müstakbel kayınpederin.*

Eğer kızının lanet olası çeyizine ihtiyacım olmasaydı, boğazına sarılan ellerimden bile daha büyük endişeleri olurdu.

Ama bir şekilde kendimi dizginlemeyi başarıyorum. Vlad'ın aksine, ben bu oyunu nasıl oynayacağımı biliyorum. Ve yaşlı bir aptalın boş tehditlerine yenilmeyeceğim.

"*Bayan Flowers'ın* çocuğu," diye düzelttim sert bir adımla, "sizi ilgilendirmez."

"Yok . benim endişe!" Vlad balks. "Sen olmuştur *onursuzlaştırmak* benim kızım! Ve sen sorumluluk bile almayacaksın-"

"DNA testi çoktan yapıldı."

Bu Vlad'ın ateşini biraz da olsa söndürmüş gibi görünüyor. "Peki, o zaman?" diye sorar. "Senin mi değil mi?"

Tek kelime etmeden ona bir kâğıt uzattım. Bir süredir yanımda taşıdığım bir kâğıt. Grisha'nın bizzat hazırladığı bir kâğıt.

Vlad'ın boncuk gözlerinin belgeyi taramasını izliyorum. Sayfanın en altına geldiklerinde, ne okuyacaklarını zaten biliyorum:

UYGUNSUZ.

Kâğıt onun elinde buruşur. "Bunun anlamı ne?!"

"Yani beklememiz gerekecek," diye cevap veriyorum, kırparak. "Bebek doğana kadar."

"*Doğana* kadar mı?!" Vlad'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bu bir rezalet!"

"Bu biyoloji," diye düzeltiyorum. "Korkarım Bratva bile buna karşı güçsüz."

İlk başta, Vlad'ın mantığı dinlemeyecek kadar ileri gidip gitmediğini merak ediyorum. Bahanem sağlam ama yeterli olacak mı?

Sinir bozucu bir yanım Petra'nın beni bu konuda uyardığını hatırlatıyor.

Babam sabırlı bir adam değildir.

Neyse ki ben daha az sabırlıyım.

Vlad tekrar "Bu bir numara!" diye bağırmaya başladığında Bu bir -" Ayağımı yere vuruyorum.

Sert.

"Bu," diye homurdanıyorum, bir adım daha atarak, "işte böyle. Ya programa uy ya da ofisimden defol git. Başka bir gelin bulabilirim ama senin asla başka bir varis bulamayacağını garanti edebilirim."

Vlad'ın yüzü alevler içinde kalır. "Sen...!"

"Ben," diye kabul ediyorum. "Ben, ölmekte olan Bratva'nızı kurtaracak olan ben. Sayınızı ikiye katlayacak olan benim. Ben, değerli kızınla evlenecek olan ben. *Ben*. Yerinde olsam, biraz saygı göstermeye başlardım."

Tehdidimi gizleme zahmetine girmiyorum. Çok net olmasını istiyorum: Eğer beni kızdırırsa, bunu ona ödetmek için milyonlarca yol bulabilirim. Kızına ödetmek de dahil.

Tabii ki bunu asla yapmam. Söz konusu kadının sizi bir kürdanla öldürüp öldüremeyeceğine bakmaksızın, kadınların ve çocukların peşine düşecek türden bir pislik değilim.

Ama Vlad'in bunu bilmesine gerek yok.

"Bununla birlikte, ikimiz de bu birlikteliğe çok yatırım yaptık." Rahatlıyorum ve yumruklarımı açıyorum. "Eminim ikimiz de böyle anlamsız bir sebepten dolayı en başa dönmek istemeyiz. Değil mi?"

Bu sadece ismen bir soru. Ama Vlad da bir iş adamıdır ve bunu hatırlaması uzun sürmez. "Doğru," diye huzursuzca kabul etti. "Kabul ediyorum... Kendimi kaptırmış olabilirim."

Ancak bu kadar özür alabilirim. Vladimir Solovyov'un pişmanlıkları umurunda değil. "Önemli değil. Bunu açıklığa kavuşturabildiğimize sevindim."

Vlad az önce limon yutmuş gibi görünüyor. "Aynı şekilde."

"Peki o zaman," diyorum bavulumu kaparken, "başka bir şey yoksa-"

"Aslında var."

Kapıya giden yolun yarısında durdum. Yuri ve Grisha birbirlerine uzun uzun bakıyorlar. "Konuş," diyorum zorla çıkar.

"Baltayı düzgünce gömmeliyiz," diyor Vlad. "Erkek erkeğe." "Bunu daha yeni yaptık."

"Öyle mi?" Vlad şöyle diyor. "Ben bir içki göremiyorum."

İçten içe gözlerimi deviriyorum. Tabii ki Vlad eski kafalı. Onun için küçük bir iş anlaşmasından rakip bir örgütle silahlı çatışmaya kadar her şey alkolle resmiyete dökülmeyi gerektirir.

"Kızımı istediğinden beri bir şşeyi bile paylaşmadık." Vlad ayağını hafifçe yere vuruyor. "Çok gecikti. Bir erkek müstakbel oğluyla içmeli."

Neredeyse onu yumruklayacaktım. *Ben kimsenin oğlu değilim. Annem öldü ve babam bunu gördü.*

Ama kendimi sakın olmaya zorluyorum. Bitiş çizgisine bu kadar yaklaşmışken hata yapma lüksüm yok. Vlad'ın iyi niyeti umduğumdan daha iyi bir sonuç, boşa gitmesine izin vermemeliyim.

Ama gidersen, aile yemeğine yetişemezsin.

Bu düşünce beni çok öfkeliendiriyor. April ne zaman benim işimden daha önemli oldu? Hayallerimden?

"Peki," diye kabul ettim sonunda. "Ama sen ödeyeceksin."

Vlad'ın yüzünde sinsi bir sırıtma beliriyor. "Başka türlü olmasını istemezdim, Syn."

Aşağı inerken April'a hızlıca bir mesaj yazdım. *Bu gece gelemeyeceğim. Bir işim çıktı.*

Umarım Petra kaleyi biraz daha uzun süre koruyabilir.

Az önce telefonumu aydınlatan mesaja bakıyorum.

Bu gece gelemeyeceğim. Bir işim çıktı.

Hah. Bu çok garip. Buraya geldiğimden beri Matvey tek bir aile yemeğini bile kaçırmadı. Bu onun için çok önemli. Eğer şimdi kaçırıyorsa, iyi bir sebebi olmalı.

Boğazımdaki küçük yumruyu yutmaya çalışıyorum. Neden hayal kırıklığına uğradım? Yüce Tanrım, neden *üzgünüm*? Ne zaman ayrılık kaygısı olan bir köpeğe dönüştüm?

Hissettiklerimden sıyrılıp hızlıca bir cevap yazıyorum. *Umarım her şey yolundadır! Akşam yemeği için sorun yok.* Sonra, biraz cesur hissederek ekliyorum: *Bunu telafi etmek zorundasın.*

Neredeyse bir kalp emojisi etiketliyordum, sonra zihinsel olarak kendimi tokatladım. *Kızım, ne oluyor? Hayatında bir kez olsun sakın ol.*

"Neden felç geçiriyorsun?"

Atlıyorum. Ben dikkat etmezken Petra arkamdan sinsice yaklaştı. *Tanrım, bir zil tak!*

Aklımı başıma toplayamadan omzumun üzerinden baktı. Yüzü buruşuyor. "Bir şey mi oldu?" diye papağan gibi tekrarlıyor.

"Eminim bir şey yoktur," diye onu rahatlatıyorum. Bunun onun için olduğu kadar benim de yararına olduğunu hissediyorum, ama bu öz farkındalık kırıntısını çabucak silip atıyorum.

Alay ediyor. "Fazla mesai, olan bu. Şu *mudak*."

Rus dilinin tamamen küfürlerden oluşup oluşmadığını ilk kez merak etmiyorum. "Kalmak zorunda değilsiniz," diye teklif ettim. "Eğer meşgulseniz..."

"Tabii ki meşgulüm."

Kilerimi yağmalamakla mı meşgulsün? Lena ve Julia'ya bir bakış fırlatıyorum. Petra'nın korumalarından hangisinin hangisi olduğunu hâlâ çözebilmiş değilim -isim etiketleri üniformaya harika bir katkı olurdu- ama görünüşleri dışında birbirlerine tamamen benzemelerinin bir başka yolu varsa o da yeme alışkanlıkları.

Her şeyi içeriyor gibi görünüyor.

Hey, ben yargılayacak biri değilim. O kadar kas bedavaya gelmez. Aslında ben de yemek yemeyi planlıyordum.

Oda servisi için Tanrı'ya şükürler olsun. Ve Matvey'in dipsiz cüzdanı.

Yanımda Petra hâlâ ayağını yere vuruyor ama o da gitmiyor. Bunu ya iddia ettiği kadar meşgul olmadığına ya da yapamayacağının bir işareti olarak alıyorum. Matvey muhtemelen ona bebek bakıcılığı görevi için yemin ettirdi. Birden kendimi, ailesinin randevu gecesi parasını ödediğinden daha uzun süren bir çocuk gibi hissettim.

Ben de pat diye "Yemeğe kalmak ister misin?" diye sordum.

Petra bana delirmişim gibi bakıyor. "Pardon?"

"Yani-" İkizleri işaret ediyorum. "-çoktan başladılar. Oda servisi sipariş edebilir miyiz?"

"Akşam yemeği," diye tekrarlıyor Petra. "Seninle."

Lanet olsun. Bu düşündüğümünden daha zor bir satış olacak. "Matvey mi ödüyor?" Anlaşmayı tatlıya bağlamaya çalışıyorum. "İstakoz termidor ya da zenginler ne yiyorsa ondan alabilir miyiz?"

İkizler bunun üzerine neşelenir. "Ben yiyebilirim," diyor Lena. "Hayır demek kabalık olur," diye katılıyor Julia.

Geriye sadece bir kişi kalıyor. "Hadi," en iyi köpek yavrusu bakışlarımı fırlatıyorum. "Kızlar gecesi yapabiliriz. Birbirimizin tüfeklerini boyarız."

Petra'nın bocalayışını izliyorum. "Beni cidden davet ediyor musun?" diye soruyor, sanki tavan pervazına gizlenmiş şaka programı kameraları varmış gibi gözlerini kısarak odaya şüpheyile bakıyor.

"Cidden öyleyim."

"Yemeğe mi?"

"Akşam yemeğine. Matvey'in

kartıyla." Gözleri kısıldı.

"Hangisi?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Siyah olan mı? Zaten hepsi dipsiz değil mi?"

Petra'nın ağzı bir Japon balığı gibi açılıp kapanıyor. Şimdiden zaferin tadını alabiliyorum. Ne demişler? *Eğer onları yenemiyorsan, agresif bir şekilde onlarla arkadaş ol.*

Ve sonra, tam Petra bana bir cevap vermek üzereyken-

BOOM!

Kapının menteşelerinden uçup gitmesini izledim.

İkizler harekete geçti. Ben daha ne olduğunu anlayamadan, önümüzde bir insan duvarı oluşturarak beni ve Petra'yı korudular. Silahlarını çoktan kaldırmışlardı.

Daireye bir figür giriyor. Sonraki saniyede, delik deşik olur.

Sonra çığlık atıyorum.

Davetsiz misafir değil. Akşamları sık sık gördüğüm bir garson. Her zaman arabamızı getiren kişi.

Ama vücudunun altında ne kadar az kan biriktiğine bakılırsa.

Çoktan ölmüştü, fark ettim. "Bu bir tuzak!" Bağırıyorum.

Tam o sırada, kapıdan içeri daha fazla kurşun girer. İkizler cesede doğru bir adım daha atmış olsalardı, onlar da delik deşik olacaktı.

Sonra maskeli adamlardan oluşan bir ordu içeri doluşur.

Her yönden kurşunlar yağmaya başladı. Silah olarak kullanmak için körü körüne bir şey, herhangi bir şey arıyorum. Petra aniden bileğimi yakaladığında neredeyse ellerim bir tavaya uzanmıştı -Rapunzel için yeterince iyiye, benim için de yeterince iyidir-.

Neredeyse insanüstü bir güçle beni mutfak tezgahının arkasına sürükledi. "Yerde kal," diye hırlıyor.

Sonra o da gitti.

Tamam. Kendimi nefes almaya zorluyorum. Bu iyi bir şey. Hala Carolina Torres'in quinceañera'sından daha kötü değil. Bununla başa çıkabilirsin, değil mi?

Kesinlikle yapamam, ama bunu itiraf edecek değilim.

Tezgahın arkasından bakıyorum. Hareket her yerde patlamış: kanepeler devrilmiş, duvarlar tüten puantiyelerle süslenmiş, hava barut kokusuyla dolmuş. Sıradan bir Bratva Salı'sı. Değil mi?

Yerdeki cesetlere bakıyorum. Bir, iki, üç, beş ceset. Hiçbirinin kadınlara ait olmadığını fark ettiğimde rahat bir nefes alıyorum.

Ama hâlâ beş adam daha ayaktaydı ve gördükleri her şeye ateş ediyorlardı.

Telefonumu çıkardım. Matvey'in bana verdiği, ona her zaman ulaşabileceğim telefon.

Aç, aç, aç.

Gözlerimin kenarlarında yaşlar diken diken oluyor. Tek ve umutsuz bir dilek tutuyorum: *Keşke Matvey burada olsaydı.*

Ama o değil ve çağrı çalıyor.

"Sorun yok," diye fısıldıyorum bebeğime. "İkimiz için de seni güvende tutacağım."

Bu boş bir söz. Şu anda kimseyi güvende tutacak gücüm yok, en azından kendimi. Böyle mi başlıyor? Çocuklarına yalan söylemekle mi?

Birden yakınımada adım sesleri duyuyorum. Tavamı daha sıkı tutup tekrar dışarı bakıyorum- Ve kendimi maskeli bir adamın silahıyla yüz yüze buluyorum.

İşte bu, garip bir sakinlikle fark ediyorum. Öleceğim.

Ve sonra: *Ama siktir et, bunu kolaylaştırmayacağım.*

Bir savaş çılgılığı attım. Tavamı çılgınca savurarak adamın silahını kim bilir neresine tekmeledim. Davetsiz misafirin maskesinin ardındaki yüzünü göremiyorum ama direniş beklemediğini söyleyebilirim. Savaş eğitimi almamış ağır hamile bir kadının o iyi geceye nazikçe gitmeyeceğini.

Tekrar düşün, sürtük.

Ama zaferim kısa sürdü. Adam kızartma tavamı tek eliyle çekip aldı ve Rusça bir şeyler mırıldandı. Bana şüpheci diyebilirsiniz ama kulağa iyi bir şeymiş gibi gelmiyor.

Ve sonra, bebeğimi korumak için umutsuz bir çabayla iki kolumu da karnıma sardığım gibi-

Adam yere düşer, kafatasından bir ince topuk çıkar. "Sana yerde kalmanı söylediğimi sanıyordum."

Hayatımda hiç Petra'nın sesini duyduğuma bu kadar sevinmemiştim. "Çalışmıyor muydu Benim için," diye mırıldanıyorum, yarım yamalak bir şaka girişimiyle gerginliği azaltmaya çalışıyorum.

Petra boğazından kibirli bir ses çıkarır. "Öyle mi?" diyerek kalan ayakkabısını fırlatır. "O zaman izle."

Bir sıçrayışla tezgahın üzerine düşüyor. Sağ elinde bir silah ve sağ elinde bir dizi fırlatma bıçağı var.

İstesem de başka tarafa bakamazdım.

Kelimenin tam anlamıyla mücadeleye geri uçuyor. Havada bir takla atarak, en yakınında bulunacak kadar şanssız olan zavallı piçin sırtına inişini izliyorum. Hiç tereddüt etmeden beynini dağıtıyor.

İğrenmeliyim. Ağlıyor, çığlık atıyor ve yediğim her şeyi kusuyor olmalıydım.

Ama gerçekten mi?

Çok fena görünüyor.

Petra öldürdüğü adama hayranlık duymak için durmuyor. Bunun yerine, adam düşmeye başlamadan önce omuzlarından uçarak ikinci adamın üzerine düşüyor. Kalçaları adamın boynunu sarıyor ve sıkıyor.

"On beş ülkede aranıyor" muydu?

Bence birkaç kişi daha onu uçuşa yasak listelerine eklemeli.

İkinci adam da ilki kadar ölü düşer. Ancak o zaman Petra'nın ayakları nihayet yere değiyor. Bir kedi ya da hayalet gibi olağanüstü bir zarafetle yere iner.

Or-

Solovyova. Araştırdığımı hatırlıyorum. İlk görüşmemizden sonra kiminle uğraştığımı bilmek istedim.

Hiçbir şey bulamadım. Petra gerçekten bir hayaletti. Tek bulabildiğim, düğünden önce bulmayı başardığım Instagram hesabı ve otomatik çevirmenden gelen bir kelime oldu.

Nightingale.

Petra dövüşürken tam olarak böyle görünüyor: Havada ağırlıksız bir şekilde uçan ve son saniyede yere inerek karı kırmızıya boyayan bir kuş.

Ve babası hala onu bir *vor* yapmayı reddediyor mu? Sikerim öyle işi. Bana kalsa, tüm gösteriyi onun yönetmesine izin verirdim.

Tam bunu düşünürken, Petra üçüncü adama doğru dönüyor ve gözüne doğru bir bıçak fırlatıyor.

Bu düşen son ceset. Lena ve Julia kalan ikisinin icabına çoktan bakmış, yerdeki yoldaşlarına katılmaları için gönderilmişler. On suikastçı. Hepsi beş dakikadan kısa sürede etkisiz hale getirildi.

Petra hafif nefes nefese bana döndü. "İyi misin, *koshka*?" Şaşkın bir şekilde başımı salladım. "Evet, iyiyim."

"Diğer herkes mi?"

Lena ve Julia hep birlikte omuz silkiyor. "İyi antrenman." "Biraz açım."

"Harika," diyor Petra. "Şu pisliği temizleyin. Daha sonra pizza yiyebiliriz."

Yemek vaadi güçlü bir motivasyon kaynağı gibi görünüyor. Tıpkı bunun gibi, ikizler kolları sıvayıp işe koyuluyor.

"Yura," diyor Petra telefonuna. Söylediği başka hiçbir şeyi anlayamıyorum - hepsi Rusça.

Yuri'yi mi arıyor? Merak ediyorum. *Neden Matvey değil?*

Ama sonra Matvey'i de aramaya çalıştığımı hatırladım ve telefonu açmadı.

Ağzımda acılık birikiyor. Bu bir kural değil miydi? Ne zaman ararsam arayayım, bana cevap verecek değil miydi?

Sahnedan uzaklaşıyorum. Petra'nın cinayetlerinin bir tür cazibesi vardı ama ikizlerin cesetleri çöp torbalarına doldurması kâbus görmemeyi tercih edeceğim bir şey.

"Gidip biraz *tabut-kahve* yapacağım," diye geveledim. "Kahve isteyen var mı?" Üç kanlı el kalktı.

Üç için hazırlanmaya başladım. Sonra düşündüm ki yakında misafirimiz olacak. *Yuri. Grisha. Matvey.*

Siktir et derim ve bütün bir tencere yaparım.

MATVEY

Vlad'ın şirketi uğruna ölünecek bir şey.

Gerçekten. Grisha'dan acıma son vermesi için beni kafamdan vurmasını istemeyi düşünüyorum. İlk şişenin bittiğini gördüğümde neredeyse rahat bir nefes alacaktım.

Sonra Vlad bir tane daha sipariş etti. Ve bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Söylemeye gerek yok, yaşlı adam şu anda pek keskin görünmüyor.

Benim için aynı şeyi söyleyemem. Bütün gece içkilerimi bir saksı bitkisine attım. Sabah hâlâ yaşıyorsa, yeryüzündeki en akşamdan kalma ficus olacak.

"Bunu yaptığımız için çok mutluyum, Syn," diyor Vlad neredeyse yüzüme geçirerek. "Erkekler birlikte içmeli. Bu aralarındaki bağı güçlendirir."

Benim için bu bağ şimdiden çok sıkı hissettiriyor. Yaşlı piç telefon etmeme bile izin vermedi, iki telefonumu da kendisi kapattı. *Bu bir saygı meselesi*, diye homurdandı.

Karşılığında elini kesmek istedim ama o benim müstakbel kayınpederim. Eğer şimdi savaşlarımı seçemezsem, evliliğimin neye benzeyeceğini hayal bile edemiyorum.

Boktan bir gösteri, zihnim tedarik ediyor. Bunu zaten biliyorsun.

Siktir et, biliyorum.

Sanki "evlilik" kelimesi tarafından çağrılmış gibi, April'ın yüzü düşüncelerimde beliriyor. Bu çok saçma, çünkü böyle bir şey söz konusu bile değil. Ne benim ne de onun için.

Benim hayallerim var. Onun da kendi hayalleri olmadığını düşünmek aptallık olur.

"Evet," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak. "Bunu daha sık yapmalıyız."

Öbür dünyaya girişini hızlandıracak herhangi bir şey.

Tam ayrılmak için bir bahane düşünürken, Yuri'nin bir telefon aldığını ve solgunlaştığını görüyorum. "Motya," diye fısıldıyor, "çatı katında bir şey oldu."

Donup kaldım. Sonra ayağa fırladım. "Affedersiniz," dedim Vlad'a. "Görev çağırıyor." "Görev mi?" Vlad göz kırptı. "Hayır, hayır-şimdi içiyoruz.

Görev bekleyebilir." "Korkarım bekleyemez."

Sakin kalmak için elimden geleni yapıyorum. Vlad beni durdurmak için ayağa kalkmaya çalışıyor ama vücudundaki alkol sonunda etkisini gösteriyor. Korumaları tarafından sabitlenmiş sandalyesine geri düşüyor.

"İçkiler benden." Kartımı bir garsona veriyorum ve geri almak için etrafta dolaşmıyorum. Grisha'yı sonra gönderirim, tabii hatırlarsam.

Şu anda aklımda tek bir şey var.

Dışarı çıkar çıkmaz Yuri'ye döndüm. "Bana ne olduğunu anlat," diye bağıriyorum. Ve Yuri anlattı.

Grisha'yı hiç bu kadar hızlı sürmeye zorlamamıştım. Kendimi topuklarımla ata vurup onu ölümüne mahmuzlayan kalpsiz bir kovboy gibi hissediyorum.

Ama şu anda başkaları umurumda değil. Grisha anlaşabilir. Sadece bir kişi önemli.

Asansördeki her saniye bir kabus. Kapılar açılır açılmaz dışarı fırlıyorum ve çatı katına doğru adım atıyorum.

Kanlı bir manzarayla karşılaştım.

Ev darmadağın olmuş. Bunun için başka bir kelime yok: halılar lekeli, kanepeler parçalanmış, mobilyalar devrilmiş. Görünüşe göre birisi daireye özel bir saldırı düzenlemiş.

Ama yapmadılar.

April'ı vurdular.

Onu mutfakta buldum. Kahve servisi yapıyordu. Saçları dağılmış, elbisesinin yakası kırmızıya boyanmış. Yüzünün sol tarafına da kan sıçramış.

Onun yanına koştum. "Yaralandın mı?"

April başını sallıyor. Hiç düşünmeden yanağındaki kan lekesini temizlemek için hamle yapıyorum ama pislik daha da kötüleşiyor. Onu küvete götürmek ve ovalayarak temizlemek istiyorum; ona bunu unutturmak istiyorum. Ama yaşadığı sürece bunu unutmayacağını zaten biliyorum.

April Bratva değil. Onun için vurulmak sadece bir Salı günü değil.

"Telefonu açmadın," diye mırıldanıyor. "Seni aradım ve açmadın."

Bu gece ilk kez Vlad'ı ellerimle öldürmek istiyorum. "Özür dilerim," diyorum. Bu iki kelimeye alışık değilim; tuhaf, yabancı geliyorlar. "Piç herif telefonlarımı kapattırdı."

"Söz vermiştin," diye boğuluyor April, gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülüyor. "Her zaman cevap vereceğine söz vermiştin-"

"Biliyorum. Özür dilerim."

"Bana yalan söyledin. Bir kuralı

çiğnedin." "Özür dilerim."

Onu yakınımaya çekiyorum. Göğsüme doğru hıçkırırken onu tepeden tırnağa kontrol ediyorum. Yalan söylemiyordu, gerçekten yaralanmamıştı.

O güvende. Bebek de güvende.

Ben de bundan sorumlu olan kişiye döndüm. Ben koruyamazken onu koruyan kişiye. "Petra."

Yuri ile konuşmasını kesip bana bakıyor. "Evet?" "Ben... *Blyat*'.

Teşekkür ederim."

Petra bana delirmişim gibi bakıyor. Sanki az önce limon yemiş de İ ç i n d e kırmızı biber var. Nişanlımı hiç telaşlı görmedim ama

başka bir şey olamaz.

Kar Kraliçesi'ni eritmeyi April'a bırakın.

"Ben gidiyorum," diye ağzından geçirir Petra. "Madem geri döndün." Başımı salladım. "Bundan sonrasını ben hallederim."

April göğsümden dışarı bakıyor. "Gidiyor musun?"

Küçük bir çocuk gibi burnunu çekiyor. Ben yokken bu ikisi arasında ne oldu? "Evet." Petra ne diyeceğini bilemez bir halde ayak ayak üstüne atıyor. "Hadi... erteleyelim. Kızlar gecesinde."

Bu April'ı n e ş e l e n d i r m i ş gibi görünüyor. "Tamam," diye hıçkırdı. "Kileri dolduracağım."

"Lütfen yap," diye sesleniyor Julia.

Lena, "Şu çikolata parçacıklı olanlardan biraz daha" diye öneriyor. "Pekâlâ." April gülümser. "Bu bir randevu."

Sonra Petra topuklarının üzerinde döner ve yüzü kıpkırmızı, neredeyse kapıdan dışarı koşar. Yuri aceleyle, "Onları dışarı çıkaracağım," diye ekliyor.

Başımı salladım. "Grisha, sen de git. Çevreyi kontrol et. Kimsenin aylak aylak dolaşmadığından emin ol."

Grisha bir selamla itaat

eder. O zaman sadece

ikimiz varız.

Düşüncelerim karmakarışık. Parçalanıyormuşum gibi hissediyorum. İçimdeki *Pakhan*, topraklarının işgal edileceği düşüncesiyle kükrüyor. Ve adam-

Adam April'a bakmadan duramıyor.

"Yemeği asla kaçırmamalıydım," diyorum ona. "Burada olmalıydım." Başını iki yana sallıyor. "Bunu bilemezdin."

"Sana cevap vermeliydim."

"Evet." April titriyor. "Yapmalıydın." Ama sonra kollarını bana doluyor, beni kucaklıyor. "Bir dahaki sefere, unutma."

Bir dahaki sefere. Aynen böyle, beni çoktan affetti. Charlie ile kurallarımızı çiğnemesini bu kadar büyüttükten sonra-

Tüm bunlardan sonra, hala kin tutamıyor.

Onu hak etmiyorum. Bu düşünce ben onu geldiği yere geri itemedi çoktan dışarı çıktı. *O benim için fazla iyi.*

Ve sonra: *Bu artık sadece bebekle ilgili değil.*

Korkunç bir farkındalık. Ne zaman bu kadar derine inmeme izin verdim? Her zaman olduğum Matvey Groza nerede? Buz adam, *Pakhan*, acımasız katil?

Bir kadını sikine takmayan mı?

Ama en kötüsü de bu. İçimdeki *pakhan* tam burada, başkasının onun olana dokunması düşüncesiyle uluyor. Onun çocuğuna. *Kraliçesine.*

Bu boku tomurcukta durdurmalıyım. Yakıp yıkmam lazım. Duyguların seni ne hale getirdiğini gördüm; bunun bir parçası olmak istemiyorum.

Sonum sırtımda bir bıçakla olmayacak.

Sonum annem gibi olmayacak.

"Ayrıca," diye gülüyor April gözyaşları arasında, "bir ya da iki kez bayılabılırdım. iki."

Dudaklarımın seğirdiğini

hissediyorum. "Ah, öyle mi?" "Evet.

Bir kızartma tavam vardı."

"Keşke bunu görebilseydim."

April omuz silkiyor. "Bir dahaki sefere."

Bana bağırıysaydı bu çok daha kolay olurdu. Adıma küfretse, bir şeyler fırlatsa, bana vursa. Ama bu başından beri kolay olmadı. Neden şimdi değişsin ki?

"Bir dahaki sefer olmayacak," diyorum ona.

April bana göz kırpmıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Pakhan olarak sayısız zor karar vermek zorunda kaldım. Uzun vadeli, anlık, ölüm kalım; her şey bana bağlı.

Ancak hiçbiri şu anda vermek üzere olduğum iki karardan daha zor olmadı.

Bir: April'a bir daha asla dokunmayacağım.

İki...

"Yani burada olacağım." April'ın gözlerinin içine baktım. "Geri taşıyorum."

MATVEY

Bu bir ıstırap.

Bütün gece gözüme uyku girmedi ama acı veren kısmı bu değildi. April'i tutup göğsünün inip kalkmasını izlemek, yanaklarındaki kurumuş tuzu fırçalamaktı.

Ve her zaman bunun son kez olacağını biliyordum.

O sabah kahvaltı masasında ona, "Adamlarıma eşyalarımı getirmelerini söyleyeceğim," diye haber verdim.

"Oh," diyor April. "Güzel. Ne zaman gelecekler? Dolapta biraz yer açarım-"

"Her şeyi misafir odasına koymalarını söyledim."

April'in yüzü düşer. "Ben... Anlıyorum." Gülümsemeye zorlamaya çalışıyor. Bunu izlemek acı verici. "Mantıklı. Burada çok fazla yer var. Kullanmazsak yazık olur."

"Mm." Misafir odası oturma alanının hemen karşısında, mutfağın yanında. Ayrıca kapıya da daha yakın. Biri içeri girecek olursa, daha fazla ilerlemeden onu etkisiz hale getirebilirim.

Ama April'a bunların hiçbirini söylemedim. Artık gerekçelerimi bilmek onun işi değil.

Zaten hiç olmadı.

Kahvaltısını seçmesini izlerken kendime böyle söylüyorum. April'in iştahı onun kontrol lambasıdır: eğer yemek yiyorsa, bu mutlu olduğu anlamına gelir. Eğer yemiyorsa.

Aldırma, yumuşayan yanıma homurdanıyorum. *Bu artık seni ilgilendirmez.*

Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Bu çok saçma. Ben bir Bratva *Pakhan*'ım. Soğukkanlılıkla sayısız adam öldürdüm. Peki bu neden bu kadar acıtıyor?

İşe gitmek için çıktığımda, April beni kapıya kadar geçiriyor. Eli seğiriyor, sanki onu tutup öpmemi bekliyormuş gibi. Her zaman yaptığım gibi.

Bu sefer yok.

Onun yerine "Korumanı iki katına çıkardım," diyorum. "Aşağıdan bir şeye ihtiyacın olursa onlardan istemen yeterli."

April kaşlarını çattı. "Neden? Gidip alamaz mıyım?" "Hayır."

Neredeyse irkiliyor. *Tıpkı annesinden ürküüp kaçtığı gibi*, mazoşist bir yanıma buna dikkat çekiyor.

"İkinci bir emre kadar, odanıza hapsedildiniz," demek için kendimi zorluyorum. "Yürüyüş yok, ziyaret yok."

"Ama June'un-"

"Hayır. Ziyaretler." Tüm otoritemi bu iki kelimeye kanalize ediyorum. Anlamaması umurumda değil, bunu tekrar yaşayamam. Dün geceyi, sonrasını. Elbisesindeki kan. "Yeterince açık konuştum mu?"

April kendini toparlayarak yutkunur. "Crystal."

Arabama binerken kendime *böylesinin daha iyi olduğunu* söyledim. April ve ben zaten çok fazla sınırı aşmıştık. Bu konuda kararlı olmalıyım. Kararlı. Bocalamayı göze alamam.

Adamı gömmeli ve *Pakhan*'ı kucaklamalıyım.

Ben de aynen öyle yapıyorum. İşe gidiyorum. Görevlerimi yerine getiriyorum. Yuri'nin teklifini baştan okudum ve *vory*'den görmezden geldiğim üç aylık raporların üzerinden geçtim.

Gün boyunca April'i aklımdan uzaklaştırdım. *O güvende*, diyorum kendime. Korumaları değiştirildi ve iki katına çıkarıldı. En iyi adamlarım iş başında, en başından beri olması gerektiği gibi.

İkinci en iyi adamım.

İki yanımda Grisha ve Yuri, masamın üzerindeki dengesiz yığınlardan belgeleri ayıklıyorlar. Grisha'nın organizasyon becerileri ve Yuri'nin rekabetçiliği sayesinde her şey olması gereken yere hızla geri dönüyor.

Sonra Yuri'nin kolunun altında bir dosya görüyorum.

Balistik İnceleme Raporu.

Sandalyemden kalktım ve onu kaptım. "M-Matvey?" Yuri itiraz ediyor ama ona aldırmış etmiyorum. Kendime lanet etmekle meşgulüm.

Gördün mü? İçimdeki Pakhan tıslıyor. İşte bu yüzden April senin için kötü. O bir saplantı. Dikkat dağıtıcı.

İlk defa aynı fikirdeyim. Çünkü iş sırasında hata yaptım. Ben işte *asla* hata yapmam.

Bu sıradan bir gözden kaçma da değil. Bu rapor o gece depoda neler olduğunu bulmanın anahtarı: adamlarımızı kim öldürdü, rehinelere kim infaz etti. April'ı kaçıranları kim gönderdi.

Büyük ihtimalle, çatı katına suikastçıları gönderenle aynı kişi. Bunu nasıl *unutabilirim?*

Hepsi benim hatam. Bu çok sık aklıma gelen bir düşünce değil ama şimdi aklımdan çıkaramıyorum. Keşke daha dikkatli, daha odaklı olsaydım-

Belki de o adamlar April'a dokunmayı akıllarına bile getiremeden çoktan ölmüş olacaktı.

Ya da çocuğum.

Ama... hayır. Bu masama düştüğünde, başka bir şey daha düşmüştü: April'ın geçmiş araştırması. Bektan ailesinin ona bulaştırdığı tüm pislikler ve yaralar. Bunu gördüğümde, başka bir şey için gözüm kalmamıştı.

Bir hata.

Şimdi tüm dikkatimi bu rapora veriyorum. Sayfaları hayatım buna bağılıymış gibi tarıyorum, çünkü bir bakıma öyle. Çocuğumun hayatı, benim dikkatsizliğim yüzünden tehlikede.

Bir daha asla April Flowers'ı kendi kanımın önüne koymayacağım.

"*Parni*. Gel de şuna bir bak."

Yuri çoktan omzumun üzerinden bakmaya başladı. Grisha hızla yetişiyor, Yuri'nin omzunun üzerinden bakıyor. "Kibrit var mı?" diye soruyor.

"Bırakın beni!" Yuri hırlıyor. "Tanrım, çok ağırsın."

"Ufacık tefecik olman benim suçum değil."

"Sana göstereceğim-"

"Sessiz olun!"

Ofise sessizlik çöküyor. Yuri ve Grisha'yı kendi aralarında şaşkın bakışlar atarken yakalıyorum ama bunu düşünecek zamanım yok. Gözlerim sayfaya yapışmış durumda.

Özellikle de tek bir satıra.

"Kurşunun izi D.C.'ye kadar sürüldü," diye nefes veriyorum. "Bir yeraltı silah tüccarı." "D.C. MI?" Yuri aniden gerilerek soruyor. "Neden...?"

"Neden gerçekten?" Grisha yankılanıyor. Yine o ses tonunu kullanıyor, belli ettiğinden daha fazlasını anladığını belli eden bir ses tonu. "Görünen o ki Başkent tek taraflı değildir, patron."

D.C.'yi istiyorsun, Grisha'nın alt sesi öyle diyor. *Ve şimdi, D.C. seni istiyor.*

Rehine #2'deki sözler zihnimde canlanıyor: *Patronum selamlarını yolladı.*

O zaman zaten biliyordum. Acele karar vermek istemiyordum ama *biliyordum* işte. "*Vory*'ye baskı yapın," diye emrediyorum. "Bu satın almanın hemen gerçekleşmesi gerekiyor."

Yuri d o ğ r u l d u . Grisha da öyle. Hep bir ağızdan, "Evet, *moy pakhan*." diyorlar.

NİSAN

Buradaki ilk günümde kafesteki bir hamster gibi hissettiysem, şimdi kendimi lanet olası bir tekerlek gibi hissediyorum.

Ciddiyim. Olduğum yerde sıkışıp kaldım, düşüncelerim gidecek hiçbir yer bulamadan dönüp duruyor, ayaklarım aynı dört karoya tekrar tekrar çarpıyor. Peki ne için?

Ortak ebeveynim bana bakmıyor bile.

Tamam, bu haksızlık. Neden hapsedildiğimi biliyorum. Neredeyse bir mermi yedikten sonra, herkes güvenlik önlemlerini biraz abartabilir.

Ve eğer Matvey ise, kesinlikle Azkaban'a gidecektir.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama Bay Wrong'a katılıyorum: tek başınıza dolaşamazsınız."

Telefonuma iç geçirdim. "Harika, şimdi de bana karşı birlik oluyorsunuz. En iyi arkadaşım ve menfaatsiz bebek babam, hepsi beni yakalamaya çalışıyor."

"Seni korumak için buradayız bebeğim," diyor June hattın diğer ucundan. "Bir dakika. Ne demek 'menfaatsiz'? Tavşanlar gibi seviştiğinizi sanıyordum."

"Öyleydik!" June'un aslında ne dediğini anlayamadan ağzımdan kaçırđım. "Yani-"

"Utanmana gerek yok, tatlım. Aşağıda görülecek her şeyi gördüm."

"Çünkü kapı çalmaya alerjin var," diye dudak büküyorum. "Her neyse... Bilmiyorum. Farklı bir şeyler var."

"Nasıl farklı?"

Kendimi kanepeye attım. Düzeltiyorum: bir kanepenin *leşine*. Matvey'in adamlarının günün ilerleyen saatlerinde yeni mobilyalarla gelmesi gerekiyordu ama şimdilik köpükten bir aksiyon. "Güleceksin," diye sızlanıyorum.

"Söz veriyorum

yapmayacağım."

"Yalancı."

"April. Çıkar ağzındaki baklayı."

Teslim oluyorum. June'a "hayır" demenin bir anlamı yok: o kelimenin anlamını fiziksel olarak anlayamaz. "Elimi öpmedi."

Hepsini bir nefeste söylüyorum -*elimi* bile sürmedim- *ama* tabii ki June her kelimeyi yakalıyor. İsteddiği zaman kulakları bir yarasanınki kadar keskin olabiliyor. "Pardon, *elini* mi öptüm? Bu Rus argosunda sapıkça bir şey mi yoksa...?"

"Öyle değil!" Ben patladım. "O... Ayrılmadan önce her zaman elimi öper. Ama bugün öpmedi."

"Uh-huh..." June mırıldanıyor. Neden birden kucağında bir kova patlamış mısır hayal edebiliyorum? "Bana nasıl birlikte olmadığınızı tekrar anlat."

"Biz değiliz! Bu sadece... onun yaptığı bir şey. Yaptı." Kahretsin, neden her yerim kızarıyor? Artık liseli değilim. *Öpüşürken* bu kadar telaşlanmamalıydım. Elinin üstüne! "Ve şimdi, istemiyor ve ben yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ediyorum-"

"Neredeyse kendini öldürtmek dışında mı?" June'un girişimleri. "O tetikçileri çay içmeye davet etmedim!"

"Ah, bebeğim, bebeğim, bebeğim," diye iç geçiriyor June. "Erkeğinden bu konuda mantıklı olmasını bekleyemezsin. Bana anlattığın kadarıyla, nadiren mantıklı davranıyor."

"Bu..." İtiraz etmeye çalışıyorum. "... yanlış değil."

"Yani, çıldırmak üzereyim ve seni beceremedim bile." "Jay!"

"Bu doğru! Oraya gidip sana sarılmamak ne kadar zor biliyor musun? nefes alamayana kadar?"

Kendi üzerime kıvrılıyorum. "Özür dilerim. Keşke Matvey ziyaretler konusunda bu kadar katı olmasaydı."

"Dürüst olmak gerekirse? Öyle olmasına sevindim," diyor June ve beni şaşırtıyor. "Tabii ki sonsuz geçiş hakkı almalıyım çünkü ben havalıyım, harikayım ve senin en iyi

sonsuz kadar arkadaş-"

"Bu bir yere varacak mı?" Mırıldanıyorum.

"*Ama*," diyor June, "onun nereden geldiğini anlıyorum. Gerçekten anlıyorum." "Gerçekten mi? Çünkü ben anlamıyorum."

Hattın diğer ucundan bir ses geliyor, eski bir yatağın gıcırdaması gibi. June'un kendini yatağa atıp atmadığını merak ediyorum. Hiç düşünmeden ben de uzandım. Eskiden böyle dedikodu yapar ve dertleşirdik: dizler göğse, yüzler ayaklara, birbirimizin yang'ına yin.

Onu ne kadar özlediğimi ilk kez fark etmiyorum. *Bizi*. Bundan önceki hayatımızı.

Ama sonra Matvey'i düşünüyorum -güçlü ellerini, sıcaklığını- ve bundan pişmanlık duymayı kendime yediremiyorum. Hepsinden değil.

Nugget'ı okşarken bu *kısmının kesinlikle olmadığını* düşünüyorum.

"Birini sevmek parkta yürümek değildir," diye mırıldanıyor June, ilk kez sessiz. "Kalbinizin vücudunuzun dışında atması gibi bir şey. Ve işin en can alıcı noktası da şu: Bu konuda hiçbir şey yapamazsın. Onu korumaya çalışabilirsin, yaldızlı bir kafeste tutabilirsin, ama onu asla her şeyden koruyamazsın. Ve bu çok korkutucu."

Hayal etmeye çalışıyorum: altın parmaklıklar ve içindeki kanlı şey. Çırpınıyor, çıplak. Savunmasız. "Evet," diye mırıldanırken buluyorum kendimi. "Korkutucu." Sonra kendimi gerçekliğe geri döndürüyorum. "Ama Matvey beni sevmiyor. O şekilde değil. Aramızdaki ilişki böyle değil."

"Öyle mi?" June geri nefes alıyor. "O zaman neden sesin ağlayacakmışsın gibi geliyor?"

Yanağıma dokunuyorum. Elbette, orada bir ıslaklık var - gözümün kenarında birikmiş, ilk dokunuşta dökülen gözyaşları. "I..."

Sanki biri beni bir tarladan koparmış gibi hissediyorum. Sanki biri yapraklarımı tek tek koparıyor.

Onu seviyorum.

Onu sevmiyorum.

*O beni
seviyor.*

O yapmaz.

Ve sonra, aniden, kapı çaldı.

"Gitmeliyim," diye bağırarak telefonuma bakıyorum. "Hoşça kal June."

Onun cevap vermesini beklemiyorum. Kırmızı düğmeyi ekranda aşağı doğru sürüklüyorum ve aramayı kapatıyorum. Şu anda çok acımasızım - eğer bana başka bir şey söyleseydi, gerçekten ağlayabilirdim.

Onun yerine, kendimi toparladım. Gözyaşlarımı kurutuyorum. Köpük parçalarının tozunu alıyorum. Sonra kapıya doğru yürüyorum.

Son saniyede durdum.

*Kimseyi beklemediğimin farkındayım. Matvey'in adamları daha sonra gelir.
Peki ya...?*

Endişemi bastırmaya çalışıyorum. Eminim bir suikastçi kapının zilini çalmaya zahmet etmezdi.

Değil mi?

"Kim o?" Hafifçe sesleniyorum, parmaklarım çoktan Matvey'nin numarasını arıyor.

Eğer onu ararsam, burada olacaktır.

Eğer... "Moçi perhoti, sence kim?!"

Kapıyı açıyorum.

Petra ayağını yere vuruyor, kollarını kavuşturmuş, bana suç işlemişim gibi bakıyor. ölümcül bir günah. Büyük ihtimalle onu bekletmek.

"Merhaba...?" "Merhaba," Petra tükürüyor. "Çekilin
yolumdan. Kızlar!"

Manikürlü eliyle yaptığı bir hareketle koridordan iki iri yarı figür çıkıyor. Kollarına bakıyorum. Özellikle de tuttukları şeye: paket servis poşetlerine. Yığınla. "Öğle yemeğine birini mi çağırıyoruz...?"

Petra'nın burnu mağrur bir tavşaninki gibi seğiriyor. "Kızlar gecesinin yerini değiştirdim." Aynen böyle, beni itip geçti.

İkizler takip ediyor. Çantaları masanın üzerine koydular. Logolara bakıyorum: Çin, Hint, Yunan... "Kaç kız geliyor...?"

Petra omuz silkiyor. "Hamile kadınların ne yediğini bilmiyordum. Sormak zahmetliydi, o yüzden her şeyden bir tane aldık."

"Kalanını biz yeriz," diye beni rahatlatıyor

Lena. "Tek bir kırıntı bile bırakmayacağız,"

diye onaylıyor Julia.

Kendimi önümdeki manzaraya bıraktım: Petra, yanakları kızarmış bir halde dikkatle arkasını dönmüştü. İkizler, mutfak tezgâhındaki nefis kokulu yiyecekleri paketinden çıkarıyor.

"Kahretsin," diye irkilir Petra. "Onun nesi var?"

Geç de olsa ağladığımı fark ediyorum.

"Bunların içinde soğan var mı?!" diye bağırıyor.

"Sorun yok! Ben... Ben sadece..." Sonunda Petra'ya dönüyorum. "Teşekkür ederim," diyorum içtenlikle. "Buna... ihtiyacım vardı."

Petra bana boynuzlarım ve bir çift deri kanadım çıkmış gibi bakıyor. "Pekâlâ," diyor hızlıca. "İşte, bir mendil al - hayır, ne var biliyor musun, bütün paketi al. Ben... Kahretsin, seni nasıl durdurabilirim?"

Ancak çoktan karınlarını doyurmaya başlamış olan ikizler omuz silkmekle yetiniyor.

Güldüğümü duyuyorum. "Ben iyiyim!" Ona söyledim. Burnumu sildim, gözlerimi kuruladım, elimden geldiğince kendimi düzelttim. "Gördün mü? Yeni gibi oldu."

"Gerçekten mi?" Petra şüpheyile eğilir. "Çünkü eğer yapmazsan Matvey beni öldürecek."

Acaba onu gönderen o muydu? Belki de değildir. Belki de Petra arkadaşlık böceğine yakalanmıştır.

Ve ne var biliyor musun? Sorun değil. Matvey'in her günümü güzelleştirmesine ihtiyacım yok. Başka seçeneklerim de var.

"Ne oldu, Nugget? Aç mısın?" Karnımı okşuyorum. "O zaman masayı hazırlasak iyi olur. Hadi bakalım."

Petra'yı elinden tutup mutfığa doğru sürüklüyorum.

Her Şeye rağmen, Petra gitmesine izin vermez.

NİSAN

Anahtar kartının sesini duyduğumda, gerildim.

Matvey geri döndü. Bir zamanlar, bu düşünce beni bir Noel ağacı gibi aydınlatırdı. Ama şimdi...

Şimdi, bana bakıp bakmayacağını bile bilmiyorum.

İçeri giriyor. Tabii ki, artık burada yaşıyor. Artık zili çalmayacak. Onu içeri almama gerek yok. O küçük ritüel gideli bir gün bile olmadı ve ben şimdiden onu çok özledim.

"İyi akşamlar," diye selamlıyor kayıtsızca, evrak çantasını yere bırakarak. Gülümsemeye zorluyorum. "İyi akşamlar."

Sonra bakışları masanın üzerinde gezinir.

İrkildim. Neye kaşlarını çattığını zaten biliyorum: pizzadan erişteye ve suşi rulolarına kadar hiçbir mantığı ya da nedeni olmayan bir dizi paket yemek. "Dr. Allan'ı tekrar aramam gerekiyor mu?" diye soruyor ama bu sorusunda eğlenen bir ton var. "Tenya kontrolü yaptırıyor mı?"

Sonunda gülümsemem gerçeğe dönüşüyor. "Petra," diye açıklıyorum basitçe. Matvey başını sallıyor. "Evet. Bu izler."

"Öyle mi?"

"Önemsemediğini göstermek için tuhaf yöntemleri var." Ceketini asıyor ve kravatını gevşetiyor. "Bir kedi gibi."

"Endişelenmeme gerek var mı?" Şaka yapıyorum. "Bulmam için yastığının üzerine ölü şeyler mi bırakacak?"

"Şimdiye kadar yapmadı mı?"

Yanağımı ısırdım. İşte aile yemeği böyle bir şey olmalı. Şakalaşmak, takılmak. Aptalca şakalarla gizli gülümsemeleri paylaşmak.

Matvey'e doğru birkaç adım atıyorum. Ellerim kravatını bulup çözüyor.
"Sadece o değil, biliyorsun."

Matvey'nin boğazı düğümlenir. "Tek kişi
mi?" "Önemsediklerini göstermek için tuhaf
yöntemleri olan."

Öp beni, ona gözlerimle söylüyorum. Bana değer verdiğini göster.

Ama yapmıyor.

"Yemek yemeliyiz." Boğazını temizliyor. "Yemek soğuyacak."

Ellerimi indirdim. "Evet. Hadi yiyelim."

Bu küçük ritüel başladığından beri ilk kez sessizlik içinde geçiriyoruz. Çatal
bıçak ve yemek çubuklarının şingirtısı, su ve şarabın fokurdaması var. Ama
başka hiçbir şey yok. Şaka yok, kahkaha yok, bakış yok.

*Bana bak, zihnimin içinde sürekli yalvarıyorum. Burada değilmişim gibi
davranmayı bırak. Sadece neyi yanlış yaptığımı söyle. Düzelteceğim, söz
veriyorum. Elimden geleni yapacağım.*

Bana baksana!

Ama yapmıyor.

Son iki saattir tavana bakıyorum.

"Sorun ne, Nugget?" Karanlığa doğru mırıldanıyorum, bir elim karnımda.
"Neden uyuyamıyorsun?"

Tabii ki Nugget değil. Bebeğim kıvrılmış ve rahat ve eminim annesinin dönüp
durmayı bırakmasından başka bir şey istemiyordur, böylece ikimiz de kaliteli
bir şekilde dinlenebiliriz.

Ama ne yaparsam yapayım, gözlerimi kapatamıyorum. Sessizlik. Yalnızlık.
Her şey çok tanıdık geliyor.

Kendine gel, kendime emrediyorum. *Bu eskisi gibi değil. Ben...*

Ne değil? Misafir mi? Baş belası mı?

İstenmeyen mi?

Sonra birden mutfaktan bir ses geldi.

Kulaklarımı açıyorum. Bir an için dehşete kapıldım. *Maskeli adamlar geri mi döndü?*

Refleks olarak yanımdaki boşluğu okşuyorum. Matvey'nin dün gece uyuduğu, beni sabaha kadar yakınında tutan boşluğu.

Şimdi boş.

Yataktan çıktım. Komidinden bir şey aldım. Sessizce odamdan çıkıyorum.

Sonra tanıdık bir sesin küfrettiğini duydum.

"*Blyat*!." Yere yığıldım. "Uyuyamadın mı?"

Mutfak lavabosundan Matvey bana döndü. Odanın yarı karanlığında tek görebildiğim yüzündeki gölgeler. "April." Sonra: "Bu bir kızartma tava mı?"

"İstedığınız gibi yargılayın," diye omuz silkiyorum. "Bu bebek savaşta vaftiz edildi." Lavaboda birkaç kırık cam parçası görüyorum. "Yaralandın mı?" Hemen soruyorum, düşünmeden elini tutuyorum.

Matvey başını sallar. "Sadece bir kesik."

"Khal Drogo da böyle demişti ve bakın ona ne oldu." Lavabonun altındaki ilk yardım çantasını alıyorum. Sonra dolaptan iki sağlam bardak alıp suyla dolduruyorum. "Otur."

"Ben iyiyim."

"Biraz dezenfektan sürdükten sonra daha da güzel olacaksın." Dudaklarım seğiriyor ama gözlerime ulaşmıyor. "Yoksa sana büyü yapacağımdan mı korkuyorsun?"

Başka bir şey söylemeden Matvey itaat eder.

Hakkını yemeyelim, yalan söylemiyordu: gerçekten de sadece küçük bir kesik. Birkaç parça ıslatılmış pamuk, küçük bir bandaj ve yeni gibi olacak.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?" Ben çalışırken Matvey sessizliği bozarak soruyor.

"Çocukken tam bir sakardım," diye cevap veriyorum. "Çarpma ve sıyrıklardan payıma düşeni aldım. Onlara nasıl bakacağımı kendim öğrenirsem daha hızlı olacağımı düşündüm."

Sessiz kısmını yüksek sesle söylemiyorum: *Çünkü başka kimse söylemez.*

Ama Matvey yine de duymuş gibi görünüyor. "Bu işte iyisin." "Teşekkürler."

Ona bunun benim için bir şeyleri düzeltmenin başka bir yolu olduğunu söylemiyorum. Terzilik, hemşirelik, hepsi aynı şey. Bozuk olanı alıp ona ikinci, üçüncü, dördüncü bir şans vermek.

O zaman belki de atılması gerekmez.

Aramıza yine sessizlik çöküyor. Ama bu sefer eskisi kadar gergin hissetmiyorum. Belki de gecedir; belki de balkondan dans eden şehir ışıklarıdır. Böyle geç olduğunda, her şey farklı bir renk alıyor.

Yalnızlık bile.

"Biliyor musun," diye girişiyorum, "çocukken her türlü kâbusu görürdüm."

Matvey'nin yüzü bana tam on ikiden vurduğumu söylüyor. Büyük kötü Bratva Puckman kabus gördüğünü asla kabul etmez. Belli ki kabuslar onu ele geçirmiş. "Öyle mi?"

"Mhmm. Bazen sadece sıradan bir korku filmiydi: yatağın altındaki canavarlar, perdelerin arkasındaki hayaletler, canlanan ürkütücü bebekler."

"İlişkilendiremiyorum." Matvey omuz silkiyor. "Çocukken pek rüya görmezdim."

Hepimiz hayal kurarız, sanırım ama söylemem. Sadece her zaman hatırlayamayız. Bazen hatırlamak çok acı verir.

"Yine de korktuğum o rüyalar değildi," diye devam ediyorum. Konuşurken, avucundaki sığ kesiğin etrafına gazlı bez sarmaya başlıyorum. "Onlardan sonra genellikle hemen uyumaya devam edebiliyordum. Ama gerçek kabuslar geldiğinde, sabaha kadar tavana bakardım."

Bir vuruş geçiyor. İki.

"Hangi kâbuslardı bunlar?" Matvey sonunda sorar.

Bunu ona söylememeliydim. Bunu kimseye söylememeliyim. Eski yaralar sessizce kapanmalı, en azından benim gibi biri söz konusu olduğunda. Kendini düzeltmek için çok zayıf olan biri.

Ama gece beni daha cesur yapıyor. Nedense şu anda korkularımı hiçbir yerde bulamıyorum.

"Bazen ailemdi," diye itiraf ediyorum. "Beni evden atmaları, uzaklara göndermeleri. Ya da, Tanrı korusun, birbirleriyle yeniden evlenmeleri."

"Kulağa tam bir kâbus gibi geliyor," diye alay ediyor Matvey.

Homurdanıyorum. *Buna katılmamak mümkün değil.* "Diğer zamanlarda, sadece... bendim. Tek başıma, tanıyamadığım bir yerde. Birinin, *herhangi* birinin gelip beni alması için avazım çıktığı kadar bağıırdım. Ama kimse gelmezdi."

Çok garip. Son birkaç gündür tek istediğim Matvey'nin bana bakmasıydı.

Ama şimdi, ona bakmaya cesaret edemeyen benim.

"Sen olsan ne yapardın?" Derin sesinin sorduğunu duyuyorum. "Bu olduğunda mı?"

"Ağlayarak patladım," dedim ona açık yüreklilikle. "Ne yapacağını gerçekten bilen kişi büyükannemdi. Bana uzun bir bardak su verirdi, tıpkı bunun gibi -"Bardağımı vurgulamak için sallıyorum, "ve bana hepsini içiriyor. 'Su arındırır,' derdi. "Su iyileştirir. Ve sonra..." Gülümsüyorum. "O zaman bana şarkı söylerdi."

"Şarkı söylemek mi?"

"Evet. Bazen Fransızca, bazen Creole dilinde. Bunlar Haiti'de büyüdüğü ninnilerdi." Ani bir anı beni güldürüyor. "Bir tanesi yengeçle ilgiliydi. Eğer uyumazsan seni yerdi."

"Ne kadar rahatlatıcı," diye alaycı bir şekilde söyleniyor. "Seni bir ışık gibi söndürmüş olmalı."

"Eh." Omuz silkiyorum ve sırtıyorum. "Alman masalları gibi: önemli olan düşünce. Ayrıca, yengeç sonunda seni gerçekten yemedi." O şarkının nasıl gittiğini hatırlamaya çalışıyorum. "*Dodo ti pitit manman*," diye nefesimin altında sessizce şarkı söylüyorum. "*Dodo ti pitit papa*..."

Birden Matvey'nin baktığını fark ettim. "Ne?" Gülüyorum, utanıyorum.

"Hiçbir şey," diye yanıtlıyor biraz fazla hızlı. "Sen..." Boğazını temizliyor. "Büyükannen oldukça iyi bir insan olmalı."

Gülümsüyorum. "O kesinlikle öyleydi. Tek başına yaşadığı hayat... Bu konuda bir kitap yazılabilir. Büyükbabamın ikinci eşiydi. O zamanlar yeniden evlilikler o kadar yaygın değildi, karma evlilikler daha da azdı. Zor zamanlar geçirmiş, özellikle de babamla."

"Baban ondan hoşlanmıyor muydu?" Matvey girişimde bulunur.

"Hiç de bile." Kendini ne kadar reddedilmiş hissetmiş olabileceğini düşünmek hâlâ acı verici. Toplum tarafından, kocasının öz oğlu tarafından, herkes tarafından. "Ama bana aldırmadı. Beni yanına aldı ve evinde kendi çocuğu gibi büyüttü. Bunun için sonsuza dek minnettarım."

O eve ne olduğundan bahsetmiyorum. Bir şekilde kirli hissettiriyor, bu işe para karıştırma düşüncesi. Karanlığın örtüsü altında her şey daha dürüst hissettiriyor. Kutsal. Ham.

Birden, buna dayanamayacağımı fark ettim.

"Peki o zaman." Ayağa kalkarken sohbetteki bu ürkütücü sapmaya bir son vermek için el çırpıyorum. "Hepsini iç. Bandajları kuru tut."

"Yoksa yengeç beni yer mi?" Matvey alay eder.

Bu çok fazla. Gece, ışıklar, *biz*. Matvey'nin bana bakma şekli - sonunda bana bakıyor - dayanamayacağım bir yoğunlukla.

"Yoksa yengeç seni bütün olarak yutar, evet."

Matvey benimle birlikte ayağa kalktı. Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, elimi tuttu.

Öpmüyor ama başparmağı gelip parmak eklemlerimi okşuyor. Her nasılsa, böyle daha da samimi hissettiriyor. Daha çiğ.

"İyi geceler, April."

Odalarımız arasında yirmi üç basamak var. Biliyorum, çünkü onları saydım. Yakında aramızda yirmi üç adım olacak. Çok kısa bir mesafe ama yine de bir okyanus gibi geliyor.

"İyi geceler Matvey," diye fısıldıyorum ve karanlık, çalkantılı suların kendi tarafıma geçiyorum.

NİSAN

"Ow!" Petra iğnelerimin altında irkildi.

Hiç aldırış etmiyorum. Şu anda tek bir şeye odaklanmış durumdayım: onun etrafında canlanan elbiseye. "Kıpırdama."

"Tanrım, tamam!" Petra surat asıyor. "Ben de otoriter olduğumu sanırdım."

Suçlamalara bakılırsa tamamen haksız da sayılmaz. Böyle olduğumda başka bir şey göremiyorum. "Kendinizi benim yerime koyun: Teslim etmem gereken iki elbisem var ve mankenim beni bıraktı."

"Nedenini hayal bile edemiyorum," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Gözleri dikkatle köşedeki plastik cesede takılıyor. Nasıl görüldüğünün farkındayım: delik deşik, bir kolu eksik ve diğeri yanlış açıda sallanıyor - bekle, bu bir *ürperti* miydi?

Her iki durumda da onu görmezden gelmeyi seçiyorum. "Böyle bir durumda sakın olur muydun?"

"Ben her zaman sakınım," diye karşılık veriyor. "Ne kadar uzun süreceği konusunda endişelenmekle meşgulseniz rakip bir Bratva'yı yok edemezsiniz."

"Sürekli hareket edersen iyi bir manken olamazsın Petra." "Hamile olmasaydın, seni çoktan öldürmüş olurdum."

"Bunu ilk kez düşünüyor olamazsın," diye mırıldanıyorum dikkatim dağılmış bir şekilde. Tanrım, şu hemcinsim sadece çalışsa ölür mü? En az onun kadar zor oluyor.

"Hayır," diye itiraf ediyor Petra. "Ama en azından biraz solgun olmalısın." "Özür dilerim. Korkmuş gibi davranmak için elimden geleni yapacağım."

Kaşlarını çatıyor. "Çalışma Modunuz korkutucu."

"Teşekkürler. Senden duymak çok anlamlı."

Petra'nın ellerimin altında kıpırdanma isteğini hissedebiliyorum. Hareketsiz oturacak bir tip değil: ayağını vuruyor, parmak eklemlerini kırıyor, topuklu ayakkabı giymiş büyük, kötü kurt gibi oflayıp pufluyor. Şimdi onu bir balo elbisesinin içine soktuğum için, sonunda fırlatılan bıçağın diğer tarafında olmanın nasıl bir şey olduğunu deneyimlediğini hissediyorum.

Her neyse. Ona bir özür pastası yapacağım. Bu elbiseyi bitirdikten sonra yani.

Saat gibi, Petra tekrar hareket etmeye başladı. Tam onu azarlamak üzereydim ki, "Bu gerçekten çok güzel" dediğini duydum.

"Oh," diyorum akıllıca. "Bu... Teşekkür ederim?"

Petra'nın eli kumaşın üzerinde geziniyor, kısa tül kelebek kolları okşuyor, bedenle birleştikleri yerde duruyor. "Bu doğru. Dikişler kusursuz." Bunu omuz silkerek söylüyor, sanki hiç önemi yokmuş gibi. Sanki sadece bariz olanı söylüyormuş gibi. "Felç mi geçiriyorsun?"

Başımı salladım. "Sen bilirsin."

"Yani, evet. O zaman en azından özgür olurdum."

İltifat alma konusunda berbatım. Gerçekten, cidden berbat. Bunun yerine binlerce bıçakla yüzleşmeyi tercih ederim.

Ama aynı zamanda, biraz caka satmadan da edemiyorum. "Bunu giyer miydin?" Rahat görünmeye çalışıyorum. "Bilirsin, eğer seni nokta atışı yapmaya zorlamasaydım?"

"Muhtemelen," diye kabul ediyor Petra. "Tam olarak benim tarzım değil, ama eğer *Güzel ve Çirkin* havasına girmek zorunda kalsaydım, kesinlikle böyle bir şey seçerdim. Tasarımı da çok zarif."

Küstahlık Puanları: +50%. "Teşekkürler. Bu... aslında benimkilerden biri." "Senin mi?" Petra kaşlarını çatıyor. "Yani, bunu sen mi çizdin?"

Utangaç bir şekilde başımı sallıyorum. "Biraz hobi gibi bir şey," diye itiraf ediyorum. "Modellerin taslaklarını çizmek falan. Bazen Elias komisyonları benim yönetmeme izin veriyor."

"Eminim. Bu kolayca dört haneli bir rakam eder."

Başım dönmeye başladı. "Pekâlâ, bu kadar yeter. Bunu söylemek zorunda değilsin."

Ama Petra sadece bir kaşını kaldırır. "Cyka, sana yağ çekmem gerekiyor gibi mi görünüyor? Hayır mı? Ben de öyle düşünmemiştim. O zaman iltifatını kabul et. Ciddi olmadığım hiçbir şeyi söylemem."

Birini övmek için çok agresif bir yol. "Ben sadece... Ben buna alışık değilim. İşe başladığımda sadece kendi kıyafetlerimi tamir ediyordum."

"Yenilerine paranız yetmedi mi?" diye soruyor. Kelimelerin züppece olmasını beklerdim, ama en ufak bir yargılama izi olmadan çıkıyorlar.

"Hem evet hem hayır," diye yanıtlıyorum. "Çoğunlukla, annemle babam tartışmakla o kadar meşgullerdi ki fark edemediler. Ben de bu konuda kavga etmelerini istemedim, o yüzden elime bir iğne iplik aldım ve kendim yaptım. Büyükanнем bana birkaç dikiş öğretti. Bir süre sonra bu işte oldukça ustalaştım: kıyafetlerimi değiştirmek, yenilerini yapmak gibi."

"Tanrım, çok sinir bozucusun," diye mırıldandı Petra. "'Oldukça iyi'. Balık mı tutuyorsun yoksa ciddi misin anlayamıyorum."

"Artık bir profesyonelim," diye düzeltiyorum. "Ama her zaman değilim. Ayrıca ben bir terziyim. Tasarım yapmak bambaşka bir şekerleme."

"Ama yapmak istediğin şey bu mu?" Petra tahmin ediyor.

Bunu inkar etmiyorum. Bütün çocukların hayalleri vardır ve parçalanmış ailelerden gelen çocukların mı? İki kat daha fazla hayal kurmaları gerekir. "Önemli değil," diye geçiştiriyorum. "Moda tamamen bağlantılarla ilgili. Ve parayla."

"Şu anda bir milyarderden hamile olduğunun farkındasın, değil mi?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Matvey'den bunu istemem mümkün değil. İstemek de istemiyorum. Ben... Ben oraya kendi başıma gitmek istiyorum. Eğer yapamazsam, o zaman kısmet değilmiş."

Eğer yapamazsam, o zaman zaten yeterince iyi değildim demektir.

"Rüyalar..." Petra'nın sesi beni hayallerimden uyandırıyor. "Onlar mantık dinlemezler. Yani, eğer bir... *blyat*'ın peşinden gideceksen, sen de mantık dinlememelisin."

Göz kırpyorum. "Özür dilerim, az önce beni teselli mi ettin?" "Buna alışma."

"Kesinlikle yapacağım. Seni sabahın 3'ünde arayacağım ve dertlerimi kulağına anlatacağım."

"Dene bakalım. Dilini keseceğim."

"Ojelerim ve yüz maskelerimle sana geleceğim," diye devam ediyorum sanki o hiç konuşmamış gibi. "*Mean Girls* izleriz ve uzun boylu, suça meyilli Rus erkekleri hakkında dedikodu yaparız."

"Nerede yaşadığımı

bilmiyorsun." "Julia'dan rüşvetle alırım."

"Onu kovacağım."

"Asla yapmazsın."

"O zaman seni hemen şimdi bir çengelli iğneyle öldüreceğim."

Sırıtiyorum. *İşte* hepimizin bildiği ve korktuğu Petra *bu*. "En azından önce şu elbiseyi bitirebilir miyim?"

"Lütfen yap," diye yalvarıyor. "Daha ne kadar sürecek?"

"Çok değil."

"Oh, güzel-"

"Sadece bir önlük daha ve gitmeye hazırız."

Petra'nın gözleri kavun kadar büyür. "Özür dilerim. Bir *elbise* daha mı?"

"Şey, evet. Müşteri iki tane istedi."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"*Ve* sen de tam onun boyundasın! Ne kadar şanslısın?"

Petra tavana doğru "Tanrım, lütfen beni şimdi öldür" diye mırıldanırken, telefonumu çıkarıp ikimizin bir selfie'sini çekiyorum - ben gülümsüyorum, o kaşlarını çatıyor.

Sonra iki kere düşünmeme fırsat kalmadan *Gönder* tuşuna basıyorum.

MATVEY

"Sorun nedir?" Yuri sağ omzumun üzerinden eğilerek soruyor. "Sorun Bayan Flowers mı?" Grisha sol omzuma eğilerek araya giriyor.

İkinize de mutlu eşler. Ama şu anda onları azarlayacak durumda değilim. Çünkü baktığım şey... endişe verici.

Nişanlım ve bebeğimin annesiyle birlikte çatı katımda kıyafet oyunu oynarken çekilmiş bir selfie.

"Onlar... *bağ kuruyorlar*," diye yüzümü buruşturuyorum.

Petra'nın yüzü en kötüsü. Her zaman kızgın bir sincap gibi görünüyor: yanakları öfkeyle şişmiş, ön dişleri alt dudağını ısıırıyor, sanki birisinin boğazını onlarla birlikte koparmak için sabırsızlanıyor.

Ve yine de, bu filmde, o da... mutlu mu?

Arkamda Grisha ısıık çalıyor. "Bu Bayan Flowers'ın yeteneği." "Elbise mi?"

Ben bile buna katılıyorum. Kadınların ne giydiğine dikkat eden bir tip değilim. İlgimi çekerse, hemen yırtıp atarım. April buna tanıklık edebilir. Ama iş April'in işine gelince... benim gibi bir dinsiz bile yeteneği gördüğünde tanımak zorunda.

Ama Grisha başını sallar. "Elbise etkileyici ama ben Hırçın Kız'ın evcilleştirilmesinden bahsediyordum."

Ah, doğru. Petra. "Onu hiç görmediğim kadar zamparaydı." Katılıyorum.

"Henüz April'i öldürmedi. Bu bile başlı başına bir başarı."

Yuri'nin yanımda kaynıyor gibi göründüğünü fark ediyorum. "İyi misin kardeşim?" Ona soruyorum.

Grisha'ya doğru hançer gibi bakarak, "Sadece buradaki birinin bir müttefike bu şekilde hakaret edecek kadar cesur olduğunu düşünüyorum," diye mırıldandı.

İşte yine başlıyorlar. Yemin ederim, bu ikisi ne zaman bir odada bir araya gelse, Bratva'm lanet olası bir anaokuluna dönüşüyor.

Yuri'nin bakışlarını tekrar resme doğru takip ediyorum. Adamın gözünü kırdığını sanmıyorum. "Sana bir kopyasını göndereyim mi kardeşim?"

"Ne?" Yuri kendini sallar. "Hayır, ben sadece... elbiseydim," diye ağzından geçirir. "Grisha haklı. April yaptığı işte çok iyi."

Üçüncüm ve ben bakıştık. Konuşmuyoruz ama ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz: *Yuri az önce "Grisha haklı" mı dedi?*

"Yurochka?" Grisha dikkatle soruyor. "Ateşin yok, değil mi?" "Biraz kızarmış görünüyorsun," diye katılıyorum. "Eğer kendini iyi hissetmiyorsan..." "Ne? Hayır," diye alay ediyor Yuri. "İkiniz de siktirin gidin."

"Oh, güzel, akıllı başına gelmiş," diye mırıldanıyor Grisha.

"Kapa çeneni."

"İkiniz de çenenizi kapatın," diye araya girdim. "Vakit geldi. Hadi gidelim."

Bunu söylerken bile resme son bir kez bakıyorum. Yuri'nin neden bu kadar büyülendiğini anlayabiliyorum: April'ın çalışması hayret verici. Böyle bir elbiseyi bir butiğin vitrininde görmek bir şeydir, ama birinin ellerinde hayat bulmasını izlemek?

Bu tamamen başka bir şey.

Kısaca, bunun Maia'nın da işi olup olmadığını merak ediyorum. April'ın büyükannesi ona dikiş dikmeyi öğrettiyse, tıpkı ona dünyayı ve içindeki herkesi sevmeyi öğrettiği gibi. Bunu hak etmeyenleri bile.

Şu anda kendimi de onların arasında sayabilirim.

Boktan bir duygu: April'i uzak tutmak, yakınlaşma çabalarını azarlamak - hepsi çok yanlış. Geçen gece, her parçam buna karşı çılgılık atıyordu: *Gitmesine izin verme. Onu uzaklaştırma.*

Sen de onu yalnız bırakma.

Ama başka seçeneğim yok.

Telefonumu cebime attım ve Venüs Salonu'na girdim. "Hoş geldiniz!" Stanislav beni sıcak bir tokalaşmayla selamlıyor. "Seni burada ağırlamak bir onur, *moy pakhan*."

Evde kalmayı tercih ederdim, diye düşünüyorum ama söylemiyorum. Onun yerine "Bu onur bana ait," diye cevap veriyorum. "Rakamların kendi adına konuşuyor."

Mesele şu ki, yapıyorlar. Geçen çeyrekteki vasat performansından sonra Stanislav rekabeti ezip geçmeyi kendine görev edindi. Küçük İtalya'da yeni bir yer açmayı planladığını duyduğumda, sonunda aklını kaçırdığını düşünmüştüm. Beceri ile destekleyemiyorsanız buraya restoran açmayın; yerliler sizi canlı canlı yer.

Ama sonuçta kumar işe yaradı. Sadece bu konum sayesinde Stanislav gelecek çeyreğin kazanç toplantısında zirveye çıkabilir. Araes'in üstünde değil elbette, ama kesinlikle diğer herkesin üstünde.

Belki de bu yüzden, ilk defa gülümsüyor. Gerçekten de nadir bir manzara. "Teşekkür ederim, *moy pakhan*. Umarım bu akşamki yemeklerimizi beğenirsiniz." "Dört gözle bekliyorum."

Bir garson bizi VIP masasına götürüyor. O yürürken diğer müşterilerin aval aval ona baktığını görebiliyorum. Güzel mi? Bilemiyorum. Son zamanlarda ava çıkmaya olan tüm ilgimi kaybettim.

Bir kere fark ederdim. Onu kilere kadar takip eder ve nefes alamayana kadar çılglık attırırdım. Ta ki ne yaptığımızı bilmeyen tek bir müşteri kalmayana kadar.

Şimdi tek düşünebildiğim bir terzi dükkânının soyunma odası.

Kendine gel, kendime homurdanıyorum. *Özellikle de burada*.

Yuri sanki benim düşünce zincirimi takip ediyormuş gibi, "Buradaki yemeklerin... doğru mu?" diye soruyor.

Grisha homurdanıyor. "Ergenlik sonunda seni yakaladı mı, Yurochka?"

"Kıçına bir baget sokmama ve ağzından çıkışını izlememe ne dersin?"

"Öyle değil," diye araya giriyorum Yuri daha fazla ayrıntıya girmeden. "Hepsi reklam."

Venüs Lounge'a bu ismin verilmesinin bir nedeni var: Menüdeki her yiyecek istisnasız afrodisyak bileşenlerden oluşuyor.

Afrodisyak *olduğu iddia ediliyor*. Çikolataya batırılmış bir incir kanınızın akması için yeterliyse, muhtemelen başlangıçta buna ihtiyacınız yoktu. Ancak tema, salonları yeni bir şeyler denemek isteyen çiftler arasında çok popüler hale getirdi. Genç yetişkinler buraya bir cesaretle geliyor, çiftler yıldönümleri için bir masa ayırtıyor ve sümüklü patronlar sekreterlerini iş ilişkilerinde gerçekten ne aradıklarını ima etmek için buraya götürüyor. Çoğunlukla, onları cehennem gibi rahatsız etmeyi başarırlar.

Her iki durumda da Venüs Salonları çok para kazanıyor.

Masada *Vory*'ler beni karşıladı. Çok uzun zaman önce böyle, iyi yemek ve kutlama etrafında buluşuyorduk.

Bu sefer, sonu iyi bitmedi.

Aperatiflerimiz önümüze serildi. Yuri'nin avokado ve somonlu tartı şüpheyle karıştırmasını izliyorum, muhtemelen dişlerinin altında gizli bir Viagra hapının çıtırtısını duymayı bekliyor. "Güzel değil mi?" İpatiy solumdan ışınlanıyor. "Başarıyı kutlamak, işte Bratva olmak böyle bir şey."

"*Vashe zdorovye!*" Gora alkışlar. "Buna içerim!"

Nedense bu konuşmayla ilgili her şey beni sinirlendiriyor. Hayır, bu doğru değil. Beni çok sinirlendiriyor. Restoranlar ve kulüpler sayesinde zengin olmak mı? Bratva olmak böyle bir şey mi?

Çocuğumun annesi neredeyse iki kez öldürülüyordu.

Başarı mı?

Blyat', adamlarım yumuşadı. Daha da kötüsü, yerlileştiler. Donma tehlikesine karşı her zaman bir adım önde olmanın ne demek olduğunu unuttular. Savaşmanın nasıl bir şey olduğunu unuttular.

Ben de onlara hatırlatmak üzereyim.

Bardağımı yere çarpıyorum. Masadaki tezahürat kesiliyor. Beş saniye önce kahkahaların hüküm sürdüğü alanı sessizlik dolduruyor.

"Bir sorun mu var, *pakhan*?" Ivan sessizce sorar.

Kendimi koltuğumda yukarı çekiyorum. "Biz burada kutlama yaparken, en önemli projemiz hâlâ bitmedi. Yoksa burada paylaşacak başka iyi haberi olan var mı?"

Vory'ler karşılıklı bakışır. "*Moy pakhan...* satın alma işlemi devam ediyor," diye ağzından geçiriyor Gora. "Neredeyse çantada keklik."

"Neredeyse' yeterince iyi değil."

"Sadece..." Ipatiy'nin sesi araya giriyor. "Ne yaptığımızı bilseydik hepimiz için daha kolay olurdu. D.C.'de yani."

"Ne yaptığını bilmene gerek yok," diye hırlıyorum. "Yapman gerekiyor. Yoksa kendimi yeterince açık ifade edemedim mi?"

"Matvey."

Döndüm. Ivan'ın bakışları mavinin delici bir tonunda, neredeyse beyaz. Buz gibi, memleketteki nehirler gibi. Buraya ne için geldiğimizi unutmayan birimiz varsa, o da o olmalı.

Ama son zamanlarda, Ivan direnişe liderlik ediyor. Bana karşı herkesten daha fazla direniyor. Yine de soğuk ve gerçekçi bir şekilde "Savaşa hazırlanmamız gerekiyor mu?" diye sorduğunda beni şaşırtmayı başarıyor.

Savaş. Bratva masasında bu kelime öyle kolay kolay söylenmez. Az önce başarılarını kutlayan bu adamlar, tek bir kelimeyle, kazandıklarıyla övünmeyi bıraktılar. Şimdi tek düşünebildikleri, her şeyi ne kadar çabuk kaybedebilecekleri.

Ayağa kalkıyorum. Grisha ve Yuri de beni takip ediyor. Yuri'nin endişeli bakışlarını yakalıyorum, Hedoneros'un açılışında da aynısını takınmıştı, ama bunun beni sarsmasına izin vermiyorum. Şu anda sarsılmayı göze alamam.

Ivan'ın gözlerinin içine baktım ve ona gerçeği söyledim. "Her zaman savaşa hazır ol."

Sonra buraya geldiğimden beri yapmak istediğim şeyi yaptım.

Ceketimi alır ve giderim.

MATVEY

Çatı katına döndüğümde, kötü bir ruh hali içindeydim.

Benim adamlarım. Benim lanet olası adamlarım, ve işte bu hale geldiler: bir avuç şımarık milyoner.

Ve Yuri onlara yeterince iyi davranmadığımdan mı endişeleniyor? Açıkçası, tam tersi. Onlara çok iyi davranıyordum. Yıkılamayacak kadar güçlü bir imparatorluk yaratarak onları sahte bir güvenlik duygusuna soktum.

Blyat'. O kadar uzun zamandır zirvedeyiz ki, oraya tırmanmanın nasıl bir şey olduğunu unuttular. Bunun için çalışmanın nasıl bir şey olduğunu unuttular.

Ve şimdi, çok yumuşadılar.

Asansörle yukarı çıkarken şakaklarımı ovuyor ve iç çekiyorum. Beynimi kapatıp April'in sesine, akşam yemeğindeki rahat konuşmalarına dalmaktan başka bir şey istemiyorum. Bundan çok daha fazlasına dalmak istiyorum, ama yapamayacağım tüm nedenleri kendime hatırlatmak zorundayım. Adamlarımın aksine, benim hâlâ gerçekliğe karşı bir tutuşum var.

Gerçi çatı katına girdiğim anda bundan şüphe etmeye başladım.

İlk dürtüm silahıma uzanmak oldu, çünkü sadece bir haneye tecavüz bu karmaşayı haklı çıkarabilirdi. Değil mi?

Yanlış. Başlangıç olarak, hiç kan yok. Mobilyalar sağlam, kanepeler yırtılmamış. Geçen sefer, birisi dairedeki her şeyi vurmuş gibi görünüyordu.

Şimdi, Gucci fabrikasında bir bomba patlamış gibi görünüyor.

Daha yakından baktığımda şüphelerim doğrulanıyor: Olay yerindeki her şey "April" diye bağırıyor.

Her yere dağılmış kumaşlar var, kafama silah dayasalar tanımlayamayacağım milyonlarca farklı çeşit. İğneler ve iğneler etrafa saçılmış.

Halı, eğer birisi tekrar içeri girmeye kalkışırsa mükemmel bir tuzaktı, yani çıplak ayakla. Sadece kapıdan balkona çıkarken bile bir düzine OSHA ihlali yaşadım.

Çevresel görüşümde bir şey hışırdıyor. Hâlâ tetikte, etrafımda dönüyorum ve eşsiz bir manzarayla karşılaşıyorum: Bir tül yığınının içinden çıkan Nisan Çiçekleri.

Kan çanağına dönmüş gözleri bana odaklanıyor. Bu kadar parlak olmaları hoşuma gitmiyor, sanki bacakları üzerinde üç çeşit yemekmişim gibi. Tanrım, genelde burada avcı olan benim. Peki neden işler tersine dönmek üzereymiş gibi hissediyorum?

"Oh, güzel, buradasın!"

Saniyeler içinde, benden birkaç santim uzakta.

Mesafemizi korumak için çok fazla.

"Ne olduğunu açıklamak ister misin?" Vücudundan yayılan sıcaklığı görmezden gelmeye çalışarak talep ediyorum.

"İş," diyor April basitçe. Bu da her şeyi açıklıyor ama bunu ona söyleme şansım olmadı.

Çünkü aniden elleri üzerimdeydi.

Bir an için tepki bile veremeyecek kadar şaşırdım. April daha önce de cüretkâr davranmıştı, ama bu? Bu onun için bile çok ileri. Ona çıkışmak üzereydim, tam olarak ne yaptığını sandığını bilmek istiyordum-

Ve sonra beni odanın ortasına doğru sürükledi.

Ceketimi çekiştirerek, "Çıkar," diye emrediyor. "Bunların hepsini

çıkar." "Bunu yapmam için bana iyi bir neden söyle," diye

homurdanıyorum.

Bir parçam itaat etmek istiyor. Tam olarak *belirli* bir parçam. April'ı ters çevirmek ve ona tam olarak kimin yetkili olduğunu öğretmek istiyor.

Hayır, kendime hırlıyorum. Artık bunu yapamayız.

Ama April sadece göz kırpmıyor. "Bunu başka nasıl giyeceksin?"

Ve sonra başka bir ceket tutuyor.

Oh. Tamam. İş. Bundan bahsetmişti, değil mi?

Kendimi rahatlamaya zorluyorum. Bu hâlâ çok uygunsuz, başka bir ortamda olsa ona haddini bildirirdim ama April'in yüzüne bakınca şu anda farklı bir gezegende olduğunu anlıyorum.

"Hadi." Ceketimi çekip çıkardı. "Bütün gün bekleyemeyiz." "Gece oldu," diye belirtiyorum.

"Hayır, değil." Diğer ceketini omuzlarıma geçiriyor. "Bekle, öyle mi?" Başımı anlamlı bir şekilde pencereye doğru sallıyorum.

April solgun. "Güneş nerede?"

Sabrımın son damlasına kadar dayanıyorum. "Her ne kadar sana temel astronomiyi açıklamak istesem de-"

"Şşş." Parmağını dudaklarıma koyuyor. "Nefes alma. Göğsün hareket edecek." Gerçekten nutkum tutuldu. Hiç kimse beni susturmamıştı. *Beni*. Matvey Groza.

Ama ben April'a dersini veremedi yüzü sırtmaya başladı. "Biliyordum! Müşteri seninle aynı ölçülere sahip."

"Tanıştığımız zamanki notlarını sakladın mı?"

"Gerek yok," diye omuz silkiyor April. "Seninkini ezbere hatırlıyorum."

Keskin bir nefes alıyorum. *Kalbimden*. Bunca zamandır April'ın kafasında benim ölçülerim mi dolaşıyordu? Onları ezberledi mi?

Neredeyse on ay oldu. On ay ve o *hatırlıyor*.

Önceden gelen dürtü intikam duygusuyla geri dönüyor: onu ters çevirmek, güzel elbisesini yırtıp atmak ve ona hatırladığım her şeyi göstermek. Tüm hassas noktalarını, tüm zayıflıklarını.

Parmaklarımı içine sokmak istiyorum. Onun tatlılığına tekrar tekrar işkence ederken çığlıklarını duymak istiyorum. Onu ellerimle, ağzımla, sikimle boşaltmak istiyorum. İnlerken, inlerken ve *inlerken* onun daracık amının beni sıkıp kuruttuğunu hissetmek istiyorum.

Benim adım. Başka kimsenin değil.

"Matvey...?" diye sorar. "İyi misin?"

Şimdiki zamana geri döndüm. "Neden olmayayım ki?"

"Bilmiyorum," diye girişimde bulundu April. "Sadece... biraz kızarmış görünüyorsun, hepsi bu."

Sertleştiğimi fark etmemesi bir mucize. Venus Lounge'daki yemekleri suçlamak istiyorum ama hiçbir gurme jalapeños'un beni bu hale getiremeyeceğini biliyorum.

Sadece Nisan'da.

Ama bu artık olamaz. Kendime hakim olmalıyım: Nisan sınırların dışında. Başka türlü olamaz. O gece neredeyse onu kaybediyordum ve bu beni neredeyse parçalıyordu. Benim üzerimde böyle bir güç kullanmasına izin veremem.

O bir yabancı.

Aileden değil.

Ve asla da olmayacak.

Aramızda güvenli bir mesafe bırakmalıyım. Bu işin yürümesinin tek yolu bu. Aklımı başımda tutabilmemin tek yolu. Zihin ve beden mesafesi.

Elleri üzerimde olmadan bu çok daha kolay olurdu.

Bir an bile tereddüt etmeden ceketini çıkarıp attım. "Hey!" April itiraz ediyor. "İşim bitmemişti."

"Evet, öylesin."

"Hayır, ben-"

Bileklerini tuttum. "April."

Nefesi kesildi. "Evet?"

"Bugün ne kadar süredir çalıştığını söyle."

"I..." Duraklıyor. "Güneş batılı ne kadar oldu?" Bunu bir cevap olarak kabul ediyorum. "Yemek yiyeceğiz."

"Ama ben-"

"Yemek yiyeceğiz," diye tekrarlıyorum, kararlı bir şekilde. "Çünkü açıkçası açlıktan ölüyorum."

Yalan değil ama tam olarak doğru da değil. Venüs Lounge'da kendimi daha sonraya kadar idare edecek kadar yemek yedim. Ama April'a bir bakışım, bırakın öğle yemeğini, kahvaltı etmesinin bile mucize olduğunu söylüyor.

Bu beni öfkeliendirmeli: çocuğum orada, Tanrı aşkına. Nasıl bu kadar sorumsuz olabilir? Öğün atlıyor, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyor?

Yine de içimdeki *pakhan* yatıştı. Hatta gururlu.

Vory'min kendini kanıtladığı büyük hayal kırıklığından sonra, kıcını yırtarak çalışan birini görmek ferahlatıcı. Hâlâ kelimenin anlamını bilen biri. Adamlarımın yarısı April kadar sıkı çalışsaydı, şimdiye dünyayı fethetmiştik.

En büyük ironi de bunu yapmak zorunda olmaması. Benden isteseydi, verirdim.

Tanrı aşkına, o *hamile*. Yakında bakması gereken koca bir çocuğu olacak. Ben bile bunu görmezden gelecek kadar pislik değilim. Mesafe olsun ya da olmasın, eğer sorsaydı evet derdim.

Ama yapmadı.

"Tamam." April sonunda başını

salladı. Ancak o zaman

bileklerini bırakıyorum.

Sıcaklık kaybı neredeyse beni kamçılıyor. Onu geri çekme, kendimi ona doğru bastırma ve asla gitmesine izin vermeme dürtüsünün üstesinden geliyorum.

Ama yapmayacağım.

"Tamam," diye cevap verdim. "Hadi yiyelim."

Mesafe. Şu anda odaklanmam gereken şey bu. Koridorum gibi yumuşamama izin veremem, vermeyeceğim. Keskin kalmalıyım. En önemlisi, uzak durmalıyım.

Bu küçük cadaloz hayatımı yeterince karıştırdı zaten.

Düşmanla başa çıktıktan sonra, kendime söz veriyorum. Bu iş bittiğinde, geri taşınacağım. Çocuğu ziyaret edeceğim. Akşam yemeği için burada olacağım.

Ve bir dakika daha kalmayacağım.

O zamana kadar.

O zamana kadar kendime gelmem gerekecek.

NİSAN

Elias önündeki paketlenmiş giysilere bakar. "Hepsi bu kadar mı?"

"Evet, hepsi bu." Kendimi göreve giden küçük bir asker gibi hissediyorum; tek eksik selam vermek. "Umarım kanım, terim ve gözyaşlarım üzerlerine akmamıştır."

Elias gür bir kahkaha atar. "Oh, çocuk. Sen gerçekten başka bir şeysin."

Çay içmek için oturduk. Oturma odasının tekrar dönmeye başladığını görünce bu iyi bir fikir. Son zamanlarda bunu çok yapıyor.

Elias bana sevgiyle gülümsüyor. "Seni sakın olmaya ikna etmek için gerçekten yapabileceğim bir şey yok mu?" diye soruyor, sesine sızan endişeyle.

Başımı salladım. "Aslında senden daha fazla iş isteyecektim."

Patronum neredeyse fincanını düşürüyordu. "*Daha fazla* iş mi? April, bu ay beni temizledin."

"Gelecek ayın görevlerine başlayabilir miyim?" Girişimde bulundum. "Erken kalkan yol alır falan?"

Elias şakacı bir şekilde beni azarlıyor: "O kadar vaktin varsa bebeğin için harcamalısın." "Minik çoraplar örerek. Tulum yap."

Sözsüz bir şekilde ona Nugget'ın gardırobunun resmini gösteriyorum. Elias'ın gözleri büyüdü. "Bunların hepsini sen mi yaptın?"

"Neredeyse. Bir kısmı Matvey'den. Bir de teyzeler ve amcalar," diye ekliyorum, bu Yuri ve Petra için bir kod. Görünüşe göre ikisi de ayrı ayrı alışveriş çılgınlığı yapmış. Hediyeleri kucağıma bıraktıklarında hangisinin yüzünün daha asık olduğunu bilmiyorum.

Charlie'ye gelince, o hala ev hapsinde. Ama bütün hafta bana Minecraft temalı bebek ayakkabılarının resimlerini gönderdi.

Sonuç olarak, kaytarabilirdim.

Ama ben yapmadım. Ve bunun çok iyi bir nedeni var. "Ben sadece..." En iyi köpek yavrusu gözlerimi takındım. "Meşgul olmak istiyorum. Burada çıldırıyorum Elias. Lütfen?"

Delirmemin sebebi ne?

Matvey.

Tuhaf davrandığını söylemek hafif kalır. Yemeğe geç kalıyor, sabahın köründe evden çıkıyor ve mecbur kalmadıkça benimle tek kelime bile konuşmuyor. Geçen gün omzundaki bir parça tüyü almaya gittim ve neredeyse silahına davranacağına yemin edebilirim.

Ama bunu düşünmeme izin veremem. Kafama takmama izin veremem; delireceğim. Açıkçası, çoktan başlamışım gibi hissediyorum.

Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapacağım: işime derinlemesine dalmak. Ne kadar yorucu olursa o kadar iyi.

"Pekâlâ, pekâlâ," diye yumuşar Elias. "Fikrini değiştiremeyeceğimi görebiliyorum. Yenilgiyi kabul ediyorum."

"Sen insanlar arasında bir azizsin, Elias. Teşekkür ederim."

Görevlerimi aldıktan sonra kapıda patronuma sarılıp vedalaşıyorum.

"Oh!" Elias diyor ki. "Neredeyse unutuyordum." Bana bir broşür uzattı.

Kaşlarımı çatarak aldım. Ön yüzünde yazılı olan yeri tanıyorum.

Mallard Fuar Salonu. Ortada, tepeden tırnağa elmas işlemeli, güzel mavi bir elbise ve ona uygun bir taç vardı. "Geçen yılın kazananı mı?" Sanırım.

Patronum başını sallıyor. "Tasarımcı ona *Opulence* adını verdi. Uygun bir isim."

"Evet, hiç şaşırmadım," diye mırıldandım acı acı. "Bu parça muhtemelen tüm organlarımdan toplamından daha değerli."

"Ve benimkini de," diye onaylıyor Elias.

Mallard Moda Fuarı: Dışarıdaki her tasarımcının imkânsız hayali. Her yıl yeni yetenekler için bir moda yarışması düzenliyorlar. Teknik olarak, herkes katılmakta özgür.

Gerçekçi olarak mı? Kazanan parçalar genellikle *şöyle* görünür.

Tek kelimeyle: *pahalı*.

"Bu yılın büyük ödülü ne?" Ben yine de soruyorum. Çünkü görünüşe göre kendime işkence etmekten hoşlanıyorum. "Avrupa moda müzeleri turu mu? Versace'de staj? Vivienne Westwood ile ruh çağırma tahtası aracılığıyla röportaj mı?"

"Mallard Enstitüsü için bir burs."

O anda laf atmayı bıraktım. "Ciddi olamazsın."

"Çok ciddiym," diye beni temin ediyor Elias. "Üç yıl, tam yol."

Oturma odası tekrar dönmeye başladı. Bu sefer kendimi kanepenin arkasına yaslamak zorunda kalıyorum.

Dolu bir yolculuk. *Mallard Moda Enstitüsü'ne*. New York'taki en prestijli moda akademisi.

"Bu... güzel," diye mırıldanıyorum sonunda. "Hangi zengin çocuk kazanırsa kazansın ailesini çok mutlu edecek. Bırakın hayallerindeki dördüncü malikaneyi alsınlar."

Sesim tuzlu geliyorsa, öyleyim de ondan. Bu yarışmaları ilk etapta ödülleri satın alamayan hiç kimse kazanamaz. Avrupa turu mu? Bu Yukarı Doğu Yakası'nın sıradan yaz tatili. Versace'de staj mı? Doğru bağlantılarla, daha mezun olmadan orada bir iş bulabilirsin. Ve şimdi, Mallard'a katılmak?

Eğer bu bir şakaysa, gerçekten kötü bir şaka. Kelime oyunu yaptım.

Ama Elias aynı fikirde değil gibi görünüyor. Yumuşak bir gülümsemeyle elini omzuma koyuyor. "Ah, April. Neden kendine hiç şans tanımıyorsun?"

Yutkunuyorum. Elias'ın sözleri istediğimden daha derinden vurdu. "Ben sadece..." *Umutlanmak istemiyorum. Yine mi?* "Çok fazla işim var. Bilirsin, bebek falan."

Elias omzumu sıkarak, "Bunu düşüneceğine söz ver," diyor. Küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Pekâlâ. Söz veriyorum."

Bu bir yalan. Ama bazen yalanlar daha kolaydır. Yalanlar herkesi daha mutlu eder.

Elias bana bir kez daha sarılıp vedalaşıyor. "Büyükannen seninle gurur duyardı, biliyorsun. Olduğun kadınla."

Cevap vermeyeceğim. Cevap verebileceğimi sanmıyorum.

Elias asansöre biner binmez Petra köşeyi döner. "Kim o?" "Sana da günaydın."

Çantasını hoyratça masanın üzerine bırakıyor. "Peki gözlerin neden kırmızı?"

Elimin tersiyle onları ovuyorum. "Yeni şampuan. 'Gözyaşı Yok' şeyinin gerçek olup olmadığını test etmek istedim."

"Bu bir aldatmaca," diye homurdanıyor Petra. "Anlamı 'Yırtılma Yok'. Yani, düğüm ve benzeri şeyler yok."

"Bu hiç hoş değil."

"Hayır, değil." Buzdolabından bir yoğurt kaptı. "Peki kimdi o?"

"Patronum." Omuz silkiyorum. "Kıyafet teslimatı. Heyecan verici bir şey değil."

"Heyecan verici görünüyor," diyor ve elimdeki buruşuk broşüre dikkatle bakıyor. "Saklamaya çalıştığına göre."

Lanet olsun. Bayan Bond buradayken bu oyunu oynamamam gerektiğini bilmeliydim. "Bu sadece Elias'ın getirdiği bir şey."

"Gizli bir şey mi?"

İç çekiyorum. "Saçma sapan bir şey."

"Ver bana." Bana vermem için işaret etti.

"Biliyor musun, neredeyse nişanlın kadar kontrolcüsün."

"'Neredeyse' mi? Beni aşağılıyorsun." Broşüre hızlıca bir göz atıyor. "Bu hiç de saçma görünmüyor."

"Beş parasızsan olur," diye cevap veriyorum. "Eğer benseniz öyle." "Neden?"

"Çünkü."

"Ah, doğru, teşekkürler," diye mırıldanıyor. "Şimdi tamamen anlıyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Burası Mallard! Devlet okulundan kimse Mallard'a gitmez."

"Bu, giriş koşulları hakkında hiçbir şey söylemiyor."

"Bu ima edildi." Kendimi bir sandalyeye attım. "Diğer moda okullarında olduğu gibi, gerçekten."

Petra broşürü yere bırakıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bence saçmalıyorsun."

Bu beni susturur.

"Güldür beni," diye bastırıyor. "Yarışırsan ne olur? Bunu kazanırsan ne olur?"

"Şey..." Kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Mallard Moda Fuarı bir seçme gibidir. Yarışmayı kazanırsanız, geçersiniz. Geçerseniz, moda dünyasının kapısından içeri adımınızı atmış olursunuz."

"Bana hiç de zaman kaybı gibi gelmedi."

"Öyle," diye ısrar ediyorum. "Kıyasıya bir rekabet ortamı var. Rekabet çılgınca. Ve herkes çok zengin, bu yüzden en iyi malzemelere erişimleri var: ipek, kaşmir, acayip *elmaslar*. Dediğim gibi, bir anlamı yok."

"Dediğim gibi: saçmalıyorsun. Madem bu kadar hileli, o zaman neden yarışma düzenleniyor?" Petra karşılık veriyor.

Tereddüt ediyorum. "Sanırım... para her zaman başaracağınızı garanti etmez. Değerinizi kanıtlamanız da gerekir. Bu yüzden bir seçme var, birçok insan bunu istiyor. Bir sürü zengin insan bile. Ama yerler sınırlı. Yine de hak etmeniz gerekiyor."

Petra'nın dikkatle dinlemesini izliyorum. "Yani eğer istiyorsan, almak zorundasın," diye özetliyor.

Matvey'in tanıştığımızda söylediği sözler aklıma geldi: *Hoşuna giden bir şey gördün. Onu aldın.*

Ve sonra-

Ne istiyorsun?

İç çekiyorum. "Karmaşık bir durum."

Petra bir kez olsun baskı yapmaz. Onun yerine elmas elbiseyi göstererek, "Bu elbise," diyor. "Çok etkileyici. Bir servet değerinde olmalı."

"Fuarda sergileyecekler," diyorum. "Geçen yılın kazananı. Bu yılın birincisini de aynı etkinlikte açıklayacaklar."

"Yani bu broşür gelecek yıl için mi?"

"Mhmm. Başvurular birkaç ay içinde kapanacak."

Petra'nın gözleri taca takılıyor. "Bu t ü r etkinliklerde güvenliğin nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum. Sadece bu bile küçük bir ülkeyi doyurur."

Ben de aynı fikirdeyim. "Muhtemelen takılmak için en güvenli yer."

"Matvey'in gitmene izin vereceği kadar güvenli mi?"

Göz kırdım. Bunu hiç düşünmemiştim. "Muhtemelen mi? Sanırım yine de kişisel bir korumaya ihtiyacım olacak. Tabii sen de gelmek istersen başka," diye şaka yapıyorum.

"Elbette."

"Doğru, düşünemedim-Özür dilerim, ne?"

"Geleceğimi söyledim," diye tekrarlıyor. "Bu yeterli olmalı, değil mi?"

Bir an için yanlış mı duydum diye düşündüm. Ama hayır, Petra gerçekten beni bir yere götürmeyi teklif ediyor. Kafasına silah dayamadan. Domuzlar uçmaya mı başlayacak? Dışarıda domuz var mı diye kontrol etmem mi gerekiyor?

"Tabii gidecek daha iyi yerleriniz yoksa...?" diye ekliyor.

Hemen başımı sallıyorum. Bu altın bir fırsat. Hediye atın ağzına bakmamalıyım. "Hayır," diye cevap veriyorum. "Hiçbir yerde."

Bu Matvey'le iyi bir sohbet olur, diye düşünüyorum kendi kendime. Şimdiden titriyorum.

NİSAN

Sonunda, sormayı başaramadım. O gece değil. Sonraki gecelerde de.

Kendime doğru zamanı bulmam gerektiğini söyleyip duruyorum. Onu iyi bir ruh halinde yakalayıp, başarı şansımı arttırmalıyım.

Ama Matvey'nin artık hiç keyfi yok.

Eve geldiğinde, mezar kadar sessizdir. Eğer onu bir şakayla kabuğundan çıkarmaya çalışırsam, bana sadece hayalet bir gülümseme verir. En iyi ihtimalle dudaklarını kıpırdatır, sonra da geldiği gibi gider.

Yemek yerken bana bakmıyor. Benimle konuşmuyor, günümün nasıl geçtiğini sormuyor. Dr. Allan'ın ziyaretlerinden sonra bile gönüllü olarak bilgi veren ben oluyorum. Sırf bu konuyu bana açmamak için onun dosyalarını inceleyen birileri olduğundan şüphelenmeye başladım. Benimle *her şeyi konuşmak* zorunda kalmak.

Geceleri hariç.

"Uyuyamadın mı?" Odamın kapısından esniyorum.

Matvey'nin kafası bana döndü. "Sadece biraz su alıyordum." "Benim de alabilme şansım var mı?"

Bu bir çeşit yeni rutin. Ay yükseldiğinde ve ikimiz de uykuyla olan savaşımızı kaybettiğimizde, burada, mutfakta buluşacağız. Saat her zaman gece yarısını geçer ve asla tek bir ışık bile yanmaz.

Ama en azından, biz buradayken, Matvey bana bakacak.

Gecenin neden farklı olduğunu bilmiyorum. Belki de karanlık işleri kolaylaştırıyordur. Belki de ikimiz de gerçekten susamışızdır. Her iki durumda da, bu sessiz, dürüst anları dört gözle beklemeye başladım. Aile yemeklerinin

ve tabaklarımız arasındaki acımasız bakışma yarışmalarına dönüştüğünde, onu gerçekten tekrar *görebilmem* için tek ş a n s ı m bu.

"Teşekkürler." Elinden dolu bardağı alıyorum. "İşin sana sorun çıkarıyor mu?"

Matvey omuz silkiyor. "Onun gibi bir

şey." "Bir Pekinlinin zorlu hayatı."

"*Pakhan.*"

"Bir gün bunu nasıl söyleyeceğimi hatırlayacağım."

Karanlıkta emin olamıyorum ama sanırım dudaklarının köşesinde bir gülümseme beliriyor. "Gördüğüm zaman inanacağım."

Kalbimi sızlatıyor.

"Çalışmaların iyi gidiyor gibi görünüyor," diyor Matvey. "Hatta biraz fazla iyi."

"Şimdi homurdanmaya başlama," diye gülüyorum. "Elias'tan fazladan yük istedim."

Matvey bir kez olsun baskı yapmaz. Belki de bir parçası *nedeninin* farkındadır. Belki de bahaneyi canlı tutmayı tercih ediyordur.

Görünüşe göre son zamanlarda bunu çok yapıyoruz: *rol*

yapmak. "Hoşuna gitti," diyor Matvey sonunda. "Dikiş."

"Yapıyorum, evet," diye cevap veriyorum. "Nasıl yapılacağını bildiğim tek şey bu. Şimdiye kadar iyi hissettiren tek şey."

"Demek hep terzi olmak istiyordun?"

"Bir tasarımcı." Ben kendimi durduramadan söz ağzımdan çıktı. Bu gecelerin bir başka mistik gücü gibi görünüyor: bizi çırılçıplak soymak. Kılık değiştirmek yok. Güzel küçük yalanlar yok. "Terziliği seviyorum, beni yanlış anlama. Ama hep kendi fikirlerimi dikmek istemişimdir. Hatta bir okul bile ayarlamıştım."

"Ama sen hiç gitmedin."

Başımı salladım. "Ama ben hiç gitmedim."

"Parayla mı ilgiliydi?" Matvey bir süre sonra sorar.

Başımı salladım. "Hayır. Yani, evet, a m a - o l m a m a l ı y d ı .
Büyükanneimin birikmiş parası vardı. Bana yardım edecekti. Sonra..."

Neyse ki Matvey bana bu cümleyi tamamlamadı. "Özür dilerim April."

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum. "Evet.

Ben de." Sonra devam etmek için güç
topluyorum.

"Sonra ne oldu..." Tereddüt ediyorum. Bazı şeyleri kelimelere dökmek çok zor.
Tüm bu çirkin duyguları. "Tek istediğim yas tutmaktı ama babamın başka
planları vardı. Banka hesabını boşalttı, evi sattı..."

"Ve elinizde hiçbir şey kalmadı."

"Hemen hemen, evet."

Birlikte geçirdiğimiz tek anı mahvettiğim için kendime lanet ediyorum. Acıyı
içine sürüklediğim için. Ama şimdi sel kapılarını açtım, bir daha
kapanmayacaklar. Her şey ortaya çıkana kadar kapanmayacak. "Benim için en
kötüsü para bile değil. Büyükanneimin vasiyetinin bu kadar bariz bir şekilde
göz ardı edilmesi. Herkes onun ne istediğini biliyordu, sadece başka türlü
davranmaya karar verdiler. Bu ihanetin en kötüsüydü."

Matvey ciddiyetle başını sallar. "Kan asla kana ihanet
etmemelidir." "Mhmm. Bunu daha önce de söylemiştin."

Sorumu cevapsız bırakıyorum: *Neden? Sana ne oldu? Kim sana
unutamayacağın kadar kötü ihanet etti?*

Kim olabileceğine dair bir fikrim var. Yuri ile konuştuktan sonra ve Matvey'in
belirli bir kişiden bahsedildiğinde nasıl tepki verdiğini gördükten sonra,
tahmin etmemek zor olurdu.

Ama yine de bana söylemesini istiyorum.

İlk başta, yapmayacağını düşünüyorum. Cevabının da konuşulmadan
kalacağını. Sessizlik o kadar uzun sürüyor ki, sonunda neredeyse umudumu
kaybediyorum. Ayağa kalkmaya, küçük sığınağımızı geride bırakmaya
hazırlanıyorum.

Ve sonra konuşur.

"Ben yedi yaşındayken annem hastalandı."

Buna bir şey demiyorum. Bu an kırılgan hissettiriyor, sanki tek bir kelimeyle paramparça olabilirmiş gibi.

"Kışlar buradakiler gibi değildi," diye söyleniyor. "Yılbaşında Times Meydanı'nın soğuk olduğunu mu düşünüyorsun? Bir de Karelya baharını deneyin. Buradaki Ocak ayını plaj havası gibi hissettirir."

"Oradan mı geliyorsun?" Fısıldıyorum. "Karelia mı?"

Matvey başıyla onaylar. "Orada herkes kıştan korkardı. Kıyı daha sıcaktı ama biz kıyıda değildik. Hiçbir yerin tam ortasıydık. Her tarafta kilometrelerce kardan başka bir şey yoktu."

Korkunç olmalı. Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Matvey bunu istemezdi: acımayı.

"Yine de korkmadım," diye ekliyor dudaklarını kıpırdatarak. "Çünkü o oradaydı. Annem."

Farkında olmadan bir elimi karnıma koyuyorum. Matvey bu hareketi kaçırmadı. "Nasıl biriydi?" diye soruyorum.

"Sıcak."

O söylemiyor ama ben hayal etmeye çalışıyorum: Matvey ve annesi, titreyen bir şöminenin önünde toplanmışlar. Geceyi atlatmak için birbirlerinden güç alıyorlar.

Acaba bu yüzden mi gece onun için daha kolay. Eğer anılar şimdi bile onu tatlandırarak kadar güzelse.

"Seni gerçekten önemsiyormuş gibi görünüyor."

"O yaptı." Sonra yüzü karardı. "O tek kişiydi."

İşte buradayız, diyorum kendime. "Yani baban...?"

"Babam pisliğin tekiydi," diye homurdanıyor. "Her zaman Tanrı bilir nereye kaybolurdu. Günlerce ortalıkta görünmezdi. Annem bütün gece onu bekledi. Hava dondurucu soğuktı ama yatağa gitmeyi reddetti. Sonra bir bahaneyle geri gelirdi ve her şey affedilirdi. Ama bu her olduğunda, annemin rengi daha da soluyordu."

Bunun nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Annemle babam birbirlerinden hemen vazgeçtiler. Ama eğer biri diğerine acı çektirseydi

Bu...? Bunu hayatımın sonuna kadar yanımda taşırdım.

"Bir gece bayıldı. Sabah ateşi vardı. Elimden geleni yaptım ama gerçekten yardımcı olamadım."

Onun eline uzandım. "Sen sadece bir çocuktun," diye mırıldandım. "Hiçbir şey yapamazdın."

"Yapmalıydım," diye hırılıyor Matvey. Yüzü vahşi bir şeye dönüşüyor. Hayvani bir şeye. "Bunun yerine, lanet bir aptal gibi dışarı çıktım. *Onu* aramak için."

Elbette yaptın, demek istiyorum ama yapma, çünkü Matvey bundan nefret ederdi. O senin babandı.

"Geri döndüğümde..."

Ürperdim. "Çok özür dilerim."

"Olma." Kavrayışı sıkılaşıyor, sıkılaşıyor. "Bunu ödeyecek. Lanet kanıyla ödeyecek. Son damlasına kadar."

Parmaklarımı ne kadar sert sıktığı için biraz canımı yakıyor ama bir şey söylemiyorum. Şu anda bunu hissetmek istiyorum. Elimden geldiğince acısını paylaşmak istiyorum.

Sözsüzce, elinin arkasına daireler çizmeye başlıyorum. Başparmağım gergin kaslara bastırıyor ve sonunda onları tekrar gevşetmeyi başarıyor.

"Bu yüzden mi Bratva oldun?" diye sordum. "Ona ödetmek için mi?"

Matvey tereddüt etmeden "Evet," diye cevap verir. "Ama sadece bu değil. Büyükbabam eskiden Bratva'ydı. Yetim kaldığında kendi örgütünü kurmuştu. Bunu yaparak hayatta kaldı." Duraksıyor. "Benim de hayatta kalmam gerekiyordu."

"Ve sonra Yuri ile tanıştın."

"Evet. Geriye kalan tek ailem o."

Beni böyle kesip atmasının daha az acı vereceğini düşünmüştüm. Artık zehrin nereden geldiğini bildiğime göre, ona bu kadar kolay kanmamalıyım.

Peki neden ben?

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum sonunda. "Bana bunu söylediğin için." Matvey bir şey söylemiyor ama söylemesine de gerek yok.

Ve sonra, odama geri dönerken, aniden durdum. Döndüm. Matvey hâlâ orada, geri çekilen sırtıma bakıyor. Gözlerimiz aramızdaki masanın üzerinde buluşuyor.

Bu karanlık sularda kendi tarafıma dönmeliyim. Bu işi olması gerekenden daha karışık hale getirmemeliyim - zaten olduğundan daha karışık.

Ben aileden değilim. *Asla* aile olamayacağım. Ama bu beni daha önce ne zaman durdurdu ki?

Kapımın eşiğinde oyalanıyorum. Aramızda yirmi üç adım var ve bir okyanus gibi geliyor. Ama büyükannem bana okyanusların aşılabileceğini öğretti. Ve başka biri bana öğretti ki, eğer gerçekten bir şey istiyorsan-

Al şunu.

"Beni yalnız mı uyutacaksın?" diye sordum. Ve ilk defa Matvey yapmıyor.

MATVEY

Hayatım boyunca hiçbir savaşı kaybetmedim.

Buna gücüm yetmezdi. Hâlâ da yapamam. Benim dünyamda, ye ya da yen; öldür ya da yok ol.

Yine de birkaç gece önce April bana ilk yenilgimi tattırdı.

Misafir odasında uyumayı bıraktım. Kendimi buna ikna edemiyorum. Taştan kalbimi ne kadar katılaştırdığımın bir önemi yok - çünkü yemekten sonra April ayağa kalkıp bana bakacak. Sadece bana bakacak, ela gözleri kocaman ve umut dolu.

Tek gereken bu.

Acınası bir durum. Kalpsiz ve sert olmam gerekiyordu. İnsan postuna bürünmüş bir canavar. Yoluma çıkan herkesi en ufak bir tereddüt etmeden vurmaya hazır bir ölüm makinesi.

Peki neden ona hayır diyemiyorum?

Daha da kötüsü, ona bazı şeyler *söyledim*. Hiç kimseyle paylaşmadığım şeyler. Yuri bile bunun boyutunu bilmiyor, onu bulmadan önce hayatımın nasıl olduğunu. Sadece babamızın benden aldıklarının bedelini ödeyeceğini biliyor.

Ama April'a her şeyi

anlattım. Neden anlattın?

Şimdi bile, aynı şey devam ediyor. İşe gitmek için hazırlanmam gerekiyordu ama Nedense hâlâ onunla yataktayım. Uyurken hamile karnının yükselip alçalmasını izliyorum, çarşaflara sarınmış ve başka hiçbir şey yok.

Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi April kıpırdanıyor. "Mmph'nning."

Bir kaşımı çattım. "Bunun ne anlama geldiğini bilmem mi

gerekiyor?" Sonunda yüzünü yastıktan uzaklaştırıyor. "Günaydın."

Düşüncelerimi zihnimden uzaklaştırıyorum. "Eğer ikna edici olmak istiyorsan, bunu gözlerin açıkken denemelisin."

Büyük hata. O ela gözler üzerime çevrilir çevrilmez, savaşı en başta nasıl kaybettiğimi hatırlıyorum. "Günaydın sana," diye selam veriyor. Doğrulurken çarşaflar tamamen üzerinden düşüyor. "Daha iyi misin?"

Sivri bir bakışla "Çok," diye cevap veriyorum.

Çarşafları geri almaya çalışıyor ama ben onları yanıma çekiyorum. "Hey!"

"Benden utanmak için biraz geç, Bayan Flowers."

"Utangaç değilim, üşüyorum."

Koyu bir yalan: yanakları o kadar kırmızı ki üzerinde yumurta pişirebilirsiniz.

Bu yanlış bir düşünce. Çünkü şu anda kahvaltıyı onun teninden yediğimi hayal ediyorum ve bu beni açlıktan öldürüyor.

Ama yemek için değil.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Ses tonum emredici, soruyorum. "Duş almaya mı?"

Vücudumla ona duvar örüyorum. "Ben söyleyene kadar değilsin."

Başımı boynunun kıvrımına daldırıyorum ve ısııyorum. Tepkisi anında oldu; nefesi kesildi, elleri sırtıma doğru uçtu.

Bir parmağımı içine bastırıyorum, onu kaygan ve istekli buluyorum. Dün gecedен beri hala açık, kalçalarının arasında kurumuş döl izleri var.

"Matvey...!"

Her yerini işaretlemek istiyorum. Kokumun her santiminde olmasını istiyorum. Ta ki kime ait olduğuna dair hiçbir şüphe kalmayana kadar.

Ben kimsenin değilim. Ben Matvey Groza'yım; sadece kendime aitim. Ama April Flowers *benim*.

Nasıl? diye soruyor mantığımın son kırıntısı. *Neden? O senin için ne ifade ediyor?*

Cevap vermeyeceğim. Şu anda anlambilimle uğraşmak istemiyorum. Ya da en azından kendime böyle söylüyorum.

"Matvey," diye sızlanıyor April altımda. "Matvey, *lütfen*."

April'ın yüzü hemen endişeye dönüşür. "O iyi mi?" "Sakin ol. Sadece sesi soluğu kesilmiş gibiydi."

"Tamam, güzel," diye nefes veriyor. "Yine de bir sorun olursa bana söyleyecek misin?"

Evet demek için dudaklarımı oynatıyorum, sonra duruyorum. Neden söz vereyim ki? Bratva'm benim işim. *Benim*. Başka kimsenin değil.

"Seni arayacağım," dedim detay vermeden. Zaten bunu yapmayı planlıyordum. Hırsızlık olayından beri bazen sürpriz aramalar ya da mesajlar bırakıyorum. Çok uzun değil, sadece rastgele nabız kontrolleri.

Bebek için tabii ki.

"Tamam." April ışınlanıyor. "İyi şanslar."

Beni dudaklarımdan öpüyor. Bu rutinin yeni bir parçası: sabah vedaları. Bunu ilk yaptığımda, kendimi farlara tutulmuş bir geyik gibi hissettim. Alışık olduğum türden bir veda değildi.

"Bir sorun çıkarsa beni ara," diyorum.

Sonra birkaç kıyafet alıp Grisha'ya mesaj atıyorum.

Çatı katına bir dakika kala varıyoruz. Ama Yuri çoktan oradaydı. "Bir şey oldu." Sonra Grisha'yı gördü ve hırladı, "Onun burada ne işi var?"

"Burada çünkü ona burada olmasını ben söyledim," diye karşılık veriyorum. Oyun oynayacak havada değilim, özellikle de şimdi. "Konuşacak mısın, konuşmayacak mısın?"

Yuri yutkunuyor. Aramıza bakıyor, sonra bir karar vermiş gibi görünüyor. Güzel. Daha fazla beklemeyecektim. "D.C. planıyla ilgili."

Bu dikkatimi çekti. "Ne oldu?"

Bir gecikme haberi bekliyorum. *Vory*'nin zorluk çıkardığını, hala döngüye girmeyi talep ettiklerini duymayı bekliyorum. Hatta son dakikada fiyatın üzerine fazladan bir sıfır eklenmesini bekliyorum.

Yuri'nin "Bitti, Matvey." demesini beklemiyordum. "Yine mi sikişmeye geldin?"

"Her şey bitti," diye tekrarlıyor Yuri. "Anlaşma... suya düştü."

MATVEY

"*Blyat'*," diye küfrediyor Petra, Yuri ona bilgi verdikten sonra.

Ben de aynen öyle düşünüyorum. Bu her şeyi açığa çıkarabilir: operasyonu, hayallerimizi, her şeyi. Yuri'nin onu çağırmasının tek sebebi bu. Dayanılmaz ya da değil, o hala benim iş ortağım. Ben kaybedersem, o da kaybeder.

Ve ikimiz de kaybetmeyi göze alamayız.

"Grisha, *vory'*yi çağır," diye emrediyorum ona. "Yuri, ona yardım et."

Yuri yine tartışmanın eşiğindeymiş gibi görünüyor, ama Grisha omzuna sert bir el koyuyor. "Hallediyoruz." Sonra da kardeşimi odadan dışarı çıkarıyor.

"Anlamıyorum." Petra volta atmayı bıraktı. "Başka bir yerden alamaz mıyız?" "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü yapamayız."

"Ama *neden*?"

"Çünkü ben öyle dedim!" Şak diye söyledim.

Petra bana bakıyor. "Matvey Groza, yemin ederim, eğer bana neler olduğunu anlatmazsan, şu lanet kapıdan giren ilk adamla evleneceğim ve ordumu da yanımda götüreceğim."

Yumruklarımı sıkıyorum. "Tehdit edilmekten hoşlanmıyorum, Petra."

"Ve körlemesine gitmekten hoşlanmıyorum, bu yüzden saçmalamayı bırakıp birbirimize karşı dürüst olmaya ne dersiniz?"

Derin bir nefes alıyorum. Kabul etmek bana ne kadar acı verse de, Yuri bunca zamandır tamamen yanılmamıştı. Belli ki insanları karanlıkta tutmak umduğum kadar işe yaramamış.

Gururumu bir kenara bırakıp gerçeği söyledim. "Bonaccorsi ailesi yüzünden."

Petra göz kırpmıyor. "Şimdi ne var?"

"Bonaccorsi," diye tekrarlıyorum, sabrım tükeniyor. "İtalyan mafyası. Karargâhları, satın almaya çalıştığımız binanın tam karşısındaki binada." Planlarımı zihnimde açıyorum: haritalar, şemalar, hepsi. "Bununla, onlar daha ne olduğunu anlamadan savaşı onlara getirebilirdik. Bu mutlak bir zafer olurdu. Şimdi elimizde hiçbir şey yok."

"Doğru," diye mırıldandı Petra. "Bu çok mantıklı. Sadece bir şey var: Neden *D.C. İtalyan mafyasıyla* kavga ediyoruz ki?"

"Çünkü patronları benden bir şey aldı," diye hırlıyorum. "Önemli bir şey. Ve şimdi bunu ödemek zorunda."

"Yani bu... tüm bunlar..." diyor. "Başından beri kişisel bir kan davası için miydi?"

Sözleri beni yanlış yöne itti. "Bir sorun mu var?"

"Oh, bilmiyorum," diye tersliyor Petra. "Peki ya... *bana söyleyebilir miydin?!'*"

"Peki ya yapsaydım?" Karşılık veriyorum. "Bu senin hedeflerinin de aynı derecede kişisel olduğu gerçeğini değiştirir miydi? İkiyüzlü olmayalım, ikimiz de bu işe kendimiz için girdik. O yüzden yüksekte atlamayı bırak ve bunu nasıl kurtaracağımızı düşünmeye başla."

"'Kurtarmak' mı?! Kurtarmak diye bir şey yok-"

"Çünkü hata yapma," diye kükrüyorum itirazlarına karşı, "eğer ben batarsam, sen de batarsın. Ve bunu asla unutma."

Bu sonunda onu susturdu.

Uzun bir süre odada sessizlik hüküm sürer. Sonra: "Düzeltilmesi gereken ilk şey nedir?"

"*Vory*," diye cevap veriyorum hemen. "Bunca zamandır beni geri püskürtüyorlardı. Şimdi kanım suyun içinde."

"Bu yüzden zayıflık kokusu almalarına izin veremeyiz," diye tamamlıyor Petra benim yerime.

İşte benim ittifak kurduğum Petra Solovyova *bu*: kurnaz, hırçın, doğrudan konuya giren. Hepsinden öte, pratik.

Çılgılık atan nişanlıya değil, azılı bir savaşçıya ihtiyacım var. "Düğüne devam etmeliyiz."

İki kez baktım. "Yine mi sikişmeye geldin?"

"Düşün," diye ısrar ediyor Petra, hesaplamalar gözlerinden akıyor. "Düğün bir güç gösterisidir. Birlik. Hepsinden önemlisi, rütbelerinizi ikiye katlayacaktır. Parmaklarınızın ucunda böyle bir güç *varken Vory* sizi sorgulamaya cesaret edemez. Bu sadece korkuyla ilgili olmayacak, saygıyla da ilgili olacak. Onlara şimdiye kadar gördükleri en büyük zaferi yaşatacaksınız; o zaman neden size karşı harekete geçsinler ki?"

Saçma sapan konuştuğunu düşünmüştüm. Ama açıkladıkça planı daha da mantıklı geliyor. Şu anda en önemli şey zaman kazanmak. Yeniden toparlanmak, yeniden düşünmek, tepki vermek için zaman. Ve düğünümüz bunu fazlasıyla karşılayacaktı.

Peki neden yapmak istediğim son şeymiş gibi hissediyorum?

"İşe yaramayacak," dediğimi duyuyorum. "Bu yeterli değil. Ayrıca, önce D.C. sorununu gerçekten çözmemiz gerekiyor."

Petra, "Hayır, yeterli değil ama az önce önceliğin *vory* olduğunu söyledin," diye itiraz ediyor. "D.C. uzun bir oyun değil mi? Öyleyse neden-" Sonra durdu. "Oh. Oh. Sadece bunu yapmak istemiyorsun."

"Neyi istemiyorum, Petra?"

"Evlenmek istemiyorsun," diyor şaşkınlıkla. "Fikrini değiştirdin, değil mi?"

İnkâr etmek için ağzımı açtım. Varlığımın her zerresiyle bu imayı reddetmek için. Ben lanet olası bir makineyim; hedeflerime ulaşmak için yapmayacağım şey yok.

Peki neden söyleyemiyorum?

Zihnim görüntülerle doluyor: April, yüzündeki uykuyu siliyor. April, mutfaktan bana gülümsüyor. April, gözlerinde farklı bir açlıkla tabağından başını kaldırıyor.

April, bu sabah yatakta adımı inliyordu.

Kendime bunun çocukla ilgili olduğunu söylüyordum. Başından beri kendime bunu söylüyordum.

Ve başından beri yalan söylüyordum.

Çünkü uzun zaman önce çocukla ilgili olmaktan çıktı. O çocuk benim ailem, benim *kanımdan*, ama April-

April'da da bir şeyler var. Ve öyle değilmiş gibi davranmaktan yoruldum.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi Petra'nın yüz ifadesi dehşete kapılıyor. "*Blyat*", onun yüzünden."

"Bu saçmalık."

"Hayır, öyle değil. Mantıklı olan tek şey bu. Daha önce bunu yapmaya tamamen istekliydin ve şimdi değilsin - peki ne değişti?"

"Petra, seni uyarıyorum-"

"Beni istediğin kadar uyar," diyor, sesi hâlâ şaşkın geliyor. "Değişen tek şey o. O *seni* değiştirdi."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sanki o yaptı."

"Sanki o yapmadı!" Petra sonunda bağırır. "Şu haline bak!"

"Petra-"

"Hala *onun gibi kokuyorsun!*"

"Şu lanet çeneni kapatacak mısın?!"

Petra tokat yemiş gibi geri çekildi. Ona ilk kez bağırmıyorum ama ilk kez sesimi bu kadar yükseltiyorum. İlk kez *ciddiydim*.

Sonra bakışlarını kapıya doğru takip ediyorum ve Yuri ile Grisha'nın bize baktığını görüyorum.

Ne zamandır buradalar? Kendime soruyorum. *Ne kadarını duydular?*

"Peki," diye homurdanıyor Petra, aşağılanmış bir halde. "Ne var biliyor musun? İyi. Git lanet fahişenle evlen ya da her neyse. Ben kendim yaparım."

"Petra."

"Her zaman kendi başıma yaptım!" diye patladı, ağırbaşlı bir çıkış için fazla ileri gitmişti. "Her zaman kendi yolumu kendim açmak zorunda kaldım, yeni olan ne? *Vor*'u kendi şartlarımla yapacağım. Her şeyi kendi başıma yapacağım."

Ve fırtına gibi çıktı.

Onu durdurmaya çalışmam gerektiğini biliyorum. Yapılacak en akıllıca şey bu olurdu. Ama o sözler -git *lanet fahişenle evlen*- hâlâ kulaklarımda çınlıyor ve elimi silahıma götürüyor.

Bu yüzden onu durdurmuyorum.

Son umudumun kapıdan çıkışını izliyorum... ve hiçbir şey söylemiyorum.

51

NİSAN

"Anlamıyorsun June, ona söylemeyi *tamamen* unuttum!" Bu bir felaket. Tam bir kaos.

Çünkü Mallard Expo günü geldi ve ben hala Matvey'e söylemeyi başaramadım.

İstemediğimden değil. Sadece daha önce bütün o gariplikler vardı. Tüm o sessizlikler. Ve sonra.

Sonra zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Ve uzay. Ve Matvey'in elleri, sesi ya da onun-

Hattın diğer ucundaki June dilini şaklatıyor. "Ne olmuş yani? O senin bakıcın falan değil, değil mi?"

Çekiniyorum. "O... biraz öyle."

Bu konuda sadece suçluluk duymakla kalmıyorum, aynı zamanda tam bir panik içindeyim. Bulabildiğim ilk elbiseyi kaptım - *ilk elbiseyi!* Bir moda fuarı için!- ve şimdi onunla uyumlu ayakkabıları bulmak için dolabın altını üstüne getiriyorum. Neden aceleniz olduğu anda ihtiyacınız olan her şey bir anda başka bir boyutta yer alıyor?

"Ayrıca, Pyotra da bizimle olacak-"

"Petra," diye düzeltiyorum dikkatim dağılmış bir şekilde, bir çift yanlış ayakkabıyı daha omzumun arkasına atarken.

Harika. Ona yalan söylemekle kalmadım, şimdi de evini dağıtıyorum.

"Her neyse. Kiralık kas gücü var, değil mi?"

Dudağımı ısırdım. "Evet ama sabahtan beri ona ulaşmaya çalışıyorum ve tek bir mesajıma bile cevap vermedi. Belki bir işi çıkmıştır ve gelemeyecektir?" Uyumlu bir çift ayakkabı bulmaktan vazgeçtim ve sadece siyah olanları tercih ettim. Sıkıştığınızda her zaman siyahı tercih edin.

"Belki de biz konuşurken oraya gidiyordur."

"Lütfen," diye homurdanıyorum. "Petra mı? Kendi kendine mi sürüyor? Domuzlar daha çabuk uçar." "Şimdi bu gizemli kadınla tanışmayı daha da çok merak ediyorum."

Matvey'e bugünden bahsetmeyi unutmakla kalmadım, Petra'ya June'un geleceğini söylemeyi de unuttum. Anlık bir davetti. Umarım aldırmaz.

Bir çift siyah inci küpe bulmaya çalışıyorum. Bu şekilde en azından ayakkabılarım bir şeylere uyacak. Ama küpeler bile işbirliği yapmayı reddediyor.

Çaresizlik içinde ellerimi havaya kaldırdım. "Unut gitsin. İptal etmeliyiz."

"Kesinlikle olmaz!" June gürlüyor. "Sen hapse girdiğinden beri bu bizim ilk gezintimiz!"

"Koruma altına alın," diye düzeltiyorum nazikçe. "To-may-to, po-tah-to."

Bir küpe takıldı. *Küçük zaferler*. "Bu işler böyle yürümez, Jay."

Cevap olarak bana bir ahududu üflüyor. "Arabaya doğru yürüyorum. Eğer yirmi dakika içinde lobide olmazsan, seni almaya geleceğim. Ve evet, bu bir tehdit."

Parmağımı diğer küpeme batırıyorum. "Allah kahretsin! Neden sadece-"

Ve sonra kapı çaldı.

"Geliyorum!" Bağırıyorum. "June, sanırım Petra burada."

"Ve neredeyse arabaya varmak üzereyim," diye yanıtlıyor June. "Hadi ama, beni asılı bırakma. Bu ürkütücü merdivenlerden tek başıma inmekten nefret ettiğimi biliyorsun."

"Ürkütücü olan merdivenler değil," diye belirtiyorum. "Komşular."

"Po-tay-to, to-mah-to."

Kapıyı açıyorum. "Tekrar söylüyorum, öyle değil-"

Gördüğüm ilk şey Petra'nın yüzü: kırmızı, gözyaşları içinde, sanki ağlamaktan aptallaşmış gibi.

Bir sonraki gördüğüm şey onun silahı... Ve tam bana doğrultulmuş.

"Kapat," diye emrediyor.

"Hemen." "Petra, neler oluyor?"

"*Hang. Yukarı.*" Silahını susturucusuyla birlikte suratıma dayadı. "İkinci kez sormayacağım."

Otomatik olarak, korumalarımın genellikle bulunduğu noktalara doğru bakıyorum. Uzun zamandır isimlerini öğrenmeyi bıraktım - son zamanlarda onlara sadece Koca Adam ve Uzun Adam diyorum.

Ama şimdi, keşke zahmet etseydim diyorum.

İkisi de yerde yatıyor. Koridorun zemininde yüzükoyun yatan bedenlerini ancak bir an görebiliyorum. Ölmüşler mi? Anlayamıyorum.

Sonunda beynim neler olduğunu anlıyor. Sonunda korkmayı hatırlıyor.

Petra'nın emrine itaat ediyorum. June hâlâ konuşurken telefonu kapatıyorum, bana anlamadığım bir şey soruyor.

Umarım onu tanımamıştır. Bildiğim kadarıyla Petra, June'un sesini daha önce hiç duymamıştı. Birdenbire, ondan bahsetmeyi unuttuğuma sevindim.

"Lena, Julia," diye sesleniyor Petra omzunun üzerinden. "Dağınıklığın icabına bakın." İkizler tek kelime etmeden korumaları sürükleyerek götürürler.

"Sen," diye bağılıyor bana. "İçeri. Şimdi."

Yutkunarak itaat ediyorum.

Bu yanlış, bir parçam ısrar ediyor. Böyle bir şey olamaz. Burada Petra'dan bahsediyoruz.

Bana zarar vermezdi.

"Neler oluyor?" Mırıldanıyorum. "Neden...?"

"Bunu erkek arkadaşına sormalısın."

Kelimeler beni aptal yerine koydu. "Matvey benim erkek arkadaşım değil."

"Hayır mı?" Petra'nın yüzü buzdan ve öfkeden bir maske. "O zaman sanırım seni ödünç almama aldırılmaz."

İkizler Petra'nın arkasından yeniden ortaya çıkıyor. Yıpranmış görünüyorlar, sanki buradan başka bir yerde olmayı tercih ederlermiş gibi.

"Onu zapt edin," diye emrediyor Petra.

İkizler itaat ediyor. Lena ellerimi arkamda birleştirirken kulağıma "Üzgünüm April," diye mırıldanıyor.

Julia avuçlarını omuzlarıma koyarak, "Gerçekten başka seçeneğimiz yok," diye ekliyor.

Mücadele etmem gerektiğini fark ettim. Bağırıyor, tekmeliyor, merhamet için yalvarıyor olmalıydım.

Ama Petra *ödünç* al dedi. Her ne kadar bu bir infaz gibi görünse de, hala bana ihtiyacı var.

Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. *Düşünmeye*. Bana ne için ihtiyacı olabilir ki? Bir rehine mi?

Sonra nasıl giyindiğini fark ettim. Yüzü darmadağın olsa da kıyafetleri öyle değil. Aslında vücudundaki her şey üst sınıf olduğunu haykırıyor. Normalde bu kadar zarif değildir. Zevkli, evet, ama asla abartılı giyinmez.

Ayrıca, elbisesi bembeyaz. Bana eski kafalı diyebilirsiniz ama birinin beynini dağıtacak olsaydım en azından siyah giyerdim. Her şeyle gider, hatırladın mı?

Kan bile.

"Nereye gidiyoruz?" Titreyen bir sesle soruyorum.

Petra'nın dudakları bir sırıtışla kıvrılıyor. "Zeki *koshka*. Keşke Matvey de bunun yarısı kadar zeki olsaydı."

"O ne yaptı?" Kekeliyorum, onunla bağlantı kurmaya çalışıyorum. Anlamaya çalışıyorum.

"Anlaşmamızı bozdu," diye tıslıyor Petra. "Şimdi ben de benimkini onurlandırıyorum."

Silahlı istenmeyen bir öpücük gibi yanağımdan aşağı kayıyor. Susturucu tenimde soğuk bir his uyandırıyor. Bir ürpertiye bastırmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

Bundan memnun görünüyor: ondan korkmamdan. "Ona, pazarlıkta üzerine düşeni yaptığı sürece, o güzel çiçeğin tacındaki tek bir yaprağa bile zarar vermeyeceğimi söyledim. Ama yapmadı. Sözünden döndü. Yani benim de sözümü tutmak için bir nedenim yok."

"Bu sen değilsin," diye ağzımdan kaçırıyorum. Bu acınası bir durum - kafama gerçek bir silah dayanmış olsa bile, bir parçam hala ona inanıyor. Ona inanmak *istiyor*. "Biz arkadaşız... değil mi?"

Petra bir kahkaha patlatır. İçinde mizahtan eser yok: onun yerine karanlık ve acı bir ses. Gözlerindeki buz gibi soğuk. "Arkadaşlar mı? *Biz* mi?"

Maskesi titriyor. Buz kırılıyor. Bir an için yüzündeki çatışmayı görebiliyorum. Bir parça umut görebiliyorum.

Ve sonra yüz ifadesi tekrar kapanıyor. "Biz hiç arkadaş olmadık, April."

Silahlı aşağı doğru inmeye başlar: boğaz, kalp, bağırsaklar. "Petra..."

"Sessiz ol," diye tersliyor. "Yoksa istediğimi almak için başka bir yol bulurum." Sonunda susturucu karnıma ulaştı.

Bu kâbus başladığından beri ilk kez bir öfke parlaması hissediyorum. "Sakın dokun-"

"O zaman sessiz ol."

Çenemi kapattım. Nugget'ın hayatı söz konusuysen, başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Güzel." Petra tatlı tatlı gülümsüyor. "Şimdi beni iyi dinle. Matvey'in oyuncaklarını ezmek gibi bir niyetim yok. O bir yemin bozucu olabilir, ama benim hala onurum var."

"İçim rahatladı," diye mırıldandım alaycı bir şekilde.

"O yüzden uslu durmaya devam et," diye uyarıyor, silahlı karnıma daha sert bastırarak, "ve bundan sonra gitmene izin vereceğim. Sadece benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Çenemi tuttum. İçimde pek çok duygu savaşıyor: öfke, korku, kalp kırıklığı. Kendimi kontrol altında tutmazsam, taşıcağımdan korkuyorum.

Bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: Durumu değerlendiririm. Risk ve ödülü hesaplarım. Hepsinden önemlisi, soğukkanlılığımı korurum.

"Neye ihtiyacınız var?"

Petra boştaki eliyle bir broşür çıkardı. O gün ona gösterdiğim buruşturulmuş broşürün aynısıydı, sakladığını bilmiyordum. Başından beri bunu mu planlıyordu?

Yoksa tamamen farklı bir nedenden dolayı mı saklıyordu?

Bu düşünceyi kafamdan kovuyorum. Artık bir önemi yok; Petra pozisyonunu gayet açık bir şekilde ortaya koydu.

Biz hiç arkadaş olmadık.

"Erkek arkadaşın artık bana yardım etmeyeceğine göre, sen edeceksin." Elindeki broşürü masaya fırlatıyor ve işaret ediyor. "Seçmelere katılmama yardım edeceksin. *Vor* yapmama yardım edeceksin."

Manikürlü parmağının altındaki noktaya bakıyorum.

"'Audition'?" "Rusça'da *vor* ne demek biliyor musun, *koshka*?"

"Garip bir şekilde Duolingo derslerimde hiç karşıma çıkmadı."

Broşüre tekrar bakıyorum. Uzun tırnağı kağıda vuruyor, izinde bir çukur açıyor.

Bir taç. Milyonlar değerinde elmas işlemeli bir taç.

Petra dişlerini göstererek sırıtıyor. Bu haliyle tam bir avcı gibi görünüyor. Öldürücü bülbül. "*Hırsız*' demek."

MATVEY

Evinde değil. İıkizler de açmıyor.

Cevap vermeden telefonumu bir kenara fırlatıyorum. Yuri'nin mesajları ruh halimi iyileştirmek için hiçbir şey yapmıyor - aslında tam tersi.

Petra'nın nerede olduğu ya da ne yaptığı umurumda değil. Döngüde tutulmayı hiç istemedim. Ve kesinlikle Yuri'ye ilk etapta onun peşinden gitmesini söylemedim.

O zaman neden hala dışarıda?

Grisha odaya geri adım atarak, "Vlad'ı arayıp bir mazeret uydurdum," diyor. şkrlers olsun ki şu anda kriz modunda olduğumuzun farkında olan biri var. "Son derece kibardı. Kızının aşağılandığını öğrenmiş bir adama benzemiyordu."

"Güzel."

"Washington'daki düşüşü hâlâ anlayabilmiş değilim."

Bu bizim en büyük endişemiz. Tüm bunlar olup bittikten sonra, bizi en başta neyin mahvettiği konusunda hâlâ tamamen karanlıktayız. "Bana sistem kayıtlarını göster."

Vory'miz satın almalar üzerinde her çalıştığında, Groza Group şirket sistemine giriş yapmak ve ilerlemelerini rapor etmekle yükümlüdür. Grisha bunu ilk önerdiğinde, bunun bir sürü gereksiz ekstra adım olduğunu düşündüm ve neredeyse fıkri reddediyordum. Sonunda kabul ettim çünkü bu sayede *vory*'lerin faaliyetlerini izleyebilecektik.

şimdi, buna değip değmeyeceğini göreceğiz.

"Tam buradalar. Ama..." Grisha tereddüt eder. "Ivan ve diğerlerini kontrol ettim. Herkes bunun üzerinde çalıştığından beri, kayıt tutma konusunda tutarlı olmadıkları görülüyor. Belirli bir adımı iki ya da daha fazla kişi gerçekleştiriyorsa, kimin adı daha yakınsa onun adı altında kaydediyorlardı.

bilgisayar. Bu yüzden korkarım ki bunlar bize her bir pasajı işaret eden kişiyi göstermeyecektir."

Yumruklarımı masaya vuruyorum. "Bana bu konuda özensiz davrandıklarını mı söylüyorsun? Önemli olan tek şeyde?"

"Temel olarak, evet."

Dişlerimi öyle bir sıkıyorum ki çatladıklarını duysam şaşırım. "Lanet *olası mudaki*. Bunun için birinin kellesi gidecek."

Belgeleri Grisha'nın elinden çekip alıyorum. Kırmızı damarlı gözlerle onları taramak üzereydim, bu işi kim batırırsa onu cezalandırmaya hazırdım ki telefonum çaldı.

Bakmadan telefonu açtım ve hırladım, "Eğer beni bir daha onun için ararsan, Yuri, yemin ederim-"

"Yani nerede olduğunu biliyorsun?!"

Göz kırpıyorum. Şu anda diğer uçtan gelen ses kesinlikle Yuri'ye ait değil.

İşte o zaman ekrana bakıyorum. "Bu numaraya sahip olmamalısın," diye homurdandım.

"Belli ki benimkini almışsın," diye yanıtlıyor June Evans. "Sanırım tanışma faslını atlayabiliriz. Ama yine de tanıştığımıza memnun oldum Bay Bebek Baba."

"Bana neden aradığınızı söylemek için tam beş saniyeniz var. Ondan sonra telefonu kapatıyorum ve öğrenmeleri için adamlarımı gönderiyorum."

Görünüşe göre sadece bir taneye ihtiyacı varmış.

"April hakkında." Duyularım alarma geçti.

"Açıkla kendini."

June tereddüt ediyor gibi. Sonra, tek nefeste: "Bugün onunla otelde buluşmam gerekiyordu. Daha önce telefonda konuşuyorduk ve aniden görüşme kesildi, ben de telefonunun kapandığını düşündüm, ama sonra otele gittim ve orada değildi ve goriller de yoktu-"

Paniği filtreliyorum ve gerçekten önemli olan tek bir bilgiye odaklanıyorum.

April gitti.

Evimle otel arası arabayla on beş dakika. Grisha'ya beni beş dakikada oraya götürmesini söyledim.

"Oh, güzel, buradasınız!" Biz arabadan çıkarken June koşarak yanımıza geldi. Asansör. "Ayrıca, vay canına, şaka yapmıyormuş. *Uzunmuşsun.*"

"Bayan Evans," diye sertçe selamlıyorum, "ben sabırlı bir adam değilim. Eğer eklemek istediğiniz başka bir şey varsa, şimdi konuya girmek için iyi bir zaman. Eğer yoksa, eve gitmenizi öneririm." Sonra Grisha'ya dönüyorum. "Kameraları kontrol et. Ayrıca Yuri'ye de ulaş. Petra'nın nereye gittiği umurumda değil, ona *burada* ihtiyacım var. Hemen."

"Bekle, Petra da mı kayıp?"

June'un sözleri ikimizin de başını döndürüyor. "Petra'yı nereden tanıyorsun?" Talep ediyorum.

"Şey, onu tam olarak *tanımıyorum*," diye saçmaladı June. "Tabii ki *biliyorum* o-"

"Bayan Evans. Sadede gelin. Şimdi."

June dudaklarını büzüyor, kollarını kavuşturuyor. "Tanrım, bu konuda da şaka yapmıyordu. Süper patronluk taslıyorsun."

Grisha boğazını temizlediğinde gelişmiş sorgulama tekniklerine başvurmama saniyeler kalmıştı. "Ahem. Bayan Flowers ile bir tür nişanınız olduğundan bahsetmiştiniz. Bu doğru mu?"

"Doğru," diyor June. "Mallard'a gitmemiz gerekiyordu."

"Bu imkânsız," diye bağıriyorum. "April'ın dışarı çıkmak gibi bir planı olsaydı, bunu bilirdim."

"Doğru." June ırkılır. "Sana söylemeyi biraz, biraz, tamamen unutmuş olabilir mi?" Alnımda bir damarın patladığını hissediyorum. June bunu görüyor olmalı, çünkü yine saçmalamaya başladı. "Ama bu konuda kendini çok kötü hissediyordu! Süper suçlu gibi! Hatta iptal etmek istedi ama Petra'ya bir türlü ulaşamadı."

"Petra'nın seninle gelmesi mi gerekiyordu?" Grisha araya giriyor.

"Yani, evet. Kiralık kas gücü falan vardı. April eğer korunursa gitmenin güvenli olacağını düşündü ve Petra da gönüllü oldu. Sorun olup olmadığını sormayı planlıyordu ama sonra onunla konuşmayacak ve elini falan öpmeyecek miydi? Her neyse-"

Bu sözler beni öfkeliendirdi. Gitmeye hazırdım -Nisan *yine* kuralları çiğnemiş, *yine* benden bir şey saklamıştı- *ama* June bunu söyler söylemez donup kaldım.

Bana söyleyemeyeceğini hissetti çünkü...?

Çatı katına doğru ilerliyorum. Öfkem tek bir hedefe yöneldi: *Petra*.

Odanın durumuna bakıyorum. Hiçbir boğuşma izi yok, göze çarpan hiçbir şey yok. Açıkça yerinde olmayan tek şey yerdeki kırık telefon, April'ın olduğunu hemen anlıyorum.

"Telefonun kesildiğini söylemiştin," diyorum June'a. "Bu ne kadar öncedydi?" "Yaklaşık yarım saat önce."

Oturma odasının geri kalanı aynen bıraktığım gibi. Öte yandan yatak odası öyle değil.

Her yere saçılmış kıyafetler var: elbiseler, ayakkabılar, aklınıza ne gelirse. Dolapta bir bomba patlamış gibi görünüyor. Ama biri April'ın gardırobunu soyarken yarıda kesmediyse, bunun kendi işi olduğunu tahmin etme eğilimindeyim. Sanki gerçekten dışarı çıkması gerektiğini unutmuş gibi.

Sonra içeri adımımı atar atmaz ayağımın altında bir şeyin çıtırdadığını duyuyorum. Eğilip aldım ve baktım.

Bir küpe. Tek bir siyah inci küpe.

Bir şey oldu, fark ettim. Hazırlanırken rahatsız edildi.

"Sen," diye bağıyorum. "Buraya gel."

June, yüzü hâlâ hoşnutsuzluk içinde buruşmuş bir halde kabul ediyor. "İşte buradayım, büyücü."

"Onunla telefonda konuştuğunu söylemiştin. Bana neler olduğunu anlat."

June odanın ortasındaki dağınıklığa doğru adım atarak, "Önce kıyafet bulmaya çalışıyordu," diye açıklıyor. "Panik içindeydi. Kıyafet hazırlamamıştı - ki onu tanıyorsanız bunun bir trajedi olduğunu bilirsiniz."

"Peki sonra?"

"Sonra küpelerini takıyordu." June aynaya doğru yürür. "Yine de onlarla mücadele ediyordu. Bir denizci gibi küfrediyordu, kendi standartlarına göre yani. Sonra kapı çaldı."

Bu kadar. Kapıyı açmaya gitti.

Petra olsaydı, açmakta tereddüt etmezdi. Eğer Petra olsaydı.

Mutfağa geri döndüm ve tüm gücümle tezgaha vurdum. "Siktir!"

Tam o sırada Yuri içeri dalar. "Matvey, doğru mu? April kayıp mı?"

"Evet." Ters ters baktım. "Ve eğer dışarıda kelebek kovalamıyor olsaydın, seni içeri tıkmak zorunda kalmazdım!"

Yuri'nin yüzü kederli görünüyor. Ama şu anda, umursayacak kadar geniş bir bant genişliğim yok. Her şeyi berbat etti. Yanlış şeye öncelik verdi.

Ben de öyle.

"Güvenlik kayıtları April'in Petra ve ikizlerle birlikte dışarı çıktığını gösteriyor," diyor Grisha aceleyle geri dönerek. "Adamlarımızı süpürge dolabında baygın halde bulduk."

"*Blyat*'," diye küfrediyor Yuri. "Sence Petra...?"

"Düşünecek başka bir şey yok," diye homurdandım. "Petra yaptı. April'i o kaçırdı."

İçimdeki her şey öfkeli: adam, *pakhan*, her şeyim. Şu anda, o ayrılık yok oldu. Geriye kalan tek şey dipsiz bir öfke ve dünyayı yakıp yıkma dürtüsü.

Ve adını koymaya cesaret edemediğim başka bir şey daha var.

April tehlikede. Çocuğum tehlikede. Eğer

onları bulamazsam-

İşte o zaman kanayan elimin altında bir şey hissediyorum: bir broşür.

Aldım ve çevirdim. Bu Mallard Expo, June'un daha önce bahsettiği moda etkinliği. Önünde pırlanta işlemeli bir elbise ve ışıltılı bir taç var.

Kazanan eser sergi günü sabah 9:00'dan akşam 11:00'e kadar sergilenecektir.

Sonra başka bir şey hatırladım. Petra'nın bu sabah çıkmadan önce söylediği bir şey.

"Kendi şartlarımla *vor* yapacağım,' diye fısıldıyorum, sonunda parçalar yerine oturuyor. Yuri kaşlarını çattı. "Neydi o?"

"April'in nerede olduğunu biliyorum. İkisinin de nerede olduğunu biliyorum." Odadaki herkes

bana döndü. "Grisha, hasar kontrolünde kal. *Vory*'yi meşgul ve habersiz tut. Yuri, benimle gel."

"Evet, *moy pakhan*," diye cevap veriyorlar ikisi de bir ağızdan.

Dışarı çıkarken birinin bana seslendiğini duydum. "Bekle!" June bize katılmak için acele ediyor. "Onu sağ salım geri getireceksin, değil mi? İkisini de sağ salım geri getireceksin, değil mi?"

Bunu düşünmek için kendime zaman bile vermiyorum. "Sana söz veriyorum."

Ve bu sefer kırmayacağım.

NİSAN

Fuara arabayla gitmek, en hafif tabirle garipti.

Petra ve ikizlerden birinin arasına sıkışmış durumdayım. Hangisi olduğunu söyleyemiyorum, sadece yüzünün bir suçluluk ve utanç maskesi olduğunu görebiliyorum. Üzerimdeki gevşek tutuşu sürekli bir özür gibi geliyor.

Oraya vardığımızda Petra havladı, "Julia, kamera görevi sende. Görüntüleri kaydet, sonra da bizi temizle. Lena, sen kaçış görevindesin."

İkisi de başını salladı. Julia beni arabadan çıkarırken direksiyondaki ikiz -Lena olduğunu varsayıyorum- olduğu yerde kalıyor. İnanılmaz derecede dikkatli, sanki kazara çarpmadığımdan emin olmak istercesine dışarı çıkarken karnımı izliyor.

Ama Petra'nın tutuşunda böyle bir özen yok. Eli kolumun etrafında bir mengene gibi kilitleniyor, neredeyse öfkeden titriyor.

Kendinde değil. Beni atmaya zorladığı her adımda farkındalık daha da içime işliyor. Sadece öfkeli değil, *incinmiş* de. Yaralı bir hayvan gibi saldırıyor.

Matvey'e ne olduğunu ilk kez merak etmiyorum. Neden anlaşmalarını bozdu? Yaşadıkları onca şeyden sonra neden birdenbire onunla evlenmeyi reddetti?

Sevinmiyor musun? Bencil bir ses zihnimin içinde kıkırdıyor. *Bir parçan bundan gizliden gizliye mutlu değil mi?*

Suçluluk hissederek bu düşünceleri kovaladım. Sonra esirime dönüyorum. "Bu işte benim rolüm ne?" Sonunda soruyorum. "Benden ne yapmamı bekliyorsun?"

Petra'nın zehirli gülümsemesi her zamanki gibi tatlı. "Sen çok yetenekli bir kadınsın April. Bir yolunu bulacağından eminim."

Bu beni olduğum yerde durdurdu. "Bekle. Bir planın yok mu?"

"Birine ihtiyacım yok. Sen varsın." Bununla birlikte, beni tekrar öne doğru çekti. "Matvey'in imzasını taklit etmedin mi? DNA testi için saçını çalmadın mı? İki silahlı fidyeciden sadece zekân ve güzel yüzünle kaçmadın mı?" Gülümsemesi keskinleşir, zalimleşir. "Bir şeyler düşüneceksin. Kendin için değilse bile, içindeki o küçük hayat için."

Çocuğuma yönelik tehdit beni öfkeliyor ama kendimi sakın kalmaya zorluyorum. -Çünkü aklıma başka bir şey geldi.

Bu yanlış. Bu her türlü yanlış. Petra soğukkanlı bir suikastçı: hesapçı, zeki, her zaman herkesten bir adım önde. Bunca yolu bir stratejisi olmadan gelmiş olması düşünülemez.

Ama yine de, sizi silah zoruyla tehdit etmesi de düşünülemez miydi?

Çocuğunuzu tehdit etmesi düşünülemez miydi?

Her ne kadar kızgın ve kırgın olsam da, bu duyguların muhakeme yeteneğimi gölgelemesine izin veremem. Çünkü az önce buradaki görevimin ne olduğunu anladım. *Gerçek görevimin.*

Bir: Nugget'ı kurtarmak için.

İki: Kendi derimi kurtarmak için.

Üç: Petra'yı kendinden kurtarmak için.

Ben de derin bir nefes aldım, ondan geriye doğru saydım ve "Bir haritaya ihtiyacımız olacak" dedim.

Görünüşe göre, şans beni sonsuza dek terk etmemiş.

Haritalarımızı hemen girişte buluyoruz. Petra üç katlı broşür yığınının bir tanesini çekip alıyor ve tek eliyle önümüzde açıyor. Diğer tabii ki hâlâ ilk yanlış hareketimde kolumu kırmakla tehdit ediyor. Kesinlikle çıktığım en çekici randevu değildi.

"Kalem," diye rica ediyorum.

Petra emredici ses tonuma kaşlarını çatıyor ama kibar olmaya vaktim yok. Bu bir iş. Çalışma Modu bunu atlatmamın tek yolu.

Düzelteyorum: İkimizin de bunu atlatmasının tek yolu.

"Odanın etrafında bir tur atalım."

Petra, "İki Viktorya dönemi kızı olduğumuzu fark etmemiştim," diye mırıldanıyor.

"Bana sataşmaya devam etmek mi istiyorsun yoksa özgürlüğünü korumayı mı tercih ediyorsun?" Gözlerini kısarak, mecburen.

Sergiyi birkaç kez dolaşıyoruz. Başka bir durumda olsa, burada çok eğlenirdim: mücevherler içinde elbiseler, çarpıcı aksesuarlar, altındaki sanatçı yorumları. Her bir parçaya, nasıl ortaya çıktığına dair her bir detaylı açıklamaya bakarak saatler geçirebilirdim. Her yanımda bir arkadaşımınla burada olabilirdim.

Ama böyle olmadı. Ve bunun için ağlamak, dökülen sütü şişeye geri koymaz.

Son notları haritaya not ederken, kolumdaki kavrama sıkılaşıyor. "Beni aptal yerine mi koyuyorsun, *Koshka*?"

"Pardon, ne dedin?"

"Zaman kazanıyorsun," diyor buz gibi. "Gelip seni kurtaracağını umuyorsun."

Aklımdan geçtiğini inkar edemem. Petra'nın hâlâ June'dan haberi yok, şansımız varsa şimdiye kadar Matvey'e ulaşmıştır.

Ama tüm yumurtalarımı tek bir sepete koymamam gerektiğini biliyorum.

"Yanılıyorsun." Ne de olsa son aradığımda Matvey cevap vermemişti.

"Benimle taşak geçme April," diye tıslıyor Petra kulağıma. "Sen daha henüz kızgın değilim."

Bundan içtenlikle şüphe ediyorum. "Ve beni kızgın görmedin," diye tıslayarak karşılık veriyorum, hayal kırıklığı sonunda yüzeye çıkıyor. "O yüzden sen de benimle taşak geçme."

Sonra haritayı eline tutuşturdum.

Yüzündeki ifade buzun kırılması gibi, donmuş bir gölün ayaklarınızın altında çözülmesi gibi. Ama gözleri haritayı tararken, yavaş yavaş farkına vardığını görebiliyorum. "Bu..."

"Buradaki her güvenlik görevlisinin pozisyonu," diye ekliyorum bir parça asitle. "Bir şey değil."

"Hepsinin bu olduğunu nereden biliyorsun?" Gözleri kısıldı. "Henüz bu tarafa geçmedik."

Omuz silkiyorum. "Elbette, yolu gösterin."

Şüphelenen Petra beni serginin kuzey tarafına doğru sürüklüyor. Bakışlarının harita ve muhafızlar arasında gidip gelişini izliyorum; hepsi de tam olarak benim çizdiğim gibi yerleştirilmiş.

Yüzündeki şaşkın ifadeden hoşlanmam kötü mü?

Sonunda ona acıyorum. "Geçen yıl Elias'la birlikte buradaydım," diye itiraf ediyorum. "Bir arkadaşı yarışmadaydı. Onu defileye davet etti. Elias'ın asistanı olarak geldim, böylece ikimizin de sahne arkası geçiş kartları oldu."

"Demek buraya daha önce gelmişsiniz."

Daha çok ayak işlerine koştururken tüm planı ezberlemiş gibiydim. "Gardiyanlar geçen yılki yerlerinde duruyor. O kadar değiştirdiklerini sanmıyorum. Sadece elmas parçası yüzünden sayıları arttı."

"Bu da bana hatırlatıyor: Parça nerede?"

Hoparlörlerden bir ses "Dikkat!" diye sesleniyor. "Defile başlamak üzeredir. Lütfen piste doğru ilerleyin."

Kalabalık yer değiştirmeye başlar. Bir su kütlesi gibi, hepsi tek bir yöne doğru birleşir: bir dizi çift kapı.

"Payını istiyor musun?" Petra'nın kulağına fısıldıyorum. "İşte senin parçan." Gözlerinin farkına varışını izliyorum.

"Gösteriş yapacaklar," diye mırıldanıyor. "Pistte."

Başımı salladım. "Sonrasında, tıpkı diğerleri gibi bir çantaya girecek. Dokunulmaz hale gelecek."

Yüzünün solgunluktan kırmızıya döndüğünü görüyorum: korku, şüphe, öfke, tüm spektrum. "Peki bunu nasıl alacağız?"

"Yok." Petra'ya dönüyorum ve bu kâbus başladığından beri ilk kez gülümsemek için kendime izin veriyorum. "Onu bize *verecekler*."

Kuşkusuz, her şey teorik olduğunda kendini beğenmiş olmak daha kolay.

Personel bölümüne gizlice girmek birkaç deneme gerektiriyor. Girdiğimizde Petra'yı soyunma odasına itiyorum ve kollarına bir üniforma sıkıştırıyorum. "Giy şunu," diyorum ona. "Çabuk ol. Kimse gelmeden önce."

Müze rehberi üniforması, yeşil ceketli olan. Zihinsel olarak lanetliyorum: podyum hosteslerinin mavi ceketleri işleri muazzam bir şekilde hızlandırıyor. Onunla sahne arkasına sanki oranın sahibiymişiz gibi kasıla kasıla girebilirdik.

Ama etraftaki tek yedek bu, o yüzden idare etmek zorundayız. Petra bana hançer gibi bakıyor. "Ve gitmene izin mi vereyim? Hayatta olmaz."

"Tartışacak vaktimiz yok."

"Eğer bir saniye düşünürsen-"

O zaman sabrımı kaybediyorum. Dehşete kapılmayı bile unutuyorum. Tanıdığım en tehlikeli suikastçı, "El ele mi tutuşmak istersin yoksa *vor* mu yapmak istersin?!"

Sonra ne yaptığımı fark ettim.

Bir an için Petra'nın ağzı bir Japon balığı gibi açılıp kapanıyor. Bunu nasıl yapacağını merak ediyorum: Kafaya tek kurşun mu? Bıçakla mı? Ölümsüz ruhum için daha ne kadar dua edeceğim?

Ama şaşırtıcı bir şekilde beni öldürmüyor. En azından henüz değil. Sadece bir parmağını kaldırdı ve homurdandı, "Yanlış bir hareket-"

"Ve ben balıklarla yatıyorum," diye bitirmek için acele ediyorum. "Anlaşıldı."

Gözlerini hâlâ bana dikmiş olan Petra sonunda bırakıyor. "Dalga geçmek yok," diye tekrarladı. "Ve ben üstümü değiştirirken arkana dön!"

Yüzümü kapıya dönüyorum ve kalbimi yavaşlamaya zorlayarak nefes veriyorum. *Sakin ol. Sakin ol April. Bunların hepsi Nugget için.*

Birinin geldiğini gösteren bir işaret var mı diye kulak kabartıyorum. Ama konukların hepsi piste doğru ilerlerken, personelin yüzlerini pudralayacak vakti olduğundan şüpheliyim. Eğer Elias'a burada yardım ettiğim zamanki gibi bir şeyse, etkinliğin her iki tarafındaki hostesler başsız tavuklar gibi etrafta koşuşturuyor olmalı.

İşte o zaman kafama dank etti: *Lanet olsun, soygun yapıyorum.*

Duvardaki saate bakıyorum. Bir yerlerde, bir parçam hâlâ umut besliyor. Matvey'in benim için geleceğini umuyor.

"Benden bu kadar."

Dönüyorum. Üniforma üzerine tam oturuyor, belki beline biraz dar geliyor, bu da garip, çünkü Petra'nın fiziği hiç de yabana atılacak gibi değil. Ama yine de burada moda endüstrisinden bahsediyoruz. Sekiz beden, iki beden büyük demektir.

"Bunu neden *ben* yapmak zorundayım?" diye yakınıyor. "Neden sen değil?"

"Yani..." Devasa hamile karnımı gösteriyorum. "Etrafta *bunu* örtebilecek bir üniforma görüyor musun?"

Petra isteksizce kabul eder. "Peki. Ama eğer bir şey denersen-"

"Balıklar, uyku, biliyorum."

Kolumu tekrar tuttuğunda, hareket etmiyorum. Ne kadar kaçmak istesem de, denemek bile anlamsız olurdu.

Keşke Matvey burada olsaydı. Bu düşünceden kurtuluyorum. Matvey burada *değil*. Beni tekrar tekrar kurtarması için ona güvenemem.

Bu sefer kendimi kurtarmak zorundayım.

Petra bana yan gözle bakıyor. "Sırada ne var?"

"Şimdi bana tuvalete kadar eşlik et."

"Affedersiniz?"

İç çekiyorum, bıkkınlıkla. "Personel sensin. Ben hamileyim. Bana tuvalete kadar eşlik ediyorsunuz, bu bizim gizli hikâyemiz. Tabii hırsız olduğumuzu duyurmak istemiyorsanız?"

"Tanrım, tamam." Gözlerini deviriyor. "Bu kadar kaltakça davranmana gerek yok."

"Kaçırıldığın zaman bunu bir daha söyle," diye mırıldanıyorum, kendimi durduramıyorum. "O zaman nasıl hoşuna gideceğini göreceğiz."

O anda yüzünde suçluluk gibi bir şey parlıyor. Ama geldiği gibi hızla gitti. "Hadi devam edelim."

Sessizce soyunma odasını geride bırakıyoruz.

İri yarı bir adamın üzerimize yürümesi iki dakikadan az sürdü. "Sen!" diye bağırdı. "Burada ne yapıyorsun?"

Göz ucuyla Petra'nın bıçaklarını almak için seğirdiğini görüyorum. Kendimi korumayı düşünecek vaktim yok. Bu yüzden aklıma gelen tek şeyi yaptım: Kaburgalarına *sertçe* dirsek attım.

"Özür dilerim!" Yeni gelene bağıríyorum. "Kendimi iyi hissetmiyordum. O sadece bana eşlik ediyordu."

Bir an için Petra'nın bir taşla iki kuş vurup vurmayacağını merak ettim. Gerçek anlamda.

Sonra tutuşunun biraz gevşediğini hissediyorum.

"... tuvalete," diye ekliyor dişlerini sıkarak.

"Ayaklarım bugün beni öldürüyor." Başımı sallıyorum ve en iyi köpek yavrusu gözlerimi takınıyorum. "Kendi başıma aramaya çıktım ve tamamen kayboldum. Ayrıca bebek deli gibi tekmeliyor."

Önümüzdeki adam biraz yumuşamış görünüyor. İsim etiketine bakıyorum: *Bobby, Müdür Yardımcısı*. "İyi," diyor huysuzca. "Misafirimize yardım et, sonra da bilet gişesine git. Defile on dakika içinde başlıyor."

"Olur." Petra tatlı ve zehirli bir şekilde gülümser.

Bu adamın ruhu için zihinsel bir dua gönderiyorum. Petra buradaki meseleleri halledebilir, sonra Bobby'nin nerede yaşadığını bulup ona sözlerini yedirebilir. Muhtemelen yanında bıçakla birlikte.

"Ve yaka kartınızı takın!" diye sesleniyor arkamızdan.

Yanımda mırıldandığını duyuyorum, "İsim kartımı sana takacağım-"

Petra'yı duyamayacağı bir yere sürükledim. Köşeyi döner dönmez tısladım, "Sen deli misin? Gerçekten o adamı öldürecek miydin?"

Onu bu şekilde geçmeye cüret ettiğim için şok olmuş görünüyor. İçinde bulunduğum durumda, bu kesinlikle yapılacak en akıllıca şey değil. Ama benim yüzümden başkalarının zarar görmesine izin veremem.

"Ne?" diye tersliyor. "Kimse onu özleyecek değil ya."

"Buraya öldürmeye gelmedim Petra," diye tıslıyorum. "Buraya yardım etmeye geldim. Bırak da yardım edeyim."

Sözlerimden bir şey anlamış olmalı, çünkü buzdan maskesinin biraz daha kırıldığını görüyorum. "Peki bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?"

"Bana güveniyor musun?"

Bu aptalca bir soru: Tabii ki Petra bana güvenmiyor. Beni kaçırdı. Beni silah zoruyla alıkoydu. Beni milyonlarca elmas çalmak için bir plan yapmaya zorladı ve bu süreçte özgürlüğümü riske attı.

Çocuğumu tehdit etti.

Peki neden bir parçam hala evet demesini umuyor?

Petra'nın yüz ifadesi kapanıyor. Soğuk tekrar içeri sızıyor ve her şeyi buza çeviriyor. "Kendini hayatta tutmak için ne gerekiyorsa yapacağına güveniyorum."

Hayal kırıklığımı yutarak başımı sallıyorum. "Yeterince iyi. O zaman beni takip et." Sözsüzce, o da öyle yapıyor.

Sahne arkasına geçmek tam bir kabus. Nereye dönsek, köşede birileri varmış gibi görünüyor: personel, korumalar, telefonlarına bağırان kızgın iş adamları.

Ama bir şekilde idare ediyoruz.

Soyunma odasına girdiğimiz anda Petra'yı bir paravanın arkasına itiyorum. "Pekâlâ, kıyafetlerinizi çıkarın. Şimdi."

"Pardon?"

Etrafıma bakıyorum ve ilk modellerin gösteri için sıraya girmeye başladığını görüyorum. "Tartışacak vaktimiz yok," diyorum. "Tacını istiyor musun, istemiyor musun?"

Cevap beklemeden askılıktan siyah bir trençkot alıyorum. Sonra ceplerini karıştırarak bir güneş gözlüğü bulup takıyorum. "Elbisene de ihtiyacım olacak."

Direnış bekliyorum ama Petra çantasını bana uzatıyor. "Ellerine dikkat et," diye uyarıyor.

Sözleri karşısında kaşlarımı çatıyorum ama eşyalarını karıştırmaya başlar başlamaz ne demek istediklerini hemen anlıyorum. "Vay canına. Ne kadar çok bıçak var."

Sonra kafamda bir ampul patladı.

Bir dakika bile kaybetmeden işe koyuldum: Bir bıçak kaptım, kumaşı gergin bir şekilde çektim ve elbiseyi parçalara ayırmaya başladım.

"*Blyat*!', ne halt ediyorsun?!" Petra çığlık atıyor.

"Seni son moda gösteriyor," diye cevap veriyorum kafamı kaldırmadan. "Dışarıda kasıla kasıla yürüyeceksen, rolüne uygun görünmen gerekir."

"Özür dilerim, eğer *neye* gidiyorsam?"

"Hey!" mavi gözlü bir hostes bize doğru adım atıyor. "Burada olamazsınız!"

"Bunu giy," diye fısıldadım. "Şimdi." Sonra döndüm ve tükürdüm, "Eski-siktiğimin-pardon?"

Hem Petra hem de önümdeki hostes şaşırmış görünüyor.

"Şey... bu oda sadece mankenlere özel," diyor hostes, artık biraz daha az küstahça. "Siz..."

Güneş gözlüklerimi ayarlıyorum ve içimdeki Solovyova'yı yönlendiriyorum. "Tabii ki lanet olası bir model değilim. Her yerde kasıla kasıla yürüyecek gibi mi görünüyorum?" Göbeğimi dışarı iterek tükürüyorum. "Ben bir *menajerim*, ufaklık."

Üzgünüm, Nugget. Annen seni büyük hırsızlığa suç ortağı yapacak.

"O zaman olmamalısın-" "O bir model."

Petra'yı gizlilik perdesinin arkasından dışarı sürüklüyorum. Bir an tökezledikten sonra kendini toparlıyor ve karşımızdaki zavallı ev sahibesine hançer gibi bakıyor. Bir zamanlar ipek gibi pürüzsüz olan bembeyaz elbisesi bedeninden lime lime sarkıyor.

Hostes, Petra'yı sıralamadan hatırlamaya çalışıyormuş gibi birkaç kez göz kırpmıyor. Tabii ki hatırlayamıyor.

Ama bunu kullanabiliriz.

"Bana onun kim olduğunu bilmediğini söyleme?" Öfkelenmiş gibi yapıyorum. "Tanrı aşkına, sen *moda* sektöründe çalışıyorsun. Ve bilmiyorsun...!"

Lanet olsun. Daha önce bir takma ad bulmalıydım. Zihnim tamamen boşalıyor, bildiğim tüm Rus isimleri su gibi akıp gidiyor.

Hepsi hariç-

"Anna Karen'i'yi tanı mıyorsun...shka?!" Son anda kendimi düzeltiyorum.

Yanımda, Petra boğazında boğulma sesi olabilecek bir ses çıkarıyor.

İyi tarafından bakarsak, ev sahibesi artık iyice korkmuş görünüyor. "Özür dilerim, Hanımefendi, bana bilgi verilmedi-"

"Bilgilendirildim!" Alay ediyorum. "Sanki Belarus'un podyum süperstarı hakkında bilgilendirilmeye ihtiyacı varmış gibi! Bunu duyuyor musun, *Koshka*?!"

Bu kelimenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama hayatımda ilk kez bunun bir hakaret olmaması için dua ediyorum. İhtiyacım olan son şey Petra'nın öfkeyle bana saldırması ve ben de dahil olmak üzere gördüğü herkesi katletmesi.

Neyse ki beni bıçaklamıyor. "İnanılmaz," *diyor* onun yerine toplayabildiği en kalın aksanıyla. Sonra burnunu kaldırıp başka tarafa bakıyor, küçümsenmiş, şımarık bir divanın resmi.

Sanırım bu ona doğal geliyor olmalı.

"Otuz saniye!" diye bağılıyor bir adam perde arkasından.

Ev sahibesine en iyi bakışımı attım. "Eee? Patronlarınıza sürpriz konuk yıldızlarının neden gelemediğini açıklayacak mısınız yoksa ben mi açıklayayım?"

Ev sahibesinin yüzü soluyor. "Özür dilerim! Lütfen cahilliğimi bağışlayın. Her şeyi yaparım, sadece...!"

"Bir şey var mı?" Yankıladım. "O zaman git bana bir bardak maden suyu getir. *Hemen.*"

Zavallı şey kaçıp gidiyor. Hayatta kaldığımı varsayarsak, bundan sonra ruhumu temizlemek için bir kiliseye uğramayı aklıma not ediyorum. Tepeden tırnağa iğrenç hissediyorum.

"İyi iş," diye ıslık çalıyor Petra yanımda. Alaycı olup olmadığını anlayamıyorum. "Bratva'ya casus olarak katılmayı düşünmelisin. *Vor* olduğumda senin için iyi şeyler söyleyebilirim."

"Teşekkürler, ama cam yemeyi tercih ederim."

Modellerin sırasına yaklaşıyoruz. Bazıları hâlâ son rötuşlarını yapıyor. Diğerleri perdelerin önünde durmuş, gelecek kamera flaşları için poz veriyor.

Sıranın sonunda, taçlı modeli görüyorum. Petra da öyle.

Gözleri şişiyor. Ödül görünürde, almak için tam orada. Eğer o sadece uzanır.

"Beş saniye!"

"Yapma," diye fısıldıyorum ona, düşüncesizce bir şey yapmaya kalkışmadan önce. "Sen üzerine düşeni yap. Ben de benimkini yapacağım."

Sonra perdeler kalkar.

NİSAN

Modeller birbiri ardına kasıla kasıla çıkmaya başlıyor. Bu yavaş bir olay: parçaları daha iyi sergilemek için her seferinde sadece bir tane. Seyirciler, elbiseler sergilendikçe onları öve öve bitiremiyor.

"İşte!" diye nefes nefese bir ses arkamdan gıcırıyor. "Köpüklü su. Oda sıcaklığını isteyip istemediğini bilmiyordum, o yüzden sana ikisini de aldım-"

Benim için neredeyse hiç çaba gerektirmiyor. Ev sahibesi yanımda olduğu için o kadar gergin ki elleri kendi kendine titriyor. Bu yüzden, bir bardak için uzandığımda.

Sıçrama!

"Ah, canım!" Nefes nefese kaldım.

Tepeden tırnağa sıırsıklam olan ev sahibesi ağlamak üzereymiş gibi görünüyor. "Çok özür dilerim! Sana bir tane daha getireceğim! Ben-"

"Saçmalık," dedim, içimde korkunç bir his vardı. Ayin ve günah çıkarma yeterli olmayacak; bundan sonra şehirdeki tüm kilise, cami ve sinagogları gezmem gerekecek. Tanrı'nın beni dinleyecek ve bana acıyacak kadar merhametli herhangi bir versiyonu için bir kefaret turu. "Git üstünü değiştir, çabuk. İşte, bunu ben alırım."

İtiraz etmesine izin vermeden ceketi omuzlarından sıyırdım. "Ama-"

"Giorgio ile bu şekilde tanışmak istemezsin, değil mi?"

"Giorgio?" Gözlerini kırptırıyor. "Armani gibi...?"

"Başka kim olacak?" Şak diye söyledim. "Acele et ve o gelmeden üstünü değiştir. Yedeğin var, değil mi?"

"Belki personel odasında..." diye burnunu

çekiyor. "İyi fikir," diye yalan söyledim. "Şimdi

git. Çabuk çabuk!"

Hostes tekrar aceleyle dışarı çıkıyor. "Kusura bakma Ami," diye mırıldandım. isim etiketi. "Bu iş bittiğinde, sana en pahalı çikolataları göndereceğim.

Matvey'in kredi kartı satın alabilir."

Tam o sırada kalabalığın nefes nefese kaldığını duyuyorum. Konuşmalar artıyor ve hangi elbisenin onları böyle bir çılgınlığa sürüklediğini görmek için dışarı bakıyorum.

Ve sonra boğuluyorum.

"İnanılmaz!"

"Bu parçanın moda anlayışı..."

"Bu bir metafor. Ne kadar kusursuzmuşuz gibi davranırsak davranalım, sonuçta içimiz hala kırıktır."

"Çok yüksek konseptli!"

Elime öksürüyorum. Bir yanım gülmek, diğer yanım ağlamak istiyor. *Resmen yırtıp attım. Bunun neresi yüksek konsept?*

Yine de yanaklarıma sıcaklık yayılıyor. Ne olursa olsun, övülmek yine de güzel. Sonra Petra sahne arkasına dönüyor, hançer gibi bakıyor. "Bu çok aşağılayıcıydı!"

"Bu gerekliydi," diye karşılık veriyorum. "O söylediğin şey neydi? 'Hayatımı kurtarmak için her şeyi yaparım' mı?"

"Sen...!"

"Oh, hırlamayı bırak. Her yerin örtülmüştü." Onu tekrar gizlilik perdesinin arkasına sürdüm. "Üniformanı giy, sonra da bunu giy."

Petra bir kez olsun itiraz etmedi. Tekrar hostes üniformasına bürünüyor ve az önce çaldığım mavi blazer ceketini giyiyor. "'Ami' mi?"

"Bu sensin. En azından önümüzdeki beş dakika için."

"Yeter," diye hırlıyor Petra, beni duvara doğru iterek. "Bana neler olduğunu anlat. Tacım nerede?!"

Tam o sırada kalabalık kükrer.

Pırlanta taşlı model, mekanın sahibi gibi kasıla kasıla yürüyor. Teninin abanoz tonu, elbisenin soluk mavisi karşısında öne çıkıyor ve her biri diğerini kusursuz bir şekilde tamamlıyor. Tıraş edilmiş başındaki taç, binlerce minik gözyaşı damlasıyla ışıltıyor.

"Beni dinle," diye ısrar ediyorum. "Yaklaşık altmış saniye sonra tacın vals yaparak buraya geri gelecek. İşte o zaman onu kapacaksın."

"Ben mi?" Petra karşı çıkar. "Ama sen dedin ki...!"

"Üzerime düşeni yapacağımı söyledim," diye kestim sözünü. "Senin için suç işleyeceğimi asla söylemedim."

Yüzünün alevler içinde kalmasını izledim. "Beni kandırdın!" "O zaman sanırım ödeştik."

Makyaj masasından bir gözlük kapıyorum. Sonra topuzumu çözüyorum ve saç bağını Petra'nın ellerine doğru it.

"Bunları giy," dedim ona. "Asistanı oyna. O model buraya gelir gelmez, kıyafetlerini çıkarmasına yardım et. Seçmeleri bu şekilde geçeceksin. Ondan sonra kendi başınasın."

"Anlaşma bu değildi," diye öfkeleniyor Petra.

"*Anlaşma*' mı?" Alay ettim. "Beni kaçırdın, Petra! Beni rehin tuttun. *Çocuğumu* tehdit ettin. Bunun neresi sana 'anlaşma' gibi geliyor?"

"Ama Matvey...!"

"Ben Matvey değilim," diye mırıldanıyorum. "Ama ne olduğumu biliyor musun? Senin *arkadaşımdım*."

Ve eğer bu senin için bir şey ifade ediyorsa, gitmeme izin vereceksin." Petra'nın buzdan maskesinin düşmesini izliyorum. "April..."

Ama çok az, çok geç. "O kapıdan çıkıp gideceğim," diyorum ona. "Ya beni öldür ya da öldürme. Bu senin seçimin."

Soyunma odasından dışarı çıktım. Adrenalin ve korkudan kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Ama hiçbir bıçak bana doğru uçmuyor. Hiçbir kurşun kulağımın dibinden geçip kafatasıma girmiyor.

Yürüyorum, yürüyorum,
yürüyorum. Ve Petra beni
durdurmuyor.

Seyircilerin arasına karışmak çok kolay. Gizlice girdiğimizde her yerde gözler vardı. Şimdi, defile tüm hızıyla devam ederken, kimse podyumdan başka bir şeye dikkat etmiyor.

Gitmeliyim, diyorum kendime. *Bir telefon bulup Matvey'i aramalıyım. Ben...*

Ama sonra duyuyorum: kargaşa.

Kimsenin özel bir dikkat göstereceği türden bir ses değil - sadece bir sürü şeyin devrilmesi, metalik bir şeyin yere çarpması, aceleyle atılan ayak sesleri. Perde arkasında yaşanan bir aksilik.

Ama gerçekte ne anlama geldiğini biliyorum.

Güneye gitti.

Göz ucuyla bir çift muhafızın koşarak geldiğini görüyorum.

Bu anlık bir karar. Bana yaptıklarından sonra Petra'ya hiçbir şey borçlu değilim. Nugget'a.

Matvey'in sesini neredeyse zihnimde duyuyorum: *Buraya plansız gelen oydu. Boyundan büyük işlere kalkışan. Duygularının kararlarını gölgelemesine izin veren. Eğer bu yüzden başarısız olursa, öyle olsun.*

Ama sonuçta Petra'ya söylediğim gibi: Ben

Matvey değilim. "AHH!"

Kan donduran bir çığlık attım. Seyirciler hep birlikte bana döndüler; hatta gardiyanlar durur ve yüzünü döner.

Daha yüksek sesle çığlık atıyorum ve karnımı tutuyorum.

"Bayan?!" Muhafızlardan biri koşarak geliyor. "İyi misin?"

"Bebek..." İnledim. "Sanırım bebek-"

Görüş alanımın kenarında, Petra'yı perde arkasında görüyorum: karmakarışık, eli boş, kaçmaya hazır.

Ama sonra tereddüt ediyor.

Bir an için gitmeyeceğinden korktum. Tacı almak için geri dönecek ve önüne çıkan herkesi öldürecek diye. Ya da yakalanmasına izin verecek diye.

İşte o zaman o da beni görüyor.

Git, ona söylüyorum. Koş.

Sonra maskaralığımı iki katına çıkarıyorum. Sesim kısılana kadar bağırmaya devam ediyorum, yere düşüyorum. Gardiyanlar şimdi üzerimde, açıkça gitmek için can atıyorlar ama yapamıyorlar, çünkü kalabalık hepimizi duvarla çeviriyor.

Ve sonra, yavaş yavaş, daha kolay hale geliyor. Yavaş yavaş, kendimi o kadar zorlamam gerekmiyor. Bir ölüm perisi gibi yuvarlanıp feryat ediyorum ve tüm gece boyunca ilk kez yalan söylemekten endişe etmeme gerek kalmıyor.

Çünkü artık acı gerçek.

MATVEY

İlk duyduğum şey sirenler.

Hâlâ hareket halindeyken kendimi arabadan dışarı attım. Yuri yavaşlıyor ve arkamdan sesleniyor.

"Matvey!"

Ama onu duymuyorum. Hiçbir şey duyamıyorum. Sadece kulaklarımda keskin bir çınlama... ve o sirenler.

Polisi olay yerinde gördüğümde, çınlama daha da artıyor. Bina *boşaltılıyor*, neden?

Ben bir *Pakhan*'ım. Korku benim gibi insanların sahip olmadığı bir ayrıcalıktır. Eskiden olduğum o küçük çocuğu Rus karında geride bıraktığımdan beri, liderlik gömleğini giydiğimden beri, kendime bir daha asla korku hissetme izni vermedim.

Ama April'ı merdivenlerde sallanırken gördüğümde, korkmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.

"April!" Arkamdan bağırان memurlara aldırmadan polis kordonundan atlıyorum.

Beni durdurmak mı

istiyorlar? Bırak

denesinler.

April başını kaldırdı. Gözleri benimkilerle kilitlendiğinde, bir rahatlama dalgası çöküyor Acı çeken yüzünde. "Matvey!" Ayağa kalkmaya çalışıyor ama sallanıyor.

Yanındaki doktor onu sabit tutar. "Hanımefendi, dik durmamanız gerekiyor. Derin nefes alın ve rahatlayın, tamam mı? Ambulans birazdan burada olur."

Olduğum yerde durdum. *Ambulans mı?*

"Tamam." April tekrar yerine oturur. Belli ki çektiği onca acıya rağmen doktora kibarca gülümsemeyi başarıyor. "Teşekkür ederim."

Doktor güven vermek için omzunu sıkıyor. Bu jestin tanıdıklığı neredeyse kıskançlıkla hırlamama neden olacak ama kendimi sakın olmaya zorluyorum. Bölgemi işaretlemenin zamanı değil.

Ne de olsa onun için burada değildim, değil mi?

Doktorun bakışları önce bana, sonra April'a kayıyor. "Diğer konukları kontrol etmem gerekiyor. Seni erkek arkadaşınla bırakabilir miyim?"

"Oh, o değil-"

"Evet," diye araya girdim. "Bundan sonrasını ben hallederim."

O zaman ona bakmıyorum ya da az önce söylediğim sözleri düşünmüyorum. Onların ağırlığını. Anlamalarını.

Bunca zamandır kendime yalan söylüyordum. Kendime aramızda bir şey olmadığını, onun *benim* için bir hiç olduğunu söyledim. Beni onun yapmayacak bir şekilde sadece benim olduğunu.

Ama hiçbir şey, neredeyse sonsuza dek kaybetmek kadar gözlerinizi sizin olana açamaz.

"Pekâlâ," dedi doktor bana. Sonra kısa bir süreliğine April'a döndü: "Yaptığımız gibi nefes almaya devam et. Burnundan al, ağzından ver. Anladın mı?"

"Anladım," diye fısıldıyor. "Teşekkür ederim." Böylece yalnız kaldık.

Tam olarak *yalnız* değil. Burası insanlarla dolu, hepsi de kendi görüşlerini dile getiriyor. panik ve/veya yüksek sesle öfke. Burada her ne olduysa, birçok misafiri mutsuz etti.

Ama daha az umursayamazdım.

Önemli olan tek şey önümde duruyor.

Keşke bunu *görmem* bu kadar uzun sürmeseydi. "İyi misin?"

April tereddüt eder. "Sanırım... Bilmiyorum. İyiydim ama sonra acımaya başladı." İki eliyle karnının etrafında daireler çiziyor ve doktorun söylediği gibi sert ve derin nefes alıyor.

Güçsüzüm. Bu kadar güç, bu kadar para, bu kadar nüfuz ve bunu engellemek için hiçbir şey yapamadım. "Hâlâ acıyor mu?"

Küçük, acılı bir baş sallama hareketi yapar. "Korkuyorum, Matvey." Sözsüzce elini tutuyorum.

Yuri bize yetiştii. "Ne oldu? Petra nerede?"

Onun adını duymak bile beni öfkeden kudurtmaya yetiyor. "Kendisi için neyin iyi olduğunu biliyorsa, buraya yakın bir yerde değil."

Ama anlaşılan Petra kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyor. Çünkü ben bu sözleri söyler söylemez, çocuğumu ve annesini tehlikeye atan kadın, peşinde korumasıyla aceleyle köşeyi dönüyor.

April'ı gördüğünde hızlanıyor.

Sonra *beni* gördü ve olduğu yerde durdu. "Matvey." April'ın elimi çekmesine aldırmadan ayağa kalkıyorum. "Sen."

Petra ağzını açıyor, tereddüt ediyor. Sonra mırıldandı, "O iyi mi?"

"O *iyi* mi?" Onun boşluğuna doğru bastırarak hırlıyorum. Julia onun yanında geriliyor ama ona fırsat vermiyorum. Eğer silahını çekmeyi aklından bile geçirirse, daha gözünü kırpamadan gözüne bir kurşun sıkarım. Önce onun, sonra metresinin. "Bunu sormaya hakkın var mı sanıyorsun? Yaptığın onca şeyden sonra?"

"Motya..." Yuri elini omzuma koyuyor. "Belki de-"

Sertçe silkeliyorum. "Yapmamız gereken tek bir şey var," diye homurdanıyorum. "Hainlerin hak ettiği tek bir şey."

Şu anda halkın içinde olmasaydık, çoktan yapmış olurdum. Onu gördüğüm an, kafasına bir kurşun sıkardım. Son söz yok. Mazeret yok. Sadece ölüm, hızlı ve acımasız.

Etrafımdan dolaşmaya çalışıyor.

"April-" "Sakın onunla konuşma!"

Neredeyse onu itecektim ama Yuri a r a m ı z a girdi. "Matvey, aceleci davranmayalım. Sonuçlarını düşün-"

"Sonuçlar mı?" Tersliyorum. "*Kadınımı kaçırdığında* sonuçlarını düşünmeliydi!"

"Anlaşmamızı bozdun." Petra titriyor. "Ne bekliyordun ki?"

"Senden bir yetişkin olmanı beklerdim." Yüzüne bağırmaaya devam etmeyi ne kadar çok istesem de, insanların çoktan bakmaya başladığının farkındayım. Bu yüzden sesimi alçaltıyorum ve zar zor gizlediğim öfkemle tükürüyorum: "Senden kendini toparlamayı beklerdim. En önemlisi de hamile bir kadını kaçırıp onu lanet olası bir soyguna zorlamamanı beklerdim."

Sözlerim karşısında gözleri açılıyor. "Bu doğru," diyorum bıçağı çevirerek. "Bana bir şey söylemesine bile gerek yoktu. Çatı katımda planını anlamam beş dakikamı aldı. Ama aslında bir planın yoktu, değil mi?"

"Matvey..." April araya girmeye çalışıyor.

Gözlerimi Petra'dan bir saniye bile ayırmadan onun üzerinden hızla geçiyorum. "Yine senden daha iyi birinin kuyruğuna takılabileceğini sandın. Başkasının sırtından para kazanabileceğini sandın. Kendin yapmak için çok fazla, değil mi?"

"Matvey."

"Ve ne için?" Petra'nın titreyen yüzüne kükredim. "Bütün bunlar ve karşılığında gösterecek hiçbir şeyin yok. Ne elmas, ne unvan, hiçbir şey. Ve sana yardım etmek isteyen tek bir kişi bile yok." Ona tiksintiyle bakıyorum. "Tebrikler Petra Solovyova: Sonunda kendi başınasın."

"*Matvey, yeter!*"

İşte o zaman nihayet bu sözlerin kaynağına dönüyorum.

April'ı ayakta, dik durmaya çalışırken buluyorum. "Yapma," diye uyarıyorum, tekrar yatmasına yardım etmek için acele ediyorum.

Ama kolumu tutuyor ve tekrar oturmayı reddediyor. "Bu işte kimse masum değil," diye nefes alıyor acı dalgaları arasında. "Ne sen, ne Petra, hatta ne de ben. Bu yüzden lütfen, sadece... dur."

"Seni kaçırdı," diye karşılık verdim. "Çocuğumuzu tehlikeye attı."

"Ve bunun için onu affetmedim," diye karşılık veriyor April. "Ama yeterince acı çekmedik mi?" Gözleri yaşlarla doluyor. "Bebeğimiz yeterince acı çekmedi mi?"

İşte o zaman duydum: yine sirenler. Bir ambulans.

İçimdeki *pakhan* kana susamış bir şekilde çığlık atıyor, her nefeste intikam için haykırıyor. Ama bugün April'in zarar görmesinin başka bir nedeni olamam.

Onu kendime çekiyorum, sonra Petra'ya dönüyorum. "Groza Bratva'nın seninle işi bitti. Benim de seninle işim bitti. Ve eğer seni bir daha benim ve ailemin yanında görürsem, seni öldürürüm. O yüzden sakın deneme bile."

Petra'nın yüzünü hiç okuyamıyorum. Daha iyi bilmesem, gözyaşlarını tuttuğunu söylerdim. *Gerçek* gözyaşları, acı ve pişmanlık.

Ama burada Petra Solovyova'dan bahsediyoruz. Eğer bir kalbi varsa bile, uzun zaman önce donmuştur.

Kendini düzeltiyor. Şimdi bile kendini ağırbaşlı göstermeye çalışıyor. "Özür dilerim," diyor April'a ve sadece April'a.

April cevap

vermiyor. Sonra da

gider.

"Bekle!" Yuri geri çekilen kızın ardından sesleniyor. "*Blyat*." Sonra onun peşinden gider.

Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. İttifakı kurtarmaya mı çalışıyor?

Beni duymadı mı lan?

Ambulans yanaşır. Bir sağlık görevlisi "Bayan Flowers?"

diye sorar. April başını sallar. "Benim."

Onu arkaya yüklemelerine yardım ettim. Ama binmek istediğimde, aynı sağlık görevlisi beni durdurdu.

"Siz aileden misiniz? Çünkü değilseniz, korkarım ki sizden gitmenizi istemek zorundayım."

Cesur mu yoksa aptal mı olduğunu bilmiyorum. Meslektaşlarının her biri ailemdaki tehlikeyi sezerek çoktan geri adım attı.

"Sorun yok." April gülümsemeye çalışır. "Ben *fî-Matvey* olacağım!"

"Efendim!" diye ısrar ediyor sağlık görevlisi, ben onu iterek geçerken. "Eğer aileden değilseniz-"

"Ben de aynen öyleyim."

April şok olmuş görünüyor. Sanırım benim de bir parçam öyle olmalı. Kutsal çemberime bir yabancıнын girmesine izin verdiğim için şok oldum. Bunu dünyaya ilan ettiğim için şok oldum.

Ama gerçek şu ki, bu kadar uzun sürmesine çok şaşırdım.

"Beni dışarıda mı tutmak istiyorsun?" Hırladım. "Elbette, devam et ve dene." Sonra April'in yanındaki yerimi alıyorum.

NİSAN

Hastaneye vardığımızda, kafamda olası tüm en kötü senaryoları gözden geçirmiştim bile. Ve *her* senaryoyu kastediyorum.

Ya bebeği çok fazla strese soktuysam? Ya Dr. Allan'ın bahsettiği fetal sıkıntı buysa? Daha da kötüsü, ya *haklıysa*?

Bebeğimi bu kadar uzun süre içimde tutarken ne düşünüyordum?

Beni tam bir panik ataktan koruyan tek şey Matvey, yol boyunca elimi sıkı sıkı tutuyor.

Doktorlar nihayet beni testler için götürdüklerinde, Matvey'nin elini son bir kez sıkıttığını hissediyorum, sanki bırakmak istemiyormuş gibi. "Hemen geliyorum."

Erkek arkadaşım. Sahadaki sağlık görevlisi de ona böyle sesleniyordu. Erkek arkadaşım. Ve Matvey hayır demedi.

Kendime bunun sadece bir kolaylık meselesi olduğunu söyledim. Doktorlar dürttükçe ve Bana bak, kafamda bir mantra gibi tekrarlıyorum: *Matvey öyle demek istemedi.*

Ama o zaman neden bana da "ailem" dedi?

Matvey'nin gerçeği çarpıttığını hayal edebileceğim pek çok şey var: işi, ilişkimiz ya da yokmuş gibi davrandığı hisleri.

Ama aile onun için kutsaldır. Bu konuda asla yalan söylemez. Yani bu şu anlama mı geliyor?

Yapabildiğim sürece bu düşüncelerle dikkatimi dağıtıyorum. Ama karnımdaki ağrı nihayet dindiğinde, korkularım on kat artarak yeniden canlanıyor.

Matvey'i bekleme odasında tekrar bulduğumda, artık kendimi tutamıyorum: Yüzümü göğsüne gömdüm ve yıkıldım.

"Ya çok geçse?" Hıçkırarak ağlıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "Ya hepsi benim suçumsa?"

"Değil," diye kulağımı tırmalıyor Matvey. "Bu asla senin hatan olmayacak, April."

Bunu söyleme şekli, sanki bu sorumluluğu kendi üzerine alıyormuş gibi.

Ama ben bunu istemiyorum. Eğer üçümüzün de sonu bu olacaksa, Matvey'nin bu suçu taşımasını istemiyorum. Bunu tek başına yapmasını istemiyorum.

"Neden düğünü iptal ettin...?" Daha fazla içimde tutamayarak mırıldanıyorum.

"Neden Petra'yla evlenmedin?"

Matvey'nin nefesi kesiliyor. Göğsü yanağımın altında hareketsiz kalıyor. Buna karşılık kalbim sanki ikimiz için atıyormuş gibi çarpmaya başlıyor.

Ve sonra, tam Matvey'nin dudakları bir cevap için ayrılırken, Dr. Allan içeri girer.

"Haberler iyi," diyor hızlıca. "Bebeğiniz tamamen sağlıklı. Az önce yaşadığınız şey Braxton-Hicks'ti. Bu yaygın bir yanlış alarmdır."

Sanki dünyanın yükü omuzlarımdan düşmüş gibi. Dr. Allan hâlâ konuşuyor ama kafamda tek bir cümle dönüp duruyor:

Bebeğim iyi. Bebeğim iyi. Bebeğim iyi.

Matvey beni yakalayana kadar düştüğümü fark etmiyorum. "İyi misin April?"

"Özür dilerim," diye nefes alıyorum. Elleri etrafımda güçlü, sıcak ve sıkı. *Güvenli*. "Sadece... bir an için başım döndü."

Matvey başını sallar. "Dr. Allan, lütfen devam edin."

Dr. Allan kalemiyle panosuna vuruyor. "Söylediğim gibi, hamilelik güvenli kabul edilenin ötesine geçti. Annenin isteklerine mümkün olduğunca saygı göstermeye çalışıyorum, ancak bu durumda korkarım bu artık tavsiye edilemez."

Yutkunuyorum. "Yani diyorsun ki...?"

"Dr. Allan sözünü kısa kesti. "Hafta sonuna kadar."

Bu kelimenin içime işlemesine izin verdim. *İndüklemek*. İçimi ürpertmeye yetti.

Kafamda görüntüler uçuşuyor: kanlar içinde yatan annem. Charlie, yeni doğmuş teni neredeyse morarmış bir halde, içinde neredeyse tek bir nefes kalmışken dünyaya sürüklenmiş. Ben, küçük, güçsüz ve yalnız.

Ama şimdi farklı. Artık o korkmuş çocuk değilim. Güçsüz değilim.

Ve artık yalnız da değilim.

Matvey'nin benim adıma, "April çok açtı, Doktor," dediğini duyuyorum. "Doğum yaptırmak söz konusu değil. Eğer bebekte gerçekten bir sorun yoksa-"

"Sorun yok."

Matvey bana döndü. "Bunu kabul etmek zorunda değilsin."

"Zorundayım," diye cevap veriyorum. "Dr. Allan haklı. Vakit geldi."

Sonra Matvey'in elini güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Her şey yoluna girecek," diyorum ona, belki de kendi kendime konuşuyorum. Belki de başından beri hazır olmayan Nugget değildi. *Bendim*. "Hafta sonuna kadar bebeğimizle tanışacağız. Bu harika değil mi?"

Matvey'nin ifadesi yumuşar. "O halde hazırlamamız gereken çok şey var."

"Tarihi belirlemek için arayacağım." Dr. Allan gülümsüyor. "Şimdilik evine git ve dinlen April. Daha fazla gereksiz çaba gösterme."

"Artık yok," diye söz veriyorum.

Otoparkta Grisha'yı bizi beklerken buluyoruz. "Bayan Flowers," diye selamlıyor. Sonra yalnız olmadığını fark ediyorum.

"April!"

June arabadan bir mermi gibi fırladı. Bana çarpıyor ama nazikçe, bir kez bile karnıma dokunmadan. "Tanrım, Maymunlar, neredeyse beni endişeden öldürüyordunuz!"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Yardıma olacaksa, pek bir şey kaçırmadın. Bu yılın eserleri çok sıkıcıydı."

"Duyduğuma göre *Ocean's 8* anını kaçırmışsın," diye burnunu çekiyor June saçıma.

Buna inanamıyorum. Ağlamayı yeni bitirdim. Yine de June kollarımdayken, bana ve Nugget'a bir şey olacağı düşüncesiyle korkudan titrerken...

İşe yaramıyor. Sel kapıları tekrar açıldı ve ben onları durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum tekrar, en iyi arkadaşşıma sıkıca sarılarak.

"Eminim öylesindir. Beni bir daha asla böyle korkutma. Ciddiyim." Sonra Matvey'e döner. "Sözünü tuttun, Bebek Baba."

Matvey boğazını temizler, biraz rahatsızdır. "Ben her zaman sözümü tutarım."

O zaman göğsüme sıcak bir şey yayılıyor. Çünkü ani bir netlikle, gerçekten önemli olan tek şeyin farkına varıyorum:

Bu sefer Matvey benim için geldi.

June'u Brooklyn'deki dairesine bırakıp çatı katına geri dönüyoruz. Yol boyunca Matvey bana camdan yapılmışım gibi davrandı. Bu... yeni. Bir bakıma sevecen.

Ama ayakkabılarımı çıkarmama yardım edecek kadar ileri gittiğinde başımı sallayıp gülüyorum. "Sorun değil, Matvey. Bunu yapabilirim."

Matvey bana bir bakış attı. "Dr. Allan'ı duydunuz. Gereksiz çaba yok."

Sonra da topuklu ayakkabılarımı çıkarıyor.

Hareketleri dikkatli. Nazik. Bir kez daha, bu adamın - emrinde binlerce adamı ve milyarlarca doları olan bu güçlü adamın - bana değerli bir şeymişim gibi davranması karşısında şaşkına dönüyorum. Bırakın kırılmayı, çentik bile atılmaması gereken bir şey.

İlk defa biri bana böyle davranıyor.

Bir esneme kaçıyor benden. Bu cehennem gibi günden sonra, yorgunluğum sonunda beni yakalıyor.

"Yere yat," diye bağılıyor Matvey. Ağzından çıkan her şey bir emir gibi.
"Sana biraz su getireyim."

"Hayır," diye sızlanıyorum, kolunun kenarını yakalıyorum. "Kal."

Birden, bunu en son yaptığımda ne olduğunu hatırladım. Bu kelime ağzımdan çıktığı anda Matvey'nin odayı ne kadar çabuk terk ettiğini.

"Özür dilerim," demek için

acele ediyorum. "I-" "Pekala."

Başka bir şey söylemeden Matvey yanıma uzandı.

Uzun bir süre, birbirimize bakarak öylece uzandık. Ben, Matvey ve aramızda bebeğimiz. Matvey'in parmakları saçlarıma geliyor, yavaş yavaş okşuyor. Çok geçmeden göz kapaklarım tekrar ağırlaşıyor.

Uykuya dalarken, kendi kendime bu Matvey'in bunca zamandır nerede olduğunu merak ediyorum.

Ve kalp atışlarım yavaşlarken düşünüyorum da, gerçekten kalsa da umurumda olmazdı.

Sonsuza kadar.

MATVEY

Şafak çok çabuk söküyor. Bütün gece gözlerimi kapatmadım, ama sorun değil.

Bakmam gereken başka bir şey vardı.

April sabah ışığına karşı kıpırdanıyor.

"Merhaba." "Merhaba."

Gözlerini kırpıştırarak uyanıyor ve bana arsızca sırtıyor. "Bu da ne böyle?

Yüz mü? Ne düşünüyorsun?" "Her şeyi."

Gerçek bu. Bütün gece düşünmekten başka bir şey yapmadım: April'ı, çocuğumuzu... ve bizi.

Yakında anne baba olacağız. Kafamıza dank etmesi biraz zaman aldı ama sonunda dank etti: bir hafta içinde bebeğimizle tanışacağız. Bir hafta içinde April anne olacak.

Ben de baba olacağım.

"Çok fazla düşünce var," diye alay ediyor. "Ben olamam. Daha çok erken."

"Öyle mi?" Törpülüyorum. "Çünkü ben tam tersini düşünüyordum."

"O da ne?"

"Buraya çok geç geldiğimi."

Kelimelerim konusunda hiç bu kadar liberal olmamıştım. Eğer konuşmaktan kaçınabiliyorsam, kaçınıyorum. Adamlarımı bir bakışıma, bir jestime karşılık vermeleri için eğittim.

Ama April ile her şeyi söylemek istiyorum.

Elimi karnının üzerinde gezdirirken, bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını söylemek istiyorum. Bunu tek başına yapmasını *istemediğimi*. Artık istemiyorum.

Sadece akşam yemeği için orada olmak istemiyorum. Onun yerine, onun için *orada* olmak istiyorum. *Onlar* için. Olmak üzere olduğumuz aile için.

O lanetli haneye tecavüzden beri kelimelerimi yutuyorum. Korkumu. Bir *Pakhan*'ın hissetmesine asla izin vermemesi gereken tek şey.

Ama şimdi itiraf edebilirim: Çok korkmuştum.

April söz konusu olduğuunda -*çocuğumuz* söz konusu olduğuunda- korkmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Onu korumak için her şeyi yapabilecek kadar değerli bir şeye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Her şeyi.

Ve başka bir şey daha hatırlıyorum.

"Matvey?" April soruyor, eli yüzümü buluyor.

Kendi ellerimle kavradım. Sonra ona söylemek istediğim onca kelime arasından üç tanesini seçiyorum. "Seni seviyorum."

Doğal bir şekilde ortaya çıkıyor. Bir daha hiç düşünmediğim gibi.

"Öyle söyleme," diye fısıldıyor April, gözleri parlıyor ve gülümsemesi dalgalanıyor. "Eğer ciddi değilsen bunu söyleme."

"Ciddiyim."

Onu sırt üstü çeviriyorum. Bu şekilde, altımda yayılmış, saçları başının etrafında dalgalanıyor ve yanakları pembeleşiyor, her yönüyle bir çiçeğe benziyor.

"Bana düğünü neden iptal ettiğimi sormuştun. İşte bu yüzden." "Ama senin hayalin-"

"İntikam bir hayal değildir. Bir hedeftir."

Bu hala benim hedefim, sanırım ama söylemiyorum, çünkü bu anı bununla lekelemek yanlış geliyor. Hâlâ susadığım kan. April söz konusu olduğuunda, hiçbir şeyin onu lekelemesini istemiyorum.

"Ama yine de bunu istiyorsun," diyor benim için.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Bunu istiyorum. Ve diğer her şeyi de istiyorum."

Bu benim özümde hep vardı, bu doymak bilmez açgözlülük. *Pakhan* olarak, dünyayı ayaklarımın altına almak istiyorum. Bir evlat olarak, intikam istiyorum.

Ve bir erkek
olarak... "*Seni*
istiyorum."

April'in ela gözleri yaşlarla doluyor. Gözyaşlarının kirpiklerine yapışmasını izliyorum.
binlerce küçük inci. "Matvey..."

"Seni istiyorum," diye tekrarlıyorum, yanağını okşayarak, "başka kimseyi
değil. Sahte olsa bile."

Sonra onu öperim.

Onu usulca öperim. Tatlı tatlı. Onu daha önce hiç öpmediğim gibi. İçimde bir
açlık var ama ilk defa onu tüketmek istemiyorum.

Bir kez olsun, *bununla*
yetiniyor. Onunla.

Biz.

"Ciddi misin?" Ayrıldığımızda April dudaklarıma doğru nefes alıyor.
"Gerçekten ciddi misin? Bu bir rüya değil mi?"

"İstersen seni çimdikleyebilirim."

Gülüyor. "Neden içimde yine de yapacağına dair bir his var?"

Kalçalarının hassas derisini işaret ve başparmağımın arasına alıyorum. "Çünkü
April Flowers, sen benimsin. Ve seninle ne istersem yapabilirim."

Gözleri kararıyor ve kapanıyor. "Öyle mi?"

"Evet öyle."

"Peki Matvey Groza şimdi benimle ne yapmak istiyor?"

"Senin yanına taşınmak istiyorum. Kalıcı olarak."

April şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Hiç şüphesiz başka bir şey bekliyordu.

Başka bir şey *istemediğimden* değil. Dediğim gibi: Her şeyi istiyorum. Ama
önce April'in hiçbir yere gitmediğimi bilmesini istiyorum.

"Yani..." diye kekeliyor, tepeden tırnağa kızarmış bir halde. "*Burası* teknik
olarak senin yerin..."

"Mm. Ve içindeki her şeyi de," diye fısıldıyorum kulağına. "Hepsi benim."

Baştan çıkarılmadan önce ayağa kalkıyorum. Çok fazla eşyam yok, sadece çatı katımdan gerekli olanları alacağım. Dosyaları da orada tutuyorum. Bu hafta mümkün olduğunca evden çalışmak istiyorum.

Yuvam. Bu kelimenin tadı hala dilimde yabancı.

April'ın elini tutuyorum ve bu tadı onunkiyle değiştiriyorum.

Daha önce pek çok kez olduğu gibi öpüyorum. Ama bu diğer seferler gibi değil; onlar vedalaşmaydı. Sonlar.

Bu bir başlangıç.

"Yakında döneceğim," diye söz veriyorum.

April bana gülümsüyor. "Bekliyor olacağım."

Çatı katına çıkmak için bir taksi çağırdım. Dünkü korkudan sonra, Grisha'nın April'ın kapısının önünde nöbet tutmasını tercih ederim. Ben yokken bir şey olursa, onu hastaneye götürebilir.

Yuri beni almaya gelecekti ama telefonu açmıyor.

Daireme gittiğimde kapıyı kilitli bulmadım. *Yuri olmalı*, diyorum kendi kendime ama yine de her ihtimale karşı silahıma uzanıyorum.

Sonra içeri girdim ve *onu*

gördüm. "Matvey."

Buna inanamıyorum. Buna gerçekten inanamıyorum. "Beş saniyen var gözümün önünden çekil."

Görünüşüne bakıyorum: O da gözünü kırpmamış gibi görünüyor. Saçları dağınık, makyajı lekeli. Gözleri boş, dehşet içinde, yüzü bir hayaletinki kadar solgun. Benim için bile sarsıcı bir manzara. Neredeyse silahımı bırakmama yetecek kadar.

Sonra da "April iyi mi?" diye soracak kadar küstahlaşıyor.

"Evet," diye homurdandım. "Senin sayende değil. Üç saniye."

"Matvey, konuşmamız gerek."

"Dün yeterince açık değil miydin?" Demek istediğimi anlatmak için silahımı kaldırıyorum. "İki saniye."

Eğer bu, anlaşmamızı yeniden gözden geçirmem için umutsuz bir girişimse, artık çok geç. April'ı tehlikeye attı. Çocuğumu tehlikeye attı.

Şimdi fikrimi değiştirecek ne söyleyebilir ki? "Matvey-"

"Bir."

"Hamileyim!"

Parmağımı tetikten çektim. Kelimeler kafamın içinde bir silah sesi gibi çınlıyor. "Az önce ne dedin sen?"

"Hamileyim," diye tekrarlıyor, sesi titriyor. "Ve o senin."

59
NİSAN

Bütün sabah bulutların üzerindeydim.

"*İşte gelin geliyor...*" Kendimi mırıldanırken buluyorum, çamaşırlar elimde. Sonra zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum. *Bunu düşünmek için çok erken, aptal!*

Yoksa öyle mi?

"Matvey'nin teklif ettiği gibi değil," diyorum yüksek sesle. "Değil mi?" Karnımın içinde Nugget uyuklamaya devam ediyor.

"En azından bu kadar çok kelimeyle değil," diye bebeğime saçmalamaya devam ediyorum. "Ama göstermelik de olsa başka biriyle evlenmek istemediğini söyledi! Ve sonra bana dedi ki..."

Seni seviyorum.

Bir yastık kaptım ve içinde çığlık attım. Başım dönüyor, sanki yeniden on beş yaşındaymışım gibi hissediyorum. Sanki ilk defa tekrar tekrar aşık oluyormuşum gibi.

Aşk. Onsuz geçen onca zamandan sonra, onu bir daha asla hissedemeyeceğimi düşündüm. Onun tarafından ısıtılmayı.

İşte o zaman fark ettim... "Ben karşılık vermedim!"

Tanrım, dağınıklıktan bahsediyorsun. Aşık olduğun adam -Duyguları olduğunu kabul etmektense beton çiğnemeyi tercih eden aynı adam sonunda bana itiraf ediyor ve ben ne yapıyorum?

Ben de söylemeyi unuttum.

Harika iş, April. Daha evlenmedin bile ama şimdiden yılın karısı oldun.

"Karım," diye nefes alıyorum. "Bunu hayal edebiliyor musun, Nugget?"

Kesinlikle yapabilirim. Kendimi durduramadan, hayal ediyorum: uzun beyaz bir elbise içinde koridorda yürüyen ben, arka planda çalan gelin marşı. Ve diğer tarafta beni bekleyen.

Tanrım, June'u aramak için can atıyorum. Bunu tüm dünyaya anlatmak istiyorum. Çatılardan haykırmak istiyorum.

Ama aynı zamanda bu küçük baloncuğumuzu da korumak istiyorum. Bu şekilde geçirdiğim her saniye, Matvey'in beni sevdiğini bilerek güvende olmak - beni istiyor ve başka kimseyi istemiyor - bana havada yürüyormuşum gibi hissettiriyor.

"Bizim için orada olacak," diye fısıldıyorum Nugget'a. "Senin için. Benim için. Ailemiz için."

Çünkü söylediği buydu, değil mi? Mallard'da ve ambulanda da. Kendisine erkek arkadaşım dedi. Bize *ailem* dedi.

Sadece bu düşünce bile beni yeniden gıcırdatmaya yetiyor.

"Acaba yakında evlenme teklif edecek mi? Matvey ne istediğini öğrendikten sonra bekleyecek bir tip değil. Bunu resmi olarak yapacağını düşünüyor muyuz? Süslü bir akşam yemeği, şampanya kadehinde yüzük falan?"

Dönüyorum ve kıkırdıyorum, elimdeki elbise de benimle birlikte dönüyor. Böyle devam ederse, sadece bu bir çamaşır yükünü kaldırmam saatlerimi alacak. Matvey beni burada gardırobumla dans ederken bulabilir ve teklifini yeniden düşünebilir.

Tekrarlamakta fayda var, aslında henüz gelmedi.

"Ama olduğunda, düğünü planlamak için ne kadar zamanımız olacak?" Nugget'a övgüler yağdırmaktan kendimi alamıyorum. "Büyük bir şey mi isteyecek? Yoksa samimi bir toplantı mı olacak? Tanrım, *gelinlik* ne olacak?"

Bu düşünce bir kez aklıma geldi mi, giderim. O kadar çok geline gelinlik diktim ki, bu düşünceyi hiç aklımdan geçirmemiş olmam imkansız.

"Ama o kadar çok seçenek var ki," diye mırıldanıyorum, heyecanla volta atarken. "Denizkızı mı? Empire mı? Balo elbisesi mi yoksa çay boyu mu? Şıklığı mı tercih etmeliyim yoksa peri masalı formatını mı benimsemeliyim? Ve dantel mi yoksa tül mü istiyorum? Organze, belki?"

Nugget kibar bir tekme attı. Bunu dinlediğine dair bir işaret olarak kabul etmeye karar verdim. "Yine de krep, fit ve flare bir elbise üzerinde gerçekten güzel dururdu..."

Aynı bluzu üç kez katlayıp açıyorum, terlikli ayaklarımla yerde bir çukur kazıyorum. "Rengini de unutmamak lazım," diye mırıldanıyorum.

"Saf beyazın bir cazibesi var, peki ya şampanya? Fildişi? Gül yaprağı?"
Kapının açıldığını duyduğumda hâlâ rüya gibi fanteziler içinde kaybolmuştum.

"Matvey!" Ona bağlandım.

Tekrar unutmadan önce bunu kesinlikle geri söylemeliyim. Mutluluğa o kadar kapılmadan önce bunu dile getirmek aklımın ucundan bile geçmiyor. Bu kadar mutlu olmamın sebebi.

"Bir şey var-" Ve sonra
duruyorum.

Yüzüne bir bakış her şeyi anlatıyor: Bir sorun var.

Cildi kül rengi, hiç görmediğim kadar solgun. Hayalet görmüş gibi görünüyor. Sanki bir hayalet içindeki tüm mutluluğu emmiş gibi.

Bu beni dehşete düşürmeye yetiyor.

"Ne oldu?" Binlerce endişe aynı anda zihnimi doldururken soruyorum. "Yuri mi? İş yerinde bir şey mi oldu?"

"Konuşmamız gerek."

Midem bulanıyor. Yine de titrek bir gülümseme takınıyorum ve elimden geldiğince onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Tabii ki. Bana her şeyi anlatabilirsin-"

"Petra hamile."

Göz kırpıyorum. Sesim kesiliyor. Bir an için nefes almayı bile unuttum. "Ne?"

"Petra hamile," diye tekrarlıyor, sözleri buz gibi soğuk. "Ve ben onunla evleneceğim."

Kabus içinde kabus gibi hissettiriyor. Uyandığınızı düşünürken, yatağınızın altındaki canavarın midesine geri dalmak gibi. Uzun bir süre boyunca tek yapabildiğim ağzımı açıp bakmak oldu. Kelimeleri zihnimde tekrar ediyorum ve hala bir anlam ifade etmiyorlar.

"Onu istemediğini söylemiştin," diye fısıldıyorum, sesim titreyerek. "Bunun bir iş anlaşması olduğunu söylemişsiniz. Dedin ki..."

Ve sonra kafama dank etti: soğuk, acı gerçek.

"Bana yalan söyledin."

Matvey sessiz kalır.

Şimdi her şey çok mantıklı geliyor: Petra'nın neden kafasını o şekilde kaybettiği. Neden Matvey birlikte olduklarını hiç inkar etmedi. Sadece öyle düşünmeme izin verdi.

Ve ben ona inanacak kadar aptaldım.

Ve şimdi, Petra onun bebeğine hamile.

"Diğer her şey de mi yalandı?" Talep ediyorum, kelimeler kenarlarından çatlıyor. "Dün mü? Bu sabah?" Sonunda sesim yıkılmış bir fısıltıya dönüşüyor. "*Biz de* mi yalandık?"

Matvey'in yüzü okunmaz halde. İlk tanıştığımızda bile hiç böyle değildi: tamamen kapalı. Kızgınlık, ilgi, hatta iğrenme - her zaman anlık bakışlarda bulabilirdim. Dudaklarının köşelerinde seğiren kaslar gibi küçük şeyler.

Şimdi, her şey ölüm kadar durgun. Nedense,
bu daha kötü.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

En kötüsü de, hala kendimi buna inandıramıyorum. Birkaç saat önce her şey yolundaydı. Daha da iyisi, mükemmeldi.

Ve şimdi, her şey mahvoldu.

Matvey uzun bir süre sadece bana baktı. Vurdumduymaz yüzünün altında bir şeylerin hareket ettiğini hissedebiliyorum. Bir alt akıntı. Acı mı? Öfke mi?

Yoksa sonunda benimle işi bitti mi?

"Özür dilerim," diye zorladı sonunda. İki kelime. Bütün bunlar ve benim için sadece iki kelimesi var.

Artık bir şey ifade etmeyen kelimeler.

Benim de kendime ait iki kelimem

var.

"Çık dışarı."

Matvey'in eli bana doğru seğıirdiğinde, sesimi insanlık dışı bir çığlığa yükseltiyorum. "DEFOL!"

Bu yaralı bir hayvanın uluması. Şimdi bile, bir parçam Matvey'in söylediklerimi dinlememesini umuyor. Ne hissettiğimi duymasını. Beni kollarının arasına alıp teselli etmesini, bana kendini açıklamasını. Bana her şeyin bir hata olduğunu söyleyecek.

Beni hala *istediğini* söyle. Onun

yerine, bana sırtını döndü.

İnatçı gözyaşlarından oluşan bir perdenin ardından kapıdan çıkışını izliyorum. Kirpiklerime yapışıyorlar ama onları orada tutuyorum. Düşmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Bir daha Matvey Groza'nın karşısında savunmasız kalmayı reddediyorum.

Ancak kapı arkasından tıklandığında bunun olmasına izin veriyorum: Düşüyorum. Sahip olduğum her şeyle düşüyorum. Dizlerimi yere koyuyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor, hayallerim paramparça oluyor.

Ve kalbim, enkazın arasında bir yerde, onarılamayacak kadar kırık. İşte o zaman telefon çaldı.

MATVEY

Çatı katından çıkarken dönmem. Sadece bir ayağımı diğerinin önüne koyar ve devam ederim.

Asansöre biniyorum. Lobiyi geçiyorum. Kapıcılardan biri dikkatimi çekmeye çalışıyor ama onları görmezden geliyorum. Sokağa çıkıyorum.

Bir ara sokağa daldım.

Sonra tüm gücümle duvarı yumrukladım.

"*Blyat'!*" Kendimi tutamadan küfrediyorum. "*V rot yebis, pizdets-*"

Öfkemin ağzımdan taşmasına ve yumruğuma çarpmasına izin veriyorum. Acı yakıcı ama bunu hoş karşılıyorum. Eğer kemiklerimi kıracak kadar sert yumruk atabilirsem, hissetmem gereken tek şey bu olacak.

Bu olmaz.

Onu kaybetmenin acısı.

"*Yine mi sikişmeye geldin?*" Önümdeki kadına hırlıyorum. *Petra*

fısıltıyla, "Beni duydun," diye cevap veriyor.

"*Bunun olamayacağını gayet iyi biliyorsun.*"

"*Olmak zorunda.*"

Parmağım tetikte seğiriyor. "Sana hiç dokunmadım Petra. Ne de dokunmak istedim." Bu son kelimeleri zehirle tükürdüm. İğrenerek. Bu kadın için başka hiçbir şey hissedemiyorum.

"*Dinlemiyorsun,*" diye geveliyor *Petra*.

"Ve hiç mantıklı konuşmuyorsun!"

"Senin bebeğin olduğunu söylemiyorum!" diye bağılıyor. "Diyorum ki olmak zorunda!"

Yüzündeki ifade delirmiş gibi. Dengesiz. Şu anda, içinde tek bir mantık kırıntısı bile hissedemiyorum.

Neredeyse acıyarak silahımı indirecektim. Kendini kaybetti. Sonunda kaybetti. Sonra arkamda Yuri'nin sesini duydum.

Duvarı tekrar yumrukladım. Ve tekrar, ve tekrar, ve tekrar. Parmaklarımdan kan damlıyor ama onları daha da sıkıyorum. "Siktir!"

Duvara tekrar tekrar vuruyorum. Kısa süre sonra önümdeki nokta kırmızıyla dolmaya başladı. Karanlıkta, günah kadar siyah görünüyor.

"Siktir," diye tükürüyorum tekrar, zonklayan acıya karşı dişlerimi sıkıyorum. Elimdeki değil, o benim için bir şey ifade etmiyor.

Göğsümdeki.

Merkezindeki organda olan. O parçamda, sahip olmadığımı düşünerek kendimi kandırdım.

Yaptığımı öğrenmek için ne zalim

bir yol. "Lanet olsun, lanet olsun."

"Motya!"

Yuri'nin elini bileğimde hissediyorum. Parmakları titriyor; kendime daha fazla zarar vermemi engellemeye çalışıyor ve başarısız oluyor. "Matvey, bana bak."

"Kaybol."

"Bana bak."

İstiyorum. Gözümün önünden defolup gitmesi için ona bir kez daha

bağırarak istiyorum. Ama sonra kelimeler gelmiyor.

Çünkü burada Yuri'den bahsediyoruz.

Kardeşim.

Benim ailem.

Sahip olabileceğim tek aile.

"Bu doğru mu?" Yuri ne atılır.

Konuşmak için ağzımı açtım, gelmesinin sebebinin ben olduğuma ikna olmuştum. Sonra yanımdan geçip Petra'nın kollarına koşmasını izliyorum.

"Yura..." Petra'nın sesi çatlar. "Bunu ğrenmemen gerekiyordu. yol."

"İyi ki yapmışım." Bir eliyle başını okşuyor. Diğer eliyle de kalçasından karnına doğru ilerliyor. "Yani sen gerçekten...?"

"N e d e n bu kadar mutlu görünüyorsun?" Petra alay ediyor ama zayıf bir alay. Yanaklarındaki kızarıklık da bunu bastırıyor. "Bu iyi bir haber değil, biliyorsun."

"O bir bebek," diye cevap veriyor kardeşim, sanki çok basitmiş gibi. Sanki dünyadaki en kolay şeymiş gibi. "Nasıl kötü olabilir ki?"

Sahneyi ağzım açık izliyorum.

"Yuri," diye homurdanıyorum, silah parmaklarımla arasında, "ondan uzak dur."

Yuri döndü. Sonra hayatında ilk kez gözlerimin içine baktı ve "Hayır" dedi.

Her şey bir anda başıma gelirken silahımı havaya kaldırıyorum. "Blyat', Yuri! Ciddi olamazsın!"

Tüm insanların. Bu dünyadaki tüm lanet insanlar arasında.

Ama yanlış anlaşılacak bir şey yok. Ona bakışında. Elinin rahminin etrafında koruyucu bir şekilde kıvrılması.

Aramızda durma şekli.

Bir kkremeyle silahımı yere attım. "Allah kahretsin!"

Her zaman bu kadar açık mıydı? Domino taşları gibi, parçalar yerine oturmaya başlar. Artık her şey anlam kazanıyor: her şüpheli kayboluş, her endişeli bakış. Yuri'nin onun peşinden koştuğu ya da onu gazabımdan koruduğu her an.

*Benim iyiliğim için
değildi. Onun içindi.*

"Açıklayın kendinizi," diye homurdandım, öfkemi zorlukla dizginleyerek. "Şimdi."

Ama Yuri tekrar bana döndüğünde, o alev titriyor. Kardeşimin yüzünde daha önce hiç böyle bir ifade görmemiştim: hem gülümsüyor hem de üzgün. Bir anda on yaş daha yaşlı görünüyor.

"Açıklayacak ne var ki?" diye fısıldar. "Onu seviyorum."

Sevgiyle. Önceden bu fikirle alay ederdim. Kardeşimin yüzüne tükürürdüm, "aşk" bir masaldır diye. Çocuklarımıza yatağın altındaki canavarın dehşetini dengelemek için anlattığımız bir şey. Onlara umut verecek bir şey.

*Ama sadece bir saat önce aynı kelimeyi başka birine söyledim. Ve şimdi,
ne kadar öfkeli olmak istesem de-*

Bunu yapamam.

Bunun için tetiği çekemem.

"Yani senin mi?" Törpüledim. "Senin bebeğine mi hamile?"

Yuri başını sallıyor.

"Hayır."

Petra'nın sesiyle ikimiz de dönüyoruz.

"Olamaz," diye tekrar gevelemeye başlıyor, neredeyse tutarsız. "Yuri, anlamıyorsun. Babam öğrenirse bizi öldürür. İkimizi de öldürür."

"Yapmazdı." Yuri başını sallar. "Sen onun kızıydın. Sen-"

"Ben bir hiçim!" Petra tükürür. "Ben onun varisi değilim. Ben en yüksek teklifi verene açık artırmayla satılacak bir ödül kısırağıyım. Ona bir varis bulmam gerekiyor!" Sesi düşüyor

fısıltıya dönüştü. "Bunun yerine, onun ve ailenin şerefini lekeledim. Bunu yapan insanlar için tek bir kader vardır."

"O zaman seninle evlenirim," der Yuri hemen. "Ona birlikte anlatacağız. Açıklayacağız-"

"Neyi açıklayayım?!" diye bağırır. "Onun istediği Matvey, Yura! Pakhan'ın gücünü istiyor! Ve bunu almak için ona asla sırtını dönmeyeceğini biliyor!"

Bir an için bunun hâlâ doğru olup olmadığını merak ettim. Bunca zamandır Yuri beni kandırıyordu: gizlice dolaşıyor, nişanlımla arkamdan buluşuyordu.

Sadece ismen nişanlı olsak bile, onun peşinden gitmemesi gerektiğini bilmeliydi. Onun için bana yalan söylememesi gerektiğini bilmeliydi.

Onun için bana da ihanet etmeyeceğini kim söyleyebilir?

Ama sonra kendime geliyorum: Burada Yuri'den bahsediyoruz. Ne olursa olsun, o aileden. Biz bir aileyiz. Eğer buna güvenemezsem, o zaman-

"Başka bir yolu olmalı," diye kekeliyor Yuri, bu düşünceyi aklından bile geçirmeyi reddederek. "Bunun dışında her şey olabilir Petra."

Güzel kardeşim.

"Var," diye onaylıyor. "İkimizin de hayatını kurtarmanın tek bir yolu var. Tek yol." Ve sonra bana bakıyor.

"Doğru olanı yaptın," diyor Yuri, yumruğumu göğsünde sıkıca tutarak. Yumruğumu tekrar betona, acısını hissedebileceğim bir yere çarpmamı engelliyor. "Bizi kurtardın. Beni kurtardın."

"Tabii ki yaptım," diye homurdanıyorum. "Tabii ki yaptım."

Aile her şeyden önce gelir. Onu her zaman koruyacağım; her zaman bu seçimi yapacağım. Ve her zaman doğru olanı yapacağım. Bu benim inancım.

Peki bu neden doğrunun tam tersi gibi hissettiriyor?

"Hayır," diye çıktım. "Asla olmaz."

"Matvey..." Yuri başlar, çelişkili görünmektedir. "Ben de bundan hoşlanmıyorum ama-" "O zaman benden bunu yapmamı isteme!" Yumruğumu masaya vuruyorum.

"Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?!" diye bağırıyor ağabeyim. "Sevdiğim kadınla evlenmeni istemek? Benim onu koruyamayacağımı ama senin koruyabileceğini bilerek mi? Ben çocuğumu güvende tutamam ama sen tutabilirsin diye mi?"

Birbirimizden birkaç santim uzaktayız. Yumruklarımızın bizim yerimize konuşmasına saniyeler kaldı.

Ama sonra Yuri'nin öfkesi kırılır. "Matvey," diye mırıldanır, "onu kaybedemem. I yapamam."

İşin gülünç yanı, kendisinin de tehlikede olduğunu farkında bile değil. Petra açık ve net söyledi. Ve bir kez olsun ona inandım. Vlad'la nasıl bir adam olduğunu bilmeyecek kadar uzun zaman geçirdim.

Petra'yı kaybedemeyeceğini mi

söylüyor? Ben de onu

kaybedemem.

Vlad'dan korkmuyorum. Eğer üzerimize gelmek istiyorsa, bırakın gelsin: Solovyovlar tüm Groza Bratva'nın liderliğinin tadına baksın.

Ama Petra'yı içeri almamı haklı çıkaramam.

Askerlerime hayatlarını, adamlarını bir yabancı için riske atmalarını emredemem.

Ve Yuri dinlemezdi. O sireni dünyanın sonuna kadar takip edecekti. Onu kendi lanet mezarına kadar takip edecekti.

Ve ben buna izin veremem.

Ama aynı zamanda-

Ayrıca kaybedemeyeceğim biri daha var.

"Motya," diye yalvarıyor Yuri, yaşadığım cehennemden habersiz. Parçalanmaya ne kadar yakın olduğumdan. "Bize yardım et."

"Yapamam."

"Lütfen."

"I-"

"Kardeşim."

Bu bardağı taşıran son damla oldu.

Devenin sırtı gibi, direncim kırıldı. Çünkü bahsettiğimiz kişi benim kardeşim. Bu benim kardeşim ve benden yardım istiyor.

"Başka kimse bilemez," diyor Petra, panik hâlâ sözlerine yansıyor. "Başka kimse senin olmadığını bilemez."

"Sen kapa çeneni," diye hırlıyorum.

"O haklı," diye araya giriyor Yuri, yalvararak. "Tek bir yanlış kelime ve işimiz biter, Motya. Bunu riske atamayız. O..."

O benim çocuğumu taşıyor. Cümlesini bitirmesine gerek yok. Bunu gözlerinden okuyabiliyorum, gün gibi ortada.

"Hiç kimse," diye tekrarlıyor. "Söz ver bana."

April bilmeyi hak ediyor. Kelimeler boğazımın yarısına kadar gelmişti ki- Ona güveniyor musun?

Zihnimin arkasındaki o ses. İçimdeki Pakhan'ın sesi. Bana tekrar tekrar söyleyen-

Aileden değil.

Kan bağı yok.

Ama Yuri öyle.

"Bana söz ver Motya," diyor tekrar, bu sefer daha sessiz. Umutlu. "Lütfen."

Ve Tanrı yardımcım olsun, söz veriyorum.

"Teşekkür ederim," diyor Yuri bana. "Bizi kurtardığın için teşekkür ederim. Kimseye söylemediğin için."

Çatı katındaki April'i düşünüyorum. Beni kapıda karşıladığında ne kadar sevinçliydi, sonsuza dek mutlu olmayı bekliyordu.

Ama "sonsuz kadar mutlu" diye bir Şey yoktur.

"Gel," diye zorlayarak sokağın ağzına doğru geri yürüyorum. "Yapacak işlerimiz var."

Kanımı tuğlaların üzerinde bırakıyorum.

Ve April Flowers'ı sonsuz dek geride bırakıyorum.

MATVEY

Kapılar açılmadan önce ofise geleli bir saat bile olmamıştı.

"Seni uyuz köpek!" Vladimir yumruğunu havada sallayarak içeri girdi. "Seni *mudak!* Kızımın şerefini lekelemeye nasıl cüret edersin?!"

Harika. Tek kelimeyle harika. İnsan Petra'nın sevgili babacığına ispiyonlamadan önce en azından bana sabahı yaşatacağını düşünürdü. Görünüşe göre öyle bir şansım yok.

Grisha ve Yuri silahlarını çekmiş Vlad'ın peşinden koşarak geliyorlar ama ikisine de beklemeleri için işaret ediyorum. "Merhaba Vladimir. Bu şekilde buluşmayı gerçekten bırakmalıyız."

"Bu ne cüret!" Vlad kükrer. Yumruğunu vurmak için kaldırır. "Yüzündeki o gülümsemeyi sileceğim, seni *govnyuk-*"

Hiç çaba harcamadan yumruğunu havada yakaladım. *Yaralı* elimle.

"Gülümsediğime inanmıyorum," diye homurdandım.

Sonra tutuşumu sıkılaştırıyorum.

Yumruğum Vlad'ın yüzünü sıkıp kemiklerini patlatırken yüzündeki tüm rengin kayboluşunu izliyorum. Korumaları tereddüt ediyor ama hiçbirisi silahını bana doğrultacak cesareti gösteremiyor. Ne de olsa hâlâ boşa bir elim var. "Matvey-"

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye tısladım, elim artık çelik gibiydi. "Eğer benimle bir alıp veremediğin varsa, sessiz kalmanı beklemeyeceğim. Ben o kadar da zorba biri değilim. Ama diline dikkat edeceksin ve kendini unutmayacaksın." Vlad'ın yüzü acıyla buruşuyor ama ben yine de bırakmıyorum. "Ne de olsa yakında senin *pakhan*'ın olacağı. O yüzden neden medeni bir şekilde devam etmiyoruz?"

"*Blyat'*, tamam! Tamam! Özür dilerim!" Ancak o zaman onu serbest bırakıyorum.

"Bu durumda benim de pişmanlıklarım var," diye ekliyorum. "Bunların hiçbirinin olmasını istemediğimi söylediğimde bana inanın."

Bu bir özür değil, gerçek. Pişman olduğum bir şey varsa, o da bu lanet karmaşadır. Bana kalsaydı, Petra bakire olarak yaşayıp ölebilirdi.

Ama bu bana bağlı değildi.

Ve ben bu konuda seçimimi çoktan yaptım.

Vlad hâlâ öfkeli ama İngilizcesini hatırlayacak kadar sakinleşmiş görünüyor. "Bunu duyduğuma sevindim. İnsanlar bana eski kafalı diyebilir ama ben bile genç bir çiftin evlenene kadar ellerini kendilerine saklamalarını beklemiyorum. Bir erkeğin ihtiyaçları olduğunu anlıyorum."

Peki ya bir kadın? Vlad gibi biriyle evli olmanın nasıl bir şey olduğunu kısaca merak ediyorum. Birden, rahmetli karısına karşı bir sempati duyuyorum.

"Ama bir çocuk tamamen başka bir mesele," diye devam ediyor. "Burada ailemin onuru söz konusu."

"Benimki de öyle."

Bana elini uzattı. Tiksintimi bastırarak elini sertçe sıkıyorum.

Vlad, "Bu yüzden düğünün bir hafta içinde kutlanması gerekiyor," diye sözlerini tamamlıyor.

Bir an için yanlış duyduğuma emin oldum. "Bir hafta," diye yankıladım.

"Elbette! Bu meseleyi mümkün olan en kısa sürede geride bırakmak istiyoruz. Umarım siz de aynı fikirdesinizdir?"

"Evet," diye kabul ediyorum. "Ama bu hafta olmaz. Nisan'ın bebeği doğacak."

Bu iki kelime -Nisan'ın bebeği- Vlad'ın yüzünü tekrar kiraz kırmızısına çevirmeye yetiyor. "Sikeyim o *sukayı*," diye tükürür. "Onun ubljudok'unu sikeyim. İstedikleri kadar ortadan kaybolsunlar!"

"Sanıyordum ki," diye kulağına hırladım, tutuşum aniden yeniden çelikleşti, "medeni olmak konusunda anlaşıştık."

"Tamam, *blyat'*, tamam!" Vlad acı içinde tısladı. "Ama bu iş yeterince uzadı evlat. *Gerçek* aileni düşünmenin zamanı geldi."

Sonny. Bana öyle dediği için parmaklarını koparmalıyım. Ama kendimi durumu hatırlamaya zorluyorum, burada neyin tehlikede olduğunu.

Kardeşim. Onun ailesi.

"Yani?" Vlad sorar. "Onurlu bir adam mısın, değil misin?"

"Eğer bundan şüphe ediyorsan, o zaman benimle hiç iş yapmamalısın," diye karşılık veriyorum.

Ve sonra, gözlerimin önünde, Vlad'ın ifadesi değişiyor.

"Belki de değil," diye yanıtlıyor yeni bulduğu bir sakinlikle. "Belki de kayıplarımı azaltmalıyım. Desteğimi ve sayılarımı geri çekmeliyim. O zaman yeni arkadaşlar edinmek zorunda kalacağım. Ne duyduğumu bilmek ister misin?"

Birinin maskesini çıkarmasını izlemek gibi. Vlad'ın sesi daha sakin, tavrı daha soğuk. Bir zamanlar sokaklarda hakkında fısıldanan *pakhan*'a benziyor. Korkulan Solovyov patriği, düşmanlarını önce sözleriyle sonra da bıçaklarıyla domuz gibi boğazlamasıyla ünlü. En başta onu aramamın sebebi buydu.

Yine de bunca zaman onun dişlerini bizzat göreceğimi hiç düşünmemiştim. Yaşlandıkça öfkesi azaldı ve akıllı köreldi, New York'taki her bir *pakhan* Vlad'ın o versiyonunun öldüğüne inandı - ben de dahil.

Eğer bu adamdan nefret etmeseydim, neredeyse ona saygı duymak zorunda kalacaktım.

Sorusuna cevap verme zahmetine girmediğim için kendisi cevap veriyor. "Federallerin de yeni arkadaşlar aradıklarını duydum," diyor. "Eminim meşhur Matvey Groza ile çok ama çok ilgileniyorlardır."

"Dikkatli ol," diye uyarıyorum.

"Ve sen ünlüsün, değil mi? CEO ve *Pakhan* olarak. Kimliğinizi saklamak için çok çaba sarf etmiş değilsiniz. Aslında, adliyenin iki mil ötesindeki her masada konuşulan konu sizsiniz. Eyalet savcıları her yerde sonunda işe yarayacak bir şey bulmak için can atıyor."

"Kendimi tekrar etmeyeceğim, Vlad."

"Gerek yok. Sonuçta biz hâlâ arkadaşız. Aslında aileyiz. Ama öyle olmasaydık, korkarım başka seçeneğim olmazdı."

Kulaklarıma inanamıyorum: Bu *mudak* beni tehdit ediyor. *Beni*. Gün gibi ortada, kendi ofisimde, adamlarımın önünde.

Yine de, itiraf etmekten nefret etsem de, zırhımdaki tek çatlağı buldu: Gizliliğime dikkat etmedim. Bu şehir sanki lanet olası bir öcüyümüşüm gibi adımları fısıldıyor; her öldürdüğümde, her yakaladığımda, bıraktığım izlere aldırış etmeden yaptım. Temiz olmak umurumda değildi; sadece intikamımı alacak kadar uzun süre özgür bir adam olarak kalmam gerekiyordu.

Sonrasında uğruna yaşayacak bir şeyim olacağını hiç düşünmemiştim.

"Gerçekten bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Her şeye rağmen alay ediyorum. "Ben seni mahvetmeden sen beni mahvetmek mi?"

"İnsanlar Bratva'mın ölmekte olduğunu söylüyor," diyor Vlad. "Sanırım bu gerçekten çok uzak değil. Zaten bu yüzden bir varise ihtiyacım var: bizi geleceğe taşıyabilecek güçlü bir adama. Ve hiç kuşkun olmasın evlat, kimse senin o adam olmanı benden daha çok istemez. Ama eğer bunu yapamazsan..." Bir an için gözleri Petra'nınki kadar soğuk parladı. "O zaman sana son nefesini vermek üzere olan bir canavarın ne kadar tehlikeli olabileceğini gösteririm."

Öldür onu, içgüdülerim bana bağıyor. Onu şimdi öldür ve bu iş bitsin. Onunla işim bitsin.

Ama bu intikamımı nereye itecek?

"Ama tabii ki bunların hepsi varsayımsal." Vlad geri çekilir, ellerini kaldırır, sesi yine hoştur. "Dediğim gibi, biz hâlâ arkadaşız. Geriye kalan tek şey bir randevu."

Yumruklarımı o kadar sıkıyorum ki eklemlerim tekrar kanamaya başlıyor.

Bebek doğduktan sonra Petra'yla ilişkiyi kesmiş olsaydım, yine de kurtarılabilirdi. Vlad'a bir görev ve onur hikâyesi anlatsaydım, belki bir ittifak hâlâ mümkün olabilirdi. Belki Yuri'yi yerine bile kabul edebilirdi. Ona varisim adını verdiğim sürece, bu kabul edilebilirdi.

Ve yapardım. Tanrım, yapardım. Ama şimdi, bir bebek var.

Vlad'ın gazabını göze alırsam, benimkine ne olacağını kimse bilemez.

Onları koruyabilirim, içimdeki adam ısrar ediyor. Hem çocuğumu hem de April'ı koruyabilirim. Onları şehirden, ülkeden çıkarabilirim. Her ne kadar kalbimi göğsümden söküp atacak olsa da, bunu yapabilirdim.

Ama hiç kimse bir başkasını yirmi dört-yedi saat güvende tutamaz. Dünyanın en güçlü *Pakhan*'ı bile.

Bu durumda, yapabileceğim tek bir şey var. Yapacak tek bir seçim kaldı.

"Pazar."

Vlad göz kırpmıyor. "Pardon?"

"Düğün Pazar günü kutlanacak," diye zorladım. "Bunun herkesi tatmin edeceğine inanıyorum."

Vlad bir an için itiraz edecekmiş gibi görünüyor. Bunu yapmasını bekliyorum. Silahımı çekip halılarımı dağıtmak için ihtiyacım olan son bahaneyi vermesini bekliyorum.

Ama tek yaptığı başını sallamak. "Pekala," diye kabul ediyor.

"Pazar günü o zaman." Bana elini uzattığında bu kez sıkılmıyorum.

Kapıdan çıktığı anda Yuri'nin rahat bir nefes aldığını duyuyorum.

Sonra Grisha önüme çıkıyor. "Neler oluyor dostum?"

İlk defa böyle konuştuğunu duyuyorum. Asi. "Yerini unutma Grisha," diye homurdandım.

"Özür dilerim," diye düzeltiyor. "Başka şekilde ifade edeyim. Neler oluyor *patron*?"

"Olan şu ki ben evleniyorum," diye hırlıyorum. "Eninde sonunda evleneceğimi hepimiz biliyorduk. Ve sana lanet olası bir açıklama borçlu değilim."

"Kesinlikle yok," diyor Grisha kesin bir ifadeyle. "Ama bir tane olsa çok memnun olurum. Sanırım April da öyle."

"Onun adını söyleme!" Yaralı elimi masaya vuruyorum. Kırmızı, altındaki kâğıtlara yayılıyor.

Suda kan var.

"*Vory*'yi topla," diye emrediyorum. "Ve beni bir daha asla sorgulama. Bu sana izin verdiğim son sefer olacak."

"Grisha..." Yuri elini onun omzuna koyar. "Sorun değil. Sadece... öyle kalsın. Lütfen."

Grisha benimle Yuri'nin arasına bakıyor. Gözleri şüpheyile dolu - o başka bir yerdeyken bir şeyler olduğunu söyleyebilir ve Yuri'nin de bildiğini söyleyebilir. Ne de olsa o boşuna benim üçüncüm değil.

Ama yüzümüzde ne bulursa bulsun, ısrar etmek için yeterli olmadığı açık. Bu yüzden bir adım geri çekilip eğiliyor. "Evet, *moy pakhan*."
Sonra duyuru için *vory* toplamaya gider.

NİSAN

Benden ayrıldıktan sonraki gece, Matvey aile yemeğine gelmedi.

Sanırım memnun olmalıyım. Dürüst olmak gerekirse, buna dayanabileceğimi sanmıyorum. "Aile" yemeği. Ne şaka ama.

Bu da başka bir yalandı, değil mi? Onun için ne kadar önemli olduğuna dair tüm o hüznü keman müziği ve muhtemelen başından beri bir araçtan başka bir şey değildi. Bir uzlaşma. Benim için birkaç saat, sonra da günün geri kalanında Petra'yla takılmak için serbest zaman.

Tanrım, Petra.

Onun oyununa kandığıma inanamıyorum. Aşağılanmış iş ortağı, isteksiz arkadaş, atılgan savunucu. Sırf güvenimi sonsuza dek kazanmak için o haneye tecavüzü kendisinin düzenlediğini öğrensem hiç şaşırırmazdım.

"Kardeşlikmiş," kıkımın kenarı.

Bütün gün yatağımda bana eşlik eden bu düşüncelerle yuvarlanıp durdum. Sanki zihnimin dönmesini engelleyemiyorum. Benim yüzümden kaç kahkaha attılar? Ben odadayken arkamdan kaç gizli bakış paylaştılar?

Bana kaç tane yalan yutturdular?

"Seni seviyorum."

Ve o üç kelime, en acımasız aldatmacaydı. Neden böyle bir konuda yalan söyledin ki? Neden *bana* yalan söyledin?

Kendimi çoktan teslim etmiştim. Hiçbir şey beklemiyordum. Tek istediğim çocuğum için mutlu bir hayat, içinde büyüyebileceği sevgi dolu bir yuvaydı. Üçümüz için dingin bir ortam, sessizliğin ve gölgelerde yürütülen cimri, alaycı zalimlik savaşlarının hakim olmadığı bir ortam.

Ben hiç *aşk* istemedim.

O zaman neden bana veriyormuş gibi yapıyorsun?

"Seni seviyorum."

En kötüsü de, sözlerini hâlâ kafamın içinde duyabiliyor olmam. Çünkü belki de yalan değildi. Belki de onca yalanın arasında gerçek olan tek şeydi.

Hiç bilemeyeceğimden değil.

Ve sonra o telefon görüşmesi oldu.

"April? Bu Dr. Allan..."

Artık tanıdık gelmeyen bir sesle düşüncelerimden sıyrılıyorum: kapı zili çalıyor.

Kendimi olduğum gibi yataktan dışarı sürüklüyorum. Çünkü siktir et, anlıyor musun? Saçlarım dağınık, kıyafetlerim her yerde. Çaba gerektiren bir şey giyecek gücüm yoktu, sadece bir çift şort ve lekeli, büyük boy bir tişört.

Çok geç, kime ait olduğunu hatırladım.

"April."

İşte orada: Matvey Groza, mutsuzluğumun temel nedeni.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. Yapmam gerektiği gibi haklı bir öfke duyacak enerjim bile yok. Sadece kırılmış. Sadece bir insan kabuğu.

Matvey'in yüzü dün olduğu gibi aynı vurdumduymaz maske. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, altında ne olduğunu göremiyorum.

Sonra elinin etrafındaki kanlı bandajı fark ediyorum. "Ne oldu sana-"

"Akşam yemeği."

Göz kırpıyorum. "Pardon, ne dedin?"

"Ben de bu yüzden buradayım," diyor sertçe. "Akşam yemeği." "Akşam yemeği," diye yineliyorum.

"Evet."

Nutkum tutuldu. Gerçekten *nutkum tutuldu*. "Seninle yemek yemek istemiyorum. Seni *görmek* bile istemiyorum, Matvey. Yaptığın şeyden sonra, hala benim...?"

"Bence bir anlaşma yaptık," diyor Matvey kesin bir ifadeyle. "Ve akşam yemeğini de içeriyor."

Duyduklarıma inanamıyorum. Bu adamın böyle bir şey yapabileceğine inanamıyorum.

"Defol," diye feryat ediyorum. "Kapıyı suratına çarpmadan önce gözümün önünden kaybol."

"Bir anahtarım olduğunu göreceksin."

"O zaman ben de sana barikat kurarım."

"Kapıcıyı arayayım da kırsınlar." "Bunu yapamazsın."

"Evet, yapabilirim," diye hırslıyor Matvey. "Çünkü burası hâlâ *benim* otelim. *Benim otelim*. çatı katı. İçinde olsanız da olmasanız da."

Kelimelerin içime işlemesine izin verdim. Sadece onlar değil, söyleniş şekilleri de. Onları söyleme şekli. Buzun kendisi kadar soğuk.

Sonra kenara çekiliyorum.

Kendimi bunu yapmaya zorlamak dünyadaki en zor şey. Ayaklarımı hareket etmeye zorlamak. Ama Matvey haklı. Ne kadar kızgın olursam olayım, burası hala onun yeri. Onun evi.

Bizim olabileceğini düşündüğüm için aptalın tekiydim.

"O halde buyurun," diyorum, müşteri hizmetleri sesimi tekrar takınarak. "Kendinizi evinizde hissedin, Bay Groza."

Sonra gözlerinde bir şey parlıyor. Şöyle bir şey-

Bitkinlik.

Bu beni bu konuşmanın herhangi bir kısmından daha çok etkiliyor.

Yemek boyunca tek bir lokma bile almadım. Yemekler ne kadar ağır sulandırıcı, kokular ne kadar tatlı olursa olsun, tabağıma bir kez bile dokunmuyorum.

Matvey sonunda "Ye," diye homurdanır. "Güce ihtiyacın var."

"Aç değilim."

"Umurumda değil. Bebeğin buna ihtiyacı var."

Doğru, tabii ki. Bebek. Tanrı beni bundan başka bir şeyden korusun.

... Haberlerim var. İndüksiyonla ilgili.

Dr. Allan'ın sesini zihnimden uzaklaştırıyorum. "Şu anda kendimi iyi hissetmiyorum, Matvey."

Yalan değil. Yemek yemek istesem bile midem tamamen kapalı. Şu anda tek bir ısırık alsam, hemen oracıkta kusarım.

"April..."

"Daha sonra ısıtırım," diye kabul ediyorum. "İşte oldu. Mutlu musun?"

Ama Matvey mutlu görünmüyor. En ufak bir şekilde mutlu görünmüyor. Ve yine de, yüzünde öfke izi yok. Bunun yerine, yorgun görünüyor. Tükenmiş.

Yenildi.

Ki bu hiç mantıklı değil. Burada Matvey'den bahsediyoruz: O pes etmez. Hayır cevabını kabul etmez. Kaybetmez, kimseye kaybetmez.

Kesinlikle benim için değil.

Peki burada neye bakıyorum? Bu gerçek mi? Matvey pastasını yiyebileceğine bu kadar inanmış mıydı? Gerçeklik sonunda onu yakaladığında büyük bir şok mu oldu?

Bir tarih belirledik.

Önümdeki sarsıcı manzaradan mı yoksa Dr. Allan'ın kulaklarımda yankılanan telefon konuşmasından mı bilmiyorum. Ne olursa olsun, bütün gece ilk kez konuşmak için ağzımı açtım.

Ve sonra Matvey sözümü kesti.

"Bilmelisin ki... bir tarih belirlendi. Düğün için." Dilim kurşuna döndü. Yine de, "Ne zaman?" diye mırıldanmayı başardım.

"Bu pazar."

Donup kaldım.

Söylemek istediğim milyonlarca şey var. Milyonlarca soru.
bir anda aklıma geldi.

Ama sonunda sadece bir soru sorabildim. "Bu kadar çabuk
mu?" Matvey'nin çenesi gerildi. "Bekleyemedik."

Sonunda beni taşa çeviren şey bu. *Bekleyemedik*. Sanki onlar sadece
Birbirimizi geciktiremeyecek kadar çok sevdik. Sanki başından beri olduğum
tek şey buymuş gibi: bir gecikme. Geçici bir aksilik. Asla sürmemesi gereken
bir şey.

Masadan kalkıyorum. Matvey de aynısını yapıyor. "Tebrikler," diye
fısıldıyorum. Ve Dr. Allan'ın telefon konuşması zihnimde kilitli kalıyor.

"Merhaba April. Bu Dr. Allan."

Onu kapıya kadar geçirdim.

"Haberlerim var. İndüksiyonunuzla ilgili."

Onun için açıyorum.

"Doğum tarihine karar verdik."

Çıkarken onu izledim.

"Bu Pazar."

Ve hiçbir şey söylemiyorum.

NİSAN

Önümüzdeki birkaç gün boyunca işler pek değişmez.

Geç uyanıyorum. Perdeleri kapalı tutuyorum. Kalkmaya zahmet ettiğimde, çatı katında bir hayalet gibi dolaşıyorum. Huzursuz. Uyuşuk.

Sessiz.

Artık hayatımın değişmezi bu: sessizlik. Pek çok kez, kendimi bundan sonsuza dek kurtardığımı düşündüm. Önce bulduğum ailemle, sonra da Matvey'le.

Ama beni her yerde takip ediyor.

Matvey akşam yemeği için geldiğinde, sessizlik sağır edici bir hal alıyor. Ne kadar çabuk yabancılaştığımıza hayret ediyorum.

En kötü türden yabancılar. Bir zamanlar "Seni seviyorum." diyen yabancılar.

Bir de bebek var. Doğum tarihi her gün her dakika aklımda dolaşıyor.

Birlikte yemek yediğimiz ilk gece, kendime sürekli, eğer benimle sadece konuşursa, o zaman itiraf edeceğimi söylüyorum. Bana tek bir kelime söylerse -günümü sorarsa, herhangi bir şey sorarsa- o zaman ona anlatacağım.

Ama asla yapmaz.

İkinci gece, kendime sadece bir bakışın yeterli olacağını söyledim. Eğer tabağından başını kaldırırsa, bakışlarını tek bir saniye boyunca benimkinde tutarsa, bunu bir işaret olarak kabul edip her şeyi anlatacağım.

Ama bunu da hiç yapmıyor.

Sonra, üçüncü gün, yine de ona söylemeye karar verdim. O hâlâ bebeğin babası, değil mi? Beni ne kadar küçümsemiş olursa olsun -beni ne kadar kırmış olursa olsun- yine de bilmeye hakkı var. Öyle değil mi?

Ama bir bebek daha geliyor.

Zihnimin arkasında zehir kusan küçük, nefret dolu bir ses. Bastırmak için elimden geleni yapıyorum ama daha güçlü, daha yüksek sesle geri gelmeye devam ediyor: *Yakında başka bir çocuğu olacak. Daha iyi bir tane. Meşru bir tane. Gerçekten sahip olmayı seçtiği bir tane. Ve bu gerçekleştiğinde, en başta hiç istemediği çocuğu unutacak.*

Tıpkı ailenin yaptığı gibi.

Dördüncü gün, o sesi sonsuza dek söndürmeye kararlıyım. Kendime diyorum ki: Eğer bana cevap verirse.

Bana cevap verirse, ona
söylerim. "Onu seviyor
musun?"

Çatal bıçak sesi kesiliyor. Matvey'nin elleri hareketsiz. Aynen böyle, sessizlik her zamankinden daha yüksek sesle büyür.

Bir parçam *evet* demesini umuyor. Çünkü eğer onu gerçekten seviyorsa - eğer tüm bunlar sonsuza dek mutlu olma yolundaki son sınavsa - o zaman bunu kabul edebilirim. Huzursuz ruhumu rahatlatabilirim.

Hemen değil. Belki uzun bir süre için değil.

Ama eninde sonunda.

Ya da en azından rol yapabileceğim.

Onlar adına mutlu olacağım. Gülümseyeceğim, başımı sallayacağım ve tüm doğru kelimeleri söyleyeceğim. Ne de olsa hayatım boyunca bunu yapmadım mı? Başkalarının mutluluğunun kırıntılarıyla yaşamadım mı? Olabilsin diye yollarından çekilmedim mi?

Benim kahkahalarla dolu evim olmayacaktı ama *bir* yuva olacaktı. Çocuğum için bir yuva.

Benim çok sevdiğim bir üvey kardeşim var; belki Nugget da aynısına sahip olabilir. Matvey ve Yuri gibi birbirlerine değer vererek büyüyebilirler. Daha da iyisi, en başından itibaren birlikte büyüyebilirler.

Bu *benim* mutluluğum olmazdı ama yine de mutluluk olurdu.

Yine de bir *yanım* hâlâ "*Hayır, onu sevmiyorum.*" demesini umuyor. *Seni seviyorum, April Flowers. Sadece seni seviyorum.*

Ancak tamamen hazırlıksız olduğum Şey, aslında karşıma çıkan cevap.

"Bu seni ilgilendirmez."

Yukarı bakıyorum. Matvey'nin gözleri nihayet üzerimde, ama hiç bu kadar soğuk olmamıŐlardı. Sözlere de -bütün hafta boyunca zihnimde yalvardığım sözler. Sessizlik Şimdi bozuldu, ama ne pahasına?

"Matvey..." Peetemi sıkıca kavrayarak tekrar deniyorum. "Sadece söyle bana. Söz veriyorum, halledebilirim. Sadece bilmem gerek-"

"Hiçbir Şey bilmene gerek yok."

"Bu hiç adil değil," diye boğazımdaki yumruyu törpölüyorum.

Matvey'in yumruğunun masada sıkılıp açılmasını izliyorum. Sabrını kaybetmek üzereyken yaptığı gibi. "Bırak onu April."

Başımı salladım. "Hayır. Bana bu kadarını borçlusun. Bana borçlusun-" "Sana *hiçbir Şey* borçlu değilim!"

Bu sözlerin sertliği beni zıplattı. Bir an için donup kaldım: Gözümü kırpmıyorum, konuşmıyorum, nefes alamıyorum.

Matvey'in sandalyesi gıcırđıyor. GözyaŐlarımdan perdesinin ardından onu ayakta izliyorum. "Sana hiçbir Şey borçlu değilim," diye tekrarlıyor, daha sessiz. "Ve sen de bana hiçbir Şey borçlu değilsin. Ne istiyorsan onu yap."

"Ne... istiyorum?" Kekeliyorum.

Başıyla onayladı. "Doğumdan sonra başka bir daireye taŐınmanı ayarlayacağım. Her açıdan senin olacak. Yirmi dört saat güvenliğiniz ve ihtiyaçlarınız için bir banka hesabınız olacak."

"Ve istediğimin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Titreyen bir sesle soruyorum. "Daha büyük bir kafes mi?"

"Sana bakacağım," diye devam ediyor beni duymamış gibi. "Ve ocuğumuz için. ArkadaŐlarını çağırmakta özgür olacaksın. June'un geri taşınmasını istiyorsan, sana engel olmayacağım. Ve eğer sen..."

"Ve eğer başka birinin taşınmasını istersem, sen de bana engel olmayacaksın, öyle mi?"

Sesim titremeden cümleyi tamamlayamıyorum. Birkaç gün önce, bu düşünülemezdi bile: Matvey Groza, beni başkasına mı veriyor?

Ama şimdi...

Başka ne demek istemiş olabilir ki?

"Seni istiyorum, başka kimseyi değil. Sahte olsa bile."

Hâlâ bu sözlerle inanmak istiyorum. Tüm kalbimle istiyorum.

Ama bir yandan da *"Seni seviyorum "a inanmak istiyorum.*

Ve bakın nasıl sonuçlandı.

"Hayır."

Göz kırpıyorum. "Hayır mı?"

Tüm bu olaylar başladığından beri ilk kez kendime umut etme izni veriyorum.

"Başka birine sahip olamazsın," diye homurdanıyor. "Ne şimdi, ne de hiçbir zaman. Sen benimsin."

O zaman öp beni, yalvarıyorum. Şimdi öp beni ve seninim de. Düşünü iptal et, beni götür, olanları unuttur.

Öp beni ve sonsuza dek mutlu olmamı sağla.

"Ve eğer ben sana sahip olamazsam, o

zaman kimse olamaz." *Hiç kimse.*

Son umudum da paramparça oldu. Ayağa kalktığımda parçaların ayaklarıma battığını hissedebiliyorum.

Hiç kimse. Bu iki kelime kafamın içinde bir tokat gibi tekrarlanıp duruyor. Ne Matvey, ne de başkası. *Hiç kimse.*

"Yalnız kalmamı mı istiyorsun?" Mırıldanıyorum. "Beni istemiyorsun ama sonsuza dek yalnız kalmamı mı istiyorsun?"

Gözyaşlarımı zor tutuyorum. Matvey'in sahiplenici, değişken, kıskanç olduğunu bildiğim onca şey arasında...

Onun da bu kadar acımasız olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Dudakları mühürlü kaldığında fısıldıyorum, "Çocuğumuzun yalnız kalmasını mı istiyorsun?"

"Orada olurdum," diye karşılık veriyor.

"Ziyarete gelirdim." "Akşam yemeği için. Tek kelime etmeden." Yüzünü buruşturuyor. "Hiç yoktan iyidir."

Hak ettiğim şey bu, hiç yoktan biraz daha fazlası. *Çocuğumuz* bunu hak ediyor. babasına göre hak ediyor. Sessizlik.

Ve hiç kimse.

"Seni istiyorum, başka kimseyi değil. Sahte olsa bile."

Peri masalları ne çabuk bitiyor. Benimkinin son paragrafını neredeyse gözümün önüne getirebiliyorum. Oturma odasının ortasında şoka girmiş bir halde dururken, Matvey'nin arkasından kapanan kapının sesini dinlerken, onu hayal etmeye çalışıyorum: kâğıdın damarlarını, mürekkebin siyah çizgilerini. Ve sonra, son boş sayfadan hemen önce...

"Bir daha asla mutlu olmayacağım," diye mırıldanıyorum sessizliğin içinde.

MATVEY

Bu tam bir işkence.

Bütün hafta ona bakamadım. Konuşamıyorum. Peki ne için? Ne söyleyebilirim ki? Tüm bu karmaşadan sonra ne söyleyebilirdim ki?

Gerçeği, yeni, yabancı bir parçam öneriyor. Ona gerçeği söyle. Ona olan her şeyi anlat. Petra'nın bebeğini, Yuri'yi, hepsini.

Baştan çıkarıcı. Çok, çok cezbedici.

Ama April'a gerçekler konusunda güvenebilseydim, en başından beri burada olmazdık.

"Bugün April'i tekrar gördüm," diyor Grisha ofise giderken. "Gözleri kıpkırmızıydı."

"O zaman ona göz damlası al."

"Uyumuyordu. Koridordan hıçkırarak ağladığını duydum." Başımı pencereye çeviriyorum ve onu görmezden geliyorum.

"Her gece böyle, Matvey. Buna bir son vermelisin." "O zaman kendine kulak tıkacı da al," diye çıkışıyorum.

"Gerçekten bu kadar kalın kafalı mı olacaksın?" Grisha hemen karşılık verir. "Bu benimle ilgili değil, dostum. Onunla ilgili. Bu onun için iyi değil."

"Hepimiz kendimiz için iyi olmayan şeyler yaparız."

"Peki buna ne dersin? Bebek için de iyi değil. Bunu hala önemsediyini varsayıyorum?"

Yumruğumu arabanın kapısına vuruyorum. "Kenara çek." "Çekemem. Trafiğin ortasındayız."

"Kenara çek dedim."

Grisha sinirli bir huff ile itaat eder.

Arkamızda bir korna korosu patlıyor ama umurumda değil. Arabadan iniyorum ve şoförümün de aynısını yapmasını bekliyorum.

Yaptığında, onu en yakın duvara sertçe çarpıyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diye homurdandım. "Burada kararları sen vermiyorsun, ben veriyorum. O yüzden kendi şeridinde kal."

"Peki tam olarak hangi kararı verdin?" Grisha geri çekiliyor, boğazına dolanan ellerimi hiç umursamıyor. "Çünkü benim durduğum yerden, bu senin kararınmış gibi görünmüyor."

"Kapa çeneni."

"Aslında, tahmin etmem gerekirse, kardeşin olduğunu söyleyebilirim-" "SANA ÇENENİ KAPA DEDİM!"

Bir an için Grisha'nın hoşuna gider.

Etrafımdaki insanlar fısıldaşmaya başladı. *Kahretsin. Bana bakıyorlar.* Hâlâ halka açık bir figürüm, birileri beni tanıyabilir. Vlad'ın da nazıkçe belirttiği gibi, gizliliğime daha çok dikkat etmeliyim.

"Ölümüne senin adamınım," diye sesleniyor Grisha sessizce. "Sen benim *pakhan*. Ama ben başkalarının emirlerine uymak için kaydolmadım."

"O zaman bu emirlerin benden gelmesi iyi bir şey."

"April'la mutluydun," diye ısrar ediyor. "Seninle tanıştığımdan beri ilk kez gerçekten mutluydun."

İnkâr etmiyorum. Onca yalandan sonra, buna gücüm kalmadı. "İşler değişir."

"O zaman bana neden değiştiklerini söyle."

"Sana bir açıklama borçlu değilim," diye hırlıyorum.

"Sorun bu mu?" Grisha soruyor. "Yoksa April'i sakladığın gibi beni de mi saklıyorsun - çünkü bu bir aile meselesi?"

Lanet Grisha. Her zaman kendi iyiliği için çok keskin.

"Uzun zamandır senin yanıdayım Matvey," diye ısrar ediyor. "Senin nasıl bir *pakhan* olduğunu gördüm. O zaman bile, beni asla ailen olarak görmeyeceğini biliyorum çünkü ben senin kanından değilim. Ve bununla yaşayabilirim."

"O zaman sikişmeyi bırak-

" "Ama April yapamaz."

Tutuşumu bırakıyorum.

Grisha hızlıca kendini toparlıyor. "Mavili çocuklar gelmeden gidelim mi?"

Onlara izin vermek istiyorum. Şu anda tek istediğim iyi bir dövüş. Ama insanlar hala bakıyor.

"Gidelim," diye emrediyorum.

Yolun geri kalanında tek düşünebildiğim April'ın kırmızı çerçeveli gözleri. Kapalı bir kapıdan gelen hıçkırık sesleri. Çatalların boş tabaklara sürtünmesi.

Sessizli

k.

Sessizli

k.

Sessizli

k.

Her gece akşam yemeği için geri geliyorum.

Bu benim kendime yaptığım bir işkence: Ona karşı dürüst olamıyorum ama ondan uzak da duramıyorum.

Ben de onu yanıma oturttum.

Bu dünyadaki en kötü şey. Kendimi lanet olası bir canavar gibi hissediyorum. April'ı yanlış giden bir peri masalının içine daldırmışım gibi.

Ama yine de bizimki asla öyle bir hikâye olmadı. Birbirimize hiçbir şey için söz vermedik. Ona hiçbir şey için söz vermedim. Sadece-

Seni seviyorum.

"Onu seviyor musun?"

Sesi benim hatıralarımla örtüşüyor. Sözcüklerimi onunkilerden ayırmam bir anımı alıyor - gerçekte ne dediğini anlamak için.

Bunu yaptığımda, *çığlık* atmak istiyorum.

Onu seviyor musun? *Petra'yı mı?* Cam çiğnemeyi tercih ederim. Kardeşimin onda ne bulduğunu asla anlayamayacağım. Huysuz, ne yapacağı belli olmayan, her zaman zirveye tırmanmaya çalışan, yoluna çıkabilecek herhangi birini umursamaktan aciz biri.

O-

Bana çok benziyor, diye fısıldıyor zihnim.

Ve April.

April benim olmadığım her şey.

Sıcak. Nazik. Her zaman parmak uçlarında yürüyor, ayaklarının altındaki yumurta kabuklarını kırmaktan korkuyor. Hayatı boyunca ona hayatta kalmanın tek yolunun bu olduğu öğretildi.

Ama ona daha fazlasını göstermek istedim.

Ona ailenin sefalet anlamına gelmek zorunda olmadığını göstermek istedim. Mutluluk da olabilir. Ben, o, çocuğumuz, bir yuva kurabiliriz. Bir yuva *olabiliriz*.

Şimdi de bana *Petra'yı* sevip sevmediğimi mi soruyor?

Hayır, çığlık atmak istiyorum. Petra'yı sevmiyorum. Seni seviyorum April Flowers. Her zaman sendin.

Ama sonra soruları olurdu.

Ve ona asla bir cevap veremedim.

Neden?! Bir parçam lanet olası uluyor. Neden ona cevap veremiyorsun? Neden itiraf edemiyorsun? Neden ona güvenemiyorsun?

"Bu seni ilgilendirmez."

İğrenç bir ileri geri oyunu gibi. Ne zaman ona söylemeye yaklaşısam -içimi döküp affetmesi için yalvarsam- diğeri,

Yaşlı bir yanım *"O aileden değil"* diye fısıldıyor.

O senin çocuğunun annesi, yeni ben tartışıyor. O senin ortağın.

Ve yine o ses: *O aileden değil.* Kan bağı

yok.

Ama Yuri öyle.

"Hiç kimse. Bana söz ver, Motya."

Ve ben de lanet olası bir haine dönüşürsem lanetleneceğim.

Aileme sırtımı dönmeyeceğim.

Ben babam olmayacağım.

Ben de sandalyemden kalktım ve April'ı parçalara ayırdım.

Yaptığım en kötü şeymiş gibi geliyor: Onu kendimden uzaklaştırmak. Bana olan sevgisini çıplak ellerimle göğsünden söküp almak. *Acımasız* olmak.

Ama bana olan aşkını kaybetmesine yardımcı olacaksa, öyle

olsun. *"Sana hiçbir şey borçlu değilim. Ve sen de bana hiçbir şey*

borçlu değilsin." Onun hayatı benden sonra da devam edecek.

Benden sonra da devam etmeli.

Bırakın da onun hikayesinin canavarı ben olayım.

"Eğer June'un geri taşınmasını istiyorsan, sana engel olmayacağım. Ve eğer sen..." Söyle hadi. Söyle, seni korkak.

Onu serbest bırak.

"Ve eğer başka birinin taşınmasını istersem, sen de bana engel olmayacaksın, öyle mi?"

Bu sözleri söylediğini duyar duymaz kendimi kaybediyorum.

"Hayır." "Hayır' mı?"

"Başka birine sahip olamazsın," diye homurdanıyorum, gözlerinin umutla nasıl parladığını fark edemeyecek kadar ileri gitmişim. Onu geri alacağıma dair bir umut; sonunda ona sahip çıkacağıma dair bir umut. "Şimdi olmaz, asla olmaz. Sen benimsin."

Ama yapamam.

Ona sahip olamam. Ona sahip olamam.

Ve eğer yapamazsam...

"Eğer ben sana sahip olamazsam, kimse olamaz."

Onun paramparça oluşunu izlemek, kalbine bıçak saplamak gibi bir şey.

"Kimse yok mu?" diye soruyor bana kırık bir sesle, tüm kısıtlamaları gitmiş.
"Yalnız kalmamı mı istiyorsun?"

Benimle olmanı istiyorum. Sana öyle bir sahip olmak istiyorum ki, bir daha asla başka bir erkeği düşünmeyeceksin. Asla.

Bu çok bencilce. Onu özgür bırakmak istedim, değil mi? Onu kendimden uzaklaştırmak için parçalıyordum, değil mi?

Peki neden böyle oldu?

"Beni istemiyorsun ama sonsuza dek yalnız kalmamı mı istiyorsun?"

Çünkü ondan vazgeçemem, işte bu

yüzden. April Flowers'dan asla

vazgeçemem.

Bizden asla vazgeçemem.

Neden ona söylemiyorsun?

Kafam patlayacakmış gibi hissediyorum. Bana söylediği sözleri ya da benim ona söylediğim sözleri zar zor duyuyorum. Her şey bir sisin içinde.

Öfke. Korku. Kıskançlık. İhtiyaç.

Tek kaydettiğim ağırlarkenki yüzü.

Kapıyı arkamdan kapattım ve parmak eklemlerimi kanlı bir şekilde ısırdım. *"Yarın,"* Törpülüyorum.

Eğer yarın hala böyleyse... "Ona

söyleyeceğim. Güven ya da

güvenme." Kanlı ya da kansız.

65
NİSAN

"Eğer ben sana sahip olamazsam, kimse olamaz."

İlk şok geçtikten sonra tek bir şey hissedebiliyorum: öfke.

Bu ne cüret? Kim olduğunu sanıyor? Beni kırık bir oyuncak gibi bir kenara atıp, sonra da kimsenin bana sahip olamayacağını mı iddia ediyorsun? Beni yalnız bir hayata mahkum ediyor çünkü-

Çünkü ne?

Beni *seviyor*
mu?

Sanki.

Gibi. Lanet olsun. Eğer.

O gece, tuzdan bir heykel gibiydim. Dikişlere katlanır gibi yemeğe katlandım. Çenemi tuttum, dudağımı ısırdım ve hiçbir şey söylemedim.

Sessizlik ama benim

şartlarımla. "April..."

Tabii ki, şimdi konuşuyor. Sessizlik artık işe yaramıyor.

artık efendi. "Bu düşün hakkında... yapman gereken bir şey var-" "Hayır."

Göz kırpmasını izliyorum. "'Hayır' mı?"

Dün geceki alışverişin iğrenç bir parodisi. "Hayır," diye tekrarlıyorum, peçetemi tabakları titretmeye yetecek bir güçle yere bırakarak. "Bunu duymak istemiyorum."

"Yapmak zorundasın."

"Oh, 'zorunda mıyım'?" Güldüğümü duyuyorum ama içinde neşeden eser yok. Kırık, uğultulu bir ses. Terk edilmiş bir evin içinden geçen rüzgâr gibi.

"Dün, bunun beni ilgilendirmediğini açıkça belirtmiştin. Şimdi de seni dinlemek zorunda mıyım?"

"Otur," diye homurdanıyor Matvey.

"Yoksa ne olur?" Ona meydan okudum ama aslında ayağa kalktığının farkında bile değildim. "Beni kilitlemek için daha küçük bir kafes mi bulacaksın?"

"Beni test etme."

Onun oyununa kanmış olduğuma inanamıyorum. Bu adamın beni bu kadar uzun süre kandırmasına izin verdiğime inanamıyorum. Şu anda ağzından çıkan her kelime beni doğruluyor: Tek istediği benim üzerimde güç sahibi olmak.

Tek istediği kontrol.

Bu doğru değil, diye fısıldıyor içimden bir ses. Bu gömdüğüm parçam, hala yaralarını yalayan, kalbindeki yaradan kanayan parçam. *Bir zamanlar sana değer veriyordu. Belki hâlâ önemsiyordur.*

O sesi susturuyorum ve bakışlarımı Matvey'e sabitliyorum. "Seni test etmek mi?" Yankılanıyorum. "Neden? Bana daha önce yapmadığın ne yapabilirsin ki? Daha ilk günden sırtıma bir hedef tahtası koydun. Sayende kaçırıldım, sevdiğim her şeyden koparıldım, kendi evimde saldırıya uğradım. Bir suikastçının silahının namlusuna baktım, kelepçelerle tüm çeteye meydan okudum ve hatta lanet bir soygun yapmak zorunda kaldım. Üstelik nişanlin için."

"April, Petra ile düğün-" "Onun adını söyleme!"

Çılgılık beni şaşırttı. Bunu yapabileceğimi düşünmemiştim: bu dizginlenemez öfkeyi. Kırılmış bir şeyin öfkesi.

Ancak kırık dökük şeyler hayatta kalmak için yeni biçimler almak zorundadır.

"Onun adını söyleme," diye tekrarlıyorum, bu kez fısıltıyla. "Benimle düğünün hakkında konuşma. Tek yaptığın bizimkini küçümsemekken benimle 'aile' hakkında konuşma."

"April-"

"Beni hiç istemedin. Çocuğumuzu hiç istemedin. Bizi hastalıklı bir kıskançlık yüzünden yanına aldın, sırf saklamak istemediğin oyuncaklara başka kimse sahip olmasın diye. Çünkü kırık da olsa onlar *senindi*."

"Sen benimsin," diye hırslıyor, yukarıdan gözlerimle buluşmak için yükseliyor. "İkiniz de benimsiniz. Bu asla değişmeyecek."

"Ve bu beni ölümüne korkutuyor."

Matvey tokat yemiş gibi geri çekiliyor, ama şimdi duramam, istesem bile duramam. Sel kapıları nihayet açıldığında, her şey dışarı akmak zorunda. En dipteki pislik bile. Kimsenin görmemesini umarak hep kendime sakladığım tüm o siyah, çürümüş ve kanlı şeyler. *Benim* karanlığım.

"Beni mahvettin, Matvey Groza. Hayatımı mahvettin ve şimdi de çocuğumunkini mahvetmek istiyorsun."

"April, ben asla-"

"Ama sen zaten yaptın!" Yarı gülüyorum, yarı hıçkırıyorum. "Geçen gün olanlara baksana. Hastanedeydim Matvey, bebeğimin içimde hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyordum. Hepsi senin Bratva'n yüzünden. Senin yüzünden."

Matvey çenesini sıkar. Dudakları gergin bir çizgi halinde, ama hiçbir şey söylemiyor. Kendini savunacak tek bir argümanı yok gibi görünüyor.

Bir kez daha sessizliği seçiyor.

Bu yüzden ikimiz adına da konuşuyorum. "Tanıştığımızdan beri beni istemediğim bir hayata zorlamaktan başka bir şey yapmadın."

"Seni hiç zorlamadım, April."

"Belki de değil," diye kabul ediyorum. "Belki de o kadar yalnızdım ki sana izin verdim." Bir adım öne çıkıyorum. "Ama artık sana izin vermeyeceğim. Daha da yalnız kalmamı istiyorsan, hayır. Çocuğumuzun da benim gibi yalnız büyümesini istiyorsan olmaz. *Senin* yaptığın gibi. Eğer dönüşmeye niyetliysen..."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bugün pek çok korkunç şey söyledim ama bu çok keskin. Çok kötü.

Ve yine de, bu da doğru.

"Söyle," diye homurdanıyor Matvey, sanki aklımı okuyormuş gibi. "Ne düşünüyorsan söyle."

Tereddüt

ediyorum. "İçine..."

"Söyle April."

Beni son iten onun ses tonu: agresif, korkutucu, zalim. "Baban," diye nefes alıyorum.

Matvey'in tam olarak kapandığı anı görebiliyorum. **H e r** ne yaptıysa Söylemek niyetindeyken, keder dağının altında mühürlenmiş olarak derinliklerine geri batar.

Güzel, kinci tarafım seviniyor. *Bırak senin hissettiğin acıyı hissetsin.*

Ama neden iyi hissettirmiyor? Matvey'in başından beri peşinde olduğu şey intikam değil miydi? İyi hissettirmesi gerekmez mi?

Peki neden daha çok ağlamak istiyorum?

Tek kelime etmeden, Matvey bana sırtını döndü. Uzaklaşırken, her adımı kırılan bir şeyin çatlağı gibi yankılanıyor. Onarılamaz bir şey.

Benim bile düzeltemeyeceğim bir şey.

Sabaha kadar yatakta uyanık yatıyorum.

Kapı çaldığında düşünmüyorum bile: Kendimi toparlıyorum ve kapıya gidiyorum.

"Matvey."

Ona yaptığım takım elbiseyi giyiyor. Han mavisi, karanlıktaki gözleri gibi.

Önünde, ceketinin içinde düzgünce katlanmış, ona hediye ettiğim cep mendili var. Rüya gibi görünüyor. Ama gözlerinin altındaki torbalar farklı bir hikâyeye anlatıyor: Bir kâbusa hapsolmuş bir adam.

Anlamıyorum. Bu onun *düğün günü*. Sevdiği kadınla evleniyor, gerçekten istediği kadınla.

Peki neden bu kadar sefil görünüyor?

"Evlenmelisin," diyorum kısık bir monoton sesle.

Doğruyu söylemek gerekirse, henüz erken. Ayrıntıları sormadım ama bu da önceki düğününe benziyorsa, en az üç gün boyunca mekanda olmaması gerekiyor.

Bir saat daha.

Mekan. Acaba değiştirdiler mi? şehrin öbür ucundaki çiçekli bir bahçede mi evlenecekler, yoksa yine terası mı seçtiler? *Bu* teras. Sadece bir kat üstümde.

Balkonda dursaydım, duyabilir miydim? Müziği, marşı, "evet "lerini?

Pencereleri açık tutsaydım, dünyanın parçalanma sesleri içeri girer miydi?

"Önce seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Bu dün gece söylemeye çalıştığın şeyle mi ilgili?" diye sordum.

Matvey'nin ifadesi sertleşir. "Hayır. Açıkçası, bu bilgi konusunda sana güvenemem."

Kelimeler derinden etkiledi. Kendi sözlerimi düşünüyorum: babasıyla ilgili iğneleyici sözlerimi. Hâlâ incinmiş olsam da pişmanlık duymaktan kendimi alamıyorum.

"O zaman ne...?"

"İndüksiyonu biliyorum."

Ona dik dik bakıyorum. "Ne zamandan beri?"

"Dr. Allan seni aradığından beri," diye yanıtlıyor. "Benden sır saklayamazsın April. Bu işe yaramaz."

"Ama onları benden saklayabilir misin?"

Matvey'in yüzünde bir şey parlıyor. Acı gibi bir şey. "Başka seçeneğim yok."

"Her zaman bir seçenek vardır," diye karşılık

veriyorum. "Her zaman, Matvey." "Benim için değil. Bu

konuda değil."

Bu konuşmada sanki iki farklı demiryolundaymışız gibi hissediyorum. Sanki ikisi de hiçbir yere varmayan iki farklı ipi takip ediyoruz. "Artık umursamadığını sanıyordum," diye fısıldadım. "Bebeğimiz hakkında."

"Umursayıp umursamamam artık seni ilgilendirmiyor," diye tükürüyor bana, zehirli bir sesle. "Bu benim de çocuğum. Ve onunla uygun gördüğüm gibi yapacağım."

Bir zamanlar bunu bir iddia olarak kabul ederdim. Agresif, yanlış yönlendirilmiş ama yine de sevgiden doğmuş. Şimdi ise tek yapabildiğim ürpermek.

"Düğünden sonra seni hastaneye kendim götüreceğim," diye ekliyor karanlık ve kesin bir ifadeyle.

Sertçe yutkunuyorum. "Ya istemezsem?" "O zaman bu beni ilgilendirmez."

Sözleri beni şaşkına çevirdi. Matvey ne zamandan beri buz adam olmaya geri döndü? Ne zamandan beri beni tehdit etmeye başladı?

Matvey gitmek için döndüğünde, gözlerimde onun yerini başka biri alıyor. En az onun kadar uzun, heybetli ve korkutucu biri.

Babam.

Bu benzerlik çok esrarengiz. Gergin sırtları, küçümsemeleri. Birden yedi yaşıma döndüm, Dominic'in beni terk edişini izledim. *Daha iyi* bir aile için beni reddetmesini.

Kapıyı kapatacak gücü bile toplayamıyorum. Sırtımı kapıya yaslayıp yığılıyorum, kalbim boğazımda, atışları takip edemeyeceğim kadar çılgınca.

Ve sonra, en kötü kozmik şakayla- "Suyum," diye kekeliyorum boş odaya.

Sıvının bacaklarımın altında birikip elbisemi lekelemesini izliyorum.

Bebek hazır.

Bebeğim hazır ve geliyor.

MATVEY

April'ı geride bıraktığım andan itibaren her şey bir sersemliğe dönüşüyor.

Grisha asansörün önünde beni köşeye sıkıştırıyor. "Bunu gerçekten kabul ediyor musun? Geri dönüşü yok, biliyorsun. Onunla evlendikten sonra."

Lanet olası Grisha. En sonunda bile sinirlerimi bozmanın bir yolunu buluyor.

Benimle asansöre binmeye çalıştığında havladım, "Sen burada kal. Onu koru. Gitmediğinden emin ol."

Bir anlık tereddütten sonra Grisha eğilir. "Nasıl istersen, *moy pakhan*."

Onun yerine Yuri'ye beni Hedoneros Kulübü'ne götürmesini söyledim.

Oraya vardığımızda, mekanın tepeden tırnağa yenilendiğini fark ettim. İyi olmuş. Önceden tam olarak düğüne uygun değildi. Sadece bu kadar kısa sürede müsait olan ilk mekandı - en azından otel olmayan tek mekan. Ve bunu otelde yapmayacaktım.

April bir kat aşağıdayken olmaz.

Çatıya çıkarken aklım başımdan gidiyor. Yuri benimle konuşmaya çalışıyor, "Motya-" "Yapma," diye hırlıyorum. "Ne söyleyeceksen söyleme."

İtaatkar bir şekilde susuyor.

Kardeşim. Hayatımda onun hakkında hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim. Onu seviyorum ve ondan nefret ediyorum. Neden bana bunu yaptırmak zorundaydı? Neden gidip aşık olmaması gereken tek kişiye aşık olmak zorundaydı?

Neden bana *söz verdirmek* zorundaydı ki?

Fark eder miydi? Hayal kırıklığına uğramış bir ses kafamın arkasında fısıldıyor. *Seni söz vermeye zorlamamış olsa bile, ona söyler miydin?*

... Hayır.

Artık gün gibi ortada: Yapmazdım. Yapmamalıydım.

      ba ından beri haklıydım. April aileden değil. *Kan ba ı* yok. Ve g venebilece im biri değil.

Ona kalbimi bir kez açtım. *Bir kez*. Ona ge mi imi, yaralarımı anlattım ve o bununla ne yaptı?

Her şeyi yüzüme vurdu.

Yumruklarımı sıkarak koridora doğru yürüyorum. Yanından ge ti im her konuk rahatsız görünüyor. Herkesin yüzünde bir gerginlik var... Vlad hariç herkesin. *O*  ok mutlu görünüyor. Çok memnun, gerçekten. Artık çok yakınız. Her zaman istediğimiz şeyi elde etmeye çok yakınız. Ben, Bratva'm ve engerek Petra da.

Petra. Daha  zg n görünen bir gelin görmedim. İlk ka tı ında ya da yüzünde rimel izleriyle mutfakta tart yerken bile.

Mümkünse, Yuri daha da  zg n görünüyor.

Hepsi berbat bir olay. Rahip konuşmasını sürdürürken, ba ım suyun altındaymı  gibi hissediyorum. Ondan sonra tekrarlamaya gelince, Petra beni tekmeleyerek uyandırmak zorunda kalıyor.

Ve i  "Evet" demeye geldiğinde, ikimiz de tereddüt ediyoruz. Ama sadece iki kelime. İki kelime ve ölüm fermanı. Ben söylerim.

Petra da söylüyor.

Sonra kalabalık alkı larla patlar.

"İ miyor musun?" Petra bakı larımı açık bara doğru takip ederek bana soruyor. Bakı larımda bu kadar açık mıydım? "Sen de değilsin," diye belirtiyorum. "Eğer yapabilseydim, burada olmazdık."

Doğru. Bebek.

"Senin anaç bir tip olduğunu düşünmemiştim," diye takıldım. "Kurallara uymak, başka bir varlıkla ilgilenmek."

"Çocuk masum," diye mırıldanıyor. "Suçlu olan biziz."

"Kendi adına konuş," diye tükürdüm. "Kendimi bu karmaşanın içine sokacak hiçbir şey yapmadım."

"Son duyduğumda senin de bir çocuğun olacaktı."

Dişlerimi sıkıyorum. Petra her zaman olduğu gibi haklı olduğu zamanlardan daha sinir bozucu olmuyor. Vlad'ın örneğini izleyerek açık barın tamamını mideye indirmememin tek nedeni bu; karaciğerimi ve berraklığımı metodik bir şekilde öldürmek yerine ona katlanarak burada olmamın tek nedeni bu.

Çünkü bugün, yolda bir çocuğum var.

Çocuğum. Tüm bu karmaşa içinde beni ayakta tutan tek şey bu. Sonunda onlarla tanışacağım düşüncesi.

Bu gece. Birkaç saat içinde.

Ama hala çok uzun.

Yuri bize katıldı. Petra'ya bir mocktail uzatıyor ve sonra bana dönüyor.

"Telefonun çalıyor," diye işaret etti.

Ekrana bir göz attım. Grisha'nın adını görünce içimde bir sıkıntı kıvılcımı çakıyor. "Tanrım, ne zaman bırakacağını bilmiyor mu?"

Sinirlenerek aramayı reddediyorum ve telefonumu tekrar cebime atıyorum.

"Şimdi ne yapacaksınız?" Sonra mutsuz çifte ters ters baktım. "Kıçınızı kurtardım ama bu son olmayacak."

"Motya," diye yalvarır Yuri.

"Çocuk büyüyünce bana 'baba' mı diyecek?" Alay ediyorum. "Hayatının geri kalanında 'Yuri Amca' mı olacaksın kardeşim?"

"Dur."

"Yoksa adım atmak için yaşlı adamın nalları dikmesini mi bekleyeceksin?"

Biri kravatımı tuttu.

Yuri olmasını bekliyorum. Yakamı çekip suratıma bir yumruk atmasını, sonunda öfkemi boşaltmak için bana bir bahane vermesini bekliyorum. Yumruklarımla, bildiğim tek yolla.

Ama bu Yuri değil.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor Petra dudaklarıma, sanki öpüşmek üzereymişiz gibi. "Yaptığın her şey için. Bunu öylesine söylemiyorum, Matvey. Gerçekten söylüyorum."

"Bir 'ama' geleceğini hissediyorum."

"Ama," diye tıslıyor, "senden de bana uyguladığın standardı kendine uygulamayı istemek zorundayım."

"Hangisi?" Homurdanıyorum.

"Benim olana saygısızlık etmemek için."

Neredeyse gülmek istiyorum. İstesem Petra'nın bileğini iki parmağımla kırabilirim. Ama o yine de bölgesini dişleriyle tırnağıyla savunuyor. Dişleri ve pençeleri.

Yuri solgunlaşır. "Petya, dur-"

"Kadeh kaldıralım!" Vlad bağılıyor ve tüm gözleri üzerimize çekiyor.

"Yeni evlilere!" Petra çabucak elini bırakıyor.

"Az önce yaptığın şey için seni öldürmeliyim," diye fısıldıyorum kulağına. "Sen Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kardeşim gibi bembeyaz oldu. "Ama yapmayacağım."

Başından beri kafamın içinde başka bir şey dönüp duruyordu. Bütün bunları Petra düzenledi. Sırf daha sonra *beni* sikebilmek için kardeşimi sikti.

Onun kalbini kıracaktı.

Ama ne kadar iyi olursa olsun, bunu asla taklit edemez. Bu tüketen koruma dürtüsü.

Biliyorum, çünkü ben de hissettim.

Petra rahatlamış bir şekilde nefes veriyor. Onun yanında, Yuri'nin de aynı şeyi yapmasını izliyorum. "En azından bu sefer," diye ekliyorum, alçak sesle ve tehlikeli bir şekilde.

Çift uyarımı dikkate almış görünüyor. İki hızlı baş hareketiyle dağıldılar.

Kimin aklına gelirdi ki? Tüm bu karmaşanın içinde birileri mutluluk kırıntısı bulmuş. Ama ben olmadığım kesin.

Telefonum tekrar çaldığında neredeyse pes edip bara gidecektim. "Lanet olası Grisha," diye mırıldandım. Telefonu kapattım.

İndüksiyona bir süre var. Eğer gerçekten ölüm kalım meselesiyse, biri kendi düşünümde beni almak için boynunu riske atacaktır.

Eğer değilse, duymak istemiyorum. Bugün değil.

Beni bekleyen kendi mutluluk kırıntılarım var.

Çocuğumla tanıştıktan sonra kendime şöyle derim. Çocuğumla ilk kez tanıştıktan sonra, önüme çıkan her şeyi halledeceğim.

Her neyse, o zamana kadar

bekleyebilir. Değil mi?

NİSAN

Benim taksiyle ne alıp veremediğim var? Yemin ederim, son birkaç hafta içinde ne zaman bir taksiye ihtiyacım olsa, saçlarım dağınık, elbisem kirlenmiş ve ölüm kalım meselesiyle karşı karşıyaydım.

En azından bu sefer kelepçe yok.

Şimdilik.

Yanımda Grisha'nın beti benzi attı. Kapımda görevli olduğu için beni yerde acıdan inlerken bulan da oydu.

En iyi anım değil.

"Yedek bir araban olmadığına emin misin?" Karnımdaki zonklamaya karşı dişlerimi sıkarak şaka yapıyorum.

"Korkarım bugün hepsi başka bir yerde," diye cevap veriyor, taksimiz için caddeyi tararken. Sonra da son beş dakikadır yaptığı gibi çılgınca telefonuna dokunmaya devam ediyor. "Ambulans istemediğinize emin misiniz?"

Grisha'yı böyle görmek çok acayip. Çok sinirli. Eğer bir şey varsa, bu iyi bir dikkat dağıtıcı. Acıyı bastırarak kadar iyi olmasa da.

Başımı salladım. "Beni en yakın hastaneye götürürler." "Bu akıllıca olabilir."

"Doktorum orada değil," diye ısrar ediyorum. "Bunu onsuz yapmayacağım. Bunu onsuz yapmayacağım. bunu yapmadan..."

Cümlemi bitirmedim.

Ama görünüşe göre buna gerek yok, Grisha her zaman çabuk kavrayan biri olmuştur. Sessizce Rusça küfrediyor ve telefonunu tekrar deniyor. Yüzü her saniye daha da kararırken, arama üstüne arama yapmasını izliyorum.

Ama kimse telefonu açmıyor.

Kimi aradığını sormama gerek yok. Kimin açmadığını sormama gerek yok. O kadar zeki olmayabilirim ama ben bile *o kadar* yavaş değilim. Ya da en azından artık değilim.

"Yılın düğününde kötü karşılama mı?" Şaka yapmaya çalışıyorum. Bana hızlı ve hüzünlü bir gülümsemeyle karşılık veriyor. "Eminim hepsi bu kadardır." Sonra taksim nihayet geldi.

Grisha şoförle birkaç kelime konuşmaya gidiyor. Onun şişman bir Bir tomar para ve çok kötü bir tehdit gibi görünen bir şey, en azından gözlerinin kısılmasına bakılırsa. Yemin ederim, gangsterler normalde hiçbir şey yapamaz.

Sonra taksiye binmeme yardım etti.

"Matvey'i getireceğim," diye beni temin etti.

Bu sefer ona sempatik bir gülümseme veren ben oluyorum. "Doğru."

Taksi, arka koltukta terli yaşlı benle birlikte hızla uzaklaşırken, kalbimin zayıf bir kısmı umuda tutunmaya devam ediyor. Matvey'in kızaran gelinini bırakıp koşarak geleceğini, benim için orada olacağını umuyorum. *Bizim* için.

Çünkü her şeye rağmen kalbim hâlâ "sonsuz dek mutlu" olma arzusundan vazgeçmiş değil.

Taksiden indiğimde zar zor ayakta duruyordum. Acı dayanılmaz hale geldi - her adımda düşeceğimden korkuyorum. Taksicinin beni içeri götürmesi için para alıp almadığını bilmiyorum ama Grisha'nın bir tomar parasını alıp kaçmadan önce beni sadece ön kapıya kadar götürdü. Yolun geri kalanında tek başımdım.

Tutunacak birini arıyorum ama kimse yok.

Dr. Allan bana bakar bakmaz acilen acil servise götürüldüm. Hastane kovani etrafımda canlandı, takip edemediğim bir faaliyet telaşı. Her şey çok hızlı, çok erken.

Annem de böyle mi hissediyordu? Charlie ile mi?

İşte o zaman anladım: *Doğum yapmak üzereyim. Anne olmak üzereyim.*

Dr. Allan, "Her şey yoluna girecek April," diyerek beni rahatlatıyor. Hemen ardından etrafta dönüp zavallı bir asistana "Epidural nerede?" diye bağırması bunu biraz baltaladı.

Yine de çabanızı takdir ediyorum.

"Nefes al," diye koçluk yapıyor. "Burnunuzdan alın, ağzınızdan verin."

Onun talimatlarına uymaya ve sakinleşmeye çalışıyorum; gerçekten, gerçekten yapıyorum. Ama sesindeki paniği ya da ekibinin geri kalanıyla birlikte aceleyle yola koyulmasını yanlış anlamak mümkün değil.

Sonra yalnız kalıyorum.

Bir pişmanlık dalgası tarafından saldırıya uğradım. Yolda June'u aramalıydım. -Birini aramalıydım. Hala arayabilirim. Telefonum burada, sadece birkaç santim ötede.

Ama reddediyorum.

Şu anda June'u *istemiyorum*. Başka birini *istemiyorum*.

Matvey'i istiyorum.

Bebeğimin *babasını*

istiyorum. Ve eğer ona

sahip olamazsam.

Eğer ona sahip olamazsam, kimseye sahip olamam.

Sonuçsuz bir düşünce. İnatçı, acı ve içimde kilitli t u t t u ğ u m diğer tüm çirkin şeyler. Hepsi çok acınası.

Ama şu anda başka bir şey olacak gücüm yok.

Ne kadar ironik. Her zaman kendi kendime verdiğim ıstırabın Matvey'in zehri olduğuna inanırdım, ama belli ki çok da farklı değiliz. Eğer durum buysa Tanrı bebeğimizi korusun.

Bebeğimiz. "Benimle tanışmak için sabırsızlanıyordun, değil mi?" Acı dalgaları arasında şaka yapıyorum. "Sıkı tutun, Nugget. Annen de seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Acılarla dolu bir denizde, beni ayakta tutan tek tatlı damla bu.

Doktorlar beni aceleyle doğum odasına götürürken, bu düşünceye bir cankurtaran halatı gibi tutunuyorum. Onlar bana her türlü şeyi söylerken bu düşünceye tutunuyorum: doğumun çok hızlı ilerlediğini, epidural için çok geç olduğunu. İkinmam gerekecek, *hanımefendi, ıkının*.

Matvey'in adını söylediğimde kimse cevap vermiyor.

Dünyaya yeni bir hayat getirmenin ıstırabı içimi parçaladığında, tüm varlığımla bu tek düşünceye sarılıyorum.

Bebeğimle tanışacağım.

Ve sonra...

Yapıyorum.

Hayal ettiğim her şey var.

Harcanmışım, dikiş atılmışım, tepeden tırnağa kan içindeyim - *bu* kısım çocukluk hayallerime hiç benzemiyor. Masallarda kimse size bundan bahsetmez: tüm olayın ne kadar kanlı olduğundan.

Ama doğru bildikleri bir şey var.

Sonunda, her şeye değer.

Çocuğumu kucağıma verdikleri anda anladım. "Sen mükemmelsin," diye fısıldıyorum kundağa. "Tanrım, sen çok mükemmelsin."

İşte o zaman başka bir şey daha biliyorum: Tarihin tekerrür etmesine izin vermeyeceğim.

"Sen daha iyisini hak ediyorsun," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı bebeğimin başına bastırarak. "Benim sahip olduğumdan çok daha iyisini hak ediyorsun."

Hayatım boyunca bir ayağım dışarıda, kaçmaya hazır bir şekilde yaşadım. Orada olmak istemediğim için değil, etrafımdaki insanların benimle işlerinin ne zaman biteceğini asla bilemediğim için.

İstenmeden büyüdüm. Ama çocuğumun aynı kaderi paylaşmasına izin vermeyeceğim. Yumurta kabuklarının üzerinde yürümek, midenin düğümlemesi, sürekli olmama hissi

her zaman seninle odada yeterince iyi.

Bölünmüş bir aile.

Bölünmüş bir hayat.

Bölünmüş bir baba.

Çocuğum bundan daha iyisini hak ediyor.

Uyuyan bebeğim kucağımdayken telefonumu elime aldım ve bebeğime hiç sahip olamadığım şeyi vermek için bir arama yaptım.

Bunu yapmak kalbimi kırsa bile.

MATVEY

April doğum yapıyor.

Telefonumu tekrar açtığımda gördüğüm ilk mesaj bu. Cevapsız çağrılar deniziyle birlikte.

Birdenbire dünya dönmeye başladı sanki. Doğum mu? Hayır, bu olamaz. İndüklenmiş olması gerekiyordu. O gerekiyordu ...

Aptal, kendimi tekmeliyorum. Gerçekten bu kadar basit olacağını mı düşündün? Çocuk sahibi olmanın bu kadar temiz ve kolay olacağını?

Dünya üzerinde yürüyen en büyük moron benim. Tabii ki işler bu kadar basit olmayacaktı; tabii ki lanet olası bir senaryoyu takip etmeyeceklerdi, özellikle de işin içinde bir çocuk varken.

Ne baba olacağım ama.

Metinlerin geri kalanı da aynı.

Suyu geldi. Acilen hastaneye götürülüyor.

Taksi konusunda ısrar etti. Onaylayacağından emin değildim ama yine de bütün arabaları sen aldın.

Matvey, aç şunu. Şu anda doğum yapıyor. Aç şunu, lanet olası.

Ve sonra, son metin:

Oraya geliyorum.

"Görüyorum ki telefonun hiç de bozuk değilmiş," diye takılıyor Grisha, esrarengiz bir zamanlamayla yanımda belirerek.

Utanç ve öfkeyle dolup taşıyorum. Dünyaya, ama daha çok önümdeki adama. Neden daha önce gelmedi? Neden beni çağırtmadı? Madem bu kadar önemliydi, neden Yuri'yi aramadı?!

Ama sadece bahane ürettiğimi biliyorum.

Çünkü en çok kendime kızıyorum.

Bir kez daha cevap vermedim. April'ın *bana* ihtiyacı vardı ve *ben cevap vermedim*.

"Beni ona götür," diye bağıyorum. "Şimdi."

Otoparka doğru ilerlerken biri beni kolumdan tutup çekiyor. "Nereye gidiyorsun, evlat?"

"Bırak, Vlad."

"Saçmalık," diye tükürüyor bok suratlı kayınpederim. Nefesi, ağzına bir şey girmiş ve korkunç bir şekilde ölmüş gibi kokuyor. Kusmamak için tüm irademi kullanıyorum. "Bu senin düğünün, evlat."

"Ben evliyim. Düğün bitti."

"Konuklar konuşacak." "O zaman bırakın konuşsunlar."

"Oğlum-"

"Bana bir kez daha 'oğlum' de," diye hırlıyorum yüzüne. "Bak bakalım ne olacak."

Yenilgiyle ellerini kaldırdı, Vlad beni bıraktı.

Grisha kuru bir sesle, "Bu akıllıca değildi," diyor. "Vlad kindar bir adamdır. Ve uzun bir hafızası var."

"Umurumda olup olmadığını sor," diye ısırdım. "*Blyat*", kardeşim hangi cehennemde?"

Arabaya kadar yol boyunca onu aramaya çalışıyorum ama doğrudan telesekretere düşüyor. *Hak ettiğini buldun*, içimden bir ses homurdanıyor.

"Onu beklemeye gerçekten gücümüz yeter mi?" Grisha kaşlarını çatıyor.

Onaylamadığını bu kadar açık ifade etmesini takdir etmiyorum. Bu iş bittiğinde, onunla itaatsizlik ve sonuçları hakkında uzun ve sert bir konuşma yapmam gerekecek.

"Hayır," dedim.

"Sür." "Tamam."

"Lanet rüzgar gibi, Grisha." "Evet,
pakhan."

Yol boyunca tek bir düşünce beni arabanın kapısını yumruklamaktan alıkoydu.
menteşeleri: *Çocuğumla buluşmaya gidiyorum.*

Hastaneye vardığımda, durup nereye gittiğime bakmıyorum. Hemşireler bana
bağırırken, güvenlik doğum bölümüne çıkmamı engellemeye çalışırken
durmuyorum.

Sadece bir soruyu kükremek için
duruyorum. "April Flowers nerede?!"

Neyse ki Dr. Allan beni tanıdı. "Sonunda ortaya çıkmanız ne güzel, Bay
Groza."

Alaycılığına, sözlerinde açıkça duyabildiğim aşağılamasına dayanacak gücüm
yok. Bir yıl önce olsa bu küstahlığı ona ödetirdim.

Artık tek bir şey umurumda. "Bana
nerede olduğunu göster."

Odasına doğru yürürken aklımdan binlerce şey geçiyor. Ona söylemek
istediğim binlerce şey.

Özür dilerim.

Burada olmalıydım.

Petra'yı sevmiyorum. Hiç

sevmedim. Petra'yı istemiyorum.

Hiç istemedim.

*Başka kimseyi istemiyorum. O zaman da ciddiydim, şimdi de ciddiyim. İsteddiğim sensin.
Sensin ben-*

"Ne...?"

Dr. Allan'ın sesi aklımı başımdan alıyor. Şaşkınlığının kaynağına bakıyorum-

Ve görüyorum.

April'in yatağı boş.

Dr. Allan mırıldanarak, "Kendi imzasını attı," dedi.

t a b u r c u kağıtları yatağın başucundaydı. "Hastamın t a b u r c u olmasına kim izin verdi?!" Asistanlar onun çığlığını duyunca sinek gibi dağıldılar.

Ama ben bunların hiçbirini görmüyorum.

Tek görebildiğim çarşaflardaki kan.

"Nerede o?" Mırıldanıyorum. Sonra, daha yüksek sesle:

"Çocuğum nerede?!" Ama Dr. Allan'ın yüzüne bir bakışım bana

bilmem gereken her şeyi söylüyor.

April gitti ve çocuğum da gitti.

Hiç düşünmeden çatı katına çıktım.

Belki de eve gitmiştir, diyorum kendi kendime a s a n s ö r ü n düğmelerini ezerken. Belki de yabancıların arasında olmak istemiyordu. Belki-

Kapıyı açtığımda kalbim sıkışıyor.

April'in eşyaları gitmiş. Her şey değil ama birkaç kıyafet, tuvalet malzemeleri, temel ihtiyaçlar. Çocuğumuzun eşyaları.

Kaçmak için ihtiyacı olan her şey.

Kayıp kıyafetler, kayıp eşyalar. Kayıp bir eş, kayıp bir çocuk.

Bu benim en kötü kabusummuş ve ben bunun farkında bile değilmişim. Ve şimdi, onu yaşıyorum.

"Siktir," diye hırlıyorum, yumruklarımı parmak eklemlerim şeffaflaşana kadar sıkıyorum. "Siktir, siktir, *siktir!*"

Sonra masanın üzerindeki zarfı gördüm.

Bir mektup.

April'dan bir mektup.

Ve bana gönderilmiş.

Titreyen ellerimle zarfı yırtarak açtım ve okumaya başladım.

Sevgili Matvey,

Beş dakikadır bu sayfaya bakıp ne yazacağımı bulmaya çalışıyorum. En azından veda etmeyi sana borçlu olduğumu düşündüm. Neden söylediğimi açıklamak için.

Ama sonuçta tek söyleyebileceğim: Özür dilerim.

Senin için yeterince iyi olmadığım için üzgünüm. Sahip olduğumuz şey yeterince iyi olmadığı için üzgünüm. Senin için benim için olduğu kadar güçlü olmadığı için.

İstedığınızı veremediğim için üzgünüm.

"Blyat'," diye yüksek sesle yemin ediyorum.

Bana istediğimi veremedi mi? Böyle mi düşünüyor?

"Hayır," diye mırıldanıyorum sessizliğin içinde. "Bana istediğimi vermedin. Bana daha fazlasını verdin. Sen bana-"

İhtiyacım olan şey.

Dişlerimi toz haline getirerek okumaya devam ediyorum.

Umarım Petra ile mutlu olursun. Mutlu olacağını biliyorum. Seni en iyi halinle gördüm Matvey: ne kadar nazik, sıcak ve harika olabildiğini. Onu da en iyi halinde gördüm. (Sanırım.) Bunun ne kadarının rol olduğundan hala emin değilim, ama bir kısmının gerçek olduğuna inanmayı seçiyorum: ikinizin de en iyisi.

Umarım birbirinize bunu verirsiniz.

Umarım siz de bunu çocuğunuza verirsiniz.

Çocuk falan yok, çılgılık atmak istiyorum. Sahip olduğum tek çocuk seninle olan çocuğum.

Ama söylesem bile April beni duyamazdı. Çatılardan bağırısam da April beni duymazdı.

Bu yüzden kendime lanet edip okumaya devam ediyorum.

Ama görüyorsunuz, benim de bir çocuğum var. Bu dünyada cesur olmak için çok fazla sevgiye ihtiyacı olacak bir çocuk.

Ve kabul edildiklerini hissetmeye ihtiyaçları olacak.

Bunun beni ne kadar parçaladığını bilemezsin, Matvey. Yazarken bile o kapıdan içeri girmeni umuyorum. Çocuğunu görmeni ve benim gibi aşık olmanı.

Ama sen gelmiyorsun.

Doğumda da orada değildin. Bebeğimizin sana en çok ihtiyacı olduğu anda, benim sana en çok ihtiyacım olduğu anda orada değildin. Ve korkarım ki, zaman geçtikçe, neredeyse hiç orada olmayacaksın.

Çocuğumun böyle büyümesini istemiyorum, Matvey. Hayatım boyunca yeterince yaşadım bunu. İkinci tercih olmak, ikinci en iyi olmak... Ne kadar acı verici olabileceği hakkında hiçbir fikrin yok. Seni ne kadar kötü yaralayabilir.

Bebeğimiz bundan daha iyisini hak ediyor. Bölünmüş bir kalpten daha iyisini.

Şimdi, şimdiye kadar yaptığım en zor şeyi yapacağım. Bir annenin yapabileceği en zor şeyi, gerçekten.

Kızım için en iyi olanı yapacağım.

Gidiyorum ve geri dönmeyeceğim. Güle güle,

Nisan

Gözlerimi kırpmadan elimdeki mektuba bakıyorum. Ne kadar sürdüğünü söyleyemem- saniyeler, dakikalar, saatler. Bildiğim kadarıyla günler de olabilir.

Yine de en azından bir konuda yanıliyordu: Kalbim "bölünmüş" değil.

Paramparça.

"LANET OLSUN!"

Masayı öyle bir yumrukladım ki kırıldı.

Ama acı beni yere sermeye yetmiyor. Ne elimdeki kıymıklar ne de önümdeki manzaranın acısı: ailece yemek yediğimiz masa şimdi ayaklarımın dibinde paramparça yatıyor. Henüz yabancılaşmadığım tek kişiye, kendime, "Her şeyi berbat ettim," diye söyleniyorum. "Her şeyi berbat ettim."

Öfkeliyim. Kalbim kırıldı. Hem kederden hem de öfkeden uluyan yaralı bir hayvan ve öfkeli bir canavarım.

Çünkü April gitti.
Ve şimdi, kızım da gitti.

DEVAM EDECEK

Matvey ve April'in hikâyesi Groza Bratva Düetinin 2. Kitabında devam ediyor,
CASHMERE RUIN.

AYRICA NICOLE FOX TARAFINDAN

Kuznetsov Bratva

Zümrüt Kötülük

Zümrüt Ahlaksızlıklar

Novikov Bratva

Fildişi Külleri

Fildişi Yemini

Egorov Bratva

Karışık Masumiyet

Tangled Decadence

Zakrevsky Bratva

Günahın Ağrıları

Yalanların Sonatı

Acı Rapsodisi Bugrov

Bratva

Gece Yarısı Arafı

Midnight Sanctuary

Oryolov Bratva

Zalim Cennet

Zalim Söz

Pushkin Bratva

Konyak Villain

Konyak Vixen

Viktorov Bratva

Viski Zehri

Viski Ağrısı

Orlov Bratva

Şampanya Zehri

Şampanya Gazabı

Uvarov Bratva

Safir Yara İzleri

Safir Gözyaşları

Vlasov Bratva Kibirli

Canavar

Kibirli Hata Zhukova

Bratva

Lekeli Tiran

Lekeli Kraliçe

Stepanov Bratva

Saten Günahkar

Saten Prenses

Makarova Bratva

Parçalanmış Sunak

Parçalanmış Beşik

Solovev Bratva

Yıkılmış Tac

Yıkılmış Taht

Vorobev Bratva

Kadife Şeytan

Kadife Melek

Romanoff Bratva

Kusursuz Aldatma

Kusursuz Yolsuzluk Kovalyov

Bratva

Yaldızlı Kafes

Yaldızlı Gözyaşları

Yorgun Ruh

Jaded Devil

Yırtık Peçe

Yırtık Dantel

Mazzeo Mafia Düet

Yalancının Ninnisi (1. Kitap)

Günahkarın Ninnisi (2. Kitap)

Bratva Suç Sendikası

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Bana Söylediği

Yalanlar Bana Verdiği

Yaralar

Bana Öğrettiği

Günahlar Belluci

Mafya Üçlemesi

Yozlaşmış Melek (Kitap 1).

Yozlaşmış Kraliçe (2. Kitap)

Yozlaşmış İmparatorluk (3.

Kitap) De Maggio Mafya

Düeti

Takım Elbiseli Şeytan (1. Kitap)

Sunaktaki Şeytan (2. Kitap)

Kornilov Bratva Düeti

Don ile Evli (Kitap 1)

Ölüm Bizi Ayırana Dek (2. Kitap)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Kostya

Maksim

Andrei

Ravenlake Akademisi Prensleri (Zorba Romantik)

**Tek başına da okunabilir!*

Zalim Hazırlık

Zalim Akademi

Zalim Elit

Tsezar Bratva

Nightfall (Kitap 1)

Şafak Vakti (2. Kitap) Rus

Suç Kardeşliği

**İstenilen sırayla okunabilir!*

Mafya babası tarafından tarafından

sahiplenildi Mafya

babası korunmuyor

Mafya Babası Tarafından Nakavt Edildi

Mafya Babasına Satıldı

Mafya Babası Tarafından

Çalındı

Mafya Patronu ile Tuzak

PedVolkov Bratva

Kırık Yeminler (Kitap 1)

Kırık Umut (Kitap 2)

Kırık Günahlar (bağımsız)

Diğer Bağımsızlar Vin:

Bir Mafya Romantizmi

Kutu Setleri

Bratva Mafya Patronları (Rus Suç Kardeşliği Kitapları 1-6)

Tsezar Bratva (Tsezar Bratva Düet Kitapları 1-2)

Bratva İmparatorluğu'nun Varisleri

Mafya Dons Koleksiyonu

Don's Corruption

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

